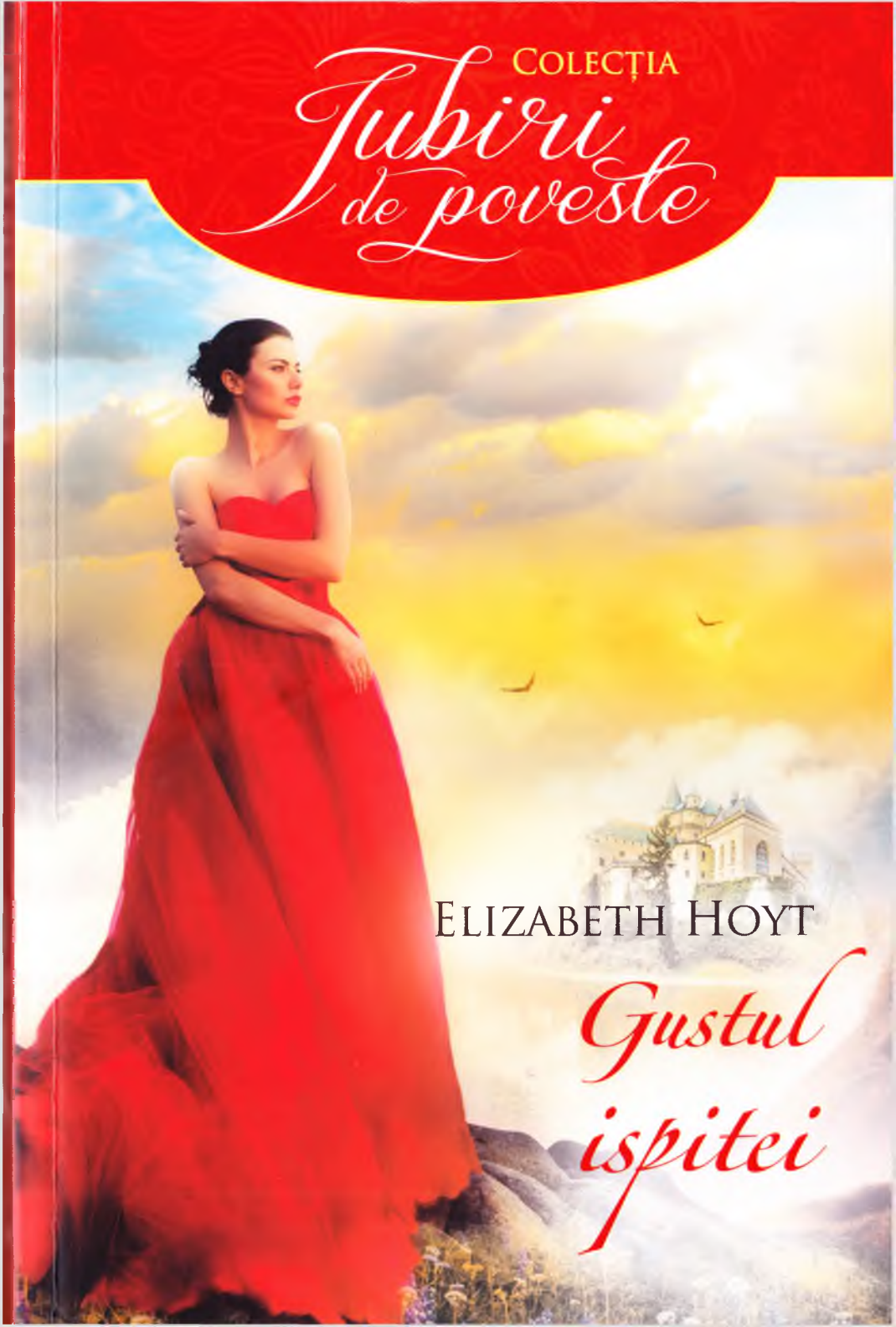

COLECȚIA

Tubiri de poveste

A woman with dark hair, wearing a long, flowing red strapless gown, stands on a grassy hill. She is looking off to the side with a contemplative expression. The background is a dramatic sky with soft, golden clouds, suggesting a sunrise or sunset. In the distance, a small, ornate castle or church with multiple domes and spires sits atop a hill. Two small birds are visible in flight against the sky. The overall mood is romantic and evocative.

ELIZABETH HOYT

*Gustul
ispitei*

SERIA „LEGENDA CELOR PATRU SOLDAȚI“

Lady Emeline Gordon, întotdeauna îmbrăcată după ultima modă și cu maniere fără cusur, este întruchiparea sofisticării londoneze. Ca atare, reprezintă alegerea perfectă pentru a o introduce în înalta societate pe Rebecca, sora unui om de afaceri din Boston, fost soldat în războiul din Colonii.

Samuel Hartley este foarte bogat, însă purtarea lui lasă de dorit. Cu o agilitate exersată în anii petrecuți în sălbăticie, are un trup athletic și un chip frumos și enigmatic, dar face notă discordantă la evenimentele mondene. În definitiv, cine mai poartă mocasini și jambiere la un bal? Disprețul pe care-l afișează față de regulile buneicuviițe o scoate din fire pe Emeline, în aceeași măsură în care îndrăzneala lui îi trezește interesul. Toruși, Samuel a venit la Londra ca să caute un trădător, nu ca să se îndrăgostească. Viața lui este marcată de tragedia masacrului de la Spinner's Falls, unde au pierit majoritatea camarazilor săi de regiment, inclusiv fratele lui Emeline. În plus, oricât și-ar dori tânăra femeie să-i simtă mâinile pe trupul ei, să guste buzele acelea care o invită la păcat, trebuie să se abțină, căci este logodită cu un viconte pe care-l cunoaște încă din copilărie. Unele lucruri sunt însă incontrolabile chiar și pentru o lady...

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0813-0

9 786063 330813

ELIZABETH HOYT

Gustul ispitei

To Taste Temptation
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2008 Nancy M. Finney

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Gustul ispitei
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Gustul ispitei / Elizabeth Hoyt.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0813-0
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Gustul ispitei

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

*Pentru agenta mea literară, Susannah Taylor, care știe
mereu când să mă laude, când să mă critice delicat și când
să-mi trimită prin curier rapid bomboane de ciocolată.*

Prolog

Au fost odată, cu mult, mult timp în urmă, patru soldați care se întorceau acasă după ani lungi de război. „Bum! Bum! Bum!” răsunau pașii lor în timp ce mășăluiau în rând, cu fruntea sus, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta. Pentru că așa fuseseră instruiți să mășăluiască și nu le era deloc ușor să uite un ritual pe care îl îndepliniseră atâta vreme. Războaiele și bătăliile se terminaseră, dar nu aș ști să spun dacă soldații noștri le-au câștigat sau le-au pierdut. Și poate că nici nu contează. Aveau hainele zdrențuite și cizmele pline de găuri. Nici unul dintre ei nu mai era același bărbat ca atunci când plecase pe front.

Când ajunseră la o răscruce, se opriră să chibzuiască. Unul dintre drumuri ducea către apus și era drept și bine pavat. Altul, înspre răsărit, conducea spre o pădure întunecată și misterioasă. Iar ultimul spre miazănoapte, unde tronau umbrele munților singuratici.

– Ei bine, băieți, dăm cu banul? propuse cel mai înalt dintre ei, scoțându-și pălăria și întinzându-și picioarele.

– Nu, zise soldatul din dreapta lui. Aceasta este calea mea.

Își luă adio de la tovarășii săi și porni în marș spre răsărit, fără să privească în urmă, dispărând apoi în pădurea întunecată.

– Pe mine mă atrage drumul acela, spuse soldatul din stânga lui făcând semn spre munții care se conturau în depărtare.

– În ce mă privește, aleg calea care mi se pare cea mai ușoară, pentru că așa am făcut mereu, zise soldatul înalt râzând. Dar cum rămâne cu tine? îl întrebă pe ultimul soldat. Tu pe ce drum apuci?

– Ah, eu... oftă acesta. Eu cred că am o pietricică în cizmă, așa că o să mă așez aici s-o scot, pentru că mă chinuie de multe leghe.

Acestea fiind zise, înaintă șchiopătând până găsi un bolovan pe care să se sprijine.

Soldatul cel mai înalt își îndesă pălăria la loc pe cap și rosti:

– Atunci s-a hotărât.

Cei trei rămași își strânseseră mâinile și apoi plecară, fiecare pe drumul lui. Dar nu aș putea să vă spun ce aventuri îi așteptau, sau dacă au ajuns în siguranță acasă, întrucât aceasta nu este povestea lor. Acesta este povestea primului soldat, cel care a dispărut în pădurea întunecată.

Numele lui era Inimă de Fier...

din Inimă de Fier

Capitolul 1

Inimă de Fier își câpătase numele din pricina unei ciudățenii. Chiar dacă membrele și fața lui și, de fapt, întregul trup erau exact ca ale oricărui alt om creat de Dumnezeu, inima lui era confecționată din fier și bătea tare, curajos și neabătut la suprafața pieptului său...

din Inimă de Fier

Londra, Anglia
Septembrie 1764

– Se spune că a fugit, zise doamna Conrad, aplecându-se mai aproape ca să-i împărtășească bârfa prietenei sale.

Lady Emeline Gordon sorbi din ceai și se uită peste marginea ceștii la domnul în cauză. Părea la fel de nelalocul lui precum un jaguar într-o cameră plină de pisici domestice: neîmblânzit, periculos și nu tocmai civilizat. Cu siguranță nu părea genul de om pe care să-l fi asociat cu lașitatea. Se întreabă cum îl chema, bucuroasă că avea cu ce să-și ocupe gândurile. Întâlnirea din salonul doamnei Conrad fusese paralizant de plictisitoare până când își făcuse el apariția.

– A dezertat în timpul masacrului suferit de Regimentul 28 în Colonii¹, în '58, continuă doamna Conrad cu sufletul la gură. Rușinos, nu-i așa?

Emeline se întoarce și, arcuind o sprânceană, își fulgeră gaza cu privirea. Când își dădu seama de gafă, aceasta se îmbujoră, tenul ei palid căpătând o nuanță de roșu-închis care nu i se potrivea deloc.

¹ Este vorba despre cele treisprezece colonii britanice care au format inițial Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

– Adică... vreau să spun... ăăă...

În definitiv, ea era de vină, își spuse Emeline. N-ar fi trebuit să accepte invitația la ceai a unei doamne care aspira să se învârtă prin cele mai înalte cercuri ale societății fără să posede calitățile necesare. Oftând, îi trecu stângăcia cu vederea.

– Așadar, este în armată?

Plină de recunoștință, doamna Conrad înghiți momeala.

– O, nu. Nu mai este. Sau cel puțin nu cred.

– Aha, făcu Emeline, încercând să se gândească la un alt subiect de discuție.

Salonul vast era decorat cu bibelouri scumpe, iar în mijlocul tavanului se afla o pictură care îl înfățișa pe Hades urmărind-o pe Persefona. Zeița, cu un aer distrat, le zâmbea dulce oaspeților de dedesubt. În mod clar, nu avea nici o șansă în fața stăpânului lumii umbrelor, chiar dacă în portret sumbrul Hades avea niște obraji rozalii plesnind de sănătate.

Jane Greenglove, protejata lui Emeline, stătea pe o canapea din apropiere, discutând cu lordul Simmons. Lui Emeline i se părea o alegere bună tânărul acela, așa că dădu din cap aprobator. La urma urmei, lordul Simmons avea un venit de peste opt mii de lire pe an și o casă frumoasă lângă Oxford. Cum sora mai mare a lui Jane, Eliza, acceptase deja cererea în căsătorie a domnului Hampton, lucrurile păreau să se așeze destul de bine pentru cele două fete. Nu era deloc surprinzător, căci toate tinerele pe care Emeline accepta să le ghideze în societate își găseau partide excelente. Chiar și așa, era mulțumită să-și vadă așteptările transpuse în realitate.

Sau cel puțin ar fi trebuit să fie. Când își dădu seama că răsucea absentă o panglică de dantelă de la talia rochiei, se grăbi s-o netezească la loc. Tristețea care îi umbrea gândurile nu avea nici o justificare. Lumea ei era perfectă. Absolut perfectă.

Descoperi că privirea străinului era ațintită asupra ei. Ochii lui erau ușor încrețiți la colțuri, ca și când l-ar fi amuzat ceva – și acel ceva era ea. Își mută privirea în grabă. Ce om îngrozitor! Știa, fără îndoială, că toate doamnele din salon îl observaseră.

Doamna Conrad pălăvrăgea în șoaptă lângă ea, într-o încercare evidentă de a-și îndrepta gafa de mai devreme.

– Are o firmă de comerț foarte importantă în Colonii. Cred că a venit în oraș cu afaceri. Sau cel puțin așa spune domnul Conrad. Și e la fel de bogat ca Cresus... deși nu ai ghici asta, dacă te iei după hainele lui.

Era imposibil să nu se uite la el după afirmația aceea. Ținuta lui era într-adevăr foarte simplă de la mijloc în sus – purta o haină neagră și o vestă cu un model maro cu negru. Una peste alta, părea un ansamblu destul de conservator, își zise Emeline. Abia când îi văzu picioarele înțelese comentariul gazdei, căci bărbatul purta un fel de jambiere aborigene. Făcute dintr-o piele mată, în nuanța bronzului, erau legate imediat sub genunchi cu niște betelii cu dungi roșii, albe și negre, iar în partea de jos se despicau în două falduri brodate în culori vii care cădeau de-o parte și de alta a gleznelor. Pantofii erau încă și mai ciudați, pentru că nu aveau o talpă tare. Semănând cu niște opinci, erau confecționați din aceeași piele moale și mată și brodați cu mărgelile de la glezne până la vârfuri. Chiar și în lipsa tocurilor, străinul era destul de înalt. Avea părul castaniu și, din câte își putea da seama Emeline din cealaltă parte a camerei, ochii săi păreau închiși la culoare. Cu siguranță nu erau albaștri sau verzi. Dar erau inteligenți și umbriți de pleoape grele. Tânăra femeie își stăpâni un fior, deoarece știa foarte bine că bărbații inteligenți erau extrem de greu de manipulat.

Cu brațele încrucișate la piept și un umăr proptit de perete, necunoscutul studia curios persoanele din încăpere ca și când ele ar fi fost exotice, nu el. Avea un nas acvilin, puternic, iar pielea îi era bronzată, de parcă se întorsese de curând de la tropice. Osatura feței lui era aspră și proeminentă: obraji, nasul și bărbia ieșeau în evidență într-un mod masculin și agresiv, care era totuși și neobișnuit de atrăgător. Adâncitura senzuală din buza de jos îi îndulcea însă trăsăturile. Avea gura unui bărbat căruia îi plăcea să savureze. Să zăbovească și să deguste. O gură periculoasă.

Emeline își mută din nou privirea.

– Cine este?

Doamna Conrad se holbă la ea cu ochii mari.

– Nu știi?

– Nu.

De-a dreptul încântată, gazda ei se grăbi s-o lămurească:

– Ei bine, draga mea, acela este domnul Samuel Hartley! Toată lumea vorbește despre el, chiar dacă s-a întors la Londra doar de o săptămână. Nu este foarte simpatizat din cauză că... Doamna Conrad întâlnește privirea lui Emeline și se întrerupse fâstâcită, apoi continuă: În fine, să spunem doar că, oricât de bogat ar fi, nu toată lumea e bucuroasă să-l întâlnească.

Emeline simți furnicături pe ceafă, însă interlocutoarea ei își urmă neabătută sporovăiala:

– Chiar nu ar fi trebuit să-l invit aici, dar pur și simplu nu m-am putut abține. Silueta aceea zveltă e de vină, draga mea. E absolut delicios! Dar dacă nu l-aș fi invitat, atunci n-aș fi mai... Rafala de cuvinte se încheie printr-un icnet uimit în momentul în care un bărbat își drese glasul chiar în spatele lor.

Emeline nu fusese atentă, așa că nu-l văzuse mișcându-se prin încăpere, dar știa instinctiv cine era. Când întoarse ușor capul, dădu peste doi ochi aroganți de culoarea cafelei.

– Doamnă Conrad... v-aș fi foarte recunoscător dacă ați face prezentările. Vocea lui avea un accent american monoton.

Gazdei i se tăie răsuflarea la auzirea acelui ordin direct, dar în cele din urmă curiozitatea câștigă în fața indignării.

– Lady Emeline, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Samuel Hartley. Domnule Hartley, Lady Emeline Gordon.

Emeline execută o reverență adâncă. Atunci când își îndreptă spatele, se pomeni cu o mână mare și bronzată întinsă în direcția ei. Cu siguranță nu putea fi atât de nesofisticat... nu? Dar chicotitul stingher al doamnei Conrad îi răspunse imediat la întrebare. Resemnata, își atinse delicat vârfurile degetelor de ale lui.

Degeaba. Bărbatul îi prinse mâna energic, învăluindu-i degetele într-o căldură intensă. Nările lui tresăriră aproape imperceptibil când, din cauza strângerii acelea puternice, Emeline se văzu nevoită să facă un pas în față. Oare o *adulmeca*?

– Sunt încântat de cunoștință, milady.

– Și eu. Emeline încercă să se elibereze din strânsoare, dar nu reuși. Mi-ați putea înapoia mâna acum?

Gura lui zvâcni din nou. Oare râdea de toată lumea sau numai de ea?

– Desigur, milady.

Emeline dădu să inventeze o scuză – orice scuză – ca să plece de lângă omul acela îngrozitor, însă el se dovedi mai rapid.

– Aș putea să vă însoțesc în grădină?

Nu era tocmai o întrebare, de vreme ce îi întinsese deja brațul, în mod evident așteptându-se să fie acceptat. Când Emeline dădu curs invitației, el înclină din cap spre doamna Conrad și porni spre terasă. Se mișca extrem de abil pentru un om atât de nesofisticat. Aruncând o privire spre profilul lui, tânăra femeie se gândi că avea toate motivele să fie suspicioasă.

El întoarse capul și îi surprinse privirea. Ochii lui se încrețiră imediat la colțuri în semn de zeflema, deși gura lui nu schiță nici o mișcare.

– Suntem vecini, să știți.

– Ce vreți să spuneți?

– Am închiriat casa de lângă a dumneavoastră.

Emeline clipi deopotrivă uimită și iritată că fusese prinsă din nou cu garda jos. Îi cunoștea pe vecinii din dreapta, dar imobilul din stânga fusese dat spre închiriere de curând. Totuși, în săptămâna precedentă, niște oameni tropăiseră o zi întreagă, intrând și ieșind din casă, transpirând, strigând și înjurând. Și căraseră...

Sprâncenele ei se apropiară într-o încruntătură.

– Canapeaua verde-deschis....

Un colț al gurii lui se curbă, luând forma zâmbet strâmb.

– Poftim?

– Dumneata ești proprietarul acelei canapele îngrozitoare, verde-deschis, nu-i așa?

– Recunosc, zise el făcând o plecăciune scurtă.

– Și fără nici un pic de rușine, din câte observ. Emeline își țuguie buzele dezaprobat. Chiar sunt bufnițe aurite sculptate pe picioarele canapelei?

– N-am observat.

– Ei bine, eu, da.

– Atunci n-are nici un rost să vă contrazic.

– Hm, făcu ea morocânoasă.

– Vreau să vă cer o favoare, doamnă, spuse el. Se plimbau pe una dintre aleile pavate cu pietriș din grădina soților Conrad. Oamenii aceia nu aveau nici un pic de imaginație! Grădina lor era împânzită de tufe de trandafiri și de garduri vii mici și ciuntite.

Din păcate, majoritatea trandafirilor se ofiliseră deja, așa că totul avea un aspect destul de trist. Aș vrea să vă angajez.

– Să mă angajați?

Emeline inspiră adânc și se opri brusc. Oare individul acela bizar o lua drept curtezană? Insulta era de-a dreptul scandaloaasă! Dar, în toată confuzia care pusese stăpânire pe ea, își dădu seama că, involuntar, îl măsura din cap până-n picioare. Privirea ei îi studie umerii largi și abdomenul plat, coborând apoi, în mod absolut necuviincios, spre o altă parte a anatomiei domnului Hartley. Observă că acea *altă parte* era destul de bine conturată de pantalonii negri de lână pe care îi purta pe sub jambiere. Simțind cum i se tăia răsuflarea, ridică ochii grăbită. Bărbatul ori nu-i observase indiscreția flagrantă, ori era cu mult mai politicoș decât ar fi lăsat de înțeles ținuta sau comportamentul său.

– Am nevoie de un mentor pentru sora mea, Rebecca, explică el. De cineva care s-o îndrume la petrecerile și balurile londoneze.

Emeline înclină ușor capul într-o parte când înțelese că nu își dorea altceva decât o însoțitoare pentru sora lui. De ce naiba nu pusese așa de la început, scutind-o de un moment jenant?

– Mă tem că asta nu se va putea.

– De ce nu? Rostise blând acele cuvinte, dar tot se simțea o urmă de ordin în spatele lor.

Emeline se încordă.

– Mă ocup doar de tinere care fac parte din cele mai înalte cercuri sociale. Nu cred că sora dumneavoastră îndeplinește standardele mele. Îmi pare rău.

Samuel o scrută câteva clipe, apoi își mută privirea spre banca din capătul aleii. Emeline se întrebă dacă o vedea cu adevărat.

– Atunci aș putea invoca un alt motiv care să vă facă să ne acceptați.

Emeline încremeni.

– Care anume?

Privirea lui se întoarse spre ea. Nu mai exista nici o urmă de amuzament în ochii săi.

– L-am cunoscut pe Reynaud.

Bătăile inimii ei accelerară într-un ritm alert, asurzitor. Pentru că Reynaud era fratele ei, desigur. Fratele ei, care fusese ucis în timpul masacrului Regimentului 28.

*

Emeline purta un parfum cu aromă de melisă. Sam inhală mirosul familiar în timp ce-i aștepta răspunsul, fiind conștient că îi distrăgea atenția. Iar distragerea atenției se putea dovedi periculoasă când era în negocieri cu un adversar inteligent. Totuși, i se părea ciudat să descopere că doamna aceea sofisticată purta un parfum atât de plăcut, care îi amintea de casă. Mama lui obișnuise să crească arbuști de melisă în grădina ei din Pennsylvania, iar familiaritatea mirosului îi învăluia simțurile, aruncându-l înapoi în timp. Își amintea cum, în copilărie, stătea la o masă cioplită din lemn, și o privea pe mama sa turnând apă clocotită peste frunzele verzi. Parfumul acela proaspăt se ridicase odată cu aburul din cupa de lut. Melisă. Mama lui o numise mereu balsamul sufletului.

– Reynaud e mort, zise dintr-odată Lady Emeline. De ce credeți că v-aș face această favoare pur și simplu pentru că afirmați că l-ați cunoscut?

Sam îi cercetă chipul în timp ce vorbea. Fără îndoială era o femeie foarte frumoasă. Avea părul și ochii de un negru profund, senzual, și o gură cărnoasă și roșie. Însă frumusețea aceea era complicată. Fără îndoială, mulți bărbați ar fi fost descumpăniți de inteligența care se ascundea în spatele ochilor ei și de felul în care își țuguia neîncrezătoare buzele pline.

– Pentru că l-ați iubit. Sam îi studie ochii în timp ce rosti acele cuvinte și observă o licărire. Așadar avusese dreptate. Fusese apropiată de fratele ei. Dacă ar fi fost un om bun, nu i-ar fi amintit de suferința aceea. Dar bunătatea nu-l ajutase prea mult de-a lungul timpului. Nici în afaceri, nici în viața personală. Peste câteva clipe adăugă: Cred că o s-o faceți de dragul amintirii lui.

Ezitatea ei nu-l impresionează. Era unul din lucrurile pe care, datorită experienței sale în afaceri, învățase să le recunoască repede: momentul exact în care adversarul său șovăia, iar balanța negocierii se înclina în favoarea lui. Următoarea mutare era să-și consolideze poziția. Când îi întinse din nou brațul, Emeline se holbă o clipă la el înainte de a i-l accepta. Fără a o lăsa să vadă că-i percepea emoțiile, o conduse mai departe pe alee.

– Eu și sora mea o să fim la Londra numai trei luni. Nu mă aștept să faceți miracole.

– Păi și atunci de ce v-ați mai deranja să-mi cereți ajutorul?

Sam își ridică fața spre soarele care strălucea cu ultimele puteri în acea după-amiază târzie, bucuros că era afară, departe de toți oamenii din salon.

– Rebecca are doar nouăsprezece ani. Eu sunt ocupat cu afacerile mele în cea mai mare parte a timpului și aș vrea să se distreze. Poate să cunoască niște domnișoare de vârsta ei.

Ceea ce spunea era destul de adevărat. Chiar dacă nu era tot adevărul.

– Nu aveți rude de sex feminin care să vă ajute?

Își întoarse privirea spre ea, amuzat de brutalitatea întrebării. Lady Emeline era mică de înălțime, abia dacă-i ajungea până la umăr. Statura ei ar fi trebuit să o facă să pară fragilă, dar știa foarte bine că nu era vreo păpușă delicată de porțelan. O observase vreo douăzeci de minute în salonul acela incredibil de mic înainte să le abordeze pe ea și pe doamna Conrad. Și în tot timpul acela, privirea ei nu stătuse nici o clipă. Chiar și în decursul discuției cu gazda lor, fusese permanent cu ochii în patru la îndatoririle ei și la mișcările celorlalți invitați. Ar fi pariat bani buni că era perfect conștientă de toate conversațiile care avuseseră loc în cameră, de cine cu cine vorbise și cum decursese discuția, dar și de momentul în care se despărțiseră interlocutorii. În lumea ei, Lady Emeline avea la fel de mult succes cum avea el în afaceri.

Tocmai de aceea era foarte important să beneficieze de ajutorul ei pentru a-și face intrarea în societatea londoneză.

– Nu, eu și sora mea nu mai avem alte rude de sex feminin, îi răspunse el în cele din urmă. Mama noastră a murit la nașterea Rebeccai, și tata șase luni mai târziu. Din fericire, fratele tatei a fost om de afaceri în Boston. El și soția lui au adoptat-o și au crescut-o pe Rebecca, însă nu mai sunt printre noi de câțiva ani.

– Și dumneata?

– Ce e cu mine?

Emeline se încruntă la el nerăbdătoare.

– Ce s-a întâmplat cu dumneata după moartea părinților?

– Am fost trimis la internat.

Cuvintele lui nu trădau câtuși de puțin șocul pe care-l suferise când fusese nevoit să lase în urmă căsuța din pădure pentru a păși într-o lume a cărților și a unei discipline foarte stricte.

Ajunseseră la zidul de cărămidă care delimita grădina. Emeline se opri și se întoarse spre el.

– Trebuie să o cunosc pe sora dumitale înainte de a putea lua orice decizie.

– Desigur, șopti el, știind deja că o convinsese.

Tânăra femeie își aranjă fustele cu un gest brusc și, cu ochii mijiti și buzele strânse, căzu pe gânduri. În mintea lui Sam apărură pe dată imaginea fratelui ei: ochii negri ai lui Reynaud se îngustau în același fel, ori de câte ori muștrulua un soldat. Pentru o clipă, chipul lui masculin se suprapuse peste cel mic și feminin al surorii sale. Sprâncenele negre ale lui Reynaud erau apropiate într-o încruntătură, iar ochii lui întunecați ca miezul nopții îl priveau parcă acuzator. Cutremurându-se, se grăbi să alunge fantoma și să se concentreze la ceea ce îi spunea femeia vie din fața lui.

– Dumneata și sora dumitale mă puteți vizita mâine. După aceea te voi anunța de decizia mea. Să spunem, la ceai? Și dumneata bei ceai, nu-i așa?

– Da.

– Excelent. La ora două, să spunem?

Tonul poruncitor al vocii ei îl făcu să zâmbescă.

– Sunteți foarte amabilă, milady.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, după care se răsuci și o luă cu pași mari pe alee, lăsându-l să vină singur în urma ei. Sam merse încet, admirându-i spatele elegant și felul în care i se unduiau fustele. Își mângâie ușor buzunarul și, auzind foșnetul familiar al hârtiei îndoite, se întrebă cum ar fi fost cel mai bine să se folosească de Lady Emeline.

– Pur și simplu nu înțeleg, spuse *tante* Cristelle în seara aceea la cină. Dacă domnul respectiv își dorea într-adevăr să aibă onoarea patronajului tău, de ce nu te-a abordat pe căile obișnuite? Ar fi trebuit să-și convingă un prieten să vă facă prezentările.

Tante Cristelle era sora mai mică a mamei lui Emeline. O femeie înaltă, cu părul alb, un spate drept și niște ochi albaștri precum cerul – care ar fi trebuit să fie blânzi, însă nu era cazul. Bătrâna nu se căsătorise niciodată, probabil pentru că îi speriasse de moarte pe toți potențienții. *Tante* Cristelle locuia cu Emeline și cu fiul ei, Daniel, de cinci ani – mai exact, de când Emeline rămăsese văduvă.

– Poate că nu   tia cum trebuie să procedeze, replică Emeline    timp ce studia por  iile de friptură de pe platoul din fa  a sa. Sau poate că nu a vrut să piardă timp... ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut apel la metodele obi  nuite. La urma urmei, a   i spus că vor sta puțin timp la Londra. Făcu apoi semn spre o bucată de carne de vită   i-i zâmbi în semn de mul  timire lacheului care i-o a  ez   pe farfurie.

– *Mon Dieu*, dacă e at  t de necioplit   i neelegant, atunci nu are ce să caute în labirintul   naltei societ   i. M  tu  a ei luă o   nghiu  tur   de vin   i strânse din buze, de parcă lichidul roșu ar fi fost acru.

Emeline nu răspunse. Analiza făcută de *tante* Cristelle asupra comportamentului domnului Hartley părea destul de corectă la suprafa   – lăsase într-adevăr impresia că ar fi fost necioplit. Problema era că ochii lui   i transmisese   o cu totul altă poveste. Păruse aproape zeflemitor, ca   i când ea ar fi fost cea naivă.

–   i atunci te întreb: ce o să faci dacă fata aceasta seamănă vreun pic cu fratele pe care mi l-ai descris? o întrebă *tante* Cristelle, arcuindu-  i teatral sprâncenele   i adopt  nd o expresie exagerată de groază. Dacă   i poartă părul împletit în două cozi pe spate? Dacă r  sul ei este prea strident? Dacă umblă descul     i are picioarele murdare?

Aparent, gândul acela neplăcut fu prea mult pentru b  tr  n  , pentru că   i făcu imediat semn lacheului să-i mai toarne niște vin. Emeline   i mu  c   buza ca să se ab   in   să nu zâmbească.

– Este foarte înstărit. M-am interesat discret pe lângă celelalte doamne din salon,   i toate mi-au confirmat că domnul Hartley este într-adevăr unul dintre cei mai boga  i oameni din Boston. Prin urmare, este de presupus că acolo se   nv  rte în cele mai înalte cercuri sociale.

Tante Cristelle scoase un sunet dezaprobat pr  n care   i exprima părerea despre   nalta societate din Boston.

Emeline   i tăie senină o bucată de friptură.

–   i chiar dacă ar fi neciopli  , nu ar trebui să o condamnăm pe feti   pentru că   i lipse  te o instruire corespunzătoare, nu?

– *Non!* exclamă tare bătrâna doamnă. Lacheul care stătea l  ng   ea tresări şi aproape sc  p   decantorul de vin.   i încă o dată   i spun: *Non!* Prejudicata aceasta reprezintă fundamentul societății noastre. Cum altfel, dacă nu pr  n maniere, i-am putea deosebi pe oamenii de ob  r  ie nobilă de gloata de rând?

– Poate că ai dreptate.

– Da, sigur că am dreptate!

– Mmm. Emeline     ep   cu furculi  a bucată de carne de pe farfuria ei. Dintr-un motiv sau altul, nu o mai voia. *Tante* Cristelle,    i aminte  ti c  rticica aceea din care obișnuia să ne citească doica mie   i lui Reynaud, când eram copii?

– Carte? Ce carte? Despre ce, Doamne iartă-mă, vorbești?

– Era o carte de basme care ne plăcea foarte mult. Dintr-un motiv sau altul, m-am gândit la ea astăzi.

Doica obișnuia să le citească afară, după picnicul de după-amiază. Ea   i Reynaud se înghesuiau pe pătură în timp ce femeia dădea paginile c  r  ii de basme. Pe măsură ce asculta, Reynaud se strecura înconștient mai în fa  , atras de povestea interesantă, până când aproape ajungea să stea coco  at în brațele doicii. Asculta cu sufletul la gură fiecare cuv  ntel   i ochii lui mici   i negri străluceau de entuziasm.

De mic fusese energic   i vioi. Emeline   nghiu   apăsat   i netezi cu atenție panglica   ncre  tit   de pe talia rochiei.

– Mă întrebam doar unde ar putea fi cartea. Crezi că este împachetată undeva în pod?

– Cine poate   ti? M  tu  a ei ridică din umeri în stilul ei fran  uzesc caracteristic, făcând să pară neimportantă atât cartea de basme, c  t   i amintirea lui Reynaud. Se aplecă apoi în fa     i exclamă: Dar te mai întreb o dată... de ce? De ce i-ai accepta pe omul acesta   i pe sora lui descul  ?

Emeline se ab   inu să remarca că încă nu aveau nici o informa  ie despre   nc  l  rile domni  oarei Hartley   i, implicit, nici despre lipsa lor. Preț de o clipă,   i aminti de chipul bronzat al bărbatului   i de ochii lui de culoarea cafelei. Clătină uşor din cap.

– Nu   tiu nimic sigur, cu excepția faptului că în mod evident are nevoie de ajutorul meu.

– Ah, dar dacă i-ai accepta pe to  i cei care au nevoie de ajutorul tău am fi îngropate în cereri!

– A spus... Emeline ezită, privind cum se reflecta lumina în paharul ei de vin. A spus că l-a cunoscut pe Reynaud.

Tante Cristelle lăsă cu grijă paharul pe masă.

– Dar de ce l-ai crede?

– Nu   tiu. Pur   i simplu îl cred. Probabil mă consideri nebună.

Mătușa oftă. Colțurile gurii ei se lăsară în jos, accentuându-i ridurile de bătrânețe.

– Nu, *ma petite*. Te consider doar o soră care și-a iubit extrem de mult fratele.

Emeline încuviință din cap și privi cum degetele i se strângeau în jurul paharului. Chiar îl iubise foarte mult pe Reynaud. Și încă îl mai iubea. Mai exista însă un argument pentru care se gândea să o accepte sub patronajul ei pe tânăra Hartley. Simțea că Samuel Hartley nu-i spusese tot adevărul despre motivul pentru care avea nevoie de ajutorul ei. Omul voia ceva. Ceva care avea legătură cu Reynaud.

Iar asta însemna că merita urmărit îndeaproape.

Capitolul 2

Inimă de Fier umblă prin pădurea întunecată preț de o săptămână, și în tot acest timp nu întâlnește nici țipenie de om sau animal. În a șaptea zi, zidul de copaci se deschise în fața lui, permițându-i să zărească un oraș strălucitor, așa cum nu mai văzuse niciodată în călătoriile lui. Îl contemplă fermecat o vreme, dar ghiorăielile din stomac îl treziră din reverie. Avea nevoie să-și cumpere de mâncare, și pentru asta trebuia să-și găsească un loc de muncă. Prin urmare, porni cu pași hotărâți spre oraș.

Deși întrebă în lung și-n lat, nu se găsea nici o slujbă cumseca pentru un soldat întors de la război. Nu era de mirare, căci așa se întâmplă de obicei. Cu toate că oamenii le sunt recunoscători militarilor pe timp de restriște, imediat după ce trece primejdia îi privesc pe cei care i-au ocrotit cu suspiciune și dispreț.

Și astfel Inimă de Fier se văzu nevoit să accepte slujba de măturător de străzi. Dar chiar și acesta era un lucru pe care-l făcea cu recunoștință...

din *Inimă de Fier*

– Mi s-a părut că te-am auzit venind destul de târziu azi-noapte, zise Rebecca la micul dejun. Ai ajuns după miezul nopții, nu?

– Chiar? făcu Samuel vag. Îmi pare rău că te-am trezit.

– O, nu! Nu m-ai deranjat deloc. Nu la asta mă refeream. După ce își umplu farfuria, Rebecca se așeză vizavi de fratele ei. Își dorea foarte mult să-l întrebe unde fusese noaptea trecută – și cu o noapte înainte de asta –, însă timiditatea și o anume nesiguranță o împiedicau s-o facă. Își turnă niște ceai și se strădui să deschidă un subiect de conversație. Ce planuri ai pentru ziua de azi? Ai afaceri de rezolvat cu domnul Kitcher? Știi... eu... mă gândeam că dacă nu ești ocupat am putea să facem o plimbare prin Londra. Din câte am auzit, Catedrala St. Paul este...

– La naiba! Samuel trânti cuțitul cu zgomot. Am uitat să-ți spun.

Rebecca simți cum i se strângea stomacul. Știusese de la început că avea șanse mici să-l înduplece, la cât de ocupat era. Totuși, sperase că în după-amiaza aceea aveau să petreacă împreună câteva ore.

– Păi spune-mi, ce este?

– Am fost invitați la ceai la noua noastră vecină, Lady Emeline Gordon.

– Poftim? Rebecca aruncă o privire spre reședința impunătoare din dreapta casei lor. O zărise o dată sau de două ori pe proprietară și fusese fascinată de rafinamentul ei. Dar... când s-a întâmplat asta? Nu am văzut nici o invitație în corespondența de azi.

– Am întâlnit-o ieri la doamna Gordon.

– Doamne, Dumnezeu! se minună Rebecca. Ținând cont de cât de puțin ne cunoaște, trebuie să fie o doamnă foarte amabilă, dacă ne-a adresat o asemenea invitație.

„Oare ce să port la întâlnirea cu o lady cu un rang atât de înalt?” se întreba ea panicată.

Samuel se juca absent cu cuțitul, de parcă nu se simțea tocmai în largul lui.

– De fapt, am rugat-o să te însoțească la câteva evenimente sociale.

– Serios? Dar credeam că nu-ți plac.

Se bucura, desigur, că se gândise la ea. Totuși, i se părea destul de bizar că se arăta atât de interesat de programul ei.

– Păi nu-mi plac, dar dacă tot ne aflăm la Londra... Samuel lăsă în aer finalul propoziției și sorbi din cafea. M-am gândit că ți-ar plăcea să ieși. Știi tu, să vezi orașul, să-ți faci noi cunoștințe.

Ai doar nouăsprezece ani. Probabil te-ai plictisit de moarte să te învârti pe aici fără altă companie decât a mea.

„Ei bine, asta nu e tocmai adevărat“, își zise ea pe când se străduia să formuleze un răspuns. Era înconjurată de mulți oameni – mai exact, de membrii personalului, care păreau să fie foarte numeroși. Exact atunci când credea că îi cunoscuse pe toți, dădea peste altă slujnică sau vreun lustragiu pe care nu-l mai văzuse niciodată. Chiar și în clipa aceea, doi lachei stăteau în picioare lângă perete, gata să-i servească. Pe unul îl chema Travers, iar pe celălalt... Uitase complet cum îl chema pe al doilea, dar era absolut sigură că îl mai văzuse. Avea părul negru ca smoala și niște ochi verzi absolut minunați. Nu că ar fi trebuit să fie atentă la ochii servitorilor, desigur.

Cu un aer distrat, își plimbă prin farfurie ouăle deja răcite. La casa din Boston, unde locuia cu Samuel, nu era obișnuită să vadă alți servitori în afară de bucătăreasa și de Elsie. În copilărie luase majoritatea cinelor cu bucătăreasa și cu bătrâna menajeră până când, ajunsă domnișoară, fusese trimisă să ia masa în salon împreună cu unchiul Thomas. Acesta fusese extrem de cumsecade, și Rebecca îl iubise foarte mult, dar să cineze cu el era un adevărat chin. Conversațiile lui erau absolut anoste, spre deosebire de bârfele vesele pe care le împărtășea cu bucătăreasa și cu Elsie. Discuțiile din timpul mesei se îmbunătățiseră într-o câțiva de când se mutase Samuel acolo, după moartea unchiului Thomas. Dar nu atât de mult pe cât și-ar fi dorit. Samuel putea să fie extrem de spiritual atunci când avea chef, însă cel mai adesea era preocupat de afacerile sale.

– Te deranjează? o întrebă el, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Poftim?

Avu un sentiment descurajator că-l dezamăgise atunci când îi observă încruntătura.

– Te deranjează că am rugat-o pe Lady Emeline să te ajute?

– Nu, nu, deloc, zise ea afișând un zâmbet radios. Firește, ar fi preferat să-și petreacă timpul numai cu Samuel, dar, la urma urmei, fratele ei venise la Londra pentru afaceri. Mă simt flatată că te-ai gândit la mine.

Răspunsul îl făcu să lase imediat jos ceașca de cafea.

– Vorbești ca și când te-aș socoti o povară.

Rebecca lăsă ochii în pământ. Era convinsă că așa o socotea. O povară. Și cum să fie altfel? Era cu mult mai tânără decât el și fusese crescută la oraș – spre deosebire de Samuel, care crescuse în sălbăticie până la vârsta de paisprezece ani. Uneori se gândea că golful acela care-i despărțea era mai mare decât un ocean.

– Știu că nu îți doreai să vin cu tine la Londra.

– Am mai discutat despre asta. Am fost bucuros să te includ în planurile de călătorie odată ce ți-am aflat dorința.

– Da, și îți sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Rebecca se apucă să aranjeze tacâmurile, conștientă că nu dăduse tocmai cel mai bun răspuns. Privindu-l pe furie, constată că încruntarea nu-i dispăruse.

– Rebecca, eu...

Chiar atunci intră majordomul, care anunță:

– A sosit domnul Kitcher.

Domnul Kitcher se ocupa de afacerile lui Samuel.

– Mulțumesc. Sam se ridică în picioare, după care se aplecă să o sărute pe frunte. Eu și Kitcher trebuie să vizităm un depozit cu produse Wedgwood. Mă întorc la prânz. Suntem așteptați acasă la Lady Emeline la ora două.

– Foarte bine, răspunse Rebecca.

Când fratele ei ieși din cameră rămase singură, uitându-se îndelung la ouăle din farfurie. Singură, cu excepția lacheilor, bineînțeles.

Gentlemanul din Colonii părea chiar și mai impunător în salonașul ei. Acesta fu primul gând al lui Emeline în după-amiaza aceea, când coborî să-și primească invitații. Exista un contrast puternic între camera elegantă și sofisticată și bărbatul care stătea nemișcat în mijlocul ei. Ar fi trebuit să fie copleșit de toată strălucirea ornamentelor și de finețea satinurilor. Ar fi trebuit să pară banal și poate un pic primitiv în hainele lui simple de lână.

În schimb, domina încăperea.

– Bună ziua, domnule Hartley, zise Emeline.

Îi întinse mâna, amintindu-și cu întârziere de strângerea lor de mână din ajun. Își ținu respirația, așteptând să vadă dacă avea să repete gestul acela neortodox. Dar domnul Hartley îi luă mâna și-și apropie politicos buzele la câțiva centimetri de ea. Păru să ezite acolo o clipă, adulmecând, dar în cele din urmă se îndreptă

de spate. Licărirea amuzată din privirea lui o făcu să-și mijească ochii. „Ticălosul! Știa foarte bine și ieri cum ar fi trebuit să se comporte!”

– Dați-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Rebecca Hartley, spuse el.

Tânăra care făcu un pas în față era destul de atrăgătoare. Avea părul întunecat, la fel ca al fratelui ei, dar în timp ce ochii lui erau căprui, în ai ei se ascundeau scipiri verzi și aurii. Aveau o culoare foarte frumoasă, chiar dacă destul de neobișnuită. Fata purta o rochie simplă de muselină, cu un decolteu pătrat, împodobită cu dantelă la mâneci și pe corsaj. Garderoba ei avea nevoie de îmbprospătare, se gândi Emeline.

– Bună ziua, spuse ea în timp ce vizitatoarea făcea o reverență acceptabilă.

– O, doamnă... vreau să spun, milady... sunt foarte încântată de cunoștință, zise într-un suflut domnișoara Hartley.

Avea o conduită plăcută, dar oarecum necizelată. Emeline încuviință din cap.

– Mătușa mea, *mademoiselle* Molyneux.

Tante Cristelle, care ședea în stânga ei, cu spatele drept ca lumânarea, își înclină ușor capul în semn de salut. Ținea buzele strânse, dar ochii ei erau ațintiți spre tivul rochiei domnișoarei Hartley.

Domnul Hartley zâmbi, și colțurile gurii sale se ridicară năzdrăvan în timp ce se apleca deasupra mâinii întinse de bătrâna doamnă.

– Sunt încântat de cunoștință.

– Și eu, *monsieur*, îi răspunse ea scurt.

La invitația gazdei, fata luă loc pe canapeaua cu tapițerie din damasc în dungi albe și galbene, pe când fratele ei se instală pe scaunul portocaliu cu spătar înalt. Emeline se așeză într-un fotoliu și îi făcu un semn din cap lui Crabs, majordomul, care dispăru îndată să aducă ceaiul.

– Ai spus ieri că te afli în Londra cu afaceri, domnule Hartley. Aș putea să te întreb ce fel de afaceri?

Oaspetele dădu la o parte poala redingotei și își propti un picior pe celălalt genunchi.

– Mă ocup de exportul și importul de mărfuri la Boston.

– Serios? șopti Emeline.

Nu părea deloc rușinat să recunoască faptul că se ocupa de comerț. Pe de altă parte, la ce s-ar fi putut aștepta de la un gentleman din Colonii care purta jambiere de piele? Ochii ei coborâră spre piciorul pe care-l ținea încrucișat peste celălalt. Pielea moale îi învăluia strâns gamba, evidențiind o formă minunată de masculină. Stânjenită, își feri imediat privirea.

– Speram să-l cunosc pe domnul Josiah Wedgwood, zise musafirul. Poate că ați auzit de el? Tocmai a deschis o nouă fabrică de veselă.

– Veselă, repetă *tante* Cristelle ridicând la ochi lorneta. Era un gest pretențios pe care îl folosea ori de câte ori voia să intimideze. Se uită mai întâi la domnul Hartley, după care privirea ei reveni la tivul rochiei purtate de sora acestuia.

Deloc impresionat, domnul Hartley le zâmbi călduros celor două gazde.

– Veselă, da. Mi se pare uimitor cât de multă veselă folosim în Colonii. Compania mea importă deja tot felul de obiecte confecționate din lut, dar cred că s-a format o piață și pentru lucruri mai fine. Lucruri pe care o doamnă rafinată să le poată avea la masa ei. Domnul Wedgwood a perfecționat o metodă de a obține cele mai delicate porțelanuri care s-au văzut vreodată. Sper să-l conving că Hartley Importers i-ar fi cel mai bun partener pentru exportul în Colonii.

Intrigată, Emeline ridică din sprâncene.

– Așadar, vei comercializa acolo porțelanul în numele lui?

– Nu. Schimbul va decurge în modul obișnuit. Eu voi cumpăra marfa de la el și o voi revinde pe țarmul celălalt al Atlanticului. Există însă un aspect important: sper să pot obține dreptul exclusiv de comercializare în Colonii.

– Ești foarte ambițios, domnule Hartley, remarcă *tante* Cristelle pe un ton dezaprobat.

Bărbatul încuviință, fără să pară deranjat de acceala bătrânei. Involuntar, Emeline se pomeni admirând stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Era străin într-un fel care nu avea nici o legătură cu faptul că era american. Gentlemenii pe care îi cunoștea ea nu se ocupau de comerț, darămite să mai și discute deschis despre asta cu o doamnă. I se părea destul de interesant ca un bărbat să o considere egală lui din punct de vedere intelectual. Pe de altă

parte, era conștientă că el nu avea să-și găsească niciodată locul în lumea ei.

Domnișoara Hartley își dresă ușor glasul și spuse:

– Milady, fratele meu m-a informat că ați fost atât de amabilă încât să acceptați să-mi fiți călăuză prin înalta societate.

Intrarea celor trei slujnice care aduceau tăvile de ceai o împiedică pe Emeline să-i ofere un răspuns adecvat – unul care ar fi fost înțepător la adresa domnului Hartley și nu a tinerei. Așadar, un răspuns pozitiv i se păruse de la sine înțeles? În timp ce slujnicele se agitau în jurul mesei, observă că vizitatorul o studia fâțiș. Ridică dint-o sprânceană în direcția lui, ca o provocare tacită, însă el nu făcu altceva decât să-i repete gestul. Oare flirta cu ea? Chiar nu-și dădea seama că aparțineau unor lumi diferite?

Emeline turnă ceaiul fierbinte în patru cești. Își ținea spatele atât de drept, că ar fi eclipsat-o până și pe *tante* Cristelle.

– Iau în considerare această posibilitate, domnișoară Hartley, spuse ea, zâmbind ca să-și îndulcească replica tăioasă. Poate ai vrea să-mi spui de ce ai...?

Nu apucă să-și termine întrebarea, pentru că fu întreruptă de un vârtej. Ușa salonașului se izbi de perete, lăsând o zgârietură vizibilă în lambriu. În clipa următoare, un ghem încurcat de brațe și picioare lungi se repezi spre ea.

Emeline smuci ceainicul și îl îndepărtă cu ușurința dată de o practică îndelungată.

– *M'man! M'man!* urlă puștiul ca un drăcușor, în ciuda aspectului angelic al buclilor lui blonde. Bucătăreasa a spus că a făcut chec cu stafide. Pot să mănânc și eu?

Emeline lăsă jos ceainicul și inspiră adânc, gata să-l muștruluiască aspru, dar mătușa vorbi înaintea ei:

– *Mais oui, mon chou!* Pofitim! Ia o farfurie, și *tante* Cristelle o să aleagă cele mai pufoase felii pentru tine.

Emeline își dresă glasul, ceea ce îi făcu să se oprească spășiți din complotat, după care îi zâmbi cu subînțeles odraslei.

– Daniel, fii drăguț, te rog. După ce lași felia aceea de chec pe care o strângi în pumn, vrei tu să-i saluți pe oaspeții noștri?

Puștiul lăsă prada din mână, dar, din păcate, își șterse palma de pantaloni. Emeline trase aer în piept, abținându-se de la orice comentariu. În definitiv, era mai bine să-l mustre pe rând

pentru fiecare năzbâtie făcută. Cu un oftat, se întoarse spre domnul Hartley.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe fiul meu, Daniel Gordon, baron de Eddings.

Năzdrăvanul făcu imediat o plecăciune corectă și destul de frumoasă, cât să i se umple inima de mândrie maternă. Nu că ar fi lăsat ca Daniel să-i observe mulțumirea. Atât mai lipsea, să devină și înfumurat pe deasupra! Domnul Hartley îi întinse mâna, repetând același gest pe care-l făcuse cu ea cu o zi înainte. Bărbații în toată firea, indiferent de rang, nu obișnuiau să-i ofere mâna unui băiețel de opt ani, însă Daniel i-o strânse foarte serios.

– Încântat de cunoștință, milord, spuse oaspetele.

Cum Daniel făcu o plecăciune la fel de corectă în fața domnișoarei Hartley, Emeline îi înmână o felie de chec învelită în șervețel.

– Acum du-te, dragule. Am...

– Fără îndoială, fiul domniei voastre poate rămâne cu noi, o întrerupse domnul Hartley.

Emeline se îndreptă de spate. Cum îndrăzne să se bage între ea și copilul ei? Era pe punctul de a-l muștra, dar se răzgândi atunci când îi întâlni privirea. Ochii lui erau încrețiți la margini, însă nu reflectau amuzament, ci amărăciune. Nici măcar nu îl cunoștea pe fiul ei. Așa că de Dumnezeu i-ar fi fost milă de el?

– Te rog, *M'man*, stăruie Daniel.

Ar fi trebuit să se simtă și mai indignată. În fond, băiatul știa că nu era cazul să se roage de ea odată ce luase o hotărâre. Totuși, ceva din interiorul ei se topi.

– Of! Bine atunci!

Știa că vorbise exact ca o hoască bătrână și țâfnoasă. Cu toate acestea, Daniel rânji și luă loc lângă domnul Hartley, foindu-se ca să se poată așeza bine pe scaunul înalt. Oaspetele îi zâmbi și el cu ochii lui de culoarea cafelei. Imaginea celor doi stând alături zâmbitori îi tăie răsuflarea preț de o clipă. Era ceva absolut ridicol pentru o femeie cu experiența ei de viață, se gândi posacă Emeline.

– Mă bucur că s-a ajuns la această concluzie, spuse *tante* Cristelle făcându-i cu ochiul lui Daniel. Încântat, puștiul se foi pe scaun, dar își luă seama când întâlni privirea mamei lui. Bătrâna

doamnă continuă: Cred că acum a venit momentul să discutăm despre îmbrăcămintea lui *mademoiselle* Hartley.

Domnișoara Hartley, care tocmai lua o înghițitură de ceai, păru să se înece.

– Pardon, doamnă?

– E absolut oribilă, decretă *tante* Cristelle fără drept de apel.

Domnul Hartley lăsă imediat jos ceașca de ceai.

– *Mademoiselle* Molyneux, nu cred că...

Nu apucă să termine ce avea de spus, pentru că bătrâna se ră-
toi imediat la el:

– Așadar, îți dorești să râdă lumea de sora dumitale? Vrei ca celelalte tinere să șușotească batjocoritor în spatele evantaielor? Sau ca tinerii domni să refuze să danseze cu ea? Asta îți dorești să se întâmple?

– Nu, sigur că nu, murmură el. Dar nu înțeleg... ce este în neregulă cu rochia Rebeccai?

– Nimic, interveni Emeline. Absolut nimic, dacă domnișoara Hartley nu-și dorește decât să viziteze parcurile și alte obiective turistice din Londra. Sunt sigură că, în coloniile dumitale, ținuta pe care o poartă acum este potrivită pentru cercurile înaltei societăți din Boston. Dar pentru înalta societate din Londra...

– Trebuie să aibă ținute foarte elegante! completă exasperată *tante* Cristelle. Și de asemenea mănuși, șaluri și pălării și pantofi! Se aplecă și bătu ușor din baston. Vezi dumneata, pantofii sunt extrem de importanți.

Domnișoara Hartley se uită alarmată în jos, însă fratele ei părea doar ușor amuzat.

– Înțeleg.

Tante Cristelle îi aruncă o privire șireată.

– Și toate lucrurile acestea vor costa foarte mult, *non*?

Nu mai adăugă faptul că trebuia să-i furnizeze o ținută și lui Emeline. Era de la sine înțeles în societatea londoneză că acesta era modul în care avea să fie recompensată pentru că juca rolul de însoțitoare a surorii lui.

Emeline așteptă ca domnul Hartley să protesteze în vreun fel. Era limpede că nu înțelegea cât de mult avea să-l coste pregătirea tinerei pentru un sezon monden. Majoritatea familiilor începeau să pună bani deoparte cu mult timp înainte, ba unii părinți chiar

intrau în datorii ca să cumpere ținutele potrivite pentru ficele lor. Poate că era un om foarte bogat în Boston... dar oare ce însemna asta raportat la averile din metropolă? Oare își permitea să suporte acele cheltuieli neprevăzute? Spre marea ei mirare, gândul că era posibil să renunțe la întregul demers o neliniștea.

Domnul Hartley, fără să spună nimic, mușcă dintr-o felie de chec. Sora lui însă protestă vehement:

– O, Samuel, e prea mult! Nu am nevoie de o garderobă nouă! Chiar nu am!

O atitudine înțeleaptă, căci îi oferise fratelui ei o cale de a se retrage onorabil. Emeline se întoarse și-l privi întrebătoare pe domnul Hartley. Observă cu colțul ochiului că Daniel profita de neatenția adulților ca să mai șterpească o felie de chec.

Oaspetele vorbi abia după ce luă o înghițitură mare de ceai:

– Înseamnă că ai nevoie de o garderobă nouă, Rebecca. Așa spune Lady Emeline, și cred că ar trebui să ne încredem în opinia domniei sale.

– Dar gândește-te la cât va costa!

– Nu-ți face griji în privința asta. Pot suporta cheltuielile. Se întoarse apoi spre Emeline: Așadar, spuneți-mi, milady, când să mergem la cumpărături?

– Nu e nevoie ca dumneata să ne însoțești. Nu trebuie decât să ne dai o scrisoare de credit și...

– Dar ar fi o adevărată bucurie să însoțesc niște doamne la cumpărături, o întrerupse elegant gentlemanul din colonii. Doar nu mi-ați refuza o plăcere atât de simplă, nu?

Emeline strânse din buze. Dându-și seama că nu exista nici o modalitate politicoasă de a-l descuraja, îi zâmbi încordată.

– Sigur că nu. O să ne facă plăcere compania dumitale.

Avu impresia că bărbatul rânjea – chiar dacă nu-și modificase în nici un fel expresia facială. Doar ridurile de expresie din jurul gurii i se adânciseră o idee. Ce om neobișnuit!

– Atunci, când pornim în această expediție?

– Măine, îi răspunse Emeline repede.

Buzele lui senzuale se curbară într-un zâmbet.

– Perfect.

Emeline miji ochii. Ori domnul Hartley era nebun, ori era mai bogat decât însuși regele Midas.

Sam se trezi în mijlocul nopții, scădat în sudoare, de la coșmarul care-i tulburase somnul. Rămase nemișcat cât timp ochii i se obișnuiră cu întunericul din dormitor, iar bubuitul din piept i se mai domoli. Focul din șemineu se stinsese, și era frig. Le spusese slujnicelor să pună multe lemne, dar nu păreau să-i respecte niciodată ordinele. De obicei, până dimineată mai rămânea niște jărat în șemineu, dar în noaptea aceea se stinsese de tot.

Se împletici prin beznă până la fereastră, unde trase draperiile. Luna atârna deasupra acoperișurilor ca o sferă rece și pală. Se ajută de strălucirea ei slabă ca să se îmbrace. Își dădu jos cămașa de noapte îmbibată de transpirație și-i puse pantalonii, cămașa, vesta, jambierele și mocasinii.

Ieși din cameră furtunos. Din fericire, nu făcea aproape nici un zgomot, datorită mocasinilor moi. Coborî scara impunătoare din marmură și se duse în holul de la parter, dar în acel moment auzi niște pași îndreptându-se în direcția sa, așa că se ascunse în umbră. La lumina pâlpâitoare a lumânării îl văzu pe majordom, care ținea într-o mână o sticlă și în cealaltă un sfeșnic. Când omul trecu la doar câțiva centimetri de locul unde se ascundea el, Sam putu să-i simtă mirosul de whisky. Zâmbi în întuneric. Bărbatul s-ar fi speriat îngrozitor dacă ar fi știut că stăpânul său era ascuns acolo. Probabil l-ar fi considerat nebun.

Sam așteptă ca strălucirea lumânării majordomului să dispară și ecoul pașilor lui să se stingă. Mai rămase ascuns un minut, dar, constatând că în casă era liniște deplină, ieși din ascunzătoare și se furișă prin bucătăria goală, îndreptându-se spre ușa servitorilor. Cheia era într-o cutiuță așezată pe șemineul impunător din salon, dar el avea o copie cu ajutorul căreia se strecură afară.

Era plăcut, dar destul de răcoare, se gândi el. Zăbovi o clipă lângă ușă, ascultând, privind în jur și adulmecând aerul. Nu auzi însă decât chițăitul unui șobolan în tufișuri și miorlăitul unei pisici. Nu era nici țipenie de om prin apropiere. Înaintă prin grădina îngustă cu ziduri de piatră, trecând pe lângă tufe de mentă, pătrunjel și alte plante ale căror mirosuri nu le putea distinge. Odată ajuns la grajduri, se opri iarăși să asculte cu atenție.

Apoi începu să alerge fără zgomot, asemenea unei feline, menținându-se la adăpostul umbrelor de lângă grajduri. Nu-i plăcea

să fie descoperit când se furișă în noapte. Poate de asta nici nu se obosea să-și angajeze un valet.

Trecu pe lângă o ușă și duhoarea de urină îi invadă nările, așa că se îndepărtă. Până la vârsta de zece ani nu văzuse niciodată un oraș, nici măcar un orașel mic de provincie. După douăzeci și trei de ani, încă își amintea cât de tare îl șocase mirosul. Duhoarea oribilă a sute de oameni care trăiau mult prea aproape unii de alții și nu aveau unde să-și arunce excrementele. Copil fiind, aproape că vomitase când își dăduse seama că șiroaiele de apă maronie din mijlocul unei alei pavate elegant veneau de la un canal descoperit. Unul dintre primele lucruri pe care-l învățase tatăl său când era mic era cum să-și ascundă excrementele. Animalele erau niște ființe tare viclene. Dacă simțeau miros de om, nu se mai aventurau să se apropie. Iar unde nu existau animale, nu exista nici mâncare. Atât de simplă fusese viața lui în pădurile vaste din Pennsylvania.

Aici însă, oamenii locuiau nas în nas și își lăsau deșeurile să se adune pe la colțuri. Aici, duhoarea plutea în aer ca o ceață foarte deasă. Și toate astea făceau ca viața să fie mult mai complicată. Încă mai existau prădători și prăzi, însă formele lor degeneraseră și deveniseră cu neputință de deosebit. Da, orașul era cu mult mai primejdios decât orice sălbăticie, unde singurele pericole erau fiarele pădurii și indienii puși pe jaf.

Depăși grajdurile și continuă să alerge pe stradă. Văzu un tânăr care tocmai intra pe poarta unei reședințe somptuoase... Poate era un servitor care făcuse un comision? Sam trecu pe lângă el la o distanță destul de mică, dar omul nici măcar nu se întoarse. Emană un miros puternic de bere și tutun de pipă.

Lady Emeline mirosea a melisă. Îi simțise din nou parfumul în după-amiaza aceea, când se înclinase deasupra mâinii ei mici și albe. Nu i se părea corect. O femeie atât de sofisticată ca ea ar fi trebuit să poarte un parfum cu adieri de paciuli sau de mosc. Sam se pomenise adesea copleșit de mirosul – sau mai degrabă de duhoarea – doamnelor din înalta societate. Parfumurile lor îl învăluiau ca o ceață deasă, și uneori nu-și dorea nimic altceva decât să-și acopere nasul și să tușească. Dar Lady Emeline avea un parfum de melisă, amintindu-i de grădina mamei lui. Dihotomia aceea îl intriga.

În dreptul unei alei fu nevoit să sară peste o băltoacă. Depistă imediat silueta ascunsă la poalele zidului, fie căutând un adăpost, fie așteptând să atace pe cineva, dar nu se opri. Aruncă o privire peste umăr și văzu personajul misterios uitându-se după el. Sam rânji atunci în sinea lui și grăbi pasul. Mocasiniile lui loveau caldarâmul fără să scoată nici un sunet. Acela era singurul moment în care ar fi putut spune că îi plăcea orașul – când străzile erau pustii și un om se putea mișca liber, fără să se teamă că s-ar fi putut lovi de altcineva. Îi plăcea când avea *spațiu*. Simți că mușchii picioarelor începeau să i se încălzească din cauza efortului.

Când sosiseră la Londra alesese intenționat casa de lângă reședința lui Lady Emeline, căci voia să afle cum se descurca sora lui Reynaud. Măcar atât putea face pentru ofițerul pe care-l dezamăgise. Iar când aflase că doamna ajuta fetele din lumea bună să-și facă intrarea în societate, i se păruse firesc să-i ceară sprijinul pentru Rebecca. Desigur, nu îi spusese și adevăratul motiv pentru care era interesat de societatea londoneză, însă asta nu avusese nici o importanță, nu până când o cunoscuse mai îndeaproape pe Lady Emeline.

Tânăra văduvă nu era deloc cum s-ar fi așteptat el. Și-o imagina-se înaltă ca fratele ei și cu același aer aristocratic. Într-adevăr, aerul aristocratic nu-i lipsea, dar Sam abia reușea să-și înăbușe zâmbetul ori de câte ori Lady Emeline încerca să se uite de sus la el, mai ales că nu avea mai mult de un metru șaiszeci înălțime. Silueta ei era însă voluptuoasă. Genul acela de trup care îi stârnea unui bărbat dorința de a-i cuprinde șezutul în palme numai ca să-i simtă căldura feminină. Era brunetă și avea ochii la fel de întunecați precum părul, dar obraji rozalii și vocea subțire îi aminteau lui Sam de o servitoare irlandeză cochetă, pregătită întotdeauna pentru flirt.

Doar că nu era așa, desigur.

Cu o înjurătură șoptită, Sam se opri brusc. Își propti palmele pe genunchi și, gâfâind, se chinui să-și tragă sufletul. Poate că Lady Emeline semăna într-o câțva cu o servitoare irlandeză, dar, ținând seama de îmbrăcămintea ei elegantă și de accentul ei tăios, nici un om cu mintea întreagă nu ar fi făcut o asemenea confuzie. Nici măcar un sălbatic din ținuturile împădurite ale Lumii Noi. Cu averea lui ar fi putut cumpăra orice, mai puțin o femeie din cele mai înalte cercuri ale aristocrației londoneze.

Luna cobora ușor, ușor, pregătindu-se să capituleze în fața zorilor. Era timpul să se întoarcă acasă. Sam privi în jur. Deasupra prăvăliilor înșirate pe marginile străzii înguste se profilau etaje masive din piatră. Nu mai fusese niciodată în acea parte a Londrei, dar asta nu avea să-l împiedice să-și găsească drumul spre casă. Porni în pas ușor de alergare. Drumul de întoarcere era mereu cel mai dificil, deoarece îi lipseau prospețimea și energia de la început. Se chinuia din răsuputeri să-și mențină un ritm constant al respirației, și îl dureau mușchii de la picioare din cauza efortului susținut. Desigur, vechile răni din război își făceau și ele simțită prezența. Fiecare parte a trupului său pulsa. „Nu uita!” gemeau cicatricele. „Nu uita locurile în care securea ți-a sfărtecat carnea și glonțul de plumb te-a străpuns până la os. Ține minte că ai fost însemnat pentru vecie. Tu ești supraviețuitorul. Singurul martor rămas.”

Își continuă fuga, în ciuda durerii și a amintirilor. Acela era punctul de separație între cei care aveau să reușească și cei care cădeau învinși pe marginea drumului. Cheia reușitei era să accepți durerea. Să o îmbrățișeze. Pentru că durerea era singurul lucru care ținea în viață un om. Durerea însemna că încă mai trăia.

Nu știa cât durase întoarcerea, dar luna apusese deja când se strecură în grajdurile din spatele casei lui. Era atât de obosit, că aproape nici nu-l observă pe omul care pândea. La colțul grajdurilor stătea un bărbat mare și voinic, pe care îl zări în ultimul moment. Pe nesimțite, se strecură în spatele grajdului casei vecine și îl studie pe urmăritor. Avea o siluetă în formă de butoi și purta o haină stacojie și un tricorn ponosit, înnegrit de vreme pe la margini. Sam îl mai văzuse de două ori. Stătea peste drum de conacul lui Lady Emeline când el și Rebecca își încheiaseră vizita, la fel și cu o zi în urmă, când se urcase în birja de închiriat. Silueta și poziția în care aștepta erau la fel. Individul acela îl urmărea.

Lăsă să treacă vreo câteva secunde pentru a-și potoli gâfâitul, apoi scoase două bile de plumb din buzunarul vestei. Erau niște obiecte mici, de mărimea degetului său mare, dar utile pentru un om căruia îi plăcea să alerge noaptea pe străzile Londrei. Strânse pumnul drept în jurul lor și, fără zgomot, se năpusti asupra necunoscutului, îl apucă de păr din spate cu mâna stângă și îi aplică niște lovituri puternice la tâmplă.

– Cine te-a trimis?

Haină Stacojie era destul de rapid pentru un tip atât de mare. Se răsuci imediat și încercă să-i tragă un cot în burtă, așa că Sam îl mai pocni de două ori. De fiecare dată, pumnul lui se lipea cu sete de fața celuiilalt.

– La dracu! icni acesta. Avea un accent londonez atât de pronunțat, că Sam abia îi putea înțelege cuvintele.

Bărbatul ținti să-i dea un pumn în față, dar Sam se aplecă într-o parte, astfel că lovitura ricoșă de pe bărbia lui. Apoi îl lovi tare și repede la subsuoara expusă. Haină Stacojie gemu și se încovoie, dar când se îndreptă la loc avea în mână un cuțit. Sam se răsuci cu pumnii ridicați, căutând altă deschidere. Când adversarul dădu să-l înjunghie, îl lovi peste braț, îndepărtând vârful armei de pieptul său. Cuțitul se învârti spre pământ, iar lumina lunii se reflectă pe mânerul care părea confecționat din os alb. Sam mimă un croșeu de stânga și, când omul se aruncă în partea cealaltă, îi prinse brațul drept și-l trase spre el.

– Cine te-a plătit? șuieră Sam printre dinții încleștați, strângându-l tare de mână.

Omul se răsuci violent și îl mai lovi o dată în bărbie. Sam făcu un pas în spate, împleticindu-se, și aceea fu ocazia de care avea nevoie Haină Stacojie. O luă la goană de-a lungul clădirii, aplecându-se doar cât să-și ia cuțitul când trecu pe lângă el, după care dispăru dincolo de capătul grajdurilor.

Sam se repezi după el instinctiv, ca un prădător, dar se opri când ajunse în dreptul străzii. Alergase deja ore întregi și era sleit de puteri. Chiar și dacă l-ar fi prins pe Haină Stacojie, nu ar fi mai fost în stare să-i smulgă vreo informație. Oftând, vâri în buzunar bilele de plumb și se îndreptă spre casă.

Deja se crăpa de ziua.

Capitolul 3

Într-o zi, în timp ce Inimă de Fier mătura strada, trecu pe lângă el un alai format din lachei pedestri purtând livrele

aurite, doi gardieni călare pe cai albi ca zăpada și o trăsură aurită de care stăteau agățați alți doi lachei. Inimă de Fier rămase cu gura căscată, privind trăsura care se apropia de el.

Când ajunse în dreptul său, perdeaua se dădu la o parte, îngăduindu-i să vadă chipul doamnei dinăuntru. Și ce mai chip minunat avea! Fața ei era perfect sculptată și avea tenul atât de alb și de curat, încât părea de fildeș. Inimă de Fier rămase holbându-se după ea. Auzi apoi o voce lângă el.

– Crezi că prințesa Solace este frumoasă?

Inimă de Fier se întoarse și văzu că, în locul în care mai de vreme nu se aflase nimeni, stătea în clipa aceea un bătrân gârbovit și uscățiv. Se încruntă, dar nu putu să nege că prințesa i se părea foarte frumoasă.

– Și atunci, zise bătrânul, aplecându-se atât de aproape de el, încât Inimă de Fier îi putu simți respirația urât mirositoare, ai vrea să te însori cu ea?

din *Inimă de Fier*

Când pași în lumina soarelui de după-amiază, Emeline suspină de plăcere.

– E un magazin foarte bun.

– Dar chiar am nevoie de toate rochiile acestea? se plânse domnișoara Hartley. Nu vor fi suficiente una sau două ținute de bal?

– Ascultă, domnișoară Hartley...

– O, te rog, n-ai vrea să-mi spui Rebecca?

Emeline își temperă tonul aspru, mai ales că fata îi era simpatică.

– Ba da, desigur. Ei bine, Rebecca, e foarte important să ai o vestimentație corespunzătoare...

– Și poleită cu aur, dacă se poate, răsună o voce masculină, întrerupându-i predica.

– Vai, Doamne, Samuel! exclamă Rebecca. Bărbia ta arată și mai îngrozitor decât azi-dimineață.

Emeline se întoarse, ascunzându-și cu grijă încruntarea. Nu voia ca domnul Hartley să observe nici faptul că o enervase întreruperea lui, nici fiorul ciudat de exaltare care îi clocotea adânc

 n p ntec. Fără  ndoiial , un astfel de freamăt trupesc nu era deloc potrivit pentru o doamnă de vârsta ei.

Bărbia domnului Hartley c p tase într-adevăr o nuan   v şinie mai închisă decât atunci când îl văzuse ea ultima dată. După cum spusese, se lovise de o uşă în cursul nopții. I se părea un accident neobişnuit de st ngaci pentru un om at t de agil.  n clipa aceea stătea sprijinit de st lpul unui felinar  i ținea picioarele încrucişate la glezne, ar t nd ca  i cum aştepta de vreme îndelungată. Probabil chiar a a  i era, dacă stătea acolo de când intraseră ele la croitoreasă, cu trei ore în urmă. Totuși, nu se putea ca omul acela îngrozitor să le fi aşteptat afară în tot timpul acela... sau da?

Emeline se simţi un pic vinovată.

– Domnule Hartley, sper să ştii că este absolut acceptabil să ne lași singure în timp ce terminăm cumpărăturile.

Sam ridică din sprâncene. Expresia sarcastică din ochii lui sugera că subtilit  ile unei zile de cumpărături nu aveau nici un secret pentru el.

– Nici nu mi-ar trece prin cap să vă abandonez, milady.  mi cer scuze dacă prezența mea vă st rneşte nemul umirea.

De lângă Emeline, *tante* Cristelle plescai   fnoas :

– Vorbeşti ca un curtean, *monsieur*. Nu cred că  i se potriveşte.

Domnul Hartley rânji  i făcu o plecăciune în fața mătușii, fără să pară deloc deranjat de afirmația ei.

–  n merit mustrarea pe deplin, doamnă.

– Cred că ar trebui să ne ocupăm de găsirea unor m nu i, inter-veni Emeline. Chiar puţin mai în fa a se află un magazin absolut minunat...

– Poate a i dori nişte răcoritoare, doamnelor?  ntreb  domnul Hartley. Nu mi-a  ierta-o niciodată dacă ar fi să le ina i de pe urma epuizării.

Emeline tocmai formula în minte un refuz politicos, dar *tante* Cristelle nu-i dădu acest răgaz.

– O cea c  de ceai ar fi bine-venit .

Acum nu-l mai putea refuza fără să pară nepoliticoasă,  i omul acela îngrozitor ştia foarte bine asta. Col urile gurii i se destinaser  într-un zâmbet fin în timp ce o studia cu ochii săi de culoarea cafelei. Prin urmare, Emeline spuse din vârful buzelor:

– Mulțumesc, domnule Hartley. Ești foarte amabil.

El  clin  ușor din cap, veni l ng  ea  i-i oferi brațul.

– Să mergem, atunci?

Cum de  i amintea regulile de bună-cuv in a numai atunci când  i convenea lui? Emeline  i zâmbi încordată  i îl prinse de bra , foarte conștientă de mușchii puternici care se ascundeau sub stofă. Porniră în pas vioi, urma i de *tante* Cristelle  i de domnișoara Hartley. M tu a ei părea să-i  in  o predică Rebeccăi despre importan a pantofilor.

Mul imea elegantă din Mayfair se mișca în flux continuu în jurul lor. Tineri zăboveau în pragul u ilor, pălăvrăgind  i uitându-se după doamnele elegante. Un dandy cu peruca pudrată în roz trecu agale pe l ng  ei, leg n ndu- i bastonul extravagant de lung. Emeline auzi pufnetul dispre uitor al mătușii. Peste câteva clipe, zărindu-le pe domni oarele Stevens, schi a un salut din cap. Fata mai mare răspunse adecvat, însă cea mai mică – o ro c t  destul de prostu , care purta o crinolină mult prea voluminoasă – chicoti în spatele m inii  nm nu ate.

Emeline se încruntă dezaprobator la adresa tinerei.

– Cum  i se pare capitala noastră, domnule Hartley?

– Aglomerată,  i răspunse acesta, aplecându-şi capul spre ea.

Respirația lui avea un miros plăcut, dar nu- i putea da seama cu exactitate ce era.

– Să înțeleg că dumneata e ti obișnuit cu ora ele mai mici?  i ridică u or fustele când se apropiară de o băltoacă murdară. Domnul Hartley o trase mai aproape de el în timp ce o ocoleau, astfel că şi putu sim i căldura trupului.

– Bostonul este într-adevăr un ora  mai mic decât Londra, zise el. Se îndepărtară la loc, iar Emeline  i dădu seama m hnit  că  i era dor de căldura lui. Dar este la fel de aglomerat, continuă Sam. De fapt, eu nu prea sunt obișnuit cu ora ele.

– Ai fost crescut la țară?

– A  spune mai degrabă că în sălbăticie.

Se întoarce spre el surprinsă. Probabil că şi Sam se aplecase din nou spre ea, pentru că, dintr-odată, chipurile lor erau desp r tite de doar c ţiva centimetri. Ochii lui de culoarea cafelei erau  nconjura i de riduri fine de expresie care se adânciră atunci când  i zâmbi. Observă atunci că avea o cicatrice mică  i pală sub ochiul st ng.

Stânjenită, își mută privirea în grabă.

– Să înțeleg că ai fost crescut de lupi, domnule Hartley?

– Nu chiar, spuse el amuzat. Tatăl meu era vânător în Pennsylvania, la frontiera cu ținuturile indienilor. Am trăit într-o cabană pe care a construit-o chiar el din bușteni nedecojiți.

Suna destul de primitiv. De fapt, îi venea destul de greu să-și imagineze cum arăta casa aceea, fiind atât de diferită de ceea ce cunoștea ea.

– Și cum ai fost educat înainte să ajungi la internat?

– Mama m-a învățat să scriu și să citesc, iar de la tata am învățat totul despre păduri, vânătoare și citirea urmelor. Era foarte iscusit.

Trecură pe lângă o librărie cu o firmă roșu aprins atârnată atât de jos, încât aproape se atinse de tricornul domnului Hartley. Emeline își dres glasul și murmură:

– Înțeleg.

– Chiar înțelegeți? Lumea în care trăiam pe atunci este extrem de diferită de aceasta, zise el arătând spre strada zgomotoasă. Vă puteți imagina o pădure atât de liniștită, încât să poți auzi frunzele căzând din copaci? Arbori atât de mari, că nu i-ar putea cuprinde cu brațele nici un bărbat în toată firea?

– Îmi vine greu să-mi închipui așa ceva. Și totuși... ai părăsit acele păduri până la urmă. Când Sam își mută privirea de la mulțimea de oameni din jur la chipul ei, Emeline inspiră adânc, uitându-se în ochii lui întunecoși. Probabil a fost o mare schimbare pentru dumneata să lași libertatea pădurii pentru o școală.

– A fost. Dar băieții se adaptează ușor. Am învățat repede cum să urmez regulile și de cine trebuia să mă feresc. În plus, eram destul de zdravăn încă de pe atunci, iar asta m-a ajutat.

– Școlile cu internat mi se par niște locuri sălbatice, spuse ea cutremurându-se.

– La drept vorbind, și băieții sunt niște fiare mici și sălbatice.

– Și profesorii cum sunt?

Domnul Hartley ridică din umeri.

– Majoritatea sunt destul de competenți. Sunt și câțiva nefericiți care detestă copiii, dar cei mai mulți își iubesc profesia și țin cu adevărat la elevi.

– Probabil dumneata și sora dumitale ați avut parte de copilării complet diferite. Ea a crescut la Boston, nu?

– Da. Era pentru prima dată când Emeline detecta în vocea lui o urmă de îngrijorare. Uneori mă gândesc că am avut copilării mult prea diferite.

– Într-adevăr? se miră ea, cercetându-i chipul. Expresiile lui faciale erau atât de subtile și de efemere, încât se simțea ca o clar-văzătoare ori de câte ori le surprindea.

Domnul Hartley încuviință din cap și-și ascunse ochii sub pleoapele grele.

– Uneori mă tem că nu îi pot oferi tot ce are nevoie.

Emeline rămase cu privirea ațintită în față în timp ce căuta un răspuns. Oare bărbatul pe care îi cunoștea ea își făceau la fel multe griji în privința femeilor din viața lor? Oare propriului său frate îi păsase de nevoile ei? Nu credea.

Domnul Hartley inspiră adânc și schimbă subiectul discuției:

– Fiul domniei voastre este un băiat foarte energic.

– Unii ar spune că prea energic, zise ea strâmbând din nas.

– Câți ani are?

– Împlinește opt la vară.

– I-ați angajat un preceptor?

– Da. Domnul Smythe-Jones. Vine la noi acasă în fiecare zi. Șovăi o clipă, după care zise dintr-un impuls: Totuși, *tante* Cristelle e de părere că ar trebui să-l înscriu la o școală ca aceea pe care ai urmat-o dumneata.

– Mi se pare prea mic să plece de acasă, spuse el privind-o cu atenție.

– O, dar majoritatea familiilor de seamă își trimit fiii la școală când sunt cu mult mai mici decât Daniel! Emeline își dădu seama că răsucea o panglică de la guler cu mâna liberă, așa că se opri să netezească fâșia de mătase. Mătușa mea se teme că altfel o să rămână tot timpul agățat de fusta mea. Sau că nu va învăța niciodată cum să fie un bărbat în toată puterea cuvântului, din cauză că trăiește într-o casă plină de femei.

De ce îi dezvăluia niște detalii atât de intime unui bărbat care-i era aproape străin? Probabil o considera o prostănacă.

Cu un aer gânditor, domnul Hartley încuviință din cap.

– Soțul domniei voastre a murit.

– Da. Daniel...     ... fiul meu a fost botezat după tatăl lui, explică ea repede, a murit acum cinci ani.

–   i totuși, nu v-a  i recăsătorit.

Când se aplecă spre ea, Emeline recunosc   mirosul pe care-l sim  tise mai devreme în respirația lui. Pătrunjel. I se părea ciudat că aroma unei ierbi atât de banale putea să pară atât de exotică.

– Nu   n  leg de ce o lady cu farmecul domniei voastre ar fi l  s  t   să trăiască singură o perioadă atât de lungă.

– De fapt... murmură ea   ncrunat  .

– Iată o ceainărie, exclamă *tante* Cristelle din spatele lor. M  dor foarte tare picioarele de la mersul pe jos. Să ne odihnim aici?

Domnul Hartley se   ntoar  se imediat spre ea.

– Scuzele mele, doamnă. Da, desigur, să ne oprim aici.

– *Bon!* exclamă *tante* Cristelle.

Domnul Hartley deschise u  a   i intr  r   cu toții în ceain  ria mică. Doamnele se a  ez  r   la una dintre m  su  ele rotunde, iar el se duse să comande la tejghea.

Tante Cristelle se aplecă în fața   i o bătu uşor pe genunchi pe Rebecca.

– Fratele tău este foarte preocupat de tine. Fii recunoscătoare! Pu  ini bărbați sunt a  a,   i de obicei nu zăbovesc prea mult pe această lume.

Fata se încruntă la adresa ultimei afirma  ii, dar alese să-i răspundă doar la prima:

– O, dar sunt foarte recunoscătoare. Samuel a fost mereu bun cu mine c  nd ne-am văzut.

Emeline netezi un volan de mătase al fustei.

– Domnul Hartley spunea că te-a crescut unchiul vostru.

– Da, a  a este, zise Rebecca l  s  nd privirea în pământ. Pe Samuel îl vedeam doar o dată sau de două ori pe an, c  nd venea să mă viziteze.   i de fiecare dată mi se părea foarte mare, chiar dacă probabil era mai tânăr decât sunt eu acum. Mai târziu, c  nd s-a înrolat, a început să poarte o uniformă splendidă. L-am privit mereu cu admira  ie. Mersul lui nu seamănă cu al nici unui bărbat pe care-l cunosc. P   e  te cu o u  surin  t   care-mi lasă senzația că ar putea merge fără oprire zile întregi. Z  mbind st  njenit  , adăugă: Nu cred că m-am exprimat tocmai cum trebuie.

  n mod ciudat, Emeline părea să   n  lege   exact la ce se referea. Mi  c  rile domnului Hartley aveau o siguran  t   plină de gra  ie care sugera că   i cunoștea trupul   i reflexele mult mai bine decât alți bărbați. Când se   ntoar  se în direcția lui, văzu că a  tepta să-i vină rândul să cumpere ceai.   n fa  a lui era un domn mai în vârstă care se încrunta   i bătea din picior.   i ceilalți clien  i păreau să se foiasc   fără încetare, numai domnul Hartley stătea complet nem   cat. Nu părea nici plictisit, nici nerăbdător, ci arăta de parcă ar fi putut sta ore întregi în poziția aceea, cu un picior îndoit   i cu brațele   ncruci  ate la piept.   nt  lnind privirea lui Emeline, ridică din sprâncene. Ea nu-  i putea da seama dacă era o expresie întrebătoare sau dacă   i lansa o provocare tăcută, dar, sim  t  nd că faţa i se   nfierb  ntase,   i feri ochii.

– Tu şi fratele tău p  re  i foarte apropia  i,   i spuse Rebeccăi. Chiar dacă nu v-a  i petrecut copilăria împreună.

– Sper că suntem apropia  i, răspunse tânăra zâmbind nesigur. Cred că suntem apropia  i.   l admir foarte mult.

Emeline o studie cu un aer meditativ. Rebecca formulase cuvintele acelea aproape ca pe o întrebare.

– Milady, zise domnul Hartley, ap  r  nd brusc lângă ea.

Emeline tresări şi se încruntă la el exasperată. Oare se furi  sase inten  ionat în spatele ei?

Cu zâmbetul acela enigmatic care o scotea din s  r  te, domnul Hartley   i întinse o farfurie plină cu dulciuri roz, pudrate cu zahăr. Ochii lui de culoarea cafelei păreau să-i repro  eze că era at  t de mică de statură.

– Mulțumesc, domnule Hartley, spuse ea după ce răsuflă adânc.

– Plăcerea e de partea mea, Lady Emeline,   i răspunse el,   nclin  nd u  or capul.

Hm! Gustă o bomboană   i descoperi că era în același timp   i dulce,   i acri  o  r  . Era perfectă, de fapt. Se uită spre mătușa ei. Doamna mai în vârstă ținea capul aplecat spre Rebecca   i   i vorbea concentr  t  .

– Sper că mătușa mea nu-i   ine o predică surorii dumitale, zise ea în timp ce turna ceaiul.

– Nu este chiar at  t de fragilă pe c  t pare. Cred că va rezista, indiferent ce i-ar spune mătușa domniei voastre.

Toate scaunele fuseseră deja ocupate, așa că se sprijinea relaxat de peretele care se afla la nici un metru distanță de ea. În momentul în care sorbi din ceai, privirea lui Emeline căzu pe încălțăminte la ciudată.

Vorbi fără să se gândească:

– Unde ai găsit opincile acelea?

– Sunt mocasini din piele de căprioară. Au fost confecționați de femeile din tribul indienilor mohicani.

Doamnele de la masa de lângă ei se ridicară să plece, dar el nu făcu nici o mișcare să se așeze. Apoi se auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii și intrară mai mulți oameni.

Emeline se încruntă la mocasinii și la jambierele domnului Hartley. Legase pielea moale chiar sub genunchi, cu o curelușă ale cărei capete atârnavă de-o parte și de alta a gleznelor.

– Toți bărbații albi poartă genul acesta de încălțăminte în Colonii?

– Nu, nu toți. Majoritatea poartă același gen de pantofi sau cizme precum gentlemanii de aici.

– Și atunci de ce dumneata alegi să porți o încălțăminte atât de ciudată?

Era conștientă de tonul tăios al vocii ei, dar, dintr-un motiv sau altul, o enerva la culme insistența lui de a purta niște încălțări atât de neobișnuite. Oare de ce făcea asta? Nu ar mai fi sărit în ochi dacă ar fi purtat pantofi cu toc și ciorapi lungi, ca toți ceilalți londonezi din clasa superioară. În plus, la banii lui, ar fi avut toate șansele să devină un gentleman englez și să fie acceptat de societate. În acel moment ar fi devenit un om respectabil.

Domnul Hartley ridică din umeri. Era limpede că nu-și dădea seama de tumultul care clocotea în adâncul ființei ei.

– Vânătorii îi poartă în pădurile din America. Sunt foarte comizi și mult mai utili decât pantofii englezești. Iar jambierele protejează de spinii și crengi. M-am obișnuit cu ei.

Își dădea seama că ea și-ar fi dorit să fie mai convențional și să semene mai mult cu gentlemanii englezi obișnuiți, observă Emeline. Se uită în ochii lui calzi, de culoarea cafelei, neștiind ce altceva să facă. Se născuse un soi de comunicare stranie între ei, dar nu reușea să-i înțeleagă toate subtilitățile.

În acea clipă, o voce masculină răsună din spatele ei.

– Caporal Hartley! Ce cauți dumneata la Londra?

Sam se încordă. Omul care îl abordase era zvelt și avea o înălțime medie, sau poate era chiar un pic mai scund de-atât. Purta o haină verde și o vestă maro, o îmbrăcăminte absolut respectabilă și obișnuită. Ar fi semănat cu o mie de alți gentlemeni englezi dacă nu l-ar fi trădat părul lung, portocaliu-roșiatic, pe care-l ținea strâns la spate într-o coadă. Sam încercă să-și dea seama de unde îl cunoștea, dar nu reuși. Existaseră mai mulți bărbați cu părul roșcat în regimentul său.

Celălalt rânji și-i întinse mâna.

– Thornton. Dick Thornton. Nu te-am mai văzut de... ei bine, probabil au trecut cel puțin șase ani de-atunci. Ce cauți în Londra?

Pe când îi strângea mâna, Sam își aminti. Desigur. Thornton făcuse parte din Regimentul 28.

– Am venit aici cu niște afaceri, domnule Thornton.

– Serios? Londra e foarte departe pentru un vânător din Colonii.

Thornton zâmbi, de parcă ar fi vrut să îndulcească jignirea pe care o implicau cuvintele sale.

– Unchiul meu a murit în '60, spuse Sam ridicând din umeri. După ce-am fost lăsat la vatră am preluat afacerea lui de import-export din Boston.

– Înțeleg. Thornton se lăsă pe călcăie și se uită întrebător la Lady Emeline.

Sam simți o reticență ciudată de a face prezentările, dar o îndepărtă repede.

– Milady, vi-l prezint pe domnul Richard Thornton, un vechi camarad de arme. Thornton, domnia sa este Lady Emeline Gordon, sora căpitanului St. Aubyn. De asemenea, ți le prezint pe sora mea, Rebecca Hartley, și pe mătușa lui Lady Emeline, *mademoiselle* Molyneux.

– Încântat de cunoștință, doamnelor, zise Thornton făcând o plecăciune.

Lady Emeline îi întinse mâna.

– Bună ziua, domnule Thornton.

Pe chipul lui se instală o expresie solemnă când se aplecă reverențios să o salute.

– Este o onoare să vă cunosc, milady. Permiteți-mi să spun că am fost cu toții îndurerăți când am aflat de moartea fratelui domniei voastre.

Pe chipul ei nu apărură nici o expresie de suferință, însă Sam o simți încordându-se, chiar și de la un metru distanță. În mod inexplicabil, avu impresia că se schimbaseră ceva în aerul dintre ei.

– Mulțumesc, zise ea. L-ai cunoscut pe Reynaud?

– Desigur. Cu toții l-am plăcut și l-am îndrăgit pe căpitanul St. Aubyn. Thornton se întoarse apoi spre Sam, parcă așteptând ca acesta să-i confirme spusele. A fost un om de lume și un comandant extraordinar, nu-i așa, Hartley? Avea o vorbă bună pentru fiecare și ne încuraja mereu când mășăluiam prin pădurile acelea infernale. Iar când ne-au atacat sălbaticii, ați fi fost mândră să-l vedeți cum a rămas ferm pe poziții, milady. Unii s-au speriat. Alții au rupt rândurile și au vrut să fugă... Thornton se opri brusc și își dresă glasul, aruncându-i lui Sam o privire vinovată.

Sam se uită la el cu răceală. Mulți crezuseră că și el fugise la Spinner's Falls. Nu se obosiseră să-și explice acțiunile și nici nu voia să înceapă în momentul acela. Știa că Lady Emeline îl privea, dar refuză să-i întâlnească ochii. N-avea decât să-l condamne și ea ca toți ceilalți, dacă așa găsea de cuviință.

– Să știi că amintirile duminale despre nepotul meu sunt foarte bine-venite, domnule Thornton, zise *mademoiselle* Molyneux, rupând tăcerea stânenitoare care se instalase.

– Mă bucur, spuse Thornton îndreptându-și vesta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Căpitanul St. Aubyn a murit ca un erou, nu trebuie să uitați asta niciodată.

– Știi cumva dacă mai sunt și alți veterani ai Regimentului 28 aici, în Londra? îl întreabă încet Sam.

Thornton expiră prelung în timp ce se gândea.

– Nu sunt prea mulți. Desigur, au fost puțin supraviețuitori de la bun început. Ar fi locotenentul Horn și căpitanul Renshaw... acum Lord de Vale, desigur... dar, mă rog, eu nu prea mă învârt prin aceleași cercuri înalte ca el. Îi zâmbi apoi lui Lady Emeline, ca un fel de recunoaștere tăcută a rangului ei. Mai sunt Wimbley și Ford... și sergentul Allen, bietul de el! Este îngrozitor cum a ajuns! Nu și-a mai revenit niciodată după ce și-a pierdut piciorul.

Sam vorbise deja cu Wimbley și cu Ford. Sergentul Allen însă era mai greu de găsit. Îi mută numele în vârful listei oamenilor cu care trebuia să vorbească.

– Dar camarazii tăi din regiment? Țin minte că erau cinci sau șase cu care obișnuiai să împarți același foc de tabără. Păreați să aveți un lider... tot roșcat... soldatul...

– MacDonald. Andy MacDonald. Da, pe vremea aceea oamenii lor le era destul de greu să ne deosebească. Părul era de vină, să știi. Asta pare să fie singurul lucru pe care și-l mai amintesc unii despre mine. Clătinând din cap, Thornton adăugă: Bietul MacDonald a primit un glonț în cap la Spinner's Falls. S-a prăbușit chiar lângă mine.

Sam îl scrută atent, dar putea simți cum o picătură de sudoare îi aluneca pe șira spinării. Nu-i plăcea să se gândească la ziua aceea fatidică. Cu atât mai mult atunci când era deja tulburat din cauza aglomerației londoneze.

– Și ceilalți?

– Morți. Sunt toți morți. Majoritatea au căzut la datorie la Spinner's Falls. Doar Ridley a mai supraviețuit câteva luni după aceea... dar l-a răpus gangrena în cele din urmă.

Thornton zâmbi cu tristețe și îi făcu cu ochiul.

Sam se încruntă.

– Și tu...

– Domnule Hartley, dacă nu înșel, încă mai avem de vizitat magazinul de pantofi, interveni *mademoiselle* Molyneux.

Sam rupse contactul vizual cu Thornton și își întoarse privirea spre doamnele de la masă. Rebecca se uita la el confuză, Lady Emeline avea o expresie impasibilă, iar bătrâna părea pur și simplu nerăbdătoare.

– Mii de scuze, doamnelor. Nu am vrut să vă plictisesc cu amintirile unor evenimente de demult.

– Și eu îmi cer scuze, zise Thornton, făcând încă o plecăciune elegantă. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc...

– Ai putea să-mi lași adresa ta? întreabă Sam în grabă. Mi-ar plăcea să mai vorbim. Foarte puțini își mai amintesc evenimentele din acea zi.

– Da, desigur, replică încântat Thornton. Și mie îmi place să depăn amintiri. Mă găsești la biroul meu. Nu este departe de aici.

Ține-o drept înaintea pe Picadilly, până ajungi la Dover Street, și mă vei găsi acolo. Cizmăria George Thornton și Fiul. A fost fondată de tatăl meu, dacă nu știi.

– Mulțumesc.

Sam îi mai strânse o dată mâna, apoi îl privi luându-și la revedere de la doamne și îndepărtându-se. Părul lui roșu se putea distinge încă mult timp în mulțime înainte de a dispărea cu totul.

Se întoarse spre Lady Emeline și îi oferă brațul.

– Mergem?

Apoi făcu greșeala de a se uita în ochii ei. Fără îndoială, își dădu se seama. Era o femeie inteligentă și auzise întreaga conversație. Simți o presiune neplăcută în piept.

Lady Emeline știa.

Domnul Hartley venise la Londra din pricina masacrului de la Spinner's Falls. Întrebările pe care i le adresase domnului Thornton fuseseră prea tăioase, iar atenția pe care o acordase răspunsurilor, mult prea intensă. Era ciudat. În plus, Reynaud murise la Spinner's Falls.

Emeline își așeză delicat mâna pe brațul lui, dar nu se putu abține prea mult timp. Degetele i se încleștară pe mușchiul lui prin stofa hainei.

– De ce nu ai spus nimic?

Își reluă mersul. Studiindu-i profilul, Emeline observă că un mușchi îi zvâcnea în obraz.

– Doamnă?

– Nu! șuieră ea, nevrând ca mătușa și Rebecca, aflate chiar în spatele lor, să-i audă. Nu te prefăc că nu înțelegi la ce mă refer. Nu sunt proastă.

– Nu v-aș considera niciodată astfel, replică el sobru.

– Atunci nu mă trata ca pe o proastă. Ai fost în același regiment cu Reynaud. L-ai cunoscut pe fratele meu. Ce-ai venit să investighezi?

– Eu... începu Sam șovăielnic.

Oare ce gândea în clipa aceea? Ce îi ascundea?

– Nu aș vrea să învii niște amintiri neplăcute, zise el în cele din urmă. Nu vreau să vă aduc aminte de...

– Să-mi aduci aminte! *Mon Dieu*, chiar crezi că am uitat de moartea propriului meu frate? Că aș avea nevoie să-i pomenești dumneata numele ca să mă gândesc la el? Reynaud este cu mine în fiecare zi. În fiecare zi blestemată!

Se opri brusc, dându-și seama că respira din ce în ce mai greu și că asta îi făcea vocea să-i tremure. Bărbații erau complet idiști, își spuse ea furioasă.

– Îmi pare rău, murmură el. Nu am vrut să vă bagatelizez suferința... Lady Emeline pufni, dar Sam continuă în ciuda întreprerii: Acordați, vă rog, puțin credit sensibilității mele. Nu am știut cum să deschid subiectul despre fratele domniei voastre. Sau despre ziua aceea. Păcatul meu este cel al prostiei, nu al răutății intenționate. Iertați-mă, vă implor.

Era un discurs frumos, nimic de zis. Lady Emeline își mușcă buza și se uită spre doi aristocrați care treceau agale pe lângă ei, purtând niște haine extrem de elegante. Cu încheieturile îmbrăcate în manșete din dantelă, aveau redingote de catifea și peruci ondulate extravagant. Probabil că nu împliniseră douăzeci de ani, dar păseau cu toată aroganța conferită de avere și privilegii. Erau siguri pe locul pe care îl dețineau în societate și încrezători că suferințele claselor inferioare nu aveau să-i atingă vreodată. Reynaud mersese la fel cu mult timp în urmă.

Își mută privirea când își aminti ochii negri și veseli ai fratelui ei.

– A scris despre dumneata.

Domnul Hartley se uită la ea cu sprâncenele ridicate întrebător.

– Reynaud, clarifică Emeline, deși era foarte puțin probabil să se fi referit la altcineva. Mi-a scris despre dumneata.

Domnul Hartley ținea privirea ațintită drept în față. Lady Emeline observă cum mărul lui Adam îi coborî atunci când înghiți în sec.

– Și ce spunea?

Ea ridică din umeri, prefăcându-se interesată de vitrina unui magazin de dantele. Trecuseră ani buni de când citise vreo scrisoare de la Reynaud. Cu toate acestea, știa pe dinafară conținutul fiecăreia dintre ele.

– Spunea că un caporal american fusese transferat în regimentul său și că îi admira abilitățile de găsire a urmelor. Avea mai

multă încredere în dumneata decât în toți ceilalți cercetași... mai multă chiar și decât în indienii nativi. Că l-ai învățat cum să facă diferența între triburile băștinașe. Că mohicanii își purtau părul strâns într-un moț în vârful capului și că cei din tribul Wy... Wy...

– Wyandot, completează el.

– ... Wyandot preferau culorile roșu și negru și că purtau câte o bucată lungă de pânză care le acoperea șalele. După o pauză, Emeline adăugă: A spus că îi plăcea de dumneata.

– Mulțumesc, rosti încet domnul Hartley.

Ea încuviință din cap. Nu mai era nevoie să-l întrebe pentru ce îi mulțumea.

– Cât timp ați fost în aceeași unitate?

– Nu mult. După Bătălia de la Québec, am fost atașat neoficial la Regimentul 28. Trebuia să-i însoțesc doar până ajungeau la Fort Edward. Să-i ajut să găsească drumul. L-am cunoscut numai câteva luni pe fratele domniei voastre. Apoi am ajuns, desigur, la Spinner's Falls.

Nu era nevoie să continue. Spinner's Falls era locul unde muriseră cu toții, prinși la mijloc într-un schimb de focuri între două grupuri de indieni Wyandot. Emeline citise în ziar despre desfășurarea evenimentelor. Foarte puțini dintre supraviețuitorii masacrului acceptaseră să ofere detalii, și chiar și mai puțini fuseseră dispuși să discute despre cele întâmplate cu o femeie.

Inspiră profund, parcă pentru a-și aduna puterile.

– L-ai văzut murind?

Domnul Hartley se întoarce și se uită la ea.

– Milady...

Emeline răsuci în pumn o panglică a rochiei până când simți materialul rupându-se.

– L-ai văzut murind?

El răsuflă cu zgomot. Când vorbește, glasul îi era foarte încordat:

– Nu.

Emeline dădu drumul bucății de material. Oare ceea ce simțea era ușurare?

– De ce mă întrebați? zise el peste câteva clipe. Cu siguranță nu vă face bine să auziți...

– Pentru că vreau... ba nu, *am nevoie* să știu cum au fost pentru el acele ultime clipe. Observând nedumerirea interlocutorului

ei, întoarce capul și privi departe, în zare, încercând din răspuț să găsească vorbe potrivite. Dacă aș putea să înțeleg prin ce a trecut atunci... aș simți că sunt mai aproape de el.

– E mort, replică încruntat domnul Hartley. Nu cred că fratele domniei voastre și-ar dori să vă faceți atâtea gânduri negre despre moartea lui.

– Într-adevăr, e mort. Tocmai de aceea, nu mai contează ce și-ar fi dorit sau ce nu și-ar fi dorit.

Afirmația îl șocase, observă ea. Bărbații considerau întotdeauna că femeile trebuiau protejate de realitățile crude ale vieții. Bărbații, dragii de ei, erau atât de naivi! Oare credeau că nașterea era la fel de ușoară și plăcută ca o plimbare prin parc înainte de prânz?

Cu toate acestea, domnul Hartley, acest colonist ciudat, își recăpătă iute cumpătul.

– Explicați-mi, vă rog.

– Fac asta pentru mine, nu pentru Reynaud, zise ea oftând. De ce se mai obosea? Oricum nu ar fi înțeles. Se strădui totuși să-i explice: Fratele meu era foarte tânăr când a murit, avea doar douăzeci și opt de ani. A lăsat multe lucruri neterminate în viața lui. Am puține amintiri despre el, și nu vor mai exista altele. Emeline se opri, dându-și seama că era o chestiune extrem de intimă. Nu putea vorbi despre asta cu un om care îi era aproape străin. Pe de altă parte, el fusese acolo, în acel loc îndepărtat unde murise Reynaud, iar asta crea o legătură între ei. Cu un suspin, hotărî să continue: Aveam o carte de basme pe care ne uitam împreună în copilărie. Reynaud adora poveștile acelea. Nu țin minte exact despre ce era vorba în ele, dar mă tot gândesc că dacă le-aș putea citi din nou...

Conștientă că bătea câmpii, ridică privirea spre el. Domnul Hartley își înclinase capul și o asculta cu interes.

– Dar cartea aceea nu are nici o legătură, spuse ea fluturând nerăbdătoare din mână. Ar fi important să aflăm cum au fost ultimele ore din viața lui. Vezi dumneata, pentru mine nu are nici o importanță dacă au fost îngrozitoare. Pentru că au fost clipele lui, și implicit sunt prețioase. Mă aduc mai aproape de el.

– Cred că înțeleg.

– Serios? Chiar înțelegi?

Dacă era adevărat, domnul Hartley ar fi fost primul om care o înțelegea. Nici măcar tante Cristelle nu-i putea înțelege nevoia de a afla tot ce se întâmplase cu Reynaud în ultimele lui zile de viață. În timp ce îl privea uimită, mintea ei se deschise către o serie întreagă de posibilități. Poate chiar era diferit de toți ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse. „Ce ciudat!” se gândi.

El ridică ochii și îi întâlni privirea, iar buzele i se curbară abia perceptibil.

– Sunteți o femeie înfricoșătoare.

Emeline își dădu seama cu groază că ar fi putut ajunge să-l placă pe Samuel Hartley. Ba chiar să-l placă prea mult.

– Spune-mi.

– Caut o explicație pentru evenimentele de la Spinner's Falls, zise el, conștient că era timpul să dea cărțile pe față. Indienii din tribul Wyandot nu au dat peste regimentul nostru din întâmplare.

Emeline observă că ochii lui se oțeliseră, precum un fier încins după răcire. Citea în ei putere, hotărâre și cutezanță.

– Cred că am fost trădați, adăugă domnul Hartley.

Capitolul 4

Bătrânul era îmbrăcat în niște zdrențe murdare. Inimă de Fier se gândi că era puțin probabil ca un astfel de om să dețină cheia căsătoriei cu o prințesă.

Dar când dădu să plece, bătrânul îl prinse de braț.

– Ascultă! Vei trăi într-un castel de marmură, și prințesa Solace va fi mireasa ta. Vei avea haine de mătase și servitori care să se ocupe de toate nevoile tale. Nu trebuie decât să urmezi instrucțiunile mele.

– Și care sunt instrucțiunile tale? îl întreabă Inimă de Fier.

Bătrânul vrăjitor îi rânji – fără îndoială, trebuia să fie vrăjitor ca să știe atât de multe lucruri.

– Nu trebuie să vorbești deloc timp de șapte ani.

Inimă de Fier se holbă la el neîncrezător.

– Și dacă nu voi putea respecta legământul?

– Dacă vei rosti o singură vorbă... ba, de fapt, un singur sunet... te vei întoarce la zdrențele pe care le porți acum, iar prințesa Solace va muri.

Ei bine, poate că nouă nu ni s-ar părea un târg prea grozav, dar nu uitați că în momentul acela Inimă de Fier muncea ca măturator de stradă. Se uită în jos la picioarele lui, încălțate în fâșii zdrențaroase de piele, apoi spre șanțul unde avea să doarmă în noaptea următoare, și își dădu seama că nu avea de ales.

Fu de acord cu prețul cerut de vrăjitor...

din Inimă de Fier

În noaptea aceea, luna era învăluită de nori. Sam se opri lângă o ușă și ridică mulțumit privirea spre cer, gândindu-se că umbrele adânci erau prielnice vânătorii.

Se strecură pe o alee și trecu rapid pe lângă silueta înfosită care stătea lângă un perete. Silueta nu se mișcă deloc, însă pisica de lângă ea se opri din spălat ca să se uite la Sam cu ochii ei strălucitori. Puțin mai încolo se întindea un șir lung de grajduri care erau aproape de două ori mai mari decât cele din spatele casei lui. Sam pufni. Oare la ce-i trebuiau atât de multe animale unui singur om?

Din beznă se ivi un bărbat scund și îndesat, care ținea un felinar. Văzându-l, Sam se grăbi să se furișeze la adăpostul nopții. Omul se scotoci prin buzunare și scoase o pipă lungă de lut pe care o aprinse de la flacăra lămpii. Pufai de câteva ori mulțumit, după care dispăru după colțul unui grajd.

Sam mai așteptă câteva clipe, după care porni pe urmele lui. Exista o poartă în zidul care separa grajdurile de grădina din spate a casei, însă trecu în liniște pe lângă ea. Era o intrare prea expusă, astfel că era foarte probabil să existe în apropiere un paznic sau un grăjdar care nu dormea prea adânc. Înaintă până când ajunse sub un copac mare, ale cărui crengi atârnavă dincolo de zid. Acolo își propti piciorul într-o cărămidă ieșită în afară și sări în sus. Cum zidul avea cam doi metri, abia reuși să se agațe de margine. După aceea se ridică rapid și, cu un salt, ateriză ghemuit de cealaltă parte. Folosindu-se de impulsul săriturii ca să-și ia avânt, fugi de-a lungul zidului și se ascunse în spatele unui tufiș aflat

la câțiva metri mai departe. Trăgându-și răsuflarea, cercetă cu atenție împrejurimile.

Era o grădină vastă, dreptunghiulară, cu arbori ornamentali și tufișuri dispuse astfel încât să formeze modele geometrice. O alee îngustă ducea până în spatele casei, unde fără îndoială existau două intrări separate – una pentru stăpân și cealaltă pentru servitori.

Sam ieși din ascunzătoare și se îndreptă spre casă evitând aleea de pietriș, de teamă să nu facă prea mult zgomot. Pe măsură ce se apropia, observă că intrarea servitorilor era la demisol. Deasupra treptelor care duceau la ușa îngustă se afla un balcon cu balustradă joasă, bogat ornamentată, și uși vitrate din spatele cărora se întrezărea o lumină. Se furișă pe scara de granit și se apropie de ușile de sticlă. Cum bărbatul dinăuntru nu se obosise să mai tragă draperiile, era ca și când s-ar fi aflat pe o scenă, în lumina făcliilor.

Jasper Renshaw, viconte de Vale, ședea tolănit într-un scaun comod, tapițat cu catifea roșie, și își legăna absent piciorul desculț peste brațul fotoliului în timp ce dădea pagina cărții groase pe care o avea în poală. În apropiere se zărea un pantof mare cu cataramă.

„Nici prin gând nu-i trece că sunt aici“, își zise amuzat Sam. Vale, care fusese comandantul companiei de infanterie ușoară din cadrul Regimentului 28, era neschimbat, spre deosebire de ceilalți camarazi de arme cu care se întâlneau în ultimul timp. Aceștia îmbătrâniseră destul de mult în cei șase ani de când nu-i mai văzuse. Avea o față prelungă, uscățivă, și riduri adânci brăzdate în jurul gurii late. Era un bărbat plăcut, fără a fi chipeș. Ochii lui erau ușor lăsați la colțuri, ca ai unui câine de vânătoare, și asta îl făcea să pară trist chiar și atunci când avea o dispoziție bună. Restul trupului arăta de parcă n-ar fi depășit perioada adolescenței: membrele erau osoase și prea lungi, ca și când trunchiul nu ar fi fost pe deplin dezvoltat. Cu toate acestea, cei doi bărbați erau de aceeași vârstă.

Vale își linse degetul și mai dădu o pagină a cărții, sub privirea atentă a lui Sam. După aceea ridică paharul de cristal plin cu un lichid rubiniu și sorbi cu poftă.

Sam și-l amintea ca pe un ofițer bun, dar nu la fel de impunător precum Reynaud. Cu o fire nonșalantă, nu se obosise să le insuflă

respect subordonaților. În schimb, la el se duceau întotdeauna oamenii ca să-i povestească despre problemele și certurile lor mărunte. La vremea aceea, Vale obișnuia să joace zaruri cu soldații de rând la fel de voios cum cina cu ofițerii. Era mereu pregătit să spună un banc sau să le joace o festă colegilor săi ofițeri, iar asta îl transformase într-un favorit al trupeților. Nu era genul de om care să poată fi bănuie că ar fi fost în stare să trădeze un regiment întreg.

Și totuși bănuiala exista, dacă informațiile pe care le avea Sam erau corecte. Se bătu ușor pe buzunar, pipăind hârtia dinăuntru. Cineva îi avertizase pe francezi și pe aliații lor indieni din tribul Wyandot, înștiințându-i unde avea să se afle Regimentul 28. Și acel cineva conspirase cu inamicul pentru a masacra la Spinner's Falls un regiment întreg de camarazi de-ai săi. Tocmai posibilitatea aceasta îl împinsese să vină în Anglia. Trebuia să descopere adevărul. Să afle dacă exista vreun motiv pentru care muriseră atât de mulți oameni în acea zi fatidică de toamnă, cu șase ani în urmă. Când avea să-l găsească pe trădător spera să-și poată întregi sufletul și viața care-i fuseseră zdrobite la Spinner's Falls.

Oare Vale era într-adevăr omul pe care-l căuta? Viconte de avusesse datorii mari la Clemmons, și acesta murise în timpul masacrului. Pe de altă parte, luptase cu multă vitejie și cavalerie la Spinner's Falls. Oare un ofițer atât de curajos ar fi fost în stare să ucidă un regiment întreg numai pentru a scăpa de un singur om? Și dacă da, asta nu l-ar fi marcat pentru totdeauna? Nu ar fi trebuit să poarte pe chip cicatricele unei asemenea atrocități? Ar mai fi stat oare liniștit în biblioteca sa, șase ani mai târziu, citind o carte?

Sam clătină din cap. Ofițerul pe care îl cunoscuse pe vremuri n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Trebuia să recunoască însă că făcuse parte din Regimentul 28 doar o lună. Poate că de fapt nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe Vale. Instinctul îl îndemna să-i ceară socoteală chiar atunci și acolo, însă rațiunea îi transmitea că astfel n-ar fi rezolvat nimic. Era mai bine să-l abordeze pe ocolite la un eveniment social. De aceea făcuse apel la Lady Emeline.

Gândul la tână văduvă îl determină să se retragă și să-și croiască drum înapoi prin grădina întunecată. Oare ce-ar fi spus Lady Emeline dacă ar fi aflat motivul care se ascundea în spatele cererii

lui? Era adevărat că încă îl mai jelea pe fratele ei, dar ar fi fost dispusă să-și riște poziția socială acuzând un alt nobil? Cu siguranță, n-ar fi fost prea încântată de făgașul pe care pornise.

– Nu! Nu! Nu! exclamă Emeline în dimineața următoare.

Rebecca încremeni cu piciorul pe jumătate ridicat și cu o expresie îngrozită pe chip. Se aflau în sala de bal, unde Emeline încerca să o învețe câțiva pași de dans. *Tante* Cristelle le asista cântând la clavecin, instrument care fusese adus special în acest scop de doi lachei voinici.

Emeline inspiră adânc și încercă să-și transforme strâmbătura într-un zâmbet, însă Rebecca nu dădea semne de liniștire.

– Trebuie să te miști încet. Grațios. Nu ca... Emeline se opri, căutând în minte o comparație care să nu implice cuvântul „elefant”.

– Ca un marinar beat, răsună prin încăpere vocea lui Samuel Hartley.

Rebecca lăsă jos piciorul și se uită urât la fratele ei.

– Mulțumesc foarte mult!

Domnul Hartley ridică din umeri și înaintă spre ele. Era îmbrăcat elegant, în negru și maro, însă avea cearcăne adânci sub ochi, iar vânătaia de pe bărbia sa căpătase o nuanță galbenă-verzuie.

Emeline îl privi suspicioasă. Oare ce activități nocturne îl împiedicau pe acest gentleman din colonii să doarmă suficient?

– Ai nevoie de ceva, domnule Hartley?

– Da. Am descoperit că am o nevoie urgentă de a supraveghea lecțiile de dans ale surorii mele.

Rebecca vru să protesteze, dar buzele i se destinseseră într-un zâmbet timid. Fără îndoială, era mulțumită de atenția pe care i-o acorda fratele ei.

Nu și Emeline. Simpla prezență a celui bărbat în sala ei de bal îi perturba concentrarea.

– Suntem foarte ocupate, domnule Hartley. Au mai rămas doar două zile până la primul bal al Rebeccăi.

– Înțeleg, zise el făcând o plecăciune ironică. Chiar înțeleg gravitatea situației.

– Hm! le atrase atenția mătușa Cristelle. Eu și copila avem nevoie să ne odihnim un pic după toate eforturile depuse. Poate

o scurtă plimbare prin grădină? *Vino, ma petite*, te voi învăța cum să porți o conversație elegantă în timp ce te plimbi printr-o grădină plictisitoare, zise ea întinzându-i mâna Rebeccăi.

– O, mulțumesc, doamnă.

Emeline bătu ușor din picior, așteptând ca mătușa ei și Rebecca să iasă din cameră, după care se întoarse către domnul Hartley.

– Ne-ai întrerupt lecția din dimineața asta. Ce cauți aici?

El ridică din sprâncene și se apropie atât de mult de ea, încât îi putea simți respirația pe obraz.

– De ce vă pasă?

– Să-mi *pese*? Dădu să replice țăfnos, dar se răzgândi. Nu e vorba că *îmi pasă*, ci doar că...

– Doar că sunteți prost dispusă. Sam își înclină ușor capul într-o parte, de parcă ar fi examinat un fruct cu aspect îndoielnic. Sunteți foarte des prost dispusă.

– Asta nu-i adevărat.

– Ați fost prost dispusă și ieri.

– Dar...

– Ați fost prost dispusă și când v-am întâlnit prima dată, în salonul doamnei Conrad.

– Ba nu...

– Deși nu se poate spune că aveți o dispoziție *proastă* când am venit la domnia voastră la ceai, cu siguranță nu ar fi putut fi catalogată nici drept *bună*, continuă el. Sau poate am înțeles eu greșit? Poate că în mod normal sunteți o femeie foarte binedispusă și singurul lucru care vă îndispune este faptul că am apărut eu în viața domniei voastre.

Emeline rămase cu gura căscată. Cum îndrăznește? Nimeni nu avea dreptul să-i vorbească așa! Între timp, vizitatorul se duse la clavecin și începuse să apese pe clape într-un mod foarte energic. Sesizându-i iritarea, îi aruncă o ocheadă vicleană, cu colțurile gurii curbate într-un zâmbet fin, după care își întoarse privirea la clavecinul pe care îl maltrata.

Tânăra femeie inspiră adânc și își îndreptă fustele printr-un gest scurt. Doar nu fusese degeaba regina atâtor baluri!

– Nu mi-am dat seama că tonul vocii mele este atât de ascuțit, domnule Hartley. Cu ochii plecați și o expresie tulburată pe chip, murmură: Dacă aș fi știut că proasta mea dispoziție, nedemnă

de o lady, te va neliniști atât mult, aș fi preferat să mor de o mie de ori decât să mă comport astfel. Acceptă, rogu-te, scuzele mele.

Cu siguranță era extrem de rușinat pentru că făcuse o doamnă să își ceară scuze într-un mod atât de patetic. Poate chiar avea să se bâlbâie. Îi venea să-i adreseze un rânjet compătitor, dar reuși să se abțină.

Replica nu veni însă. Bărbatul își plimba degetele lungi pe clape fără să dea semne că ar fi avut vreo noțiune despre muzică. Emeline se gândi că avea să-și iasă din minți dacă mai continua așa multă vreme.

Când, după câteva minute, își înalță fruntea, pe chipul lui era întipărită o expresie ușor amuzată.

— Când a fost ultima dată când v-ați cerut scuze față de un bărbat?

„Vai, ce bătăran!“ își spuse ea, ascunzându-și însă enervarea.

— Nu știu. Cred că s-a întâmplat acum mulți ani. Se apropie și își așează mâna pe clape lângă a lui, după care îl privi languros și rosti în șoaptă: Dar știu sigur că *acel* bărbat a fost extrem de mulțumit de scuzele mele.

Măinile lui rămaseră nemișcate, iar în salon se făcu dintr-odată liniște. Exista o hotărâre aproape înspăimântătoare în ochii lui. Emeline, ca hipnotizată, văzu cum privirea lui îi cerceta rând pe rând trăsăturile, zăbovind în cele din urmă asupra gurii. Când, în pofida voinței sale, buzele i se întredeschiseră, domnul Hartley miji ochii și făcu un pas mai aproape, anulând distanța dintre ei. Ridică ușor brațele să...

Chiar în clipa aceea, ușa sălii de bal se deschise.

— Suntem gata, anunță *tante* Cristelle. Dar cred că nu trebuie să continuăm mai mult de o oră. Mi se vor schilodi mâinile de atâta cântat la clavecinul ăsta!

— Da, desigur, îngăimă Emeline.

Își dădea seama că se înroșise ca para focului. Când îndrăzni să se uite spre domnul Hartley, observă ușurată că reușise cumva să se poziționeze de cealaltă parte a clavecinului. Se afla la o distanță mai mult decât respectabilă. Oare când făcuse asta? Nici măcar nu-l văzuse mișcându-se.

— Sunteți bine, Lady Emeline? o întrebă Rebecca. Păreți tulburată.

O, să-i ia naiba pe coloniștii aceia îngrozitori cu exprimările lor atât de directe! Preț de o secundă, Emeline zări pe chipul bărbatului un rânjet de superioritate. Se îndoia totuși că îi mai surprinse și altcineva expresia.

— Un pic, da, replică ea sec. Ce părere aveți, o luăm de la capăt cu pașii aceia de dans? Domnule Hartley, fără îndoială treaba asta te va plictisi de moarte. Îți dăm permisiunea să mergi să-ți vezi de treburile dumitale.

— Aș face asta, Lady Emeline, dacă aș avea vreo treabă. Domnul Hartley luă loc pe un scaun și își încrucișă gleznele, de parcă ar fi plănuit să rămână acolo până târziu în noapte. Dar, vedeți dumneavoastră, nu am. Mă tem că sunt destul de liber toată după-amiaza.

Nici un om în toate mințile nu s-ar fi putut aștepta să-i smulgă un zâmbet cu această afirmație.

— Aha! Atunci normal că ne vom bucura de compania dumitale, răspunse ea încordată.

Mătușa ridică din sprâncene. Lui Emeline îi era greu să-și dea seama dacă expresia ei avea o natură întrebătoare sau una critică. A doua variantă era totuși mai probabilă, așa că făcu un efort să suradă. O privi pe Rebecca repetând pașii doar o secundă, înainte ca mintea să-i zboare spre dialogul jenant pe care-l avusese cu domnul Hartley.

Oare ce Dumnezeu o apucase? Toată lumea știa că gentlemenilor le plăcea ca o doamnă să fie delicată și blândă. În fond, lecția aceea era imprimată în mintea oricărei fete încă din fragedă pruncie. Evident, alături de păstrarea fecioriei până la nuntă, dar asta nu se mai aplica în cazul ei. Și nici măcar nu putea pretinde că o amețise vinul băut la prânz, pentru că fusese îndoit cu apă excesiv, după cum avusese grijă să sublinieze mătușa ei.

Și mai erau și cuvintele acelea insinuante pe care le rostise la final! Numai gândul la ele o făcu să roșească. Sau poate că domnul Hartley nu le sesizase înțelesul dublu? Aruncă o ocheadă spre el și constată că o privea zâmbind șăgalnic. Surprinzându-i interesul, ridică dintr-o sprânceană, ceea ce o făcu să-și mute privirea în grabă. Era limpede că înțelesese.

– O, pur și simplu nu pot! exclamă Rebecca oprindu-se brusc în mijlocul piruetei. Pașii aceștia sunt mult prea lenți. Simt că o să-mi pierd echilibrul și o să cad!

– Poate că ai nevoie de un partener, sugeră domnul Hartley. Se ridică de pe scaun și făcu o plecăciune elegantă în fața surorii sale. Îmi permiți?

O îmbujorare drăgălașă puse stăpânire pe obrajii tinerei.

– Nu te deranjează?

– Numai dacă mă calci pe picior, spuse el zâmbind larg.

Emeline clipi uimită. Domnul Hartley era extrem de chipeș atunci când zâmbea. Cum de nu observase asta până atunci?

– Singura problemă este că am nevoie de lecții de dans la fel de mult ca tine, adăugă el, după care se uită întrebător spre Emeline.

Diabolic! Emeline încuviință din cap și înaintă, astfel încât să stea toți trei în linie, iar ea și Rebecca să se afle de o parte și de alta a domnului Hartley. Apoi îi întinse mâna. El o prinse de degete foarte cuviincios. Cu toate acestea, îi putea simți mâna fierbinte pe a ei.

Ridică mâinile lor împreunate la nivelul umerilor ei și se uită în față.

– Foarte bine, spuse ea întinzând vârful piciorului drept. Începem la trei. Unu, doi și *trei!*

În următorul sfert de oră repetară mai mulți pași de dans. Domnul Hartley era când partenerul surorii lui, când al ei. Chiar dacă nu ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului, întregul exercițiu îi făcea plăcere lui Emeline. Era uimită că un om de statura lui putea fi atât de grațios și de agil.

La un moment dat Rebecca făcu un pas greșit, și ea și fratele ei se împiedicară. Domnul Hartley o prinse imediat de talie, în timp ce Emeline se îndepărtă repede ca să nu se dezechilibreze la rândul ei.

– Ai grijă, Becca, altfel o să-ți dobori la podea partenerul!

– Of, Doamne! Nu sunt deloc bună la asta! bombăni fata. Nu e corect! Tu nu ai dansat niciodată așa în copilărie, și totuși îți ies pașii.

Emeline se uită de la unul la altul.

– Și mai exact în ce fel *dansa* domnul Hartley în copilărie?

– Foarte prost, răspunse el.

– Dansa giga, zise Rebecca în același timp.

– Giga? Emeline încercă fără succes să și-l imagineze pe impunătorul domn Hartley ținându-se de sus în jos în ritmul celui dans popular.

– Așa dansau și țăranii din apropierea castelului unde am crescut eu, spuse mătușa.

– Mi-ar plăcea să te văd dansând giga, mărturisi Emeline.

Răspunse privirii lui sarcastice cu un zâmbet amabil. Își dădu seama că nu prea putea distinge ce anume se ascundea în spatele ochilor lui de culoarea cafelei.

– Era incredibil de rapid, continuă Rebecca, bucuroasă că se aborda acel subiect. Dar apoi, cu înaintarea în vârstă, i-au cam înțepenit oasele, așa că nu mai poate să danseze.

Domnul Hartley rupse contactul vizual cu Emeline ca să se încrunte ironic la sora lui.

– Asta da provocare!

Își scoase haina, rămânând doar în cămașă și vestă, după care adoptă poziția tipică dansului respectiv, cu mâinile proptite în solduri și cu bărbia ridicată.

– Chiar o s-o faci? Rebecca nu-și mai putea stăpâni râsul.

– Dacă îmi bați tu ritmul, zise el oftând teatral.

Rebecca se apucă să bată din palme, iar domnul Hartley începu să țină. Emeline mai văzuse bărbați dansând giga până atunci, dar numai țăranii la vreo sărbătoare sau marinari care se bucurau să se afle din nou pe țărm. De obicei, giga se caracteriza prin stângăcie în mișcări, picioare aruncate în aer, călcăie care zburau în toate părțile și haine azvârlite în sus, de parcă dansatorul în cauză ar fi fost o marionetă dirijată de un maestru păpușar. Arăta însă cu totul altfel în interpretarea domnului Hartley, în primul rând pentru că era mult mai calm și în al doilea rând pentru că mișcărilor sale erau extrem de precise. În plus, era foarte grațios.

Lui Emeline i se părea de-a dreptul fantastică rapiditatea cu care picioarele lui mari, încălțate în mocasini, tropăiau pe parchetul lustruit. În acel moment el îi zâmbi, și dinții lui albi și puternici străluciră în contrast cu tenul bronzat. Înveselită, începu să bată și ea ritmul împreună cu Rebecca, iar *tante* Cristelle nu se lăsă nici ea mai prejos.

Domnul Hartley se repezi în față și o trase și pe Rebecca în dansul lui sălbatic. O învârti în piruetă după piruetă, până când fata se îndepărtă de el clătînându-se, cu respirația întretăiată și râzând din tot sufletul. Apoi o prinse pe Emeline, care se pomeni răsucită în pași de dans de mâinile lui puternice și sigure. În timp ce pereții, oglinzile și chipurile Rebeccăi și mătușii zburau pe lângă ea, își simți inima bătând din ce în ce mai tare, de parcă urma să-i explodeze din piept. Domnul Hartley o cuprinse de talie și o ridică în aer până deasupra chipului său zâmbitor. Atunci Emeline descoperi că și ea râdea. Râdea cu o bucurie pe care n-o mai trăise de mult.

În noaptea aceea Sam se îmbrăcase complet în negru, ca să se poată strecura nevăzut printre clădiri. Era trecut de miezul nopții și luna era încă agățată pe cer, aruncând o strălucire incoloră înspre pământ. Sam se îndrepta spre casă după ce mersese să-l viziteze pe Ned Allen, sau ce mai rămăsese din el, pentru că fostul sergent fusese complet incoerent din cauza băuturii. Sam nu putuse afla nici o informație de la el, așa că trebuia să mai încerce cu altă ocazie. Ar fi fost o idee bună să-l prindă mai devreme, ca să nu apuce să bea atât de multe pahare. Oricum, în ciuda eșecului din acea seară, faptul că se furișa printre umbre îl învigora.

Studie cu atenție strada. În afară de hurelul unei trăsurii care se apropia nu exista nici un semn de viață. Vizita la bojdeuca lui Ned îi amintise de Haină Stacojie. Oare individul încetase să-l mai urmărească? Nu-l mai văzuse de atunci. Foarte ciudat! Oare ce căutase să...

– Domnule Hartley!

Sam închise ochii o clipă. Recunoștea glasul acela.

– Zău așa, domnul Hartley! Ce faci aici?

Pe timpul războiului fusese cel mai bun vânător și căutător de urme din Colonii. Și nu propria vanitate îl făcuse să creadă asta, ci spuselor camarazilor săi. Într-o noapte reușise chiar să se furișeze într-o tabără de-a războinicilor Wyandot fără să prindă ceva de veste. Și totuși, femeia aceea micuță îl descoperise. Oare putea să vadă pe întuneric?

– Domnule Hartley...

– Da, da, mormăi el ieșind din umbră.

Trăsura era oprită în mijlocul drumului și caii nechezau nerăbdători, așa că se apropie. Din spatele draperiei întunecate care acoperea fereastra se ivi capul drăgălaș al lui Lady Emeline. Părea să nu fie atașat de vreun trup.

– Urcă, îl îndemnă ea. Nu pot să-mi dau seama ce cauți singur afară la o oră atât de târzie. Nu știi cât de periculoasă e Londra? A, sau poate dumneata ești obișnuit cu străzile pașnice din Boston...

– Da, asta trebuie să fie, zise el ironic în timp ce urca în trăsura elegantă. Aș putea să vă întreb și eu ce căutați prin oraș așa de târziu, milady?

Bătu ușor în acoperișul trăsurii înainte de a se așeza pe locul din față ei.

– Mă întorc de la o serată, desigur, îi răspunse ea netezind șalul care-i acoperea genunchii.

Trăsura o luă din loc clătînându-se.

Micul felinar din interior, așezat lângă chipul ei, arunca o lumină slabă. Totuși, Sam putu vedea că era îmbrăcată foarte elegant. Purta o rochie roșie ca focul, ornamentată cu un model galben, și o jupă galben cu verde pe sub fusta amplă. Decolteul pătrat, adânc, îi împingea în sus sânii, iar cele două movițe albe, cu pielea mătăsoasă, străluceau în lumina felinarului. Trupul ei părea să degaje o căldură extrem de plăcută, se gândi Sam.

– A fost destul de plictisitor, așa că am plecat mai devreme, continuă ea. Nu o să îți vină să crezi, dar punciul s-a terminat înainte de ora zece, și abia dacă era destulă mâncare pentru cina de la miezul nopții! Nu erau decât câteva plăcinte cu carne și niște fructe. De-a dreptul scandalos, aș spune! Nu știu ce-a fost în mintea doamnei Turner să pregătească un aperitiv atât de sărac pentru toți invitații aceia de seamă. Pe de altă parte, femeia nu se remarcă prin inteligență. Merg la petrecerile pe care le dă numai în speranța de a-l întâlni pe fratele ei, lordul Downing. El chiar este un bârfitor notoriu.

Tăcu, și Sam se gândi că probabil rămăsese fără aer de la cât sporovăise. Se uită la ea mirat, încercând să-și dea seama de ce vorbea atât de repede. Oare băuse alcool la petrecere? Sau poate era...? Simți un zâmbet încercând să-și facă loc pe buzele lui, dar îl reprimă imediat. Nu putea să fie asta. Lady Emeline,

emoționată? N-ar fi crezut că o putea tulbura ceva pe văduva aceea sofisticată.

– Dar dumneata ce făceai în oraș așa de târziu? îl întrebă ea. Dintr-odată, mâinile ei, care până atunci fuseseră ocupate să se joace cu dantela ce ținea corsajul rochiei, încremeniră. Sau poate că nu este treaba mea.

Chiar și în lumina aceea slabă, tot putea vedea îmbujorarea care-i acaparase obraji.

– Așa este, nu e treaba domniei voastre. Dar nu din motivul la care vă gândiți.

Era convins că, dacă ar fi fost o găinușă mică și neagră, penele i s-ar fi zburlit imediat.

– Nu știu ce vrei să insinuezi cu asta, domnule Hartley. Sunt sigură că...

– Vă gândiți că am fost la o femeie ușoară. Sam alunecă mai jos pe banchetă și-și trase picioarele într-o parte, ca să le poată încrucișa, apoi, zâmbind larg, își vârî degetele în buzunarele vestei. Recunoașteți!

– N-am să fac nimic de genul acesta!

– Totuși, îmbujorarea din obraji domniei voastre îmi dă de înțeles altceva.

– Eu...eu...

Sam își drese glasul.

– Vă trec prin minte niște gânduri foarte indecente. Sunt șocat, milady! Absolut șocat!

Pentru o clipă, Lady Emeline nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt. În cele din urmă, când își reveni, se îndreptă de spate și îl scrută cu ochii mijiți. Sam se pregăti sufletește pentru ce-ar fi putut urma. Doamne, cât de mult îi plăcea s-o nerveze!

– Nu vreau să știu ce faci după lăsarea întinericului, zise ea încruntată. Treburile dumitale nu prezintă nici un interes pentru mine.

Era limpede că subiectul o stânjenea. Dacă ar fi fost un gentleman desăvârșit, Sam l-ar fi abandonat, dirijând conversația spre o temă plictisitoare și cuviincioasă, cum era starea vremii, de exemplu. Problema era că, odată ce avea prada la îndemână, îi venea foarte greu să-i mai dea drumul.

În plus, conversațiile politicoase îl plictisiseră întotdeauna.

– Treburile mele n-ar trebui să prezinte nici un interes pentru domnia voastră... și totuși vă stârnesc curiozitatea, nu-i așa?

Încruntată, Lady Emeline deschise gura să riposteze.

– A, a! exclamă el ridicând repede un deget ca s-o oprească. E trecut de miezul nopții și suntem singuri într-o trăsură întunecată. Cuvintele rostite aici nu vor vedea niciodată lumina zilei. Faceți-mi pe plac, milady. Fiți sinceră.

Emeline inspiră profund și se lăsă pe spătar. În clipa aceea chipul ei era complet ascuns de umbre.

– Ce importanță are pentru dumneata, domnule Hartley, dacă treburile dumitale prezintă sau nu vreun interes pentru mine?

El afișă un zâmbet strâmb.

– *Touché*, milady! Sunt sigur că un gentleman sofisticat din societatea engleză ar nega până în pânzele albe că l-ar impresiona câtuși de puțin interesul domniei voastre... dar eu sunt plămădit din lucruri mai simple.

– Serios? șopti ea.

El încuviință din cap încet.

– Așa că pot să recunosc deschis: mă impresionează interesul domniei voastre. Mă impresionați, Lady Emeline

– Ești foarte sincer.

– Și atunci vă întreb... domnia voastră puteți recunoaște același lucru?

Când îi auzi icnetul de surpriză, Sam se gândi că mersese prea departe și că erau toate șansele ca Lady Emeline să se retragă din acel joc periculos. La urma urmei, era o doamnă din înalta societate, și în lumea ei existau multe reguli și limite.

Spre mirarea lui, tânăra femeie se aplecă ușor, astfel că fața ei intra din nou în conul de lumină care intra pe fereastră. Îl privi drept în ochi și ridică dintr-o sprânceană.

– Și dacă aș recunoaște?

Faptul că ridicase mânușa îi provocă în piept o trepidație ciudată, ceva ce semăna cu bucuria. Zâmbitor, îi spuse:

– Atunci, milady, înseamnă că avem un punct comun de interes, care merită discutat mai în profunzime.

– Poate, zise ea lipindu-și din nou spatele de pernele roșii de pluș. Ce făceai pe străzi la o oră atât de târzie din noapte? Cum

el clătină din cap și afișă un zâmbet misterios, Lady Emeline conchise: Nu ai de gând să-mi spui.

În clipa aceea, trăsura încetini.

– Nu, îi răspunse el uitându-se pe geam. Ajunseseră la reședința ei, care strălucea în lumina nenumăratelor felinare din față. Își întoarse privirea spre ea și adăugă pe un ton sincer: Dar nu am fost cu nici o femeie. Vă dau cuvântul meu.

– Nu ar trebui să conteze pentru mine.

– Și totuși contează, nu-i așa?

– Cred că presupui prea multe, domnule Hartley.

– Nu aș zice.

Un lacheu deschise portiera trăsurii. Sam coborî, după care se întoarse și-i oferă mâna lui Emeline. Ea ezită o clipă, de parcă s-ar fi gândit dacă să-i accepte sau nu gestul de curtoazie, dar în cele din urmă își așeză mâna delicată într-a lui. Sam i-o strânse și o ajută să coboare pe aleea bine luminată.

– Mulțumesc, zise ea încercând să-și retragă mâna.

Sam se uită în ochii ei negri, conștient că nu voia să-i dea drumul, însă nu avea de ales. Făcând o reverență, spuse:

– Noapte bună, milady.

Apoi dispăru în întuneric.

Capitolul 5

Vrăjitorul clipi o dată, și Inimă de Fier se pomeni în interiorul zidurilor castelului. Își dădu seama că purta uniforma gărzilor personale ale regelui, iar puțin mai departe, la nici doi pași distanță, monarhul însuși era așezat pe tronul său de aur! Ei bine, vă puteți închipui cât de surprins a fost. Dădu să exclame de uimire, dar apoi își aminti cuvintele vrăjitorului. Nu trebuia să vorbească, altfel avea să se întoarcă la viața mizeră de dinainte și prințesa avea să moară, așa că își strânse buzele și jură să nu lase nici un sunet să-i scape pe gură. La scurt timp însă, jurământul îi fu pus la grea încercare. Ce altceva se putea întâmpla, decât ca șapte ticăloși să dea buzna în sala tronului,

hotărâți să-l omoare pe rege?! Inimă de Fier se aruncă în luptă, tăind cu sabia în stânga și-n dreapta. Celelalte gărzi strigară ca să avertizeze despre pericol, însă până când își scoaseră ei săbiile din teacă, toți cei șapte asasini zăceau deja morți pe podea...

din *Inimă de Fier*

– Samuel Hartley este cel mai enervant om de pe fața pământului, zise Emeline a doua zi dimineață.

Stătea în salonaș împreună cu Melisande Fleming. Încăperea aceea era una dintre preferatele ei. Tapetul avea un model cu dungi albe și galbene delimitate de o bandă stacojie subțire, iar mobilierul era tapițat cu damasc și catifea în nuanțe luxuriante de roșu și portocaliu. Camera aceea ar fi făcut pe oricine să se simtă ca o pisică – în sensul că ar fi fost foarte ușor să se tolănească pe țesăturile somptuoase și să toarcă. Nu că Emeline ar fi făcut vreodată ceva atât de extravagant, se gândi ea amuzată.

Cele două doamne stăteau așezate lângă fereastră, așa cum se cădea. Sau mai degrabă Melisande stătea jos și sorbea calmă din ceai, în timp ce Emeline se fâțâia de colo, colo.

– Absolut enervant, murmură ea aplecându-se să aranjeze ciucurii unei perne.

– Ai mai spus asta, îi atrase atenția Melisande. De fapt, chiar de patru ori, numai de când am venit eu.

– Chiar? Ei bine, este adevărat. Nu pare să aibă nici cea mai mică idee despre regulile de bună purtare. Ba mai mult, alaltăieri a dansat giga în sala mea de bal! Are întotdeauna un zâmbet arrogant întipărit pe chip, și pantofii lui nu au tocuri.

– Îngrozitor, șopti Melisande.

Emeline îi aruncă o privire exasperată. Prietena ei adoptase postura care-i era tipică, de parcă ar fi încercat să ocupe cât mai puțin spațiu posibil. Ținea spatele drept, brațele lipite de trup, mâinile împreunate în poală, atunci când nu bea ceai, și picioarele apropiate pe covor. Probabil că nu simțise niciodată nevoia de a se tolăni pe canapeaua roșie ca focul. Pe deasupra, purta mereu ținute maro – lucru care fusese mereu subiect de dispută între ele. Era adevărat că uneori renunța la maro în favoarea griului, dar asta nu se prea numi o îmbunătățire, nu? În ziua aceea,

de exemplu, rochia ei largă, cu o croială elegantă, avea o nuanță pământie oribilă.

– De ce, Doamne iartă-mă, ți-ai făcut rochia din materialul ăsta? nu se putu abține s-o întrebe.

Probabil o altă doamnă s-ar fi simțit prost, dar Melisande ridica împasibilă ceainicul și își mai turnă niște ceai.

– Pentru că nu se vede praful pe ea.

– Asta pentru că are culoarea prafului.

– Vezi? Ți-am spus eu.

– La părul tău splendid...

– Și părul meu este tot un blond prăfuit, replică Melisande ironic.

– Ba nu, nu este. Doar că nuanța tenului tău e foarte delicată.

– Da. Păr de culoarea prafului, ochi de culoarea prafului și piele de culoarea prafului.

– Pielea ta nu are culoarea prafului, o întrerupse Emeline, apoi tresări când își dădu seama de gafă. Fără să vrea, insinuase că aceasta era singura trăsătură frumoasă a prietenei sale. Mi-aș dori să porți și tu culori vibrante, adăugă ea în grabă. O nuanță frumoasă de vișină putredă, de exemplu. Sau roșu. Tânjesc să te văd îmbrăcată în roșu.

– Atunci nu ai decât să aștepti mult și bine, zise Melisande. Îmi povesteai despre noul tău vecin.

– Este absolut enervant!

– E posibil să fi menționat asta și mai devreme.

– Și nu știu ce face noaptea! continuă Emeline, ignorându-i remarca.

Melisande se uită la ea mirată. O sprânceană i se arcuise imperceptibil.

– Nu la asta mă refeream! izbucni Emeline revărsându-și iritarea asupra pernei, pe care o scutură cu putere.

– Atunci m-am liniștit. Dar mă întreb ce părere are lordul Vale despre acest colonist.

– Jasper nu are absolut nici o legătură cu domnul Hartley, replică Emeline uimită.

– Ești sigură de asta? Crezi că ar fi de acord să afle că te asociezi cu omul acesta?

Emeline strâmbă din nas.

– Nu vreau să vorbesc despre Jasper.

– Trebuie să spun că sunt revoltată în numele lordului Vale, murmură Melisande în timp ce-și punea o linguriță de zahăr în ceai.

– Sunt sigură că, dacă ar ști asta, Jasper s-ar simți flatat. Emeline se așază pe marginea unui fotoliu superb, confecționat din catifea aurie, și reveni la subiectul inițial al discuției: Vezi tu, problema este că m-am întâlnit întâmplător cu domnul Hartley destul de târziu azi-noapte. Mă întorceam de la serata organizată de Emily Turner... Apropo, ai avut perfectă dreptate, n-ar fi trebuit să mă duc.

– Ți-am spus eu.

– Tocmai am recunoscut asta, pufni Emeline, gândindu-se că prietena ei putea fi insuportabil de moralistă în unele cazuri. În fine, l-am zărit din trăsură, furișându-se în mod destul de suspect pe o alee întunecată.

– Poate că își câștigă existența ca hoț, opină Melisande în timp ce studia platoul cu prăjituri pe care îl lăsase slujnica.

Emeline se încruntă. Uneori îi era foarte dificil să-și dea seama când vorbea serios și când glumea.

– Nu cred.

– Foarte liniștitor, zise Melisande, care alesese o prăjitură cu glazură galbenă.

– Deși, trebuie să recunosc, pare să se miște foarte silențios, cugetă Emeline. E o aptitudine deosebit de utilă pentru un hoț.

Melisande tocmai vârase prăjiturica în gură, așa că se mulțumi să ridice din sprânce.

– Dar nu. Nu, repetă Emeline clătinând din cap. Domnul Hartley nu este un hoț. Așa că rămâne în picioare întrebarea... Ce căuta să se plimbe prin oraș la o oră atât de târzie?

– Rămâne un singur răspuns evident: avea o întâlnire amoroasă secretă.

– Nu.

– Nu?

– Nu. Emeline nu știa exact de ce o deranja atât de tare sugestia prietenei ei. Avea dreptate, era singurul răspuns evident. Inspiră adânc, apoi adăugă: L-am întrebat și mi-a spus explicit că nu se întâlnește cu o doamnă.

Melisande tuși scurt.

– Ai întrebat un domn dacă se întorcea de la o întâlnire amoroasă cu o femeie.

– Ai un talent să mă pui într-o lumină proastă!

– Nu am făcut altceva decât să-ți repet cuvintele.

– Nu a fost deloc așa! Eu doar i-am pus o întrebare, iar el mi-a răspuns foarte cuviincios.

– Dar, draga mea, nu-ți dai seama că era obligatoriu să nege?

– Nu m-a mințit. Dându-și seama că fusese prea vehementă, Emeline simți cum îmbujorarea îi acapara obraji și gâtul. Nu a făcut-o.

Pe chipul lui Melisande apărură o expresie abătută. Acela era un subiect sensibil pentru prietena ei. Avea aproape douăzeci și opt de ani și nu se căsătorise niciodată, deși beneficia de o zestre considerabilă. În schimb, fusese logodită – în urmă cu aproape zece ani – cu un tânăr aristocrat pe care Emeline îl detestase din primul moment. După cum se dovedise, avusese dreptate, căci ticălosul o părăsise pe Melisande pentru o văduvă spilcuită, moștenitoarea unui titlu important. De atunci, tână rămasese cu o imagine exagerat de cinică despre gentlemanii de pretutindeni.

Cu toate acestea, Melisande încuviință din cap la afirmația destul de prostească a lui Emeline cum că un domn pe care nu-l cunoștea aproape deloc i-ar fi spus adevărul despre o chestiune atât de privată.

Emeline îi zâmbi recunoscătoare. Indiferent dacă purta maro sau nu, Melisande era cea mai dragă prietenă a ei.

– Dacă nu se întorcea de la o întâlnire amoroasă, zise Melisande gânditoare, poate că fusese într-un tripou. L-ai întrebat unde a fost?

– N-a vrut să-mi spună, dar nu cred că a fost ceva atât de banal precum un tripou.

– Interesant, comentă Melisande mutându-și privirea spre fereastră. Salonașul, situat în partea din spate a casei, dădea spre o grădină perfect îngrijită. Mătușa ta ce părere are despre el?

– Știi și tu cum e *tante* Cristelle, zise Emeline strâmbând din nas. O îngrijorează posibilitatea ca sora lui să nu poarte pantofi.

– Păi, poartă?

– Sigur că da.

– Ce ușurare, șopti Melisande. Ia spune-mi, acest domn Hartley al tău este cumva un bărbat înalt cu un păr castaniu superb, pe care-l poartă nepudrat și prins la spate?

– Da. De ce întrebi?

– Pentru că desfășoară o activitate foarte masculină în grădina din spatele casei lui, zise Melisande făcându-i semn spre fereastră.

Emeline se uită pe geam și simți o tresărire nervoasă ciudată când văzu silueta domnului Hartley peste zidul care le despărțea grădinile. Omul manevra o pușcă foarte lungă.

În clipa următoare, o siluetă mică se năpusti pe aleea grădinii ei, urmată de un bărbat scund și slăbuț care se mișca mult mai încet. Daniel ieșise să-și facă plimbarea de dimineață.

– Ce crezi că vrea să facă cu arma aceea? întrebă Melisande.

Domnul Hartley lăsase jos pușca și părea să se uite pe țevă, într-o poziție care părea extrem de periculoasă.

– Dumnezeu știe, murmură Emeline. Dintr-odată simțea o dorință puternică de a-și abandona prietena și de a găsi un pretext să se ducă în grădina lui. „Ce prostie!”, se gândi, dar cu glas tare spuse: Fără îndoială, ceva tipic bărbătesc.

– Mmm. Iar Daniel este afară, atât de aproape de el. Melisande o privi amuzată peste marginea ceștii de ceai și adăugă: Ar fi normal ca o mamă îngrijorată să meargă acolo pentru a vedea ce se petrece.

Sam conștientiză prezența băiatului înainte de a-l vedea efectiv. Zidul care despărțea cele două grădini avea cam un metru optzeci, însă zgomotele îi ofereau toate informațiile de care avea nevoie: tropăitul prin frunze uscate, strigătul cu sufletul la gură de „Vino să vezi!” și în cele din urmă hârșăitul unor ghete care se frecau de scoarța copacului, semn că puștiul încerca să se cațare. După aceea se instală liniștea, întreruptă numai de găfăitul copilului care îl privea curios.

Sam se așeză pe banca de marmură din fața zidului, cu pușca pe genunchi. Scoase din buzunar o bucată de sârmă pe care o răsuci și o făcu să alunece pe țevă, apoi o împinse și o trase de câteva ori pentru a îndepărta orice coroziune. În cele din urmă suflă în capătul țevii și se uită cu atenție în lungul acesteia.

– Ce faci acolo? strigă Daniel, incapabil să se mai abțină.

– Îmi curăț arma, replică Sam fără a ridica privirea.

De obicei, prada tindea să prindă curaj dacă avea impresia că vânătorul nu era interesat de ea.

– Am și eu o pușcă.

Se auzi un foșnet de frunze când băiatul își schimbă poziția.

– Da?

– Da. A fost a unchiului meu, Reynaud.

– Hm, făcu Sam, după care se ridică în picioare și propti arma de zid.

– Dar *M'man* zice că n-am voie s-o ating.

– Aha.

– Pot să te ajut s-o cureți pe a ta?

Uimit de propunere, Sam se uită chiorâș în sus. Daniel stătea tolănit pe o creangă, la o jumătate de metru deasupra capului său, cu brațele și picioarele atârându-i în aer. Avea o zgârietură pe obraz și o dungă de mizerie pe cămașa albă. Fruntea îi era acoperită de niște șuvițe în neorânduială, iar ochii îi străluceau de entuziasm.

– Mama ta s-ar supăra dacă te-aș lăsa să mă ajuti? îl întreabă Sam într-un târziu.

– O, nu, deloc, zise băiatul voios.

Începu să se întindă pe creangă, în ideea de a trece în grădina vecină.

– Hei, stai așa! Sam lăsă pușca deoparte și se poziționează dedesubt ca să-l poată prinde. Dar preceptorul tău?

Daniel întinse gâtul și se uită în grădina familiei sale.

– Stă pe o bancă sub bolta de trandafiri. Dar adoarme mereu când ieșim la plimbare, zise el mai înaintând câțiva centimetri.

– Stai pe loc!

Băiatul încremeni și făcu ochii mari.

– Creanga aceea n-o să te țină dacă te dai mai în față. Lasă-ți picioarele în jos, și te ajut eu.

Bucuros, Daniel își lăsă picioarele să i se bălângăne de-o parte a crengii, susținându-se doar în mâini. Sam îl prinse de talie și îl coborî pe pământ.

Băiatul fugi imediat la armă, pe care, fără s-o atingă, se apucă s-o studieze. După câteva clipe scoase un fluierat de admirație.

– Pe cuvântu' meu de onoare că e cea mai lungă pușcă pe care am văzut-o vreodată.

Sam se ghemui lângă el și-i explică:

– Este o pușcă Kentucky. Coloniștii o folosesc în ținuturile salbatice din Pennsylvania.

– Dar de ce e așa de lungă? Nu e greu de cărat?

– Nu, deloc. Sam, ridică arma și se uită din nou pe țeavă, apoi spuse: Dar așa țintește mai bine. Și trage mai bine. Poftim, aruncă o privire.

Daniel veni lângă el nerăbdător și luă pușca în mână.

– Uau! Se uită și el pe țeavă, cu un ochi închis strâns și respirând pe gură. Pot să trag cu ea?

– Nu aici. Stai jos pe bancă și poți să mă ajuti. Când puștiul se așează grăbit în locul indicat, Sam îi înmână o cârpă groasă. Ia asta. Acum ține pușca dreaptă și n-o scăpa. Apa e fierbinte. Ești gata?

Băiatul apucă țeava cu ambele mâini, ținând-o prin cârpa groasă ca să nu-i ardă palmele. Cu sprâncenele încruntate de concentrare, anunță:

– Gata!

Sam luă de jos un ibric aburind și turnă cu grijă un firicel subțire de apă fierbinte pe țeavă. Imediat, la gura puștii începu să bolborosească un lichid murdar, aproape negru.

– Mamă! exclamă băiatul uimit.

Sam se uită la el și zâmbi.

– Ține-o așa un minut. Luă vergeaua de curățat arma și înfășură în vârful ei o bucățică mică de cârpă, apoi o împinse până la jumătate pe gura puștii. Vrei să încerci?

– Ei, da! Chiar aș putea? întreabă Daniel încântat.

Sam observă că, deși semăna bine cu tatăl lui, zâmbetul îl moștenise de la Lady Emeline.

– Haide, atunci. Apucă țeava puștii și o ținu strâns câtă vreme băiatul mânuia vergeaua. Foarte bine. Împinge-o în sus și-n jos. Trebuie să scoatem toate urmele de praf de pușcă de acolo.

– De ce?

– O armă murdară poate deveni periculoasă. S-ar putea să se blocheze. Sau s-ar putea să dea rateuri și să-i rezeze nasul trăgătorului. Un bărbat trebuie să aibă grijă ca arma lui să fie mereu curată.

– Îhî! Și ce vânezi cu ea? Vulturi?

Sam verifică atent și constată că puștiul făcea o treabă bună.

– Nu, este prea mare pentru păsări. Chiar și pentru una de mărimea unui vultur. E pentru animalele pădurii, mai ales cerbi. Dar unui vânător i se poate dovedi utilă și dacă se întâlnește cu o pumă.

– Tu ai dat vreodată peste o pumă?

– O singură dată. La cotul unei poteci, fix în calea mea, era una mare cât toate zilele.

Daniel se opri din frecat.

– Și ce-ai făcut? Ai împușcat-o?

– N-am avut ocazia. Pisica aia uriașă s-a uitat la mine și a fugit în direcția opusă.

– Aha. Daniel părea un pic dezamăgit de răspunsul lui.

– E foarte bine, zise Sam indicând spre pușcă. Acum hai să mai turnăm niște apă.

Băiatul încuviință din cap, uitându-se foarte serios și hotărât la armă.

Sam scoase vergeaua și bucățica de cârpă, care se înnegrise deja, și ridică din nou ibricul.

– Ești gata?

– Gata.

De data asta, apa care bolborosi la suprafață avea o tentă cenușie.

– De câte ori trebuie să turnăm apă? vru Daniel să știe.

– Până iese curată, îl lămuri Sam întinzându-i vergeaua, cu o nouă bucățică de cârpă legată în vârf. Și ține minte să folosești mereu apă clocotită, pentru ca țeava să se usuce bine și să nu ruginască.

Băiatul dădu din cap serios și împinse din nou vergeaua pe țeavă.

Sam zâmbi. Ceea ce pentru el era o treabă ușoară necesita destul de mult efort din partea puștiului, însă acesta nu se plânse nici o clipă în timp ce se chinuia din răputeri să împingă tija de metal în sus și-n jos.

Dintr-odată se auzi un freamăt dincolo de zid, iar mirosul de melisă pluti în aer până la el. Încordat, așteptă ca Lady Emeline să-și facă apariția.

– Cât mai trebuie să frec? întrebă Daniel.

– Ar trebui să fie de ajuns.

În timp ce Sam îl ajuta să scoată vergeaua, băiatul îl urmărea cu atenție.

– Ai luptat în război?

– Da, zise Sam fără a se opri din lucru. Am luptat cu francezii în Colonii. Gata?

Băiatul încuviință din cap.

– Și unchiul meu Reynaud a luptat în războiul acela.

– Știu.

– Ai omorât pe cineva în război?

Daniel privea foarte concentrat cum bolborosea apa la gura puștii. Probabil întrebarea aceea îi venise din inerție, se gândi Sam.

– Da.

– Apa este curată.

– Foarte bine.

Sam înfășură o bucată uscată de cârpă pe vârful vergelei și i-o dădu din nou băiatului, care se apucă imediat de treabă.

– Și i-ai ucis cu pușca asta?

Freamătul de dincolo de zid se oprise de mult. Era posibil ca Lady Emeline să fi intrat la loc în casă. Dar Sam nu credea asta. Avea o senzație ciudată că doamna era în apropiere, ascunsă vederii, și că aștepta cu sufletul la gură răspunsul lui. Cu un oftat, mormăi:

– Da. În timpul bătăliei de la Québec, când am capturat orașul. Un soldat francez a fugit spre mine. Avea baioneta fixată la capătul puștii. Era deja pătată de sânge.

Trupul mic al lui Daniel încremeni pe loc. Ochii i se făcuseră cât cepele.

– Am tras și l-am omorât, își încheie Sam povestea.

– O! îngăimă băiatul.

– Acum scoate vergeaua și hai să ungem țeava cu ulei.

De dincolo de zid răsună vocea lui Lady Emeline:

– Daniel!

Sam avu grijă să nu verse uleiul pe care îl turna pe cârpa curată. Oare ce părere avea despre povestea lui? Spre deosebire de majoritatea relatărilor de război, nu avea în centru nici o faptă de glorie. Pe de altă parte, probabil că zvonurile ajunseseră

și la urechile ei. Oare îl considera un laș din cauza celor întâmplate la Spinner's Falls?

Daniel se răsuci brusc.

– Vino să vezi, *M'man!* Domnul Hartley are cea mai lungă pușcă din lume, și eu îl ajut s-o curețe.

– Asta văd.

Capul lui Lady Emeline apăru deasupra zidului. Probabil stătea cocoțată pe banca din partea cealaltă, își zise Sam în timp ce-și ștergea degetele pe cârpa curată.

– Doamnă.

Ea își drese glasul și spuse:

– Nu știu cum aș putea studia acea pușcă minunată. Nu există nici o poartă în zid.

– Cațără-te peste el! o îndemnă Daniel. Haide, te ajut eu!

– Hmm. Lady Emeline se uită mai întâi la fiul ei, apoi la zidul de piatră. Nu cred că...

– Îmi dai voie să o ajut eu? i se adresă Sam puștiului. Când primi aprobarea se uită la Lady Emeline, care-l privea cu o expresie indescifrabilă pe chip. Puteți să vă cățărați mai sus?

– Firește.

Cu un efort considerabil, reuși să urce, astfel că acum se vedea de la talie în sus.

Sam sări pe banca din grădina lui și se uită peste zid. Lady Emeline avea o poziție destul de chinuită, stând cocoțată pe spătarul băncii de lemn. Reprimându-și un zâmbet, întinse brațele și o prinse de talie. Doamna făcu ochii mari, iar el simți, la rândul lui, că i se tăiase răsuflarea.

– Îmi dați voie?

Cum permisiunea veni imediat, se opinti s-o ridice peste zid. Rana veche de sub coaste începu să pulseze când mușchii i se încordară sub greutatea ei, dar își ascunse durerea. O coborî încet pe tână femeie, lăsând-o să alunece o clipă pe pieptul lui. Știa că profita un pic de situație, dar se bucura să-i simtă căldura trupului și parfumul de melisă.

Privirile li se întâlniră în fracțiunea de secundă în care o ținu la nivelul lui. Ochii ei negri erau umbriți de pleoape grele, iar obrazii îi căpătaseră o nuanță trandafirie. Se delectă câteva clipe cu respirația ei rapidă, care-i mângâia buzele, apoi o așeză pe pământ.

Fâstăcită, Lady Emeline se apucă să-și aranjeze fustele.

– Mulțumesc, domnule Hartley.

– A fost plăcerea mea, doamnă.

Ea îi aruncă o privire aspră, dar, simțind că se îmbujora tot mai mult, își mușcă nervoasă buza. El o studia, întrebându-se cum ar fi fost să-i simtă dinții aceia mici și ascuțiți pe pielea goală. La ce fire aprigă avea, ar fi pus rămasăg că îi plăcea să muște.

– Vino să vezi, *M'man*, repetă Daniel nerăbdător.

Lady Emeline se duse lângă fiul ei și studie arma.

– E foarte frumoasă.

– Ați vrea să ne ajutați să o ungem cu ulei? o întrebă Sam pe un ton nevinovat.

– Cred că doar o să privesc, replică ea aruncându-i o privire de avertisment.

– Aha. Sam luă cârpa mică și uleioasă și o înfășură în vârful vergelei. Îndeas-o bine pe țevă, Danny! Fiecare centimetru trebuie să fie uns din belșug.

– Am înțeles, să trăiți!

Cu un aer serios, Daniel respectă întocmai instrucțiunile. Sam mai înmuie o cârpă în ulei și frecă exteriorul țevii.

– Mi-a spus sora mea că ne veți însoți la un bal mâine-seară, milady.

Din colțul ochiului o văzu încuviințând din cap.

– La serata Westerton. De obicei este un eveniment grandios. N-a fost ușor să obțin o invitație pentru voi doi, dar, din fericire, exotismul dimitale a stârnit un interes considerabil. Mai multe amfitrioane și-au exprimat dorința de a te avea ca invitat, din acest simplu motiv.

– După părerea domniei voastre, Rebecca va fi pregătită pentru acest bal? o întrebă el, ignorându-i remarca.

– Desigur, deși ar fi mai puțin complicat dacă și-ar face intrarea în societate la un eveniment mai mic.

Se aplecă mai aproape de el, aparent ca să se uite pe țevă. Daniel încă se mai chinuia cu vergeaua de curățare.

Sam se concentră să frece bine patul de alamă al puștii, refuzând să se gândească la nodul de vinovăție care îi strângea stomacul.

– Din câte mi-a zis Rebecca, dumneata ai insistat în mod special asupra acestui eveniment. Fustele ei roz-închis se atinseră de genunchiul lui când murmură: Mă întreb... de ce?

Emeline îi observă încordarea. Domnul Hartley îngenunchie la picioarele ei, cu capul aplecat, în timp ce mâna lui ștergea cu blândețe patul puștii. Era o armă foarte lungă, însă părea neobișnuit de ușoară și avea o țeavă foarte îngustă. Corpul era confecționat dintr-un lemn brun, care părea să strălucească în lumină. În partea de jos se afla o placă de alamă lustruită la perfecție. Măinile domnului Hartley păreau mari și bronzate comparativ cu cârpa albă, dar se mișcau într-un ritm blând, aproape iubitor.

Își mută privirea. Senzația de enervare, care îi dădea mâncărimi în palmă, începuse din clipa în care îi auzise vocea. Și nu făcuse altceva decât să se amplifice pe măsură ce-l urmărea de peste zid. Își scosese haina și vesta – ceea ce era un lucru foarte nepotrivit, chiar și în intimitatea propriei sale grădini. Gentlemenii nu-și scoteau niciodată – dar absolut niciodată – un articol vestimentar, cu excepția cazului în care se aflau într-o situație limită. Emeline refuza să creadă că în alte părți, chiar și în sălbăticia Americii, funcționau alte reguli.

În momentul acela era îmbrăcat doar într-o cămașă apretată și călcată, care părea albă ca zăpada în comparație cu pielea sa cafenie. Își suflecăse mânecile, dezvăluindu-și antebrațele puternice, acoperite cu păr închis la culoare. Emeline tânjea să-l atingă, să-și plimbe degetul pe mușchii tari și să simtă cum o gâdilau firele acelea negre și crețe.

Să-l ia naiba!

– Există vreun motiv anume pentru care ai ales serata Weston? îl întrebă, pe un ton care i se părea arțăgos chiar și ei.

– Nu, răspunse el fără să ridice ochii de la pușcă.

Părul strâns în coadă îi alunecă peste umăr în clipa în care își schimbă poziția ca să curețe o altă parte a armei. Și asta i se părea enervant lui Emeline. În lumina soarelui, putea să observe că părul lui des era presărat din loc în loc cu fire mai deschise la culoare.

Miji ochii. Știa că o mințea, chiar dacă nu lăsa să se vadă nici un semn.

– Este suficient, zise într-un final domnul Hartley.

Emeline crezu că i se adresa ei, dar Daniel se îndreptă de spate și rânji.

– Este curată acum?

– Este perfect curată.

Domnul Hartley se ridică în picioare, dar era atât de aproape de ea, încât aproape se atinseră.

Emeline își reprimă impulsul de a face un pas în spate. Era un munte de om, și comitea o impolitețe gravă înălțându-se astfel deasupra ei.

– Acum pot să încerc? se interesă Daniel.

Emeline dădu să spună un „Nu!” răsunător, însă domnul Hartley vorbi înaintea ei.

– Acesta nu este locul potrivit pentru a trage cu arma. Gândește-te la toate accidentele care s-ar putea întâmpla.

– Dar... mormăi puștiul bosumflat.

– Daniel, nu trebuie să-l bați la cap pe domnul Hartley, când a fost atât de drăguț să te lase să-l ajuți cu arma, interveni sever Emeline.

– Dar mi-a făcut plăcere ajutorul lui Danny, zise Sam.

– Numele lui este Daniel, îl corectă ea pe un ton ascuțit.

El o privi cu buzele strânse.

Emeline se încruntă și ridică bărbia.

– Daniel s-a descurcat foarte bine astăzi, spuse el în cele din urmă. Nu mă deranjează deloc.

Fiul ei radia de bucurie, de parcă ar fi primit cea mai extravagantă laudă cu putință. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că domnul Hartley era atât de amabil și că știa atât de bine cum să-i vorbească unui băiețel. În schimb, era iritată.

Domnul Hartley îi zâmbi lui Daniel, după care se aplecă să ia cârpele și recipientul cu ulei.

– Probabil o să fiți ocupată mâine-dimineață, cu pregătirile pentru bal.

Emeline clipi uimită de acea schimbare bruscă a subiectului.

– Ei bine, nu chiar. Sunt multe pregătiri de făcut atunci când organizezi un bal, dar dacă doar participi...

– Foarte bine atunci. Ochii lui de culoarea cafelei păreau extrem de amuzați, și Emeline înțelese brusc că picase în capcana

pe care i-o întinsese. Înseamnă că mă veți putea însoți să vedem ceramica domnului Wedgwood. Aș dori să am o părere feminină în legătură cu sortimentele pe care le voi comanda.

Emeline dădu să spună ceva ce mai mult ca sigur avea să regrete mai târziu, însă fu salvată de vocea domnului Smythe-Jones.

– Milord? Lord Eddings?

Daniel încovoie umerii, de parcă ar fi încercat să se ascundă, și șopti:

– Nu-i spune că sunt aici.

– Prostii! făcu ea încruntată. Daniel, mergi imediat la profesorul tău!

– Dar...

– Ar fi mai bine s-o ascuți pe mama ta, zise încet domnul Hartley.

În mod miraculos, puștiul renunță la proteste.

– Da, domnule. După aceea se duse lângă zid și strigă: Sunt aici!

– Ce, Doamne iartă-mă, cauți acolo? răsună vocea subțire a preceptorului său. Vino aici imediat, Lord Eddings!

– Păi...

Domnul Hartley sări pe banca de marmură și-și sprijini spatele de perete. Se mișcă extrem de agil pentru un tip atât de masiv.

– Danny a venit să mă viziteze, domnule Smythe-Jones. Sper că nu vă deranjează.

De dincolo de perete se auziră câteva murmure speriate.

– Haide, Danny, zise domnul Hartley împreunându-și mâinile pentru a forma o scăriță. Te ajut eu să te ridici.

– Mulțumesc!

Băiatul se cocoță pe mâinile lui late, iar domnul Hartley îl ridică ușor. Se chinui apoi să se urce pe zid și să se cațăre pe creanga groasă de măr care atârna deasupra lui. O clipă mai târziu dispăru fără urmă.

Cu privirea fixată asupra vârfurilor pantofilor, Emeline ascultă cum îl muștra preceptorul pe fiul ei. Peste câteva clipe intrară amândoi în casă, iar vocea bărbatului nu se mai auzi.

Domnul Hartley sări ușor de pe bancă, aterizând un pic prea aproape de ea. Ochii lui de culoarea cafelei păreau mai inflexibili ca niciodată.

– De ce nu vreți să-i spun „Danny“ fiului domniei voastre?

– Pentru că îl cheamă Daniel.

– Danny este o prescurtare de alint pentru Daniel.

– Este baron. Și într-o zi va sta în Camera Lorzilor. Nu are nevoie de un alint.

Emeline își dădu seama că panglica moale pe care o răsucea în neștire îi sugruma buricele degetelor.

– Nu are nevoie, într-adevăr. Făcu un pas în față, apropiindu-se și mai mult de ea, astfel încât Emeline fu obligată să se uite în sus pentru a menține contactul vizual. Dar cum i-ar putea dăuna un nume de alint unui băiețel?

Emeline inspiră adânc, prilej cu care îl putu adulmeca. Era o combinație între praf de pușcă, apret și ulei pentru arme. Mirosul acela ar fi trebuit să i se pară respingător, în schimb i se părea neobișnuit de intim. Iar intimitatea era un lucru excitant. „Ce gând rușinos!“ se muștră ea, după care izbucni:

– A fost numele tatălui său!

În clipa aceea, panglica fragilă se rupse.

Domnul Hartley încremeni. Trupul său mare era încordat ca acela al unui animal care se pregătea să se năpustească asupra prăzii.

– Al soțului dumneavoastră?

– Da.

– Vă amintește de el?

– Da. Nu. Nu știu.

Începu să se învârtă lent în jurul ei.

– Așadar vă e dor de el... de soțul dumneavoastră.

Ea ridică din umeri, luptându-se cu dorința de a se întoarce cu fața spre bărbatul acela îngrozitor de insistent.

– A fost soțul meu timp de șase ani. Ar fi ciudat dacă nu mi-ar fi dor de el.

– Chiar și așa, mie nu mi se pare că v-ar fi dor de el.

Se strecurase în spatele ei, iar în momentul acela îi vorbea peste umăr. Emeline îi putea simți respirația caldă în punctul sensibil din spatele urechii.

– Ce vrei să spui?

– L-ați iubit?

– Iubirea nu este ceva care să stea la baza unei căsnicii în lumea noastră, zise ea, după care își mușcă limba.

– Nu? Atunci înseamnă că nu vă e dor de el.

Emeline închise ochii strâns și își aminti de niște ochi albaștri care o tachinaseră fără milă. De niște mâini moi și albe care fuseseră insuportabil de blânde. De o voce de tenor, care îi vorbise întruna despre câini, cai și faetoane. Apoi își aminti de chipul acela palid și nefiresc de slab, culcat pe mătasea neagră din sicriu. Nu își dorea amintirile acelea. Erau mult prea dureroase.

– Nu. Se întoarse orbește către casă, căutând o ieșire din grădina. Căutând o scăpare de lângă omul care o pândea. Nu, nu mi-e dor de soțul meu.

Capitolul 6

Și ce să vezi? Regele îi fu nespus de recunoscător viteazului care îi salvase viața de unul singur. Toată lumea îl considera un erou pe Inimă de Fier, așa că fu numit imediat în funcția de căpitan al gărzilor regale. Și desigur, toată lumea își dori atunci să-i afle numele. Însă Inimă de Fier își respectă jurământul și nu rosti nici măcar un singur cuvânt. Refuzul lui încăpățânat de a vorbi îl cam supără pe rege, mai cu seamă că era un om obișnuit ca toate lucrurile să se întâmple după voia lui. Totuși, chiar și această mică meteahnă fu dată uitării într-o zi, când regele plecă să călătorească și un trol înspăimântător hotărî să-l transforme în prânzul său.

Inimă de Fier porni la atac, și în foarte scurt timp separă capul trolului de trup...

din *Inimă de Fier*

Emeline se trezi când cineva trase draperiile la o parte. Deschise ochii, clipi și constată că era camerista ei, Harris, o femeie în jur de cincizeci de ani, cu un chip aspru și un nas borcânat. Multe dintre cunoștințele lui Emeline se plâneau de cameristele lor,

care petreceau prea mult timp bârfind și flirtând cu servitorii din gospodărie, dar nu era și cazul lui Harris.

– Milady, vă așteaptă un domn Hartley în holul de la parter, rosti femeia pe un ton aspru.

Emeline își mută privirea încetoșată spre geam. Lumina care intra de afară era destul de slabă.

– Poftim?

– Spune că are o întâlnire cu dumneavoastră și că nu pleacă până nu vă vorbește.

Emeline se ridică în șezut.

– Cât este ceasul?

– Opt fără un sfert, milady.

– Doamne Sfinte! Ce caută aici? Emeline se dezveli de tot și-și căută papucii. Probabil este nebun. Nimeni nu vine în vizită la ora opt dimineața.

– Așa este, milady, zise Harris în timp ce o ajuta să se încalțe.

– Nu e nici măcar nouă, mormăi Emeline îmbrăcând halatul pe care i-l ținea pregătit camerista. Sincer vorbind, orice vizită mai devreme de unsprezece este suspectă, iar eu, una, nici nu m-aș deranja înainte de două. Da, cu siguranță este nebun.

– Desigur, milady.

Emeline sesiză în acea clipă un fluierat discordant.

– Ce este zgomotul acesta?

– Domnul Hartley care fluieră în hol, milady.

Emeline rămase încremenită câteva secunde, holbându-se la cameristă. Era deja mută de uimire. Apoi, când fluieratul atinse o notă de-a dreptul insuportabilă, se năpusti afară din dormitor, oprindu-se abia în dreptul balustradei de unde se vedea parterul. Domnul Hartley, cu tricornul în mâinile împreunate la spate, se legăna leneș pe călcâie și fluiera printre dinți.

– Sst! șuieră Emeline, aplecându-se peste balustradă.

Domnul Hartley se răsuci și ridică privirea spre ea, apoi făcu o plecăciune.

– Bună dimineața, milady.

Părea surprinzător de vioi pentru o oră atât de matinală.

– Chiar ești complet nebun? Ce cauți aici atât de devreme?

– Am venit să vă iau. Mergem la sediul domnului Wedgwood, ca să mă ajutați la alegerea porțelanurilor.

– Nu-mi vine să cred, mormăi ea încruntată.

– Va trebui să vă îmbrăcați, îi atrase el atenția, privindu-i sugestiv pieptul. Nu că m-ar deranja ținuta actuală a domniei voastre, dar...

Emeline își acoperi decolteul și exclamă indignată:

– Cum îndrăznești?

– O să vă aștept aici, da?

Începu din nou să fluiera, doar că de data asta mult mai tare.

Emeline dădu să spună ceva, dar se opri când își dădu seama că el n-ar fi auzit nimic din cauza acelui sunet îngrozitor care-i ieșea pe gură. Își adună fustele și porni cu pași mari spre dormitorul ei. Harris îi pregătise deja o rochie roșu aprins, din mătase marmorată, așa că putu să se îmbrace și să se aranjeze într-un timp neobișnuit de scurt. Cu toate astea, când coborî scările, îl surprinse pe domnul Hartley uitându-se nerăbdător la ceasul de pe hol.

– V-a luat ceva să vă dichisiți. Haideti, nu aș vrea să întârzii la întâlnirea cu domnul Bentley, asociatul domnului Wedgwood.

Emeline se încruntă când el o zori să iasă pe ușă.

– La ce oră este această întâlnire?

– La nouă.

După ce se instalară în trăsură, Emeline îl privi cu ochii mijiți.

– Dar ai venit să mă iei înainte de ora opt.

– Păi m-am gândit că pregătirile s-ar putea să dureze. Îi zâmbi, iar ochii lui de culoarea cafelei se încrețiră la margini. Și am avut dreptate, nu-i așa?

– Ești mult prea sigur pe dumneata, bombăni Emeline.

– Doar în ceea ce vă privește milady. Doar cu dumneavoastră.

Vocea lui era joasă și moale, și enervant de intimă. Emeline se uită pe fereastră, ca să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea.

– Și de ce, mai exact?

Tăcerea care se instală o făcu să creadă că bărbatul evita răspunsul.

– Nu știu de ce aveți efectul acesta asupra mea, spuse el în cele din urmă. Cred că la fel de bine ați putea întreba o pumă de ce urmărește o căprioară care fuge, decât să mă întrebați pe mine de ce îmi face atâta plăcere prezența dumneavoastră.

Emeline își întoarse imediat privirea spre el. Expresia de pe chipul lui, masculină, sinceră și admirativă, ar fi trebuit să o speire. În schimb, părea să o încânte.

– Așadar recunoști.

– De ce nu? zise el ridicând din umeri. Vă asigur că este ceva pur instinctiv.

Emeline se jucă distrată cu o panglică de pe corsajul rochiei.

– Trebuie să fii tare neajutorat dacă *instinctele* îți provoacă o astfel de problemă ori de câte ori te afli în preajma unei doamne.

– Ați uitat deja ce v-am spus? Hartley se aplecă ușor în față, după care îi strânse degetele în palmă ca să le oprească din frământatul panglicii. Mi se întâmplă numai cu dumneavoastră.

Emeline se uită la mâinile lor. Ar fi trebuit să țipe la el, să-i spună să înceteze. Sau să-l descurajeze în mod politic, ca să-i dea de înțeles că mersese prea departe cu familiaritatea. Dar, dintr-un motiv sau altul, i se părea hipnotizantă imaginea degetelor lui mari și bronzate strânse în jurul degetelor ei albe și mici. Dintr-odată, trăsura se zdruncină la o curbă, și domnul Hartley își retrase mâna.

Emeline își netezi la loc panglica rochiei.

– Nu ai un om care se ocupă de afacerile dumitale?

– Ba da, pe domnul Kitcher. Dar este destul de în vârstă. M-am gândit că domnia voastră ați fi o companie mai plăcută.

– Și unde se află aceste birouri? întrebă ea după ce hotărî că nu era cazul să se enerveze.

– Nu sunt departe. Au închiriat un depozit din apropiere.

Emeline observă că îi tremurau mâinile, așa că le strânse în poală.

– Domnul Wedgwood și domnul Bentley nu au un spațiu în care să-și expună produsele?

– Nu. Abia s-au apucat de comerț. Este unul dintre motivele pentru care sper să obțin un preț bun de la ei.

– Hm, făcu ea studiindu-l curioasă. Interlocutorul ei avea ochii îngustați și părea în alertă, ca și când s-ar fi pregătit pentru o bătaie. Îți place treaba asta.

– Care? întrebă el ridicând nedumerit din sprâncene.

Emeline flutură vag din mână.

– Treaba asta cu comerțul. Să faci afaceri. Să cauți tranzacții cât mai profitabile.

Buzele lui senzuale luă forma unui zâmbet.

– Desigur. Dar am încredere în dumneavoastră că nu-i veți divulga secretul domnului Bentley.

Peste câteva minute, trăsura se opri în fața unui depozit. Domnul Hartley sări jos de îndată ce se așeză scărița, apoi se întoarse să o ajute pe Emeline, care se uita destul de neîncrezătoare la clădirea aceea simplă, construită din lemn și cărămidă.

– Așadar, ce vrei să fac eu?

– Doar să-mi oferiți părerea domniei voastre.

Îi cuibări mâna în scobitura cotului său chiar când pe ușile depozitului ieșea un domn care purta o perucă buclată și o redingotă de culoare ruginie.

– Domnul Hartley? exclamă acesta cu un accent nordic pronunțat. Este o onoare! Este o adevărată onoare pentru mine să vă cunosc. Eu sunt Thomas Bentley.

Hartley îi strânse mâna. Privindu-l mai de aproape, Emeline își dădu seama că era mult mai tânăr decât crezuse ea – probabil avea puțin peste treizeci de ani. Avea chipul rumen și o siluetă robustă, cam îngroșată la talie. Domnul Hartley făcu apoi prezentările, și negustorul de ceramică făcu ochii mari când auzi titlul ei.

– Lady Emeline. Este o mare onoare să vă cunosc, milady. Ați dori cumva o ceașcă de ceai? Tocmai am cumpărat un sortiment nou, adus tocmai din India, și trebuie să spun că este delicios.

Când Emeline încuviință zâbind, domnul Bentley îi conduse în depozit. În clădirea întunecată și răcoroasă mirosea a rumeguș și a cărămizi umede. Spațiul era ocupat în cea mai mare parte de lăzi și butoaie, dar domnul Bentley îi conduse într-un birou în care nu încăpeau decât o masă de lucru lată și câteva scaune. Lângă perete erau mai multe cutii așezate una peste alta, iar în colțul cel mai îndepărtat se afla o plită pe care șuiera deja un ceainic.

– Luați loc, vă rog, îi invită gazda. Ceaiul sosește imediat.

– Ni se va alătura și domnul Wedgwood? se interesă Hartley.

– Ah, nu, zise domnul Bentley. Domnul Wedgwood este specialistul în porțelanuri, pe când ce eu mă ocup de afaceri. În clipa de față supraveghează producția în Burslem. Gata, anunță el

așezând ceainicul pe masă, după ce îngrămădise pe jos mai multe registre pentru a face loc.

Apoi clipi nervos în direcția domnului Hartley.

Americanul se mulțumi să dea din cap și să ridice dintr-o sprânceană spre Emeline, care se aplecă să toarne ceaiul. Nu era tocmai sigură de dedesubturile acelei întâlniri, așa că nu voia să compromită în vreun fel poziția bărbatului pe care acceptase să-l însoțească. În același timp, era extrem de curioasă să-l vadă în acțiune, căci aceea era lumea lui.

Stătea nemișcat, cu o expresie relaxată care nu lăsa să i se citească nici un gând. Prin comparație, domnul Bentley părea să fie tot mai îngrijorat. Emeline își ascunse zâmbetul și sorbi din ceai. Era convinsă că domnul Hartley adopta această atitudine anume pentru a-și descumpăni adversarul.

În următoarele câteva minute, cei trei își băură ceaiul și discutară banalități. Fără îndoială, domnul Hartley era nerăbdător să vadă mostrele, însă nu-și trăda în nici un fel starea de spirit. Sorbea din ceai cu un zâmbet amabil, ca și când ar fi venit în vizită la o mătușă bătrână.

În cele din urmă, domnul Bentley își lăsă jos ceașca și îl întrebă:

– Ați dori să vedeți câteva dintre porțelanurile noastre?

Domnul Hartley dădu din cap și lăsă și el ceașca deoparte. Negustorul se ridică și scoase capacul uneia dintre cutiile de lemn de lângă perete, dezvăluind o grămadă de paie.

Emeline nu se putu abține să nu se aplece în față. Până atunci nu se gândise prea mult la farfuriile pe care le folosea; important era doar să fie cel mai nou model disponibil pe piață. Totuși, în momentul acela porțelanul i se părea o chestiune de o importanță majoră.

Domnul Hartley îi aruncă o privire prin spatele domnului Bentley și clătină din cap imperceptibil. Emeline se strâmbă, simțindu-se ca un copilăș care fusese muștrat. Cu toate acestea, se lăsă pe spate în scaun și arboră o expresie plictisită. Domnul Hartley surăse, de parcă l-ar fi amuzat entuziasmul ei, și îi făcu ștrengărește cu ochiul, ceea ce o determină să-și ridice trufaș bărbia. Trebuia să-l pună la punct. Mai târziu.

Între timp, domnul Bentley îndepărtase cu grijă stratul de paie până ajunsese la un borcan cu capac, în formă de ananas, de culoare

verde-închis. I-l dădu domnului Hartley, care îl luă și îl studie fără să scoată o vorbă. După aceea îl așeză pe masă în fața lui Emeline și îi urmări cu atenție chipul în timp ce îl examina.

Domnul Bentley continua să scoată porțelanuri din cutie – ceainice, farfurii, pahare, castroane și supiere. În câteva minute, masa era plină de tot felul de obiecte. Majoritatea erau emailate în nuanțe de verde și aveau forma unor fructe și legume, de la ananas până la conopidă.

Când negustorul se întoarse cu spatele, domnul Hartley ridică întrebător din sprânceană spre Emeline. Ca răspuns, ridică și ea din sprâncene. Adevărul era că toate piesele erau foarte frumoase și atent lucrate, însă nu ieșeau cu nimic din comun.

Americanul se întoarse spre gazda lor.

– Dacă nu mă înșel, domnul Wedgwood are și alte piese mai noi, nu-i așa?

Domnul Bentley încremeni, încă aplecat deasupra cutiei.

– Ei bine... nu sunt sigur...

– Am înțeles că lucrează la niște porțelanuri foarte fine.

– Ce pot spune despre asta? Domnul Bentley își aruncă privirea spre o cutie micuță, aflată în colțul opus al încăperii, apoi își dres glasul și continuă: Domnul Wedgwood experimentează într-adevăr cu un nou sortiment de porțelan, dar încă nu este pregătit să expună piesele publicului larg. De fapt, speră să i le poată arăta mai întâi reginei.

– Vai, ce interesant! exclamă Emeline bătând din palme.

Negustorul se înroși și mai tare la față.

– Mulțumesc, doamnă. Chiar este interesant.

– Dar n-am putea să vedem și noi aceste porțelanuri minunate? Emeline se aplecă un pic mai mult în față, punându-și în evidență decolteul. Vă rog?

Îi veni să râdă când observă nuanța stacojie la care ajunsese tenul domnului Bentley. N-ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani, însă toată discuția o distra copios. Cine-ar fi crezut că negoțul presupunea o astfel de bătaie a inteligențelor?

– Păi... Domnul Bentley scoase o batistă și-și șterse agitat fruntea, care-i strălucea plină de sudoare. Apoi ridică din umeri. De ce nu? Dacă asta vă va face plăcere, milady.

– O, da, foarte multă!

Odată convins, negustorul se duse în colț și deschise cutia micuță. Scoase dinăuntru ceva cu foarte multă grijă, după care se întoarse spre ei ținând obiectul în mâini. Emeline își ținu respirația. Era un ceainic foarte simplu, de culoarea untului, cu o siluetă clasică și un gât delicat.

– Îmi dați voie? întrebă ea întinzând mâinile.

Putu simți că era foarte ușor. Porțelanul era mult mai fin decât cel cu care ea obișnuia. Îl întoarse și văzu ștanțat numele producătorului, „Wedgwood“.

– Este foarte elegant, murmură ea.

Respirația i se opri când îl observă pe domnul Hartley, care o studia atent. Cu ochii umbriți de pleoapele grele și buzele strânse, emana un aer ciudat de posesivitate. Era, în mod clar, bucuros că împărtășea cu el descoperirea celui ceainic excepțional. Și ea era la fel încântată. Formau o echipă redutabilă, își zise, dar se grăbi să-și alunge acel gând din minte. Nu ar fi trebuit să-i facă plăcere comerțul. Și nu ar fi trebuit să-i facă plăcere nici constatarea că părerea ei era importantă pentru el.

Nu ar fi trebuit să-i pese deloc.

În ochii lui mijiti nu se ascundea nici o urmă de milă și nici un dram de compasiune. Era ca și când sub masca de motan blând s-ar fi ascuns o pumă sălbatică. O privea ca pe o pradă.

Americanul dădu din cap și, adoptând iarăși atitudinea de gentleman, se întoarse să discute cu domnul Bentley. Negustorul fu nevoit să facă uz de toată iscusința sa pentru a ține pasul cu ripostele dure ale interlocutorului său. Sumele de bani pe care le menționa neglijent domnul Hartley erau suficient de mari pentru a o face și pe Emeline să ridice din sprâncene. Înțelegea, în fine, cum putuse bărbatul acela, în numai patru ani, să facă avere de pe urma afacerii pe care i-o lăsase unchiul său.

În timp ce bărbații se tocmeau, Emeline se aplecă peste ceainicul delicat și îi urmări conturul cu degetul, gândindu-se la toate doamnele din Colonii care aveau să toarne ceai pe gâtul acela subțire și frumos. Dintr-odată îi veni în minte un gând neliniștitor: Oare de ce o adusesese acolo domnul Hartley?

Oare ce voise să-i arate, în afară de acel ceainic superb?

– Doar că nu sunt sigură în privința decolteului, zise Rebecca încercând fără succes să ridice corsajul.

Când se uita în oglindă, i se părea că rochia lăsa vederii o porțiune mult prea mare din piele.

– Este foarte frumos, domnișoară, zise camerista, Evans, fără ca măcar să se uite la ea. Femeia se foia prin cameră, adunând diversele obiecte rămase după toaleta stăpânei.

Rebecca mai trase o dată de corsaj, după care se lăsă păgubașă. O angajase pe Evans la recomandarea lui Lady Emeline, așa că i-ar fi urmat sugestia chiar și dacă i-ar fi spus că trebuia să-și facă debutul în înalta societate britanică în costumul Evei. La Boston participase, desigur, la multe serate și evenimente sociale, însă Lady Emeline o avertizase foarte clar că un bal londonez era o chestiune complet diferită.

Iar faptul că toată lumea se agita atât de mult pentru ea îi trezea un sentiment de vinovăție. În definitiv, ea fusese cea care-l bătuse la cap pe Samuel să o ia în Anglia, iar acum fratele ei se simțea obligat să cheltuiască sume enorme pentru a-i susține intrarea în societatea londoneză. Nu era tocmai lucrul la care se gândise atunci când îl implorase s-o accepte pe post de însoțitoare. Tot ce-și dorise fusese să petreacă mai mult timp cu el, și poate să ajungă să îl cunoască un pic mai bine. Se îndreptă gânditoare spre un scaun.

– Nu! țipă camerista, trezind-o din reverie. Când Rebecca încremeni pe jumătate aplecată deasupra scaunului, Evans afișă un zâmbet încordat. N-am vrea să ne șifonăm fustele, nu-i așa?

Rebecca se îndreptă grabnic.

– Dar atunci când voi sta în trăsura...

– Atunci nu prea ați avea ce să faceți, nu-i așa? E foarte mare păcat. Nu înțeleg de ce domnii aceștia tobă de carte nu inventează o metodă prin care o doamnă să călătorească la un bal stând în picioare.

– A, da? murmură Rebecca.

Evans era o femeie micuță de înălțime, cu părul negru și descurajator de elegantă. Purta crinoline atât de voluminoase, încât abia își putea îndeplini datoriile de cameristă. Adevărul era că o cam înspăimânta pe Rebecca.

Totuși, femeia făcea eforturi considerabile să fie prietenoasă.

– Am putea merge jos, să ne odihnim în salonașul de primire. Dar nu în hol, desigur. O lady nu ar trebui să fie văzută niciodată așteptând să-i sosească trăsura.

– Desigur, zise Rebecca luând-o înspre ușă.

– Dar țineți minte că nu trebuie să ne așezăm! răsună în urma ei vocea cameristei.

– Mă întreb dacă avem voie să folosim toaleta, bombăni Rebecca pentru sine în timp ce se chinuia să coboare scările fără să se împiedice.

Se uită în jur, temându-se să nu-i fi auzit cineva comentariul. Din fericire, nu se afla decât o singură persoană în apropiere. Un lacheu, cel cu părul negru, care stătea în holul de la parter și privea drept în față, ca și când ar fi fost surd la tot ce se întâmpla în preajmă. Răsufând ușurată, își continuă coborârea fără nici un incident. Cel puțin până ajunse la ultima treaptă, pentru că acolo își prinse tocul în tivul rochiei și se prăvăli cu o lipsă totală de grație. Avu nevoie de câteva secunde ca să se agațe de balustradă cu ambele mâini și să-și recapete echilibrul.

În cele din urmă cuteză să arunce o otheadă spre hol. Lacheul se uita la ea cu ochii mari și stătea într-o poziție ciudată, cu un picior întins în față, ca și când ar fi fost pregătit să sară să o salveze. Când constată că nu era cazul, își retrase piciorul și se proțăpi iarăși cu spatele drept, ca o statuie.

O, Doamne, cât era de jenant! Nici măcar nu putea să facă doi pași fără să se prăvălească pe scări în fața servitorilor. Își fixă cu grijă tălpile pe pardoseala de marmură și dădu drumul balustradei, apoi, după ce își netezi fustele, se îndreptă hotărâtă spre ușile din dreapta ei. Acestea erau înalte, dintr-un lemn închis la culoare, iar clanțele erau corespunzător de mari. Rebecca puse mâna pe clanță și trase.

Dar nu se întâmplă nimic.

La baza părului îi apărură imediat niște broboane de sudoare. După toate probabilitățile, lacheul cu părul negru o considera neghioabă de-a binelea. Off! De ce trebuia să mai fie și atât de chipeș pe deasupra? Una era să se facă de râs în fața unui bătrân chelios și cu totul altceva...

Dintr-odată, bărbatul își dresе glasul fix în spatele ei.

Rebecca eliberă un țipăt scurt și se răsuci cu fața la el. Privind-o ușor speriat cu ochii lui verzi și frumoși, lacheul spuse doar atât:

– Dați-mi voie, domnișoară.

Întinse mâna pe lângă ea și deschise ușa, poftind-o să intre în bibliotecă.

„O, Doamne!” se tângui ea pe tăcute.

– De fapt, cred că m-am răzgândit. Aș prefera să merg în salon, te rog.

Arată cu degetul spre ușa din spatele lui, ca un copil mic și neajutorat, dar, din fericire, comportamentul ei nu i se păru deloc straniu.

– Desigur, domnișoară, zise lacheul, după care se răsuci pe călcăie și deschise ușa din celălalt capăt.

Rebecca traversă holul cu capul sus, însă atunci când trecu pe lângă servitor observă foarte clar că privirea lui nu era îndreptată acolo unde ar fi trebuit. Înțepeni în loc și-și așează palmele peste piept.

– E prea adânc, nu-i așa? Știam eu că n-ar fi trebuit s-o ascult pe cameristă. Poate că pe ea n-o deranjează să-i atârne sânii pe afară, ca să-i vadă toată lumea, dar eu pur și simplu nu pot să...

Se opri brusc atunci și, panicată, își luă mâinile de pe piept și le lipi peste gura ei îngrozitoare. Doamne, ce putuse să îndruge! Incapabilă să se miște, se holbă la superbul lacheu brunet, care o privea cu ochii cât cepele. Nu avea altă opțiune decât să moară efectiv de rușine, chiar atunci și acolo, în casa fratelui ei. Din păcate însă, acel scenariu i se părea extrem de puțin probabil.

În cele din urmă, bărbatul își dresă glasul din nou.

– Sunteți cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viața mea, domnișoară! Și, pe cuvântul meu de onoare, în rochia asta arătați ca o prințesă.

Rebecca clipi uimită și, cu gesturi lente, își retrase mâinile.

– Serios?

– V-o jur pe mormântul maicii mele, declară el cu avânt.

– O, și ție ți-a murit mama? La răspunsul lui afirmativ, Rebecca murmură: Mare nenorocire, nu-i așa? Mama mea a murit când m-am născut, așa că n-am avut niciodată ocazia să o cunosc.

– La Sfântul Mihail se împlinesc doi ani de când a murit maica.

– Îmi pare rău.

– S-a întâmplat după ce s-a născut soră-mea cea mai mică, zise el ridicând din umeri. Eu sunt cel mai mare din zece copii.

Accentul lui o făcu să zâmbească.

– Nu vorbești ca alți servitori.

– Asta pentru că sunt irlandez, domnișoară.

În ochii lui verzi juca o licărire șagălnică.

– Atunci, de ce...

În acel moment o întrerupse vocea fratelui ei:

– Ești gata de plecare, Rebecca?

Fata sări ca arsă și se răsuci în direcția vocii. Samuel era la mijlocul scării monumentale.

– Mi-aș dori să scoți măcar un sunet, cât mic, atunci când te miști! oftă ea.

El ridică din sprâncene, dar ochii îi sclipeau în direcția servitorului. Rebecca îi urmări privirea și descoperi că lacheul brunet stătea din nou cu spatele lipit de perete și cu privirea țeapănă în față. Era ca și când ar fi fost o creatură de basm care, după ce se risipise efectul vrăjii, se transformase la loc într-o statuie de lemn.

– Vrei să deschizi ușa, O'Hare?

– Desigur, milord.

Lacheul se repezi să-i execute ordinul și le ținu ușa deschisă în timp ce ieșeau.

Când trecu pe lângă el Rebecca îl privi atent, însă chipul lui era complet inexpresiv, iar strălucirea aceea veselă îi dispăruse fără urmă din ochii verzi. Oftă și își așează mâna pe brațul lui Samuel, care o conduse înspre trăsura. Preț de o clipă avu impresia că întreaga ei conversație cu tânărul irlandez nu fusese decât o închipuire.

Abia când se instalară în trăsura observă ținuta fratelui ei. Fapt rar, purta un costum respectabil, compus dintr-un sacou verde-închis, niște pantaloni eleganți și o vestă aurie din brocart. Din păcate, alesese să poarte aceiași mocasini și aceleași jambiere peste pantaloni.

– Lui Lady Emeline n-o să-i placă deloc jambierele.

Samuel se uită la picioarele lui și surâse.

– Fără îndoială că o să-și exprime viguros această opinie.

Rebecca îl privi uimită, apoi în mintea ei se înfiripă un gând ciudat. Samuel zâmbea la fel ca lacheul O'Hare... din ochi.

Lady Emeline se abținu un minut întreg după ce urcă în trăsură. Era cu un minut mai mult decât estimase Sam.

– Cum ți-a dat prin minte să porți așa ceva? îl întrebă, încruntându-se la picioarele lui.

– Cred că v-am mai spus și cu altă ocazie că sunt foarte comozi.

Se gândi că probabil s-ar fi încruntat și mai tare dacă ar fi știut că expresia aceea a ei i se părea adorabilă.

Lady Emeline purta o rochie roșu pal, cu o broderie elaborată, și o jupă galbenă. Erau niște culori mai cuminți decât purta de obicei și îi veneau foarte bine. Cu toate acestea, el prefera nuanțele de roșu ca focul și portocaliul îndrăzneț.

Doamna din fața lui era întruchiparea eleganței, complet diferită de femeia care îl însoțise în acea dimineață la depozitul de porțelanuri. Oare ce părere îi făcuse mica lor expediție? Părase destul de interesată de afacerile lui. Dar oare fusese numai din cauză că era ceva nou? Sau poate simțise și ea aceeași înrudire spirituală pe care o simțise el?

În momentul acela Lady Emeline privea pe geam, complet neștiutoare de făgașul spre care se îndreptau gândurile lui. Poate că înțelesese în sfârșit că era inutil să se certe cu el pe seama jambi-erelor. Așa că se întoarse spre sora lui.

– Ține minte că nu trebuie să dansezi cu nici un domn pe care nu l-am aprobat eu în prealabil. Și să nu vorbești cu nici o persoană dacă nu ți-a fost prezentată. Există anumiți bărbați – pe care nu îi pot numi gentlemeni – care încalcă fără scrupule aceste reguli. Dar tu nu trebuie să-i lași.

Sam se întrebă dacă nu cumva Lady Emeline se gândea la el. Când îl străfulgeră cu o privire critică, își dădu seama că avusese dreptate. Așa că rânji la ea... la mica lui găinușă zburlită. Lady Emeline stătea lângă mătușa ei, și ambele femei țineau spatele drept ca vergeaua – cu toate că bătrâna era aproape cu un cap mai înaltă decât nepoata sa. Trăsura se zdruncină apoi într-o curbă, și asta îi făcu pe toți dinăuntru să se legene ușor. Rebecca stătea lângă el cu brațele strânse la piept.

– Ești splendidă, îi murmură el la ureche. Abia dacă te-am recunoscut când am coborât scările.

Tânăra își mușcă buza și îl privi sfioasă, amintindu-i de vremea când era doar o copilă. Îl privise la fel și atunci când o vizitase la conacul unchiului lor din Boston. Stătea timidă pe hol, purtând o bonetă albă și un șorțuleț, așteptând să-l primească. În cursul acelor vizite, o dată sau de două ori pe an, Sam nu știuse niciodată cum să închege o conversație. Sora lui mai mică i se păruse mereu o creatură foarte ciudată, crescută după regulile stricte ale înaltei societăți din Boston. Toate lucrurile care formau esența vieții lui – pădurea, vânătoarea, întinsul de capcane și apoi armata – îi erau complet străine ei.

Clipi brusc, dându-și seama că Rebecca îi spusese ceva.

– Poftim?

Fata se aplecă mai aproape de el, cu o expresie temătoare pe chip.

– Crezi că o să danseze cineva cu mine?

– Cred că va trebui să-i iau la bătaie pe претенdenți, ca să-i țin departe de tine.

Ea chicoti. Pentru o clipă, licărirea din ochii ei o transformă din nou în fetița cu bonetă albă.

Mademoiselle Molyneux își dresе glasul.

– Aproape am ajuns, *ma petite*. Stăpânește-te ca să poți afișa o imagine plină de rafinament. Bătrâna aruncă apoi o privire tăioasă spre fustele Rebeccăi. Sper să ți-ai amintit să-ți pui pantofii, da?

– Da, doamnă, răspunse tânăra clipind mirată.

– *Bon*. Iată că am ajuns.

Sam se uită pe fereastră și zări un șir lung de trăsurі îndreptându-se spre reședința contelui de Westerton. Lady Emeline nu se înșelase: era un eveniment mult prea grandios pentru intrarea surorii lui în înalta societate, însă debutul monden al Rebeccăi nu fusese singurul motiv pentru care alesese acel bal. Celălalt motiv – și cel mai important, de altfel – era că ieșise la vânătoare.

Așteptă răbdător ca trăsura lor să ajungă în dreptul intrării. Pălăvrăgelile doamnelor îi treceau pe lângă urechi, dar chiar și în clipa aceea, când întreaga lui ființă aștepta tensionată să-și îndeplinească obiectivul, tot mai era conștient de prezența lui

Lady Emeline. Știa de fiecare dată când se uita spre el și îi putea simți curiozitatea nedumerită din privire. Încă își mai dorea să afle de ce insistase el asupra balului din acea seară. Ar fi putut să-i spună, de vreme ce explicația îl implica și pe fratele ei, însă ceva din interiorul lui îl oprea să-i dezvăluie adevăratul său scop.

Ușa trăsorii fu deschisă de un lacheu necunoscut, ceea ce îl făcu pe Sam să mijească ochii atent. Asta era o altă chestiune pe care trebuia s-o urmărească îndeaproape, ținând cont de scânteia pe care o observase mai devreme între sora lui și lacheul O'Hare. Tânărul care se afla în clipa aceea în fața lui lăsă imediat privirea în pământ, ceva ce O'Hare nu făcuse. Sam admira curajul în general, dar nu putea să nu se întrebe cât avea să reziste ca servitor un om cu firea irlandezului.

Coborî din trăsură, apoi se întoarse să le ajute pe sora lui și pe *mademoiselle* Molyneux. Lady Emeline, rămasă la urmă, ezită o clipă în ușă, privindu-l bănuitoare.

– Milady, spuse el zâmbind.

– Domnule Hartley...

Apoi își așază mâna mică într-a lui, iar degetele li se întrepătrunseră. După ce Lady Emeline coborî din trăsură cu un aer regal, Sam făcu o plecăciune și-și lipi ușor buzele de degetele înmănușate în piele de căprioară, lăsându-se învăluit de parfumul de melisă.

– Mergem? zise el îndreptându-se de spate.

Atunci când îi văzu chipul încremeni, și orice altceva păru să se mistuie în jurul său... ceilalți invitați, sora lui și chiar și vânătoreea care-l adusese acolo. Avea buzele roșii, umede și întredeschise, de parcă tocmai și le-ar fi lins, iar în ochii ei se citea o anume nesigurantă. Dacă ar fi fost singuri, ar fi apucat-o de mână, ar fi tras-o în brațele sale până când trupurile li s-ar fi lipit, ar fi coborât ușor capul și...

– Samuel?

Smuci capul și-și mută numaidecât atenția spre sora lui. Rebecca. O, Doamne!

– Da?

– Ești bine?

– Da, răspunse el întinzându-i brațul lui *mademoiselle* Molyneux. Bătrâna doamnă își așază degetele pe mâneca sa, privindu-l gânditoare. Samuel își reveni imediat și, răsucindu-se către Lady Emeline, spuse pe un ton grav: Mergem?

Rostise aceleași cuvinte ca mai devreme, dar semnificația din spatele lor se schimbase radical. Nu putu să nu-i observe sânii minunați ridicându-se ușor în timp ce trăgea aer în piept.

– Desigur, replică ea în cele din urmă.

În timp ce le escorta pe doamne spre intrare, Sam cugetă la ce anume voise să exprime de fapt Lady Emeline prin acel cuvânt inofensiv.

Reședința Westerton strălucea în lumina sutelor, sau poate chiar miilor de lumânări, iar căldura din holul de la intrare sugera că în sala de bal temperatura era de-a dreptul insuportabilă. Lui Sam îi venea greu să înțeleagă de ce participau oamenii de bunăvoie la un asemenea eveniment. Câteva picături de sudoare i se prelingeau deja pe șira spinării. Detesta mulțimile. Urăse întotdeauna aglomerațiile, dar parcă totul devenise și mai rău după Spinner's Falls... Se grăbi să-și alunge acel gând din minte și să se concentreze asupra motivului pentru care era acolo.

După ce un lacheu luă mantiile doamnelor, un altul, purtând o perucă magnifică, le anunță sosirea. Sala era mare și foarte înaltă, dar, fiind plină ochi de invitați care stăteau literalmente umăr la umăr, atmosfera era sufocantă. Se opriră, așteptând să se creeze o breșă în mulțime ca să poată înainta.

Sam își dădu seama dintr-odată că, de nervi, îi zvâcneau brațele. Cam așa arăta iadul în imaginația lui. O căldură insuportabilă, nenumărate corpuri care se frecau unele de altele și un cor de voci care râdeau, sporovăiau și se plângeau. Simți cum o nouă picătură de sudoare i se prelinse pe șira spinării. *Mademoiselle* Molyneux își găsisese deja o prietenă apropiată cu care să vorbească și dispăruse în mulțime. Cineva se lovi apoi din întâmplare de Lady Emeline, care încă se mai afla la brațul lui, și Sam se pomeni scrâșnind din dinți la adresa respectivului. Zări doar o expresie speriată pe un chip îmbujorat, după care bărbatul dispăru și el printre invitați.

Sam închise ochii, încercând să controleze panica teribilă care-i creștea în piept, însă asta nu făcu decât să-i ascute simțul olfactiv.

O, Doamne, Dumnezeu! Era înconjurat din toate părțile de mirosul de ceară topită, de halena sutelor de invitați și de duhoarea acidă, de mosc rânced, emanată de toate acele trupuri transpirate. Se împingeau în jurul lui, încercând să treacă. Încercând să fugă și să scape. Unii suficient de bătrâni ca să fie buni, alții prea tineri ca să se bărbiească... toți temându-se pentru viețile lor și dorindu-și să mai trăiască măcar o zi. Acesta era mirosul pe care-l simțea: cel al groazei în fața morții. Inspiră cu greu, dar plămânii i se umplură cu aerul puturos, făcându-l să se gândească la teama de bătlie și la mirosul de sudoare și sânge.

– Domnule Hartley. *Samuel.*

Vocea lui Lady Emeline se auzea de undeva de aproape. În clipa următoare, simțind o mână rece pe obraz, făcu eforturi să deschidă ochii. Se agăță de imaginea ei și încercă să blocheze tot ce era în jur.

– Te simți bine?

– Nu, rosti el anevoie.

Îi spusese adevărul pentru că era singurul lucru pe care-l putea face în clipa aceea. Întrucât picioarele i se înmuiaseră, se prinse de umerii ei ca să-și mențină echilibrul.

– Ce este în neregulă cu el? Știi? o întreabă ea pe Rebecca.

– Nu știu. Nu l-am mai văzut niciodată așa.

Momentul în care ochii negri ai lui Lady Emeline îi întâlniră din nou pe ai lui îi provocă o ușurare nespusă.

– Vino cu mine.

Sam dădu încet din cap, apoi se împletici după ea ca un bețiv, conștient că sudoarea i se prelingea pe obraji. Nu o scăpa din priviri, deoarece numai imaginea ei îl mai ajuta să-și păstreze sănătatea mintală. În cele din urmă se deschise o ușă în fața lui, astfel că putu ieși afară, în aerul rece. Înaintă cu greu spre capătul terasei, unde se aplecă peste balustrada joasă.

– Îi este rău, o auzi pe Rebecca spunând în timp ce el se străduia să-și golească plămânii și să-i umple la loc cu aer proaspăt. Poate a mâncat ceva stricat. Ar trebui să chemăm un doctor.

– Nu! răsună vocea lui ca un scrâșnet strangulat. Nu vreau nici un doctor.

Sora lui icni panicată de undeva din spate. Și-ar fi dorit să poată sta lângă ea și să o asigure că totul era în regulă.

– Domnule Hartley, murmură Lady Emeline așezându-și mâna pe umărul lui. Dar el se încovoie, ferindu-se de atingerea ei. I se părea rușinos ca o femeie să-l vadă în starea aceea... cu atât mai mult ea. Ești bolnav. Te rog, astâmpără îngrijorarea surorii dumitale și lasă-ne să chemăm un doctor.

Sam închise ochii din nou, obligându-și trupul să se oprească din tremurat.

– Nu.

Lady Emeline își retrase mâna.

– Rebecca, poți să stai un pic cu fratele rău, cât îi aduc niște vin? Poate asta o să-l mai revigoreze.

– Da, desigur.

Lady Emeline îl părăsea. Sam auzi un mârâit aspru și își dădu seama că venea din gâtul lui. Cu toate acestea, nu putu opri sunețul și nici impulsul de a o convinge să rămână lângă el. Se întoarce, dorindu-și s-o oprească, dar ceea ce văzu îi tăie orice elan.

Lordul Vale stătea în pragul sălii de bal.

Jasper închise ușile vitrate din spatele său și, cu acel zâmbet fermecător și neglijent care făcea furori în rândul femeilor, exclamă:

– Emmie! Pe legea mea! Nu mă așteptam să te văd aici!

„Cum aş putea să scap de el?” Nu era cel mai fericit gând pe care-l putea nutri despre un bărbat pe care-l cunoștea de o viață, și totuși îi apăruse în minte. Era absolut necesar să-l scoată de acolo pe Samuel înainte ca Jasper să vadă în ce stare deplorabilă era. Cumva știa în sine că Samuel nu și-ar fi dorit să fie surprins astfel.

Totul se întâmplase atât de brusc în sala de bal! Îl simțise încordându-se de când intraseră, dar nu-i dăduse atenție. Mulți oameni ar fi fost agitați la un astfel de eveniment social. Dar, pe măsură ce înaintau, Samuel se mișca ciudat, chiar și în condițiile în care se străduiau să-și facă loc prin mulțime. Nu cunoștea cauza suferinței lui, nu știa nici măcar dacă era de natură fizică sau psihică, însă totul sugerase că era îngrozitoare – de la ochii închiși până la chipul palid și asudat și felul în care o strânsese brusc de mână. Gândul că acel om puternic trecea prin asemenea chinuri o paraliza cu totul; era ca și când ar fi simțit o durere corespondentă

undeva adânc în ființa ei. În tot timpul cât îl târâse prin sala de bal până pe terasă îi percepușe agonia tăcută.

Acum însă, trebuia să se ocupe de Jasper.

Își îndreptă umerii și adoptă cea mai trufașă expresie cu putință. Cea pe care o învățase încă din copilărie, întrucât fusese crescută ca fiica unui conte. După cum se dovedi, efortul era inutil. Ochii lui Jasper nu erau îndreptați spre ea, ci într-un punct fix din spatele ei. Probabil la Samuel.

– Hartley? Pe legea mea, acela este caporalul Hartley, nu-i așa? întrebă Jasper.

– Da, auzi Emeline din spate.

Se întoarse și văzu că Samuel nu se mai sprijinea de balustradă, însă chipul său era încă palid și strălucea de sudoare. Stătea neclintit, ca și când ar fi așteptat ceva. Alături, Rebecca își muta greutatea de pe un picior pe altul și se uita când la unul, când la celălalt, cu o expresie confuză pe chip.

Jasper făcu un pas spre el.

– Nu te-am mai văzut de la... Dar vocea lui se stinse, ca și când nu s-ar fi putut încumeta să rostească numele acela.

– De la Spinner's Falls.

– Da.

Jovialitatea dispăruse complet de pe chipul lui Jasper, permițându-i lui Emeline să vadă pentru prima dată ridurile adânci sculptate în jurul nasului său lung și al gurii prea late.

– Știai că am fost trădați? îl întrebă Samuel încet.

Surprins, aristocratul se încruntă.

– Poftim?

– Cineva a trădat regimentul. Știi ceva despre asta?

– De ce ar trebui să știu?

– Aveai datorii la Clemmons, zise Samuel ridicând din umeri.

– Ce vrei să spui?

– Erai înglodat în datorii până-n gât. Toți veteranii din regiment cu care am vorbit de când m-am întors în Anglia își amintesc asta foarte clar. Erai pe punctul să fii dat afară din armată, degradat și dezonorat.

Capul lui Jasper zbură în spate, ca și când ar fi primit un pumn în nas.

– Asta e...

– Masacrul de la Spinner's Falls te-a salvat de la plata datoriilor. Jasper își îndoi ușor degetele. Agresivitatea masculină care plutea în aer îi dădu lui Emeline furnicături pe ceafă.

– Ce anume vrei să insinuezi, Hartley?

– Aveai un motiv să ne trădezi.

– Crezi că mi-am vândut oamenii francezilor?

Tonul vocii lui Jasper era aproape relaxat, însă grimasa lui severă nu păcălea pe nimeni.

– Poate, zise Samuel aproape în șoaptă, clătindu-se imperceptibil. Nu își revenise la fel de bine pe cât voia să lase de înțelese. Sau poate indienilor Wyandot, adăugă el. Dar în final rezultatul este același. Știau că vom fi acolo, la Spinner's Falls. Au știut, așa că s-au așezat la pândă și apoi ne-au omorât pe toți...

Cu pumnii strânși, Jasper făcu un pas spre el.

– Încetează, Samuel! țipă Emeline, știind că trebuia să intervină înainte de izbucnirea luptei. Încetează să mai spui asemenea lucruri!

Fără a-și lua ochii de la Vale, americanul întrebă printre dinții:

– De ce?

– Te rog, Samuel, stai departe de Jasper.

– De ce? repetă el. Cine este el pentru tine?

– Un prieten, îngăimă ea mușcându-și buza. Este...

– Sunt logodnicul ei, o întrerupse Jasper.

Capitolul 7

Toată lumea îl ridica în slăvi pe noul căpitan al gărzii regale pentru curajul, forța și loialitatea sa. Cu toate acestea, nu puteau să nu se întrebe de ce un astfel de om refuza cu încăpățănare să rostească măcar un singur cuvânt. Peste puțin timp însă, o întâmplare îi aduse gloria deplină. Mai exact, îl salvă pe rege și a treia oară. Castelul fu atacat pe nepusă masă de un dragon care scuipa foc, și Inimă de Fier îi apără pe toți de bestia înaripată, folosindu-și numai sabia. După această întâmplare

eroică, regele anunță că exista o singura recompensă demnă de un om atât de curajos, și anume să păzească cea mai de preț comoară: pe însăși prințesa moștenitoare...

din *Inimă de Fier*

– Logodnic? Sam se simțea de parcă tocmai primise un pumn în stomac.

Plămânii i se goliră de aer într-o expirație puternică și zgomoasă. Întoarse încet capul și întâlni ochii negri și dulci ai lui Lady Emeline.

– Încă nu am făcut un anunț oficial, dar așa ne-am înțeles cu mult timp în urmă, șopti ea.

Cum era posibil să fie logodită cu altul și el să nu știe nimic despre asta? Avea senzația că pierduse ceva, ce nu fusese niciodată conștient că își dorise. Dar era o nebunie! În definitiv, era o lady. Era fiica, sora, mama și văduva unor aristocrați. Lumea ei era atât de departe de a lui, că la fel de bine ar fi putut să fie un copil care încerca să prindă în mână luna de pe cerul nopții.

Era cu neputință!

În clipa aceea nu avea însă timp să se gândească la Lady Emeline. Și, oricum, nu era nici locul potrivit. Dacă nu l-ar fi scos din fire toate acele mirosuri și dacă nu l-ar fi năpădit amintirea compleșitoare a masacrului, nu ar fi ales niciodată să-l acuze pe Vale acolo. Dar regretele erau de prisos, odată ce o făcuse.

– Nu am fost eu trădătorul! zise Vale, părând gata de atac.

Sam se încordă, dar Rebecca îi atinse umărul.

– Hai să plecăm, Samuel. Te rog, hai să plecăm.

Se uită la ea și observă că se chinuia din răspuțuri să-și opreasca lacrimile. Doamne, Dumnezeu! Ce făcuse?

– Nu păreai nebun în urmă cu șase ani, când te-am cunoscut eu, rosti Vale pe un ton amical. Ce te face să crezi că am fost trădați?

Sam îl țintui cu privirea. Vale avea genul de chip care stârnea imediat o încredere deplină. O mină jovială și un zâmbet strălucitor. Desigur, Sam cunoscuse mai mulți oameni care ucideau cu zâmbetul pe buze.

– Aveai datorii mari la locotenentul Clemmons. Toată lumea știa asta.

– Și ce dacă?

– Clemmons a murit în timpul masacrului, anulând practic orice datorie pe care o aveai la el.

Vale izbucni într-un hohot de râs.

– Crezi că am ucis două sute patruzeci și șase de oameni ca să nu fiu nevoit să-i achit datoria lui Clemmons? Ești nebun!

Poate chiar era. Rebecca plângea lângă el, iar Lady Emeline îl supraveghea precaută, de parcă în clipa următoare s-ar fi apucat să se cațare pe zid. Vale îl privea fix, fără pic de teamă în ochi.

Sam își aminti dintr-odată imaginea vicontelui din ziua aceea fatidică – galopa nebunește, încercând să ajungă la colonelul Darby prin tot haosul luptei. La un moment dat, murgul său fusese rănit, iar Sam îl văzuse sărind de pe calul muribund. Apoi se ridicase în picioare, deschisese gura într-un strigăt de luptă pe care Sam nu-l putuse auzi și mânuise sabia cu sălbăticie, privind disperat cum Darby era azvârlit din șa și ucis chiar sub ochii săi. Dar Vale continuase să lupte, chiar și când devenise clar că bătălia era pierdută.

Sam ar fi trebuit să-și ceară scuze și să plece. Omul acela nu putea fi un trădător. Cu toate acestea, ceva din ființa lui îi șoptea: „Un om curajos nu este neapărat și un om cinstit”. Și MacDonald fusese un soldat curajos, înainte de a fi arestat. Undeva adânc în măruntaiele lui clocotea dorința năvalnică de a afla adevărul despre ce se întâmplase la Spinner's Falls.

Lady Emeline se scutură, ca și când abia ar fi ieșit dintr-o tranșă prelungă, și înaintă spre uși cu spatele drept, ca o războinică. Văzând că un lacheu se uita cu gura căscată la spectacolul de pe terasă, arătă cu degetul spre el amenințător și zise:

– Tu! Adu, te rog, niște vin și biscuiți. Mulțumesc.

După aceea îi închise ușa în nas.

– Asta e tot ce ai? îl întrebă Vale. Datoriile mele te-au făcut să crezi că am trădat regimentul nostru, că am permis să fiu capturat de indieni și ca Reynaud să fie ucis?

Lady Emeline tresări, dar Vale nu păru să observe.

Sam nu voise să abordeze subiectul de față cu ea, dar în clipa aceea era inevitabil.

– Planurile noastre de a ne deplasa la Fort Edward erau detaliate într-o scrisoare. Marcajele de pe harta atașată puteau fi descifrate cu ușurință de indieni.

– De unde știi despre scrisoare? întrebă Vale sprijinindu-se de perete.

– Pentru că se află în posesia mea.

– De asta ai vrut ca eu să particip la acest bal, nu-i așa? îngăimă Rebecca printre lacrimi. Nu avea absolut nici o legătură cu mine. Tu ai vrut să-l întâlnești pe lordul Vale.

„La naiba!” își zise Sam.

– Eu...

– De ce nu mi-ai spus? stăruie sora lui.

– Sau mie! interveni Emeline pe un ton scăzut, care nu însemna însă că nu era furioasă. Reynaud a murit în urma acelei bătălii. Credeai că nu am dreptul să știu adevărul?

Sam se încruntă. Îl durea capul și avea un gust oribil în gură, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era o discuție cu femeile din viața lui. Chestiunile acelea trebuiau rezolvate între bărbați. Totuși, nu era atât de nesăbuit încât să-și exprime opinia cu voce tare.

Aparent, Vale nu avea astfel de neliniști.

– Emmie, treaba asta nu va face altceva decât să-ți deschidă niște răni vechi. Ce-ar fi ca tu și domnișoara... Se opri și se uită nesigur la Rebecca.

– Domnișoara Hartley, zise Emeline cu răceală. Sora domnului Hartley.

– Domnișoară Hartley. Vale încuviință din cap politicos, în ciuda faptului că era acuzat de trădare. Ce-ar fi ca voi două să mergeți înăuntru și să vă bucurați de bal?

Sam mârâi. Oare Vale chiar nu știa nimic despre femei?

Lady Emeline afișă un zâmbet încordat, cu buzele strâns lipite.

– Eu, una, o rămân aici.

Nesăbuitul de Vale dădu să mai spună ceva, însă Rebecca i-o luă înainte.

– Voi rămâne și eu, anunță fata.

Toate capetele se întoarseră în direcția ei. Rebecca se îmbujoră puțin, însă ridică bărbia sfidătoare.

Lady Emeline își dresă glasul.

– Noi o să stăm aici, conchise ea, după care se îndreptă hotărâtă spre banca de marmură de lângă balustradă.

Rebecca o urmă imediat. Ambele doamne se așezară cu brațele încrucișate la piept, iar pe chipurile lor apărură expresii de așteptare aproape identice. Situația ar fi fost amuzantă în orice alte împrejurări. „La naiba!”, își zise Sam ridicând dintr-o sprânceană în direcția lui Vale.

Celălalt se mulțumi să înalțe din umeri neputincios. Numai Dumnezeu putea ști de unde își căpătase reputația de crai.

Lacheul se întoarse cu o tavă de argint pe care era așezat un pahar cu vin. Samuel îl luă și sorbi. Scurpă prima înghițitură în tufișurile de după balustradă, apoi dădu pe gât restul lichidului roșu, simțindu-se parcă un pic mai bine.

Vale își dresă glasul după ce plecă lacheul.

– Bine, hai să vedem. De unde a apărut scrisoarea aceea? Și cum putem fi siguri că nu e un fals?

– Nu este un fals, îl asigură Sam. Vru să spună mai multe, dar o văzu pe Lady Emeline strângând din buze. Cum îndrăznește să-l judece? Am primit-o de la un indian Delaware care este englez după mamă. E un prieten pe care-l cunosc de mulți ani.

– Indianul acela ciudat care a venit să te viziteze primăvara trecută! exclamă Rebecca. Îmi amintesc acum. Era în biroul tău, când am venit să-ți aduc prânzul.

Sam încuviință din cap. Birourile sale se aflau în apropierea portului din Boston, iar sora lui venea rareori să-l viziteze acolo. În ziua aceea însă, uitase să ia cu el coșul cu mâncare pe care i-l pregătise bucătăreasa, așa că i-l adusese Rebecca.

– Ai fost foarte tulburat după aceea, murmură fata, apoi îl privi de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima oară, de parcă ar fi fost un străin. Ai fost posomorât, ba chiar furios zile de-a rândul. Și acum știu de ce.

Sam se încruntă, însă nu era momentul potrivit ca să-i tempezeze neliniștea. În schimb, se uită la Vale.

– Coshocton, indianul, a obținut scrisoarea de la un negustor francez care avea relații cu tribul Wyandot. Indienii Wyandot au fost cei care ne-au atacat.

– Știi asta, ripostă Vale. Dar de unde știi că blestemăția aceea a fost scrisă de cineva din tabăra noastră? Ar fi putut fi un francez sau...

– Nu, rosti Sam cu fermitate. Era scrisă în engleză. În plus, autorul ei știa prea multe. Dacă îți aduci aminte, marșul nostru spre Fort Edward a fost ținut secret. Doar ofițerii și câțiva cercețași știau că vom parcurge drumul pe jos în loc să traversăm lacul Champlain în canoe.

Vale făcu ochii mari.

– Da, lacul Champlain era ruta obișnuită, din câte îmi amintesc.

– Exact. Oricine ne-ar fi aflat destinația ar fi presupus că vom călători pe apă, nu pe uscat.

Vale căzu pe gânduri, după care păru să ia o hotărâre.

– Ascultă aici, Hartley. Aveam datorii mari la Clemmons, n-o să neg asta, dar eram capabil să le plătesc.

– Chiar așa?

– Da. Și de fapt chiar le-am plătit.

Sam se holbă la el neîncrezător.

– Poftim?

– Mi-am plătit datoriile în mod discret către familia lui Clemmons. Vale își feri privirea, de parcă s-ar fi simțit rușinat. Ei bine, măcar atât puteam să fac în condiții acelea. Mă îndoiesc că oamenii cu care ai stat de vorbă știau asta, dar dacă vrei, îi poți contacta pe avocații mei. Am actele doveditoare.

Sam închise ochii strâns. Îi zvâcneau tâmpile și se simțea ca un idiot.

– Cine altcineva ar fi avut un motiv să trădeze regimentul, în afară de Jasper? întrebă Lady Emeline. Pentru că eu îl cunosc de o viață pe Jasper și nu pot să cred că ar fi făcut ceva care să ducă la moartea lui Reynaud.

Cuvintele ei îi smulseră vicontelui un rânet.

– Îți mulțumesc, Emeline, deși observ că nu mă consideri tocmai nevinovat de *trădare*. Cum ea ridică din umeri, Vale continuă pe un ton serios: Dar are dreptate. Nu eu am trădat regimentul, Hartley.

Sam îl studie cu atenție. O parte din el nu voia să-l creadă. Venise tocmai până la Londra în căutarea unor răspunsuri și sperase

ca Vale să fie cheia întregului mister. Sperase că va putea elucida odată pentru totdeauna evenimentele de la Spinner's Falls. Totuși, orice motiv pe care l-ar fi putut avea Vale ca să trădeze regimentul părea să se năruie sub ochii săi. Pe deasupra, instinctul îi spunea că nu Vale era trădătorul. Și chiar dacă nu ar fi avut instinctul care să-i spună asta, rămânea Lady Emeline, care părea să aibă o încredere deplină în el.

Lady Emeline se ridică în picioare și-și scutură fustele.

– Asta înseamnă că altcineva este trădătorul, nu-i așa?

– Ar trebui să te întorci la bal, îi spuse Emeline lui Jasper. Pentru mine și Rebecca a sosit momentul să mergem acasă.

Nu îl inclusese și pe Sam în afirmația aceea, deși în privința lui își făcea cele mai multe griji. Nu se mai clătina, însă chipul lui era la fel de palid și de asudat.

Avu însă grijă să nu-l privească deloc în timp ce i se adresa lui Jasper. Știa că Samuel nu i-ar fi primit bine rugămințile dacă ar fi făcute de față cu un alt bărbat.

– Nu cred că este înțelept să mai trecem încă o dată prin sala de bal... Rebecca a avut parte de destulă agitație pentru o singură noapte. O să-i trimit vorbă lui *tante* Cristelle să ne întâlnim în fața reședinței. O s-o luăm prin spatele grajdurilor.

– *Non*.

Emeline sări ca arsă și se răsuci imediat în direcția din care răsunase acel cuvânt. Abia atunci își dădu seama că era de fapt mult mai agitată decât crezuse.

Tante Cristelle păși în lumină din umbrele terasei.

– Oamenii șușotesc înăuntru despre doi gentlemen care se ceartă. Se încruntă apoi la gentlemenii în cauză, însă numai Jasper avu decența de a părea rușinat. Prin urmare, voi rămâne ca să pun capăt bârfelor, continuă ea. Voi trimite un lacheu să vă cheme trăsura la grajduri.

– Dar tu cum te vei întoarce acasă? o întrebă Emeline.

Mătușa ridică expresiv din umeri.

– Doar am mulți prieteni, nu-i așa? N-o să-mi fie greu să găsesc o trăsură. Își mută apoi privirea spre Rebecca, care părea destul de vlăguită. Tu du-te și rezolvă lucrurile acasă, *ma petite*.

Emeline îi aruncă un zâmbet obosit, dar plin de recunoștință.

– Mulțumesc, *ma tante*.

– Tu ai sarcina cea mai dificilă, întrucât trebuie să te ocupi de acești doi tauri. Bătrâna doamnă schiță un gest de rămas-bun, după care se întoarce în sala de bal.

Emeline își îndreaptă umerii și se întoarce spre cei doi tauri.

– O să vă însoțesc până la trăsură.

Jasper îi întinsese deja brațul, așa că îl acceptă. În mod bizar, se simțea rănită că nu făcuse și Samuel același lucru.

Parcursese în tăcere drumul prin grădina familiei Westerton până la grajduri, la braț cu Jasper. Samuel venea în urma lor, împreună cu Rebecca. Atunci când ajunseră în dreptul unui felinar stradal, ridică privirea și se uită în sus la viconte.

– Mulțumesc. Ai grijă să nu stai nici tu până foarte târziu.

– Desigur, doamnă, spuse Jasper zâmbind. O să am grijă să fiu în pat înainte de miezul nopții. Doar nu aș vrea să mă transform într-un dovleac.

Emeline strâmbă din nas exasperată când îi auzi răspunsul, dar asta nu făcu decât să-i lărgească zâmbetul. Peste câteva clipe, trăsura apărură de după colț.

– Aș vrea ca tu și frații Hartley să veniți la mine la ceai mâine, ca să mai putem discuta pe tema asta, zise Emeline în grabă.

Nu era o invitație tocmai elegantă și nici măcar nu se uită spre Samuel sau spre Rebecca, dar era sigură că o auziseră și ei.

Jasper ridică dintr-o sprânceană. Poate că se mai prostea din când în când, dar asta nu însemna și că era dispus să primească ordine de la ea. O știa și Emeline, așa că își ținu respirația, așteptându-i răspunsul.

Peste câteva secunde, el îi zâmbi din nou.

– Bineînțeles. Somn ușor, draga mea.

Se aplecă și își atinse ușor buzele de tâmpla ei. Jasper o mai sărutase așa de zeci de ori – sau poate de sute de ori – în anii de când se cunoșteau. De data asta însă, Emeline era conștientă că Samuel îi privea din umbră. Se simțea ciudat de tulburată. În definitiv, nu-i datora nimic acelui colonist – ba, de fapt, poate chiar mai puțin de atât, de vreme ce se dovedise că viconte fusese mereu ținta lui.

– Noapte bună, Jasper.

El încuviință din cap și se întoarce spre Samuel.

– Pe mâine, atunci?

– Pe mâine.

Jasper făcu un semn ironic de salut, după care porni în josul străzii. Aparent avea alte planuri, în ciuda faptului că ea îi ceruse să se întoarcă la bal. Dar asta nu era treaba ei. Emeline ridică din umeri neputincioasă și se întoarce spre trăsură, moment în care descoperi că Samuel era mult mai aproape de ea decât se așteptase.

– Putem pleca acum? îl întrebă pe un ton înțepător.

– Cum doriți, milady.

Emeline fu nevoită să se atingă de el ca să poată urca în trăsură. Fără îndoială, aceea și fusese intenția lui. După ce urcă prima treaptă, îi simți mâna pe cot. Trupul lui era chiar în spatele ei, ba chiar indecent de aproape. Îl țintui cu privirea, dar, în loc de jenă, pe chipul lui apărură un zâmbet fin.

Ce om îngrozitor!

Emeline se instalează pe banchetă, apoi îl privi bătând în acoperișul trăsorii și luând loc lângă sora lui. Îi studie gânditoare urmele de vânătăi de pe maxilar.

– Ai fost implicat într-o încăierare recent. Cum el nu răspunse, făcu un semn din cap spre bărbia lui. Vânătăile acelea de pe fața dumitale. Cineva ți-a tras un pumn.

– Samuel? Rebecca se uită întrebătoare la fratele ei.

– E o nimica toată, mormăi el.

– Îmi ascunzi foarte multe lucruri despre tine, nu-i așa? șopti Rebecca. De fapt, aproape totul.

– Becca... făcu el încruntat.

– Nu, zise ea întorcându-și privirea spre geam. În seara asta sunt prea obosită ca să mă cert cu tine.

– Îmi pare rău.

Rebecca oftă adânc, de parcă întreaga povară a lumii apăsă pe umerii ei.

– Nici măcar nu am apucat să dansez.

Samuel se uită la Emeline, parcă cerându-i ajutorul, dar, la fel ca sora lui, nici ea nu îl privea cu ochi buni. În loc să-i răspundă, preferă să-și studieze propria reflexie în geam. Ridurile fine pe care le observă în jurul gurii o făcură să se gândească abătută că părea cu mult mai bătrână în noaptea aceea.

Parcurseră în tăcere restul drumului spre casă. Trăsura se legăna și se hurduca pe străzile Londrei. Până ajunseră în fața casei sale, Emeline se simțea deja amorțită și aproape sigură că nu mai voia să participe la nici un bal tot restul vieții. Când portiera trăsorii se deschise și lacheul potrivi scara, Samuel coborî și își ajută sora să coboare. Într-un gest de o rară nepolitețe, Rebecca se repezi spre casa fratelui ei și dispăru înăuntru. Samuel se uită după ea încruntat, însă nu făcu nici o mișcare s-o urmărească. În schimb, îi întinse mâna lui Lady Emeline.

Ea inspiră profund și-și așează grijulie degetele într-ale sale. După ce coborî, Samuel o trase aproape de el.

– Invitați-mă înăuntru, îi șopti.

„Câtă neobrăzare!”, își spuse Emeline. Încercă să-și retragă mâna dintr-a lui, dar Samuel nu vru s-o lase. Ridică ușor capul și îi întâlni privirea. Ochii lui erau mijiți și ținea buzele strânse într-o linie orizontală.

– Domnule Hartley, zise ea cu răceală. Ai vrea să intri o clipă? Am în salon un tablou care ar necesita opinia dumatăle.

El încuviință din cap și îi dădu drumul la mână. Cu toate acestea, o urmă îndeaproape în timp ce urca treptele casei, de parcă s-ar fi așteptat să încerce să-l păcălească.

Odată ajunsă înăuntru, Emeline îi dădu mantia majordomului și îi ceru:

– Pregătește, te rog, salonul de primire.

Crabs se afla în serviciul ei încă de dinainte să se căsătorească, și în toți acei ani nu-l văzuse nici măcar o singură dată mirat. Acum însă, pe chipul lui se citea stupefacția.

– Desigur, milady.

Pocni din degete, și doi lachei se grăbiră să aprindă lumânări și să facă focul în salonaș.

Emeline traversă glonț încăperea întunecată și se așează la fe-reastră, prefăcându-se că se uită afară, deși nu putea vedea nimic altceva cu excepția propriei reflexii fantomatice. După o vreme, auzi cum agitația din spatele ei se domoli și cum ușa fu închisă. Abia atunci se întoarse.

Samuel venea spre ea cu un aer sumbru, accentuat de lumina slabă a lumânărilor.

– De ce Vale?

– Poftim?

În timp ce înainta, pașii lui erau tulburător de silențioși pe covorul din salon.

– Vale. De ce să vă căsătoriți cu el?

Emeline strânse tare materialul fustei în mâna dreaptă și ridica bărbia.

– De ce nu? Îl cunosc din copilărie.

În cele din urmă, Samuel se opri în fața ei. Dar mult, mult prea aproape de ea, lua-l-ar naiba! Așa că fu nevoită să-și întindă gâtul în sus ca să-i poată întâlni ochii.

Ochii lui erau furioși.

– Îl iubiți?

– Cum îndrăznești? icni ea.

Observă cum îi zvâcniră nările, dar aceasta fu singura lui reacție.

– Îl iubiți? repetă el.

Emeline înghiți în sec.

– Desigur că îl iubesc. Jasper este ca un frate pentru mine...

Samuel izbucni într-un hohot de râs răutăcios.

– Și ați face dragoste cu fratele dumneavoastră?

Emeline îl plesni atât de tare, încât sunetul degetelor ei lipindu-se de obrazul lui răsună cu ecou prin încăperea, iar palma o ustură. Făcu un pas în spate, șocată și îngrozită de propria violență, dar el o prinse înainte să apuce să spună ceva – sau să gândească ceva.

O trase aproape de el, până când îi putea simți respirația mângâindu-i obrazul.

– V-a sărutat ca un frate. De parcă n-ați însemna mai mult decât servitoarea care-i aduce ceaiul dimineața. Asta este ceea ce vă doriți de la o căsnicie?

– Da, mormăi Emeline. Constatând că nu avea unde să-și pună mâinile în afară de umerii lui, și le încleștă strâns acolo în timp ce se îmbrățișau. De parcă ar fi fost iubiți. Da, asta îmi doresc! repetă ea. Un bărbat civilizat. Un englez care respectă regulile societății. Un aristocrat care să mă ajute cu fiul și cu terenurile mele. Eu și Jasper ne potrivim perfect. Semănăm ca două picături de apă.

Văzu imediat durerea din ochii lui. Era ceva foarte subtil. Puțini oameni ar fi înțeles-o, dar ea o vedea și o înțelegea foarte bine. Îl rânise.

Fără să stea pe gânduri, îi răsuci cuțitul în inimă.

– Ne vom căsători în curând și vom fi foarte, foarte fericiți împreună...

– Lua-te-ar naiba! mârâi el, după care o sărută.

Gura lui se lipi de a ei într-un sărut care îi zdrobi buzele, până când simți gust de sânge. Emeline încercă să se smulgă din mâinile lui și să se ferească, dar o strânse și mai tare în brațe și o ridică de la podea, ca să nu mai aibă nici un punct de sprijin, apoi o lipi cu spatele de perete. În clipa aceea chiar nu mai avea unde să fugă. Ar fi trebuit să cedeze sărutului, deoarece știa că n-ar fi rănit-o niciodată cu adevărat, dar ceva din adâncul ei refuza să-și recunoască înfrângerea. Întredeschise ușor buzele și, când el ezită o clipă, profită imediat de acea ocazie.

Îl mușcă.

Sam își trase capul într-o parte și rânji. Buza lui inferioară era plină de sânge.

– Piscă sălbatică!

Știa foarte bine că Emeline l-ar fi plesnit încă o dată dacă nu i-ar fi strâns brațele ca într-o menghină.

Era deja prea târziu, pentru că se aplecase din nou s-o sărute. Doar că de data asta buzele lui le atingeau ușor și delicat pe ale ei. O tachina, ca și când ar fi avut tot timpul din lume. Emeline împinse capul în față pentru a adânci sărutul, însă el se retrase. Poate că îi era frică să nu-l muște din nou. Sau poate că doar se juca cu ea. Nu mai putea să gândească limpede, dar asta nu părea să mai conteze vreun pic. Îi simți atingerea ca un fluture care se așeza pe buzele ei. Delicat și dulce, ca și când ar fi fost făcută din cristal... ca și când ar fi fost o creatură fragilă și gingașă și nu o piscă sălbatică, așa cum îi spusese mai devreme.

În cele din urmă nu se mai putu opune. Întredeschise buzele, timidă ca o fecioară. Ca și când nu o mai sărutase nimeni niciodată. Și poate că într-adevăr nu mai fusese sărutată – cel puțin nu așa. Vârful limbii lui alunecă ușor în gura ei, după care se retrase. Limba ei o urmă pe a lui, până când ajunse în gura lui, iar el i-o supse tandru, apoi o mușcă la fel de ușor. Trupul lui

se apăsă de al ei cu toată greutatea, lipind-o de perete. Emeline se pomeni atunci dorindu-și cu disperare să nu-i fi separat atât de multe straturi de material. Și-ar fi dorit să-i poată simți tăria corpului... să-l simtă pe el. Apoi gemu, iar sunetul acela slab îl făcu să se oprească.

O coborî cu blândețe pe covor, după care își dezlipi din sărut gura, mâinile și întreg trupul. Incapabilă să vorbească, Emeline se holbă la el.

– Noapte bună! rosti el cu o plecăciune, după care părăsi încăperea.

Lui Emeline îi tremurau picioarele, așa că se sprijini de perete. Nici măcar nu încercă să meargă până la canapea, de teamă să nu se prăbușească pe drum. Când își linse buzele simți gust de sânge, dar nu își putea da seama dacă era al lui sau al ei.

„Un bărbat civilizat.“ Sam trecu furtunos pe lângă lacheul rămas cu gura căscată de uimire și se năpusti afară. „Un bărbat civilizat.“ Coborî treptele în fugă și continuă să alerge. Mușchiile se încordau și i se încălzeau, iar senzația aceea familiară i se părea reconfortantă.

„Un bărbat civilizat.“

Dintre toate cuvintele care ar fi putut fi folosite pentru a-l descrie, cu siguranță „civilizat“ era ultimul la care s-ar fi gândit cineva. Coti pe o alee umbrită și fu nevoit să evite un grup de derbedei beți. Bărbații se împrăștiară surprinși când îl văzură, dar până când se dezmeticiră ca să strige înjurături și insulte, Sam era deja departe. Continuă să alerge, apoi intră furtunos pe o altă alee întunecată. Picioarele lui loveau ritmic caldarâmul, trimițându-i prin corp impulsuri violente. Cu fiecare pas pe care-l făcea își simțea trupul tot mai relaxat și mișcările tot mai line, până când ajunse să înainteze din inerție, aproape fără nici un efort. Ar fi putut alerga așa kilometri întregi... ore întregi. Sau chiar zile de-a rândul, dacă ar fi trebuit.

Nu avea nici un rost să-și dorească o femeie care nu-l voia. La Boston era un om respectat și ajunsese un adevărat lider al comunității de afaceri, datorită firmei unchiului său și a averii pe care o acumulase de când o moștenise. Numai în ultimul an fusese abordat de doi gentlemen de vază care îi spusese foarte

clar că l-ar fi primit cu brațele deschise ca ginere în familiile lor. În ambele cazuri, domnișoarele erau încântătoare – însă nu existase nici o scânteie acolo. Nimic care să-i atragă atenția. Începuse să creadă că avea standarde prea înalte, că pentru un om cu statutul său o căsătorie mulțumitoare însemna un chip frumos și o familie respectabilă.

Înjură și grăbi pasul, sărind peste un maldăr de gunoaie. În clipa aceea simțea o dorință prostească și complet scăpată de sub control pentru o femeie pe care nu o putea avea. Pentru o femeie care își dorea un bărbat *civilizat*. De ce ea? De ce tocmai acea aristocrată dificilă, care nici măcar nu-l plăcea?

Se opri, își așează mâinile pe șale și își întinse spatele. Se gândi că universul îi juca o festă. Altfel cum s-ar fi putut întâmpla toate lucrurile acelea într-o singură noapte? Coșmarurile despre masacru devenite reale și aproape palpabile în sala de bal. Confruntarea cu Vale. Vestea șocantă că Lady Emeline era logodită cu aristocratul acela înfumurat. Își aruncă brusc capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs. Râdea la noaptea întunecată și la cerul negru. Și simțea că întreaga lume se zguduia în jurul său, la un pas să se prăbușească cu totul. O pisică se sperie de el și dispăru între umbre, miorlăind furioasă.

Sam începu din nou să alerge.

Când Emeline atinse cu degetul coperta verde de postav, un nor de mucegai căzu pe tăblia mesei. Căutase temeinic prin podul plin de praf, după care făcuse o baie lungă și fierbinte ca să se simtă curată din nou, însă eforturile ei dăduseră rezultate: găsisese cartea de basme pe care ea și Reynaud o citeau fascinați în copilărie.

În amintirea ei cartea era nou-nouță, iar Reynaud răsfoia curios paginile intacte cu degetele lui lungi și subțiri. Era însă mai mult decât evident că moliile ajunseseră de mult la ea. Cotorul se deformase, iar paginile erau îngălbenite, afectate de umezeală și de mucegai. Emeline se încruntă când atinse cu degetele desenul în relief de pe copertă. Ilustra o sulită – sau poate că era un fel de baston – așezată pe o raniță militară, de parcă soldatul în cauză se întorsese acasă de la război și lăsase echipamentul în fața ușii de la intrare.

Oftă și deschise coperta, moment în care avu o altă surpriză neplăcută. Cartea era scrisă în germană, o limbă pe care o uitase complet din copilărie. Abia învăța să citească în perioada în care ea și Reynaud erau pasionați de cartea de basme, așa că ilustrațiile îi atrăseseră cel mai mult atenția.

Titlul de pe copertă era scris cu litere întortocheate, aproape imposibil de deslușit. Dar dedesubt era o ilustrație în relief care înfățișa patru soldați, purtând chipiuri înalte și moletiere, ce mășcăluiau în rând. Își aminti că doica lor, o imigrantă prusacă, traversase Canalul Mânecii împreună cu familia ei când era doar o copilă. Oare fata le spusese poveștile din memorie? Sau le tradusesese în engleză, pe măsură ce întorcea fiecare pagină?

Auzi voci răsunând pe hol, așa că se îndepărtă câțiva pași de masă. Dintr-un motiv sau altul, încă nu voia să-și împărtășească descoperirea cu invitații săi.

– Au sosit lordul Vale și domnul Hartley, milady, anunță majordomul.

– Condu-i înăuntru.

Emeline se strădui să-și ascundă mirarea. După cearta din ajun, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi putut veni împreună. Și totuși, asta se întâmplase. Jasper intră primul. Purta o redingotă stacojie superbă, împodobită cu o broderie galbenă, și o vestă albastru cobalt care îi puneă ochii în valoare. Părul său de culoarea mahonului, nepudrat, era strâns într-o coadă la spate. Fără îndoială îi stătuse impecabil dis-de-dimineată, când ieșise din mâinile valetului său, dar acum pe la tâmpile i se zburlișeră câteva bucle. Emeline cunoștea destul de multe fete care ar fi săvârșit chiar și o crimă numai ca să aibă un păr ca al lui Jasper.

– Bună ziua, draga mea. Vicontele se apropie și o sărută în apropierea urechii stângi.

Emeline se uită peste umărul lui și întâlni privirea enigmatică a domnului Hartley. Colonistul purta iarăși o ținută maro. Prin urmare, deși fără îndoială era mai atrăgător, prin comparație cu Jasper părea un corb care stătea în umbra unui păun. Vicontele făcu un pas în spate și se aruncă într-unul dintre fotoliile portocalii.

– Eu și Hartley am venit cu capul plecat, ca niște bieți servitori în fața reginei, zise el pe un ton glumeț. Vrei să intermediezi un acord de pace între noi?

– Poate. Emeline se întoarse spre Samuel. Ni se va alătura și sora dumitale?

– Nu, milady. Suferă de o migrenă, așa că vă roagă s-o iertați pentru că nu a putut veni.

– Îmi pare rău să aud asta. Emeline îi făcu semn spre un fotoliu. Te rog! N-ai vrea să iei loc, domnule Hartley?

El încuviință scurt din cap și se așeză. În ziua aceea își purta părul strâns într-o coadă militărească. Fiecare fir de păr era aranjat și controlat. În mod straniu, asta îi stârnea dorința de a i-l ciufuli. Ar fi vrut să i-l desfacă de tot, astfel încât să i se reverse liber pe umeri, și apoi să-și treacă degetele printre șuvițele întunecate până când ajungea să-i zgârie scalpul.

Servitoarele dădură buzna cu tăvile de ceai, și Emeline se bucură că avea ocazia să-și pună gândurile în ordine. Luă loc, având grijă să-și țină privirea îndreptată în jos. Departe de perete și departe de *el*. Noaptea trecută o sărutase chiar acolo, în salonaș. O lipise de peretele de lângă fereastră și-i mângâiasă buzele cu vârful limbii. Iar ea îl mușcase. Și simțise gust de sânge.

Dintr-odată, simțind că lingurița pe care o ținea între degete îi vibra, își dădu seama că mâna începuse să-i tremure. Ridică privirea și se pomeni uitându-se fix în ochii întunecați ai lui Samuel. Chipul lui părea sculptat din piatră. Își dresе glasul și i se adresă vicontelui:

– Vrei ceai, Jasper?

– Da, te rog, răspunse el vesel.

Oare era complet orb la schimbul subtil dintre ea și Samuel? Sau poate că era conștient că exista ceva acolo, dar alegea să nu observe. La urma urmei, aveau o înțelegere foarte civilizată. Emeline nu se aștepta ca el să ducă o viață de călugăr înainte de căsătorie – sau chiar și după aceea, dacă venea vorba. Poate era și la el la fel de tolerant în privința ei.

Îi înmână ceașca lui Jasper, apoi, fără să-și mute privirea, întrebă:

– Domnule Hartley?

Nu primi răspuns. Jasper amestecă în ceai zgomotos, ca să dizolve cantitatea mare de zahăr – da, îi plăceau foarte mult dulciurile –, după care sorbi.

– Vrei ceai, domnule Hartley?

Emeline își privi degetele strângându-se tare în jurul linguriței, până când nu mai putu suporta. Cu siguranță Jasper își dăduse seama că era ceva în neregulă. Ridică privirea.

Samuel încă o studia cu ochii lui de culoarea cafelei.

– Da, mi-ar plăcea niște ceai, spuse el. Tonul coborât al vocii lui insinua însă altceva.

Emeline își dădu seama că obrații îi deveniseră stacojii. Ceainicul se ciocni de marginea ceștii în clipa care turnă lichidul fierbinte. Ce om îngrozitor! Oare voia să o umilească?

Vicontele își așezase farfurioara în echilibru precar pe genunchi, însă aparent uitase asta după câteva înghițituri, pentru că în clipa aceea ceașca tremura ușor, gata să cadă la orice mișcare mai bruscă.

– Emmie, Sam l-a menționat mai devreme pe Dick Thornton, zise Jasper. Nu-mi amintesc de el. Desigur, la început erau peste patru sute de soldați în regiment, așa că nu prea aveai cum să-i știi pe toți. Pe majoritatea din vedere, dar nu și după nume.

Samuel își așezase ceașca pe o masă din apropierea fotoliului pe care stătea.

– Au rămas mai puțini de-atât după Québec, observă el.

Emeline își dresе glasul.

– Domnul Thornton a fost un simplu soldat? Nu aș fi ghicit asta după ce l-am întâlnit alaltăieri. Vorbirea lui era destul de aleasă.

– Thornton era soldat când l-am cunoscut noi în război, îi explică Samuel. Era foarte bun prieten cu un alt soldat... MacDonald...

– A! Gemenii roșcovani! exclamă Jasper. Nedespărțiți și mereu puși pe șotii.

– Exact.

Emeline se uita mirată de la unul la altul. Aparent, cei doi ajunseseră la un soi de acord masculin tacit fără nici ajutor din partea ei.

– Îl cunoști și tu pe acest MacDonald?

Jasper se aplecă în față și aproape că dărmă ceașca de ceai.

– Să fiu al naibii! Acum îmi amintesc! A fost o treabă destul de urâtă. Nu cumva lui MacDonald și prietenului său Brown le-au fost aduse acuzații de crimă și... hm!

Fără să mai continue, se uită stânjenit spre Emeline.

Ea ridică din sprâncene, observând schimbul de priviri dintre cei doi. Expresiile de pe chipurile lor îi dădeau clar că înțeles că acea „treabă destul de urâtă” era de fapt atât de îngrozitoare, că nu era potrivită pentru urechile ei. Oftă frustrată. Bărbații erau atât de neghiobi uneori!

– MacDonald a supraviețuit masacrului? întrebă Jasper.

– Nu. Thornton a spus că l-a văzut murind, și că probabil Brown a fost și el ucis în timpul atacului. Sigur am fi auzit de un proces în fața curții marțiale dacă ar fi scăpat cu viață.

– Dar nu știm sigur despre Brown.

– Nu.

– Ar trebui să mergem să-l întrebăm pe Thornton, să vedem dacă el știe, murmură vicontele.

– Noi? făcu mirat Samuel.

În clipa aceea Jasper semăna cu un băiețel rușinat – era o atitudine pe care Emeline i-o cunoștea încă din copilărie. Și se folosea adesea de ea pentru a obține ce-și dorea fără prea multe discuții.

– M-am gândit că aş putea să te ajut la cercetări, de vreme ce nu sunt eu trădătorul.

– Mă bucur să știu că te consideri nevinovat, dar eu, unul, nu sunt la fel de optimist...

– Ei, haide, Samuel! izbucni Emeline. Știi foarte bine că Jasper nu este trădătorul. Recunoaște-o!

Îl privi cu asprime, dându-și seama mult prea târziu că i se adresase cu numele de botez.

– Dorința domniei voastre este poruncă pentru mine, milady, răspunse el cu o plecăciune ceremonioasă, după care se întoarse către Jasper: Îți recunosc nevinovăția, dar numai pentru a-ți liniști logodnica.

– E foarte amabil din partea ta.

Jasper își dezvălui toți dinții într-un rânjet larg, iar Samuel îl imită pe dată.

– Bun! spuse ritos Emeline. Atunci s-a hotărât. Vom investiga masacrul și urmările lui. Împreună.

Jasper ridică din sprâncene spre Samuel, care dădu din cap fără entuziasm.

– Împreună.

Capitolul 8

Așa că Inimă de Fier deveni garda de corp a prințesei Solace, păzind-o zi de zi și noapte de noapte. Stătea în spatele ei în timp ce lua masa. O însoțea când se plimba prin grădinile regale. deCălărea lângă ea când vâna șoimi. Și asculta serios și înțelegător în timp ce ea îi povestea gândurile, sentimentele și cele mai ascunse secrete ale inimii ei. Deși poate părea un lucru straniu... o doamnă poate ajunge să iubească un bărbat, chiar dacă el nu rostește nici măcar un singur cuvânt...

din *Inimă de Fier*

Rebecca întredeschise ușa dormitorului și se uită afară. Coridorul părea pustiu. Se furișă pe hol și trase ușa în urma ei. Ar fi trebuit să fie culcată, pradă unei migrene îngrozitoare. Evans îi adusese deja o cârpă parfumată și o instruisese să o țină pe frunte timp de jumătate de oră. Dar, cum migrena nu fusese decât o scuză, nu se simțea deloc vinovată pentru că nesocotea ordinele femeii. Ceea ce simțea în schimb era o mare teamă față de propria ei cameristă. Tocmai de aceea alesese să iasă din cameră pe ascuns.

Cobori scările în liniște și se îndreptă spre ușa care ducea în grădină. Se speriasse foarte tare cu o noapte înainte, când Samuel avusese criza aceea în sala de bal. Fratele ei i se păruse mereu un bărbat puternic, stăpân pe sine, așa că o îngrozise teribil să-l vadă palid la față și tremurând. Samuel era stânca pe care se sprijinea ea. Fără el, pe cine s-ar mai fi putut bizui?

Auzi voci la etaj și înlemni, dar se relaxă când își dădu seama că erau doar două slujnice care se certau cine să curețe șemineul. Coridorul era foarte întunecat, însă ușa se afla chiar în fața ei. După spaima pe care o trăsesese pentru fratele ei la bal, era ridicol să se simtă trădată odată ce aflase adevăratul motiv pentru venise

el la Londra. În fond, ea fusese cea care stăruise să-l însoțească. Și fusese foarte fericită și recunoscătoare când el cedase rugămintilor ei. Totuși, dezamăgirea pe care o simțea era direct proporțională cu entuziasmul de la început.

Deschise ușa care ducea înspre grădină și ieși în lumina soarelui. Din păcate, grădina avea un aer trist și neîngrijit – probabil pentru că proprietarii dăduseră casa spre închiriere. Nu exista nici urmă de floare, sau cel puțin nici una care să fie înflorită. Aleile de pietriș erau împrejmuite cu garduri vii care ajungeau până la înălțimea umerilor, iar în rondurile amplasate din loc în loc se aflau tufișuri mici, tunse în modele complicate. Numeroasele bănci dispuse la distanțe egale îi invitau la odihnă pe plimbăreții care se plecteau de decorul acela monoton.

În timp ce înainta pe alee, își lăsă mâna să alunece agale peste gardul viu. Știa că sentimentele pe care le avea pentru fratele ei erau copleșitoare. Și în loc să se poarte ca o femeie matură, avea senzația că era ca un copil mic, care îl bătea mereu la cap să-i acorde atenție. Nu știa exact de ce proceda astfel. Poate pentru că...

– Bună ziua.

Rebecca tresări și se întoarse în direcția vocii. În dreapta, gardul viu se adâncea într-un intrând de formă pătrată, cu o bancă în mijloc. Bărbatul roșcat care se ridică și veni înspre ea avea o figură cunoscută, însă nu știa exact de unde să-l ia. În cele din urmă își dădu seama că era vechiul camarad de arme al fratelui ei, pe care-l întâlnise la ceainărie. Dar nu-și mai amintea numele lui.

– Ah! Nu v-am văzut acolo!

El afișă un zâmbet larg care-i dezvăluia dinții perfecți.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să vă sperii.

– Este în regulă. Stingheră, Rebecca se uită în jur. Ăăă... De ce...?

– Probabil vă întrebați ce caut în frumoasa dumneavoastră grădină. Când ea aprobă din cap, bărbatul continuă: Ei bine, de fapt am venit să-l vizitez pe fratele dumneavoastră. Dar nu e acasă, așa că am ieșit aici ca să-l aștept. Speram să avem ocazia să mai stăm la taclale. Nu prea mai țin legătura cu tovarășii din fostul nostru regiment. Vedeți dumneavoastră, mulți au murit în timpul masacrului, iar cei care au scăpat au fost împrăștiați pe la alte regimente.

– Spinner's Falls, șopti ea.

Numele bătliei era deja întipărit în creierul ei. Samuel se ferise s-o menționeze, și până la balul din ajun habar nu avusese cât de importante erau evenimentele acelea pentru el.

Dintr-un impuls, se aplecă înspre vizitator.

– Ați putea să-mi povestiți despre Spinner's Falls? Ce s-a întâmplat acolo? Samuel nu vorbește deloc despre asta.

Bărbatul ridică din sprâncene, dar apoi încuviință din cap.

– Da, desigur. Vă înțeleg perfect. Își împreună mâinile la spate și începu să se plimbe împreună cu ea. Regimentul mărșăluia înapoi de la Québec după ce capturase fortul de la francezi, începu el. Québecul era bine fortificat, așa că a fost un asediu care a durat toată vara. Dar în cele din urmă am învins. Apoi a venit toamna și comandanții au hotărât că era mai bine să ne retragem înainte ca vremea să se strice. Așa că am pornit spre sud, către Fort Edward. Doar ofițerii știau ce traseu vom urma până acolo. Indienii pândeau peste tot prin pădurile din jur, iar comandantul nostru, colonelul Darby, voia să ajungem la destinație fără a-i alerta pe sălbatici de prezența noastră.

– Însă planul lui a dat greș, murmură Rebecca.

– Într-adevăr. În a doua săptămână, regimentul a fost atacat. Mărșăluiam în coloană doi câte doi, așa că unitatea era întinsă pe aproape un kilometru când am fost prinși în ambuscadă.

Rebecca așteptă câteva clipe, dar el nu-și mai reluă povestea. Ajunseseră deja în capătul grădinii, la poarta care ducea spre grajduri. Se opri și se uită la prietenul lui Samuel. Oare cum îl chema? De ce nu reușea niciodată să rețină numele oamenilor?

– Și apoi ce s-a întâmplat?

Bărbatul, care se uita la cer, îi aruncă o privire cu coada ochiului.

– Ne-au atacat din ambele flancuri, și majoritatea oamenilor au fost uciși. Știați că sălbaticilor le place să taie scalpul victimelor lor cu securea, ca un fel de trofeu? Cred că vă puteți închipui groaza care a pus stăpânire pe mine. La un moment dat chiar am auzit un indian strigându-i altuia că voia scalpul meu. Cică i se părea foarte frumos, încheie el trecându-și o mână prin păr.

Rebecca lăsă privirea în pământ. Acum că știa o parte din ororile pe care le îndurase fratele ei, ignoranța i se părea o binecuvântare.

– Desigur, MacDonald n-a fost la fel de norocos, continuă prietenul lui Samuel.

– Poftim? făcu ea clipind uimită.

– MacDonald. Un alt soldat cu care eram amic. Avea părul la fel de roșcat ca al meu. Indienii i-au luat pur și simplu scalpul bietului om!

– Nu i-ai spus cum a murit St. Aubyn, nu-i așa? întrebă Sam.

Se îndreptau spre East End în trăsură lui Vale. Nu-l găsiseră pe Thornton la biroul său, așa că se hotărâseră să-l caute pe Ned Allen, sergentul care supraviețuise masacrului. Sam spera din tot sufletul să fie treaz.

– Lui Emmie? întrebă Vale. Nu. Sigur că nu i-am spus că mult iubitul ei frate a fost crucificat și ars de viu. Tu i-ai fi spus?

– Nu.

Fără să vrea, Sam îi era recunoscător pentru că rămăsese ferm pe poziții în fața insistențelor lui Lady Emeline. Știa că, odată ce tânăra văduvă își propunea ceva, doar un om foarte puternic putea să-i reziste. Vale se dovedise a fi un astfel de om. „Lua-l-ar naiba!”

– Atunci n-o să avem nici o problemă.

– Ba s-ar putea să avem. Vale ridică din sprâncene întrebător. Chiar atunci, trăsură luă o curbă strânsă, iar Sam se prinse de cureaua de piele care atârna deasupra capului său. Vrea să știe ce s-a întâmplat. Cum a murit Reynaud.

– Iisuse! exclamă abătut viconte.

Sam își feri privirea. O parte lașă și trădătoare din el sperase că bărbatul acela nu ținea cu adevărat la Lady Emeline și că logodna lor era doar o chestiune de conveniență, însă era limpede că lucrurile nu stăteau deloc așa.

– Nu trebuie să-i spui, continuă Vale. Nu este nevoie ca ea să trăiască în minte cu imaginea aceea.

– Știu asta, mârâi Sam.

– Atunci ne-am înțeles.

– Da.

Vale dădu să spună ceva, dar oprirea bruscă a trăsurii îl făcu să se uite pe fereastră.

– Ia te uită în ce parte minunată a Londrei m-ai adus!

Se aflau în East End. Clădirile în paragină erau atât de aproape una de alta, încât prin aleile dintre ele abia dacă se putea strecura un om. Trebuiau să parcurgă pe jos restul drumului.

– Poți să rămâi în trăsură, dacă ți-e frică.

Aristocratul replică printr-un pufnet disprețuitor la sugestia lui Sam.

Apoi portiera se deschise și un lacheu le așeză scărița. Omul îi privea încruntat în ce coborau.

– Să vin cu dumneavoastră, milord? Asta nu e o zonă tocmai sigură.

– O să fim bine, îl asigură Vale bătându-l pe umăr. Rămâi aici și păzește trăsura până când ne întoarcem

– Prea bine, domnule.

Sam o luă înainte pe alea întunecată.

– Are dreptate, să știi, zise Vale din spatele lui. Chiar trebuie să-l vizităm pe Ned Allen?

– Nu prea mai am cu cine altcineva să vorbesc. Știi și tu că n-au fost prea mulți supraviețuitori. Iar Allen a fost ofițer.

– Prea mulți? Abia dacă au fost o mână de supraviețuitori, murmură Vale.

Când auzi în urma lui un pleoscăit și o înjurătură, Sam își ascunse un rânjet.

– Ce s-a întâmplat cu locotenentul tău? Horn parcă îl cheama, nu?

– Matthew Horn, da. Din câte am auzit, călătorește pe Continent.

– Și botanistul?

– Munroe? întrebă Vale.

Vocea lui era relaxată, dar Sam își dădu seama că-i captase întreaga atenție.

Intrară într-o curte, și Sam aruncă o privire rapidă în jur. Clădirile de acolo arătau de parcă fuseseră ridicate în grabă după Marele Incendiu și intraseră deja în descompunere. Se aplecau amenințător spre curtea micuță, care, judecând după miros, juca rol și de toaletă publică în aer liber.

– Tipul care a scăpat odată cu tine, continuă Sam.

Se referea la un botanist civil care fusese atașat Regimentului 28. Un scoțian tăcut, care se numărase printre cei luați prizonieri de indienii Wyandot.

– Din câte știu eu, Alistair Munroe s-a întors în Scoția. Are un castel mare și răcoros acolo și nu iese prea mult din casă.

– Din cauza rănilor? întrebă Sam pe când intrau pe aleea care ducea spre locuința lui Allen.

Cum nu primi răspuns, se uită în spate, iar demonii ascunși în ochii lui Vale îl puseră pe gânduri. Era, foarte posibil, aceiași demoni care îl chinuiau și pe el.

– Ai văzut ce i-au făcut sălbaticii ăia. Tu ai vrea să ieși în lume cu astfel de cicatrice?

– Nu.

Sam se cutremură. Trupele pornite să-i salveze avuseseră nevoie de aproape două săptămâni ca să dea de tabăra indienilor Wyandot. În tot acel timp, soldații capturați fuseseră torturați cu sălbăticie, suferințele lui Munroe fiind printre cele mai cumplite. Măinile lui... Își alungă acel gând și continuă să meargă cu ochii în patru la ușile și umbrele pe lângă care treceau.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile, adăugă Vale.

– Totuși, ar trebui să-i trimitem o scrisoare.

– Crezi că n-am încercat? Doar că nu mi-a răspuns niciodată. Vale grăbi pasul până când ajunse să-i respire în ceafă tovarășului său. După cine te uiți?

Sam îl cântări din priviri, apoi spuse:

– Am fost urmărit acum câteva zile.

– Serios? Viconte pare un pic prea vesel. De ce?

– Nu știu.

Și asta îl tulbura cel mai mult, se gândi Sam.

– Probabil ai agitat niște ape... Cu cine ai mai vorbit până acum?

Sam se opri când ajunse în dreptul unei uși cu o arcadă joasă.

– Ned Allen locuiește pe aici. Dădu să intre, dar privirea insistență a lui Vale îl determină să-i răspundă la întrebare: Vorbisem cu trei soldați până-n momentul acela. Barrows și Douglas și...

– Nu-mi amintesc de ei.

– Păi nu ai avea cum. Erau simpli pedestrași, care și-au petrecut cea mai mare parte a masacrului ghemuiți sub căruțele cu provizii. Nu păreau să știe nimic. Al treilea a fost pionier în armată...

– Adică unul dintre oamenii aceia care tăiau copaci pentru a face loc coloanei de marș.

– Exact. Mi-a descris cum și-a folosit toporul ca să-l decapiteze pe unul dintre indienii atacatori. Era destul de mândru de fapta lui, dar nu mi-a spus prea multe în afară de asta. Am încercat să vorbesc și cu Allen, dar era prea beat când l-am găsit. Mă îndoiesc că el sau pionierul l-au trimis pe cel care mă urmărea.

– Foarte interesant! comentă Vale zâmbind.

– Dacă spui tu. Sam se aplecă și intră în clădire. Înăuntru era frig și întuneric, așa că începu să bâjbâie, folosindu-se de amintirile de la ultima vizită. Când îl auzi pe Vale înjurând în spatele său, îl întrebă: Totul e în regulă?

– Da. Doar mă bucuram de peisajul pitoresc, îi strigă viconte.

Sam rânji. După ce urcără câteva trepte, ajunseră la sălașul lui Allen. Totul era neschimbat în cămăruța înghesuită ce duhnea îngrozitor. Ned Allen zăcea într-un colț pe un morman de zdrențe. Sam oftă adânc și se apropie de el, simțind cum mirosul acela insuportabil era din ce în ce mai puternic.

– Dumnezeule mare! Vale îl lovi cu vârful piciorului pe Allen. E beat mort!

– Nu cred. Sam se ghemui lângă omul întins pe jos și-l răsuci pe spate. Bărbatul se întoarse cu totul, ca și când ar fi fost făcut din lemn. În pieptul său era înfipt un cuțit cu mânerul din os alb. E mort de-a binelea.

Uimit, viconte se așeză pe vine lângă el.

– Să fiu al naibii!

Sam se ridică repede și-și șterse mâinile pe pantaloni. Dintr-odată, încăperea i se părea prea mică, prea închisă și prea urât mirositoare. Se grăbi să iasă, apoi coborî în goană scările până ajunse afară, la aer. Până și în curtea aceea mizerabilă era mai bine decât în mormântul de la etaj. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să domolească greața care îi întorsese stomacul pe dos. În timp ce-și croia drum pe aleea îngustă, era perfect conștient de faptul că Vale mergea iute în spatele său.

– L-ar fi putut ucide oricine, la haznaua în care trăia, zise viconteles gâfâind.

– Poate. Sam era copleșit de un sentiment bizar de recunoștință pentru că însoțitorul său nu comentase felul rușinos în care se retrăsese. Individul care m-a urmărit avea un cuțit cu mâner din os.

– Atunci înseamnă că probabil sergentul Allen știa ceva.

– Iisuse! exclamă Sam oprindu-se brusc. Ar fi trebuit să mă întorc mai repede.

Vale rămase o clipă nedumerit, după care lăsă capul pe spate și privi peticul de cer de deasupra capetelor lor.

– Au fost atât de mulți.

Sam se holbă la el confuz.

– Poftim?

– Îți mai amintești de Tommy Pace?

În mintea lui Sam prinse contur amintirea unui flăcău care era prea tânăr ca să-și fi dat vârsta reală când se înrolase în armată. Avea obrajii pistruiați, părul brunet și o siluetă mică și plâpândă.

– Se prefăcea cu încăpățănare că se bărbieră, spuse Vale visător. Știai asta? Probabil nu avea mai mult de trei fire de păr pe bărbie, și în fiecare dimineață își ascuțea bricul de ras... Doamne! Era așa de mândru!

– A câștigat briciul acela de la Ted Barnes.

– Serios?! Nu știam asta.

– Da, da, la un joc de cărți. Tocmai de aceea se mândrea așa de tare cu el.

– Și Barnes avea o barbă atât de deasă, chicoti Vale. Asta da ironie a sortii!

Tăcură amândoi, lăsându-se în voia amintirilor. Un șobolan se năpusti printre picioarele lor și se ascunse în umbrele din pragul unei uși.

– Și acum n-a mai rămas decât țărâna din ei, murmură Vale. Din ei și din toți ceilalți.

Sam nu avea ce să-i răspundă, așa că se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre trăsură.

Vale venea agale în spatele lui. Aleea aceea era prea îngustă ca să poată merge unul lângă altul.

– Dacă au fost trădați, îi vom răzbuna până la ultimul. Îi vom răzbuna pe toți, rosti ferm viconteles. Cum Sam se mulțumi să aprobe din cap, îl întrebă: Unde mergem acum?

– Să vorbim cu Dick Thornton. Poate că s-a întors la birou între timp. Trebuie să-i punem câteva întrebări.

– Mă bucur că ești de acord. Viconteles fluieră câteva note dintr-un cântec vesel, după care se opri. Apropo de asta, ai văzut cadavrul lui MacDonald?

– Nu. Când cotiră după colț, trăsura apărui în raza lor vizuală. Lacheul și vizitiul stăteau lângă ea, părând destul de agitați. Nu m-am mai întors acolo, continuă Sam. Am fost prea ocupat să alerg până la Fort Edward și să ghidez înapoi detașamentul cu răscumpărarea. Acesta era unul din lucrurile despre care voiam să-l întreb pe Allen: Cine a mai supraviețuit din regiment?

Vale încuviință din cap în tăcere, măcinat la rândul lui de amintirile acelor clipe groaznice.

Lacheul păru ușurat să-i vadă. Când cei doi se urcară în trăsură, caii porniră la trap.

– Ți-am mulțumit vreodată? îl întrebă Vale. Se uita pe fereastră, aparent captivat de peisajul sumbru al cartierului.

– Da, minți Sam.

În realitate, Vale era în stare de șoc atunci când echipa de salvare reușise să-i răscumpere pe ofițerii supraviețuitori din tabăra indienilor Wyandot. Toți prizonierii fuseseră nevoiți să treacă prin furcile caudine – două șiruri de bărbați și femei din tribul indian care loveau victima în timp ce alerga printre ei. În plus, din câte auzise Sam, Vale fusese silit să privească cum era ucis St. Aubyn, dar și cum erau torturați Munroe și alții. Așa că nu fusese în stare să mai exprime vreo mulțumire atunci când, în cele din urmă, fusese salvat.

– Așadar, cuvântul lui Thornton este singura dovadă pe care o avem în legătură cu moartea lui MacDonald, zise posomorât viconteles.

– Da.

– Ascultă aici, dacă cineva avea vreun motiv să se asigure că regimentul nu va ajunge niciodată la Fort Edward, acela era MacDonald. Omul a fost în lanțuri pe toată durata marșului.

– Ar fi fost spânzurat odată ce ajungeam la fort, completă Sam. Viol și crimă... procesul lui în fața curții marțiale ar fi fost foarte scurt.

MacDonald fusese un ticălos dat naibii. El și un alt soldat pe nume Brown prăduiseră cabana unui colonist francez, apoi o violaseră și o omorăseră pe soția acestuia, care îi surprinsese în fapt. Din păcate pentru MacDonald și tovarășul său, soția colonistului francez se dovedise a fi englezoaică – ba mai mult de atât, chiar sora unui colonel britanic.

Furtul și violul erau infracțiuni pedepsite prin spânzurare. Cu toate acestea, unii ofițeri poate că ar fi fost dispuși să le treacă cu vederea, atâta timp cât nu era ceva ce se întâmpla foarte des, dar violarea și uciderea unei englezoaice nu puteau fi mușamalizate. În consecință, se pornise o anchetă în rândul armatei britanice, iar la scurt timp după aceea mai mulți soldați își informaseră superiorii că Brown se lăudase la beție cu faptele sale. Odată arestat, Brown îl trădase pe MacDonald, așa că ambii bărbați se aflau în lanțuri atunci când fusese atacat Regimentul 28 de Infanterie.

Gândul acela îl făcu pe Sam să se strâmbe.

– E posibil și ca Brown să fie trădătorul.

Vale încuviință din cap.

– MacDonald părea să fie liderul micii lor bande, dar ai dreptate. Brown avea la fel de multe motive să ne oprească înaintarea.

– Sau poate că au lucrat împreună, opină Sam. Dar în orice caz... cum ar fi putut ști traseul pe care urma să mergem?

– Păi Brown nu era prieten cu Allen? zise Vale ridicând din umeri.

– Ba da. Amândoi stăteau adesea în jurul focului cu Ned Allen.

– Și, ca ofițer, Allen trebuia să știe traseul.

– E posibil să fi transmis un mesaj, dacă l-ar fi mituit.

– Cu siguranță nu unui francez... nu?

– Nu. Dar nu le trebuia decât un intermediar care să ducă acel mesaj unui indian neutru. După cum știi și tu, erau mulți care schimbau taberele în funcție de recompense sau jucau la două capete.

– Dacă Allen a vorbit cu cineva despre traseul pe care-l urma regimentul, atunci asta ar fi fost un motiv bun să-l ucidă.

– Da, ar fi, spuse Sam, gândindu-se la cadavrul scheletic pe care tocmai îl găsiseră.

– Există multe variabile necunoscute în ipoteza asta, dar în orice caz, trebuie să vorbim din nou cu Thornton ca să vedem ce-și mai amintește.

Sam se încruntă. Thornton îl neliniștise din prima clipă.

– Crezi că e înțelept? Să-l informăm pe Thornton despre toată treaba asta? La urma urmei, nu avem de unde să știm dacă nu e chiar el trădătorul.

– Atunci avem un motiv în plus să-i dezvăluim teoria noastră. Sunt șanse mai mari să facă o greșeală dacă-și închipuie că avem încredere în el. Vale își atinse buzele cu degetul lui lung și osos, după care zâmbi. Ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.

Emeline se opri când ajunse în grădina lui Samuel. Ce căutau acolo Rebecca și Thornton? Darămite singuri?

– Poți pleca acum, îi spuse absentă majordomului care o condusesese prin casă și apoi în grădină.

Venise în vizită, sperând să o găsească pe Rebecca într-o stare mai bună. Se gândise s-o invite la o expediție în căutarea unor pantofi de dans. Pe ea o înveselea întotdeauna cumpărarea unei perechi noi de pantofi, și avea senzația că biata fată merita puțină distracție după evenimentele din ajun.

Iată însă că, după toate aparențele, Rebecca își revenise deja.

– Bună ziua, le spuse tare atunci când ajunse destul de aproape.

Rebecca sări ca arsă de lângă domnul Thornton și se uită la musafiră cu o expresie teribil de vinovată.

Spre deosebire de ea, domnul Thornton se întoarse încet și elegant.

– Lady Emeline! Este o plăcere să vă revăd!

Emeline miji ochii. Era drept, bărbatul îi fusese deja prezentat oficial Rebeccăi, dar asta tot nu scuza o întâlnire secretă cu o domnișoară neînsoțită. În orice caz, i se părea straniu să-l găsească pe domnul Thornton în grădină cu Rebecca la atât de scurt timp după ce discutase despre el cu Samuel și Jasper.

– Domnule Thornton, zise ea înclinând ușor capul în semn de salut. Cât de... *neașteptat* să vă întâlnesc aici. Aveți treabă cu domnul Hartley?

Zâmbetul lui se mări considerabil când auzi întrebarea ei înțepătoare.

– Da, dar se pare că domnul Hartley nu este acasă. Așteptam de unul singur aici, în grădină, până când mi s-a alăturat domnișoara Hartley, făcând ca timpul să zboare mult mai repede.

Își termină discursul cu o mică plecăciune în direcția tinerei.

Emeline, făcând eforturi să-și ascundă dezaprobarea, o luă de braț pe Rebecca și porniră împreună la plimbare.

– Dacă nu mă înșel, ați spus că vă ocupați de comerț. Nu-i așa, domnule Thornton?

Aleea era destul de îngustă, așa că bărbatul era nevoit să meargă în urma celor două doamne.

– Da, mă ocup cu confecționarea de cizme.

– Cizme. Da, înțeleg. Emeline nu se deranjă să se întoarcă înspre el. Deși grădina nu-i plăcea deloc, mergea încet, ca și când chiar ar fi interesat-o cu adevărat plantele muribunde.

– Sunt sigură că cizmele sunt foarte importante, zise Rebecca, sărind în apărarea domnului Thornton.

– Chiar sunt. Le furnizez armatei Maiestății Sale, se laudă el din spatele lor.

– Interesant, murmură Emeline.

Era foarte posibil ca omul acela să fie bogat. Chiar dacă nu avea o idee clară despre felul în care funcționa armata, își putea imagina că domnul Thornton primea o grămadă de comenzi.

– Și sunt confecționate chiar aici, în Londra? se interesă Rebecca răsucind gâtul ca să-l vadă.

– O, da. La atelierul meu de pe Dover Street lucrează treizeci și doi de angajați.

– Așadar, nu faci chiar dumneata cizmele ? întrebă Emeline pe un ton dulce.

Rebecca icni, însă domnul Thornton răspunse cu voioșie:

– Nu, milady. Mă tem că nici nu aș ști de unde să încep. Tatăl meu le confecționa cu mâna lui, desigur, când a deschis afacerea, dar la scurt timp după aceea a tocmiț niște oameni care

să asigure comenzile. Aș fi putut învăța când eram mai tânăr, însă apoi m-am certat cu bătrânul și...

– De aceea v-ați înrolat în armată? îl întrerupse Rebecca.

Se opri și se întoarse spre el, obligând-o și pe Emeline să rămână în loc.

Domnul Thornton zâmbi, iar Emeline își dădu seama că era destul de chipeș în felul lui necizelat. Nu era genul de om care să iasă în evidență în mulțime, dar poate că asta îl făcea cu atât mai periculos.

– Da, mă tem că m-am înrolat în armată dintr-un acces de furie tinerească. Mi-am părăsit tatăl și soția...

– Sunteți căsătorit? interveni Emeline.

– Nu. Biata Marie a murit la scurt timp după ce m-am întors acasă, explică el posomorât.

– Vai, îmi pare rău, șopti Rebecca.

– Mulțumesc. A fost o lovitură îngrozitoare pentru mine, zise domnul Thornton. A...

– Emmie! Aici erai! strigă Jasper din capătul aleii.

Domnul Thornton se întoarse în direcția vocii fără să pară defel surprins. Emeline, pe de altă parte, era profund dezamăgită, căci nu pe Jasper îl aștepta. În clipa următoare însă, îl văzu pe el, pe Samuel, venind în spatele lui Jasper. Avea un aer sumbru, iar pleoapele grele îi umbreau parcă și mai mult ochii.

– O, Jasper, nu mă așteptam să vă întoarceți până la lăsarea serii, spuse ea. Ați avut succes cu cercetările?

Viconte le făcu o plecăciune elegantă, apoi își atinse ușor buzele de degetele ei.

– Din păcate, am pierdut pista pe care o urmăream, așa că am hotărât să-l căutăm pe domnul Thornton. Doar că nu l-am găsit la biroul său, așa că ne-am întors aici înfrânți... numai pentru a descoperi că este chiar aici!

Samuel le salută la rândul lui pe doamne, după care îi întinse mâna vizitatorului.

– Domnule Thornton, mă bucur să te văd, dar trebuie să recunosc că sunt destul de surprins să te găsesc la mine acasă.

– Crede-mă că sunt la fel de surprins. Nu am vrut să abuzez de ospitalitatea ta, dar eram prin zonă, și picioarele m-au condus încoace fără voia mea.

– Serios?

– Da. Poate că de vină au fost amintirile de război pe care le-am depănat la ultima noastră întâlnire. Eu... Thornton lăsa privirea în pământ, dar apoi își înălță capul și se uită sincer în ochii lui Samuel. Poate o să consideri că am o imaginație prea bogată, dar am avut senzația că nu crezi că tragedia de la Spinner's Falls a fost doar o întâmplare.

Cei doi bărbați se priviră gânditori. Samuel era cu un cap mai înalt decât domnul Thornton, dar între ei existau niște asemănări evidente. Amândoi se realizaseră prin propriile puteri și se ocupau cu negoțul, aveau aceeași siguranță de sine și tendința de a-i înfrunta fără complexe pe aristocrați. Pe deasupra, știa să profite de ocaziile care li se iveau, chiar dacă asta însemna să se expună unor riscuri deloc neglijabile.

În cele din urmă, Samuel își dresă glasul și zise:

– Cu permisiunea doamnelor, vă propun să ne retragem în biroul meu pentru a discuta această chestiune.

Emeline își arcui imediat sprâncenele. Oare chiar credea că o putea da la o parte atât de ușor?

– O, dar pe mine mă interesează foarte mult ce ai să-i spui domnului Thornton. Te rog. Continuă.

– Pe legea mea, Emmie! exclamă nervos Jasper.

Fără să-l bage în seamă, Emeline îl sfredeli pe Samuel cu privirea.

– Măcar atât ai putea face, nu crezi?

Zvâcnetul maxilarului său îi dezvăluia nemulțumirea. Cu toate acestea, Samuel încuviință din cap și se întoarse spre domnul Thornton.

– Am fost trădati.

Emeline simți un fior de satisfacție. Samuel o trata ca pe egala lui, iar faptul că îi acorda această încredere i se părea extraordinar.

– Știam eu, zise domnul Thornton cu un oftat din rărunchi.

– Serios? îl întreabă Samuel.

– La momentul respectiv, nu. Dar trebuiau să coincidă prea multe lucruri ca să fim atacați tocmai atunci. În plus, indienii erau atât de numeroși... nu, e imposibil să fi fost o întâmplare, conchi-se el clătînând din cap. Probabil cineva a plănuit treaba asta.

– Da, așa se pare, întări Jasper. Voiam să te întrebăm dacă ești sigur că MacDonald și Brown sunt morți.

– MacDonald? Thornton păru nedumerit o clipă, apoi, aruncând o privire furișă înspre cele două doamne, spuse: Înțeleg spre ce făgaș se îndreaptă gândurile voastre, dar mă tem că amândoi sunt oale și ulcele. Am ajutat personal la înmormântarea lor.

Oare ce nu voiau să le dezvăluie despre acel MacDonald? se întrebă Emeline. Trebuia să-l descoasă mai târziu pe Samuel, între patru ochi.

– La naiba! oftă Jasper. Dacă ar fi fost MacDonald, tot misterul s-ar fi rezolvat. Chiar și așa, mai avem câteva întrebări pentru tine.

– Poate ar fi mai bine să ne retragem înăuntru, propuse Samuel.

Îi întinse brațul Rebeccăi, dar ea îl ignoră, preferând să-și strecoare mâna sub cotul domnului Thornton. Emeline, observând nemulțumirea lui Samuel, îl luă de braț.

– E o idee excelentă! Un ceai mi-ar prinde foarte bine.

Samuel ridică din sprâncene aproape imperceptibil, dar singurul ei răspuns fu să-și înalțe trufaș bărbia.

– Nu știu dacă vă pot fi de folos, spunea domnul Thornton din fața lor. Cred că omul cu care ar trebui să vorbiți este caporalul Craddock.

– De ce? vru Samuel să știe.

– Păi, el a fost cel care s-a ocupat să-i adune pe răniți după ce tu... ei bine, după ce ai fugit în pădure. Se poate spune că a preluat comanda trupei.

Emeline simți cum brațul americanului se încordă sub mâna ei.

– Îl găsim aici, în oraș? întreabă Jasper, care nu părea să fi remarcat înțepătura lui Thornton.

– Nu. Din câte știu, s-a retras la țară după război. Desigur, e foarte posibil să mă înșel. Am auzit foarte multe zvonuri. Dar cred că e în Sussex, lângă Portsmouth.

Emeline se strădui să-și ascundă surprinderea, dar Samuel își dădu seama că ceva era în neregulă.

– Ce s-a întâmplat? îi șopti, fără a-și lua ochii de la cărarea care se întindea în fața lor.

Emeline ezită. Mai devreme își sortase corespondența, încercând să hotărască la ce evenimente sociale să participe în luna următoare. Era aproape ca și când soarta întinsese acea capcană, iar ea era iepurele nefericit care căzuse în ea. Oare mai avea vreun rost să se împotrivescă?

– Am fost invitată la moșia Hasselthorpe din Sussex, zise ea în cele din urmă.

– Poftim? Jasper se opri brusc și se întoarse spre ea.

– Lord și Lady Hasselthorpe, dragule. Îți amintești? Ne-au invitat acum câteva săptămâni, iar casa lor nu este departe de Portsmouth.

– Să fiu al naibii! Ai dreptate! Ridurile din jurul gurii lui Jasper se arcuiră când rânji. Ce noroc! Putem să participăm cu toții la această petrecere și apoi să-l vizităm pe Craddock. Adică... Se uită apoi îngrijorat spre domnul Thornton.

Rebecca și Samuel ar fi putut fi incluși lesne în invitație, ca prieteni ai lui Emeline. Situația era însă cu totul alta când venea vorba de un cizmar, chiar și unul foarte bogat.

– Nici o grijă! replică acesta zâmbitor. Eu voi putea continua cercetările la Londra câtă vreme vorbiți voi cu Craddock.

Decizia fusese luată, se gândi Emeline. Părea să respire din ce în ce mai greu, de parcă ar fi avut o greutate uriașă pe piept. Da, cu siguranță aveau să se certe și să discute de o mie de ori toate detaliile. În plus, trebuia să-i scrie lui Lady Hasselthorpe ca să obțină invitații pentru Samuel și sora sa, dar știa că în cele din urmă toate problemele aveau să se rezolve. Urma să participe împreună cu Samuel la o petrecere la țară.

Ridică privirea, iar când îi întâlne ochii calzi de culoarea cafelei nu putu să nu se întrebe: Oare omul acesta știa ce se întâmpla la astfel de petreceri?

Capitolul 9

Regele nu iubea pe nimeni mai mult decât pe fiica sa, prințesa Solace. Ținea atât de mult la ea, că ori de câte ori îi cerea

un lucru, făcea absolut tot ce-i stătea în putere ca să se asigure că îl primea. Motiv pentru care, atunci când prințesa îl imploră să-i dea permisiunea de a se mărita cu garda ei de corp, bătrânul monarh, în loc să strâmbe din nas, cum ar fi făcut probabil majoritatea părinților regali, încuviință oftând. Și așa ajunse Inimă de Fier să se însoare cu cea mai frumoasă fecioară din regat, care pe deasupra mai era și prințesă...

din *Inimă de Fier*

– O să stai plecată foarte mult timp? o întrebă Daniel o săptămână mai târziu.

Stătea întins pe patul mamei sale, cu capul atârându-i peste marginea de lemn și cu picioarele în aer, astfel că Harris, care făcea bagajele, se împiedica mereu de el.

– Probabil două săptămâni, zise Emeline în timp ce își alegea bijuteriile pe care să le poarte la petrecere.

– Dar două săptămâni înseamnă paisprezece zile. Asta e foarte mult timp. Daniel își aruncă un picior peste marginea patului și se încruntă la cuvertura de sub el.

– Lord Eddings! exclamă Harris.

Adevărul era că o mamă nu trebuia să petreacă exagerat de mult timp cu odrasla, Emeline o știa prea bine. Multe cunoștințe de-ale sale abia dacă aveau timp pentru copiii lor. Cu toate acestea, de fiecare dată o durea inima să-și ia la revedere de la el.

– Asta e tot, îi spuse cameristei.

– Dar n-am terminat de făcut bagajele, milady.

– Știu. Doar că, la cât ai muncit, cu siguranță ai nevoie să te revigorezi un pic. De ce nu mergi să bei un ceai la bucătărie?

Harris se strâmbă nemulțumită, dar nu îndrăzni să-și contrazică stăpâna. Prin urmare, după ce așeză pe pat teancul de haine pe care-l ținea în brațe, ieși din încăpere și închise ușa în spatele ei.

Emeline dădu la o parte grămada de jupe așezate pe pat, apoi se așeză cu spatele sprijinit de tăblia mare din lemn de stejar.

– Vino aici.

Daniel se grăbi să-i sară în brațe, la fel ca un cățeluș dornic de joacă.

– Nu vreau să pleci! scânci, împungând-o în coaste cu genunchii lui osoși.

– Știu, dragul meu, știu, murmură ea dezmiardându-i buclele blonde. Dar nu o să fiu plecată prea mult, și în plus o să-ți scriu în fiecare zi.

Copilul se mai foi câteva clipe, după care-și cuibări fața mică la sânul ei.

– O să rămână cu tine *tante* Cristelle, îi șopti Emeline. Și asta înseamnă că probabil nu o să mai ai voie să mănânci chec cu stafide, prăjiturile sau plăcintă... De fapt, cred că o să te usuci pe picioare și o să ajungi să arăți ca un băț până când mă întorc. Nici n-o să te mai recunosc.

Auzi câteva râsete înfundate, apoi ochii lui albaștri o priviră amuzați.

– Ce prostioară! Mătușica o să-mi dea o groază de dulciuri.

– Crezi? exclamă Emeline, chipurile surprinsă. Cu mine este foarte severă.

– O să fiu deja gras când o să te întorci, declară puștiul, umplându-și obrazii cu aer ca să-i facă o demonstrație. Și pot să mai vorbesc și cu domnul Hartley, adăugă el.

– Of, îmi pare rău, dragule, dar domnul Hartley și sora lui o să vină și ei la petrecere. Remarcându-i bosumflarea, Emeline îl întrebă: Ai vorbit des cu domnul Hartley în ultima vreme?

– Mai schimbăm câte o vorbă peste zid, și uneori mă duc să-i vizitez grădina. Dar crede-mă când îți spun că nu îl deranjez deloc.

Emeline era destul de sceptică în privința ultimei afirmații, dar mai mult o preocupa informația că, aparent, între Daniel și Samuel se formase o legătură de prietenie fără ca ea să aibă nici cea mai mică idee despre asta. Nu avea certitudinea că era un lucru bun.

Însă țâncul agitat din brațele sale îi întrerupse brusc șirul gândurilor.

– Poți să-mi cânti cântecelul acela al meu? o întrebă pe un ton rugător.

Emeline îl mângâie pe cap și îi cântă *Billy Boy*, schimbând numele băiatului din cântecel cu „Danny”, așa cum făcuse încă de când era bebeluș.

O, unde-ai fost tu,

O, Danny, băiete... O, Danny, băiete,

O, unde-ai fost tu,

Dragul meu Danny, băiete!

În timp ce îi cânta, nu se putu abține să nu se întrebe ce aveau să-i aducă următoarele două săptămâni.

Trăsura de închiriat nu era la fel de stabilă precum cea a lui Lady Emeline, și Sam deja regreta în sinea lui că alesese acel mijloc de călătorie în loc să-și închirieze un cal. Dar, cum el și Becca vorbiseră extrem de puțin în săptămânile de după dezastrul care avusese loc la balul familiei Westerton, sperase ca situația să se remedieze dacă petreceau mai mult timp împreună.

Din păcate, planul lui nu dăduse roade până în acel moment.

Rebecca, așezată vizavi de el, se uita pe geam, de parcă imaginea tufișurilor și gârduțelor vii ar fi fost cel mai fascinant lucru din lume. Cu toate că profilul ei nu era cel al unei statui clasice, lui Sam îi plăcea foarte mult să o privească, mai ales că îi aducea aminte de mama lor.

– Cred că o să aibă loc și un bal, spuse el ca să rupă tăcerea.

– Poftim? făcu ea încruntată.

– Spuneam că s-ar putea să fie și un bal la petrecerea asta...

– A, da?

Crezuse că avea să fie încântată, dar sora lui nu părea tocmai interesată de subiect.

– Îmi pare rău că balul contelui Westerton a fost un eșec pentru tine.

Rebecca răsuflă adânc, ca și când ar fi fost exasperată.

– De ce nu mi-ai spus, Samuel?

El rămase blocat o clipă, încercând să-și dea seama la ce se referea. Apoi un fior rece îi traversă măruntaiele. Doar nu avea cum să fie...

– Ce să-ți spun?

– Știi tu. Nu vorbești niciodată cu mine, niciodată nu...

– Vorbim chiar acum.

– Da, dar nu-mi spui nimic! Dându-și seama că fusese prea vehementă, se posomorî. Nu spui niciodată nimic, nici măcar atunci când ți se aduc acuzații îngrozitoare. Când eram în grădina săptămâna trecută, domnul Thornton a fost la un pas de a te numi laș în față, și tu nu i-ai zis nimic. De ce nu vrei măcar să te aperi?

Sam simți cum îi zvâcneau mușchii feței.

– Nu merită să răspunzi la balivernele unora ca Thornton.

– Așa că preferi să taci și să te lași condamnat? Cum el se mulțumi să ofteze, incapabil să-i explice acțiunile sale, Rebecca urmă: Eu nu fac parte din categoria acelor oameni. Trebuie să vorbești cu mine, chiar dacă nu vrei să te justifici în fața lor. Noi doi suntem singuri pe lume. Unchiul Thomas s-a dus, iar mama și tata au murit înainte să am ocazia să-i cunosc. Chiar este atât de greșit că vreau să fiu mai apropiată de tine? Că vreau să știu prin ce a trecut fratele meu în război?

Venise rândul lui să-și ferească privirea și să se uite pe fereastră. Înghiți în sec. I se părea că aerul din trăsură era impregnat de un miros greu de sudoare, dar știa că era doar o festă sinistă pe care i-o juca mintea lui.

– Nu e deloc ușor să vorbești despre război.

– Alții o fac, totuși. Am auzit ofițeri de cavalerie laudându-se cu atacurile la care au luat parte și marinari povestind despre bătăliile lor pe mare.

Sam se încruntă nerăbdător.

– Ei nu sunt... Deși privirea ei străpungătoare îl incomoda, se forță să continue: Soldații care au participat la lupte corp la corp, soldații care au simțit respirația unui alt om înainte de a-l priva de ea... soldații aceia arareori vorbesc despre asta. Nu e ceva de care să vrem să ne aducem aminte. E prea dureros.

După o tăcere de câteva clipe, Rebecca șopti:

– Atunci despre ce poți să vorbești? Trebuie să fie ceva...

Sam se uită la ea, și o amintire îi aduse un zâmbet trist pe buze.

– Despre ploaie.

– Poftim?

– Nu prea ai unde să te ascunzi atunci când plouă în timpul unui marș. Oamenii și hainele, și proviziile se udă. Poteca

se transformă în mocirlă, și toți încep să alunece. Odată ce cade primul, îi vor urma cel puțin alții șase, iar hainele și părul li se umplu de noroi...

– Dar cu siguranță puteți instala un cort când vă opriți peste noapte.

– Putem, da. Doar că și cortul se udă odată cu toate celelalte, așa că în cele din urmă ajungi să te întrebi dacă are vreun rost să mai dormi în el.

Zâmbetul ei îi umplu inima de bucurie.

– Bietul de tine! Nu mi-am închipuit niciodată că trebuia să petreci atât de mult timp în noroi. Mi te-am închipuit mereu săvârșind fapte eroice.

– Majoritatea faptelor mele eroice implică un ibric.

– Un ibric?

El încuviință din cap și se sprijini, ceva mai relaxat, pe banca trăsuri.

– După o zi întreagă de mărșăluit în ploaie, proviziile noastre erau mereu ude leoarcă. Inclusiv mazărea uscată și pastrama.

Rebecca strâmbă din nas.

– Pastramă udă?!

– Udă și lipicioasă. Pe care uneori trebuia s-o facem să ne ajungă o săptămână întreagă, indiferent dacă era udă sau nu.

– Păi nu mucegăia?

– Ba da, se întâmpla foarte des. Uneori, până la sfârșitul săptămânii era deja complet verde din cauza mucegaiului.

– O, Doamne! exclamă ea acoperindu-și nasul, de parcă ar fi simțit mirosul cărnii stricate. Păi și ce făceați?

Sam se aplecă în față și îi șopti:

– Asta e un mare secret, să știi. Mulți camarazi voiau să știe ce făceam cu micul meu ibric.

– Acum râzi de mine. Bine, hai, spune-mi ce fapte eroice ai săvârșit cu ibricul tău!

– Doar am hrănit un pluton întreg cu pastramă mucegăită, zise el ridicând modest din umeri. Am descoperit că dacă o spălam de trei ori și apoi o aruncam în apă fierbinte, se transforma într-o supă destul de bună. Desigur, ne consideram fericiți în zilele în care prindeam vreun iepure sau vreo veveriță.

– E absolut îngrozitor!

– Păi tu m-ai întrebat, îi replică Sam rânjind.

Tot ce conta pentru el era că Rebecca accepta să stea de vorbă. Iar dacă asta o făcea fericită, atunci avea s-o plictisească de moarte cu povestioare comice despre viața din armată.

– Samuel...

– Da, draga mea, ce este?

I se strângea inima când vedea expresia nesigură de pe chipul ei. Avea dreptate. Rămăseseră singuri pe lume, așa că era foarte important să nu se îndepărteze.

Rebecca își mușcă buza, ceea ce îi aminti încă o dată lui Samuel cât era de tânără.

– Crezi că doamnele acelea din înalta societate vor dori să stea de vorbă cu mine?

În clipa aceea Samuel își dori să-i poată netezi cumva drumul în viață și să se asigure că nu va mai fi niciodată rănită. Dar nu putea face altceva decât să-i spună adevărul.

– Cele mai multe, da. Fără îndoială o să fie și vreo câteva cu nasul pe sus, dar oricum cu ele nu merită să vorbești.

– O, da, știu. Doar că am emoții așa de mari! Mi se pare că nu știu niciodată ce să fac cu mâinile, și mă tem mereu că părul nu mi-e aranjat așa cum trebuie.

– Păi o ai pe camerista pe care ți-a găsit-o Lady Emeline. În plus, o să fim și noi acolo. Cu siguranță, Lady Emeline nu te va lăsa să ieși în lume cu o coafură urâtă. Și, în orice caz, eu cred deja că ești perfectă așa cum ești.

Becca se îmbujoră, iar obrajii ei căpătară o nuanță fermecătoare de roz.

– Chiar crezi asta?

– Da.

– Ei bine, atunci o să țin și eu minte că fratele meu a salvat armata Maiestății Sale transformând pastrama mucegăită în supă și o să țin capul sus!

Sam încă mai râdea când o zguduitură mai violentă a trăsurii îl făcu să se uite pe geam. Văzu că tocmai traversau un pod îngust de piatră, iar lateralele vehiculului aproape că se atingeau de zidurile care-l mărgineau de o parte și de alta.

– Ne apropiem de un oraș? îl întreabă Rebecca.

Sam dădu la o parte draperia și se uită mai în față.

– Nu, dar nu cred că mai avem mult de mers.

– Slavă Domnului! Am înțepenit cu totul. După câteva clipe, Rebecca adăugă: E mare păcat că nu a putut veni cu noi și bietul domn Thornton.

– Nu cred că-l deranjează.

– Dar... Mi se pare o ipocrizie, nu crezi? Mă refer la faptul că nu a fost invitat doar pentru că este cizmar. Și tu te ocupi de comerț.

– Adevărat.

– Nu cred că noi am face astfel de diferențe în Colonii.

Sam rămase tăcut. Adevărul era că îl deranja și pe el ierarhizarea strictă a societății englezești.

– Mi se pare că aici, în Anglia, este mult mai greu ca un om să se ridice pe scara socială numai pe baza meritelor sale. Rebecca își ronțăia buza de jos, cu ochii la mâinile pe care le ținea în poală. Chiar și domnul Thornton a avut un punct de pornire, afacerea tatălui său, oricât de mică ar fi fost la început. Dar cineva care nu are nici măcar asta, un servitor, de exemplu, ar putea fi considerat vreodată un om respectabil?

Sam miji ochii, întrebându-se dacă se gândea la vreun servitor anume.

– Poate. Cu puțin noroc și...

– Dar este foarte puțin probabil, nu-i așa? îl întrerupse ea.

– Da, zise el încet. Da, aici este foarte puțin probabil ca un servitor să devină vreodată un om înstărit. Cei mai mulți vor trăi și vor muri în slujba stăpânului.

Becca întredeschise buzele, ca și când ar fi vrut să mai spună ceva, dar își luă seama și se uită pe geam. Tăceau din nou, numai că de data asta tăcerea era una prietenoasă. Sam închise ochii și-și sprijini capul de spătar, întrebându-se în ce măsură curiozitatea surorii lui avea legătură cu lacheul O'Hare.

Legănatul trăsurii îl făcu să ațipească. Atunci când se trezi, tocmai intrau pe o alee imensă.

– Este foarte mare, nu crezi? murmură Rebecca impresionată.

Sam nu putea să nu fie de acord. Reședința de la țară a familiei Hasselthorpe părea mai degrabă un palat grandios decât un conac. Se ridica din mijlocul unui câmp întins de iarbă cosită, care parcă îi accentua și mai mult splendoarea. Fără îndoială, mai

multe generații își aduseseră contribuția la ridicarea acelei structuri impunătoare din piatră. Coșurile de fum în stil Tudor coexistau cu ferestrele gotice, dar amestecul de stiluri arhitecturale nu compromitea în nici un fel frumusețea clădirii, ci doar lăsa de înțeles că familia locuia acolo de secole. Aleea pe care înaintau se termina într-un rond unde erau deja oprite patru trăsură împodobite cu blazoane.

Samuel se îndreptă de spate și îi zâmbi liniștitor Rebeccai.

– Am ajuns.

A doua zi dimineată, Emeline se gândi că era o vreme perfectă pentru un picnic. Soarele strălucea, iar cerul albastru era acoperit de doar câțiva norișori albi pufoși. În plus, se simțea și o mică adiere de vânt. Destul cât să se joace cu panglicile de la pălăriile doamnelor, dar nu atât de tare încât să le deranjeze coafurile. Domnii erau chipeși și masculini, iar doamnele, frumoase și delicate. Priveliștea absolut minunată: pe dealurile verzi dimprejur câteva oi jucăușe țopăiau vesele, transformând totul într-un peisaj pastoral mirific. Un om nu putea cere mai mult decât atât.

Sau mai bine spus, *nu ar fi trebuit* să ceară mai mult, pentru că, din păcate, Lady Hasselthorpe uitase să ia vinul. S-ar fi putut spune că, teoretic, lipsa vinului era mai degrabă vina menajerei, dar toată lumea știa că menajera era o reflexie a stăpânei. O stăpână pricepută se îngrijea să aibă o menajeră competentă, în timp ce una distrată trebuia să se descurce cu o șefă a gospodăriei care uita să pună vinul alături de celelalte provizii.

Emeline oftă. Era uimitor cât de sete i se putea face numai la gândul că nu avea nimic de băut. Lacheul-șef trimisese deja mai mulți servitori să aducă vin, dar avea să dureze ceva, din moment ce grupul mersese mai mult de o jumătate de oră pentru a găsi acel loc minunat pentru picnic.

Lady Hasselthorpe se învârtea printre invitații ei, fluturând din mâini neajutorată. Era o femeie foarte frumoasă, cu un păr blond strălucitor, o frunte lată și netedă și o gură delicată, dar din păcate inteligența ei nu era pe măsura înfățișării. Mai demult, la un bal, Emeline petrecuse douăzeci de minute chinuitoare încercând să poarte o conversație cu Lady Hasselthorpe, dar

descoperise că interlocutoarea ei era incapabilă să mențină un șir logic de gânduri mai mult de câteva clipe.

Și-ar fi dorit foarte mult ca Melisande să fi fost și ea acolo, dar din păcate, prietena ei avea să sosească abia a doua zi. Apoi un hohot tare de râs îi atrase atenția, așa că își mută privirea. Jasper se afla în mijlocul unui grup de gentlemen pe care, după toate aparențele, îi amuza copios. Prin comparație, lordul Hasselthorpe discuta pe un ton grav cu cel mai ilustru invitat al său, ducele de Lister. Amândoi erau membri importanți ai Parlamentului, iar Emeline bănuia că gazda lor avea ambiții politice chiar mai mari de atât. Îl văzu pe Lister aruncându-i o privire enervată lui Jasper, însă logodnicul ei nici măcar nu observă. Pe de altă parte, ducele, un bărbat trecut de prima tinerețe, era recunoscut pentru proasta lui dispoziție.

– Ați vrea să faceți o plimbare cu mine? răsună din spatele ei vocea gravă a lui Samuel.

Emeline se răsuci spre el, deloc surprinsă. În mod bizar, ajunsese să-i anticipeze mișcările.

– Credeam că ești supărat pe mine, domnule Hartley.

În timp ce un altul ar fi fost pus în încurcătură, Samuel îi răs-punse deschis:

– Nu atât supărat, cât dezamăgit la gândul că o să vă măritați din comoditate și nu din pasiune.

– Dacă te simți atât de insultat de alegerea mea, nu înțeleg de ce ți-ai dori să te mai plimbi cu mine.

Era prima dată când aveau ocazia să discute între patru ochi de la cearta cu Jasper din urmă cu o săptămână și de la sărutul dezastruos care-i urmăse. Acum, logodnicul ei era departe, în mijlocul unui grup de gentlemen, povestind cu însuflețire o istorioară veselă.

– Chiar nu știți? murmură Samuel aplecându-se înspre ea. Sunteți o lady cu suficientă experiență ca să-mi înțelegeți motivele.

– Chiar și așa, nu-mi place să mă plimb cu un domn care nu-și poate controla îndeajuns de bine temperamentul.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei. În ciuda zâmbetului pe care-l afișa pentru ceilalți invitați din jurul lor, Emeline își dădu seama că nu era absolut deloc amuzat.

– Nu are rost să porniți o ceartă. Haideți să plimbăm.

În momentul acela, Lady Hasselthorpe se întoarse în direcția lor. Dintr-un motiv necunoscut, gazda lor alesese să poarte o crinolină foarte voluminoasă și niște fuste lungi, din satin portocaliu și albastru-deschis, cu totul nepotrivite pentru o plimbare pe pajiște.

– O, Lady Emeline, te rog spune-mi că nu te-am dezamăgit foarte tare! Nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu vinul. La întoarcere va trebui să o concediez de îndată pe doamna Leaping, doar că nu știu unde altundeva aş putea găsi o menajeră bună, se tângui gazda frământându-și mâinile într-un mod grațios, dar absolut inutil. Sunt foarte puține prin partea locului.

– Găsirea unei slujnice bune este o mare problemă, murmură Emeline.

– Și uite! Doamna aceea este singură! exclamă Lady Hasselthorpe arătând spre o blondă foarte frumoasă, cu sâni opulenți, îmbrăcată într-o rochie verde. E *prietena specială* a ducelui. El a insistat să o invităm, dar, desigur, nici o altă doamnă nu vorbește cu ea. Și nu avem nici vin! O, Doamne, ce să mă fac?

– Ați vrea să ne interesăm noi ce se mai întâmplă cu vinul? o întrebă Samuel foarte serios.

– O, ați vrea să faceți asta pentru mine, domnule Hartley, Lady Emeline? V-aș rămâne extrem de recunoscătoare, zise Lady Hasselthorpe. Presupun că mie îmi revine sarcina de a sta de vorbă cu doamna Fitzwilliam. E o adevărată probă de foc, nu-i așa?

– Desigur, milady, răspunse curtenitor Samuel. Între timp, noi o să ne ocupăm de problema stringentă a vinului. Lady Emeline?

Îi întinse brațul, știind că nu avea cum să-l refuze.

Cu un zâmbet, tânăra văduvă acceptă. Era mult prea conștientă de fierbințeala pe care o emana trupul lui puternic. Nu putea decât să speră că acea fierbințeală nu se vedea și pe chipul ei.

În timp ce coborau dealul, Samuel își adaptă pașii mari la ritmul ei, și în curând îi lăsară în urmă pe ceilalți invitați. Emeline se așteptase ca el să pornească o conversație odată ce reușise s-o scoată la plimbare, însă nu scotea o vorbă. Oare la ce se gândea? Pe de altă parte, de ce i-ar fi păsă ei? La urma urmei, era o zi minunată. De ce să lase un însoțitor morocănos să-i strice...

– Cine este tânărul acela care stă de vorbă cu Rebecca și cu celelalte fete? răsună vocea lui Samuel, întrerupându-i șirul gândurilor.

Simți o mică dezamăgire că primele lui cuvinte fuseseră despre sora lui. Dar asta era o prostie. Oare uitase complet felul pătimăș în care o sărutase cu o săptămână în urmă? Poate că da. Ei bine, atunci avea să uite și ea.

– Care dintre ei?

– Cel care râde ca un idiot, zise el fluturând din mână nerăbdător.

Emeline zâmbi. Din păcate, era o descriere mult prea bună a tânărului respectiv.

– Domnul Theodore Green. Are un venit anual destul de frumușel și o moșie în Oxford.

– Mai știți și altceva despre el?

Ea ridică din umeri, oarecum nedumerită.

– Păi ce altceva ar mai fi de știut? făcu ea nedumerită. Nu cred că joacă jocuri de noroc.

– Acesta este singurul criteriu după care judecați un bărbat? După venit?

– Și după rang, desigur.

– Desigur.

– Este nepotul unui baron. Ar fi o partidă destul de bună pentru Rebecca, dacă poate să treacă peste râsul acela idiot, zise Emeline, dorindu-și parcă să-l provoace. Sincer, nu cred că putem ținti mai sus de atât pentru ea, căci averea dumitale nu-i poate cumpăra intrarea în societate decât până la un anumit nivel.

– Nu sunteți atât de superficială pe cât vă prefaceți a fi, remarcă Sam.

– Nu știu la ce te referi.

Emeline privea fix în față, străduindu-se să-și ascundă amuzamentul. În clipa următoare o rafală de vânt îi ridică poalele fustei, așa că se repezi să și-o aranjeze la loc.

– Vorbiți atât de mult despre avere și rang, de parcă astea ar fi singurele lucruri care contează la un bărbat.

– Păi discutăm despre sora dumitale și posibilul ei soț, nu-i așa? Cum altfel ai vrea să judec un gentleman?

– După caracter, inteligență, bunătate și multe altele, enumeră el rapid. În funcție de cum își îndeplinește îndatoririle și cum are grijă de cei care depind de el. Sunt multe lucruri pe care le-aș pune înaintea banilor în evaluarea pretendenților Rebeccai.

Ajunseseră pe culmea unui deal. În fața lor se întindeau garduri vii și ziduri de piatră.

– Așadar, dacă aș găsi pe stradă un cerșetor bun și inteligent, ai vrea să întocmești imediat contractul de căsătorie? îl tachină ea.

– Nu vă prefaceți că nu înțelegeți la ce mă refer. Brațul lui era tare ca o stâncă sub degetele ei. Nu vi se potrivește și, în plus, știți foarte bine ce am vrut să spun.

– Știu? Emeline izbucni în râs. Îmi pare rău, dar în cazul acesta chiar nu mă prea pricep. Aici, în Anglia, ne place să ne căsătorim ficele și surorile cu gentlemeni care să le poată întreține corespunzător...

– Chiar și dacă mirele este un neisprăvit sau un idiot, sau...

– Da! În momentul acela Samuel mergea atât de repede, încât se chinuia să țină pasul cu el. Ne gândim numai la bani și la rang, pentru că suntem niște ticăloși foarte lacomi. Dacă aș găsi un conte care să aibă douăzeci de mii pe an, m-aș căsători cu el imediat, chiar și dacă ar fi bolnav ori senil!

Samuel se opri brusc și o prinse de partea de sus a brațelor. Era palid de furie, iar gura i se strâmbase într-un rânjet disprețuitor. Emeline știa că ar fi trebuit să-i fie frică, și totuși frica era ultimul lucru la care se gândea.

– Pisică sălbatică! șuieră el, după care o ridică de la pământ ca să-i lipească gura de a lui.

Cuvântul „sărut” nu era o descriere adecvată pentru îmbrățișarea lor. Gura lui se apăsă pe a ei, obligând-o să deschidă buzele și să-i accepte limba. Răspunzându-i cu propria furie, Emeline își încheștă mâinile pe umerii lui și-și înfipse unghiile în materialul redingotei. Dacă ar fi avut acces la pielea lui goală l-ar fi zgâriat fără muștrări de conștiință, însemnându-l bucuroasă cu disperarea ei. Gâfâia și îi venea să țipe în timp ce gura ei se mișca sub a lui cu atâta violență, încât dinții le scrâșneau. Sărutul lor nu avea în el nimic delicat sau tandru. Era o manifestare a dorinței și a mâniei.

Își umplu nările cu mirosul lui. Nu era dat nici cu pudră, nici cu pomadă, nici cu parfum. Aroma aceea care o înnebunea era numai și numai a lui. Și-ar fi dorit să-i smulgă haina de pe umeri, să-i rupă cămașa și lavaliera și să-și îngroape nasul în gâtul lui dezgolit. Dorința aceea animalică îi distrugea complet stăpânirea de sine, și în cele din urmă tocmai asta o făcu să se oprească. Lăsă ușor capul pe spate și văzu că el o observa cu o privire calmă, analitică.

Lua-l-ar naiba! Cum îndrăznește să fie atât de senin?

Probabil că Sam îi observase indignarea, pentru că strânse tare din buze, fără a zâmbi însă.

– O faci anume, îi spuse, renunțând la formulele protocolare.

– Ce?

– Mă scoți din fire până când nu mai pot suporta și te sărut.

– Vorbești de parcă am plănuit asta. Încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui, însă el nu voia să-i dea drumul.

– Și nu-i așa?

– Desigur că nu.

– Ba eu cred că da. Ai impresia că nu-mi poți accepta atingerea decât dacă îți este impusă.

– Asta nu-i adevărat!

– Atunci demonstrează-o, murmură el coborându-și din nou capul spre al ei. Ascunde-ți ghearele și sărută-mă!

Își atinse buzele de ale ei într-o mângâiere blândă. Ea icni și întredeschise gura, iar el profită de ocazie ca să-și aprofundeze sărutul. Senzual. Dulce. Emeline simțea că s-ar fi putut îneca în el. Dar era și cu mult mai periculos decât sărutul brutal de mai devreme. Sărutul acesta vorbea despre dorință și *nevoie*. Se cutremură la gândul că bărbatul acela o putea dori atât de mult. Și că și ea îl dorea pe el. Știa că nu ar fi trebuit s-o facă, însă își lipi gura și mai tare de a lui. Toată dorința ei fără speranță vibra între buzele lor ca o șoaptă. Dacă...

Brusc, Sam își înălță capul. Emeline deschise ochii amețită, încă sub impresia copleșitoare a sărutului, și văzu că se uita peste umărul ei.

– Lacheii pe care i-a trimis Lady Hasselthorpe după vin sunt pe cale să ni se alăture. Ești bine?

– Da.

Îi tremurau mâinile, dar le ascunse în pliurile fustei și adoptă o expresie plictisită. Lacheii urcau într-adevăr dealul, cărând împreună un coș mare, plin cu sticle de vin. Nu păreau foarte interesați de ei; putea să spere că nu văzuseră îmbrățișarea lor explozivă.

– Vrei să mă iei de braț? îi propuse el.

Emeline acceptă, încercând să-și potolească tremurul interior. Oare când devenise atât de impulsivă? Nu-i plăcea deloc efectul pe care-l avea Samuel Hartley asupra ei; se transformase într-o creatură nesofisticată, plămădită numai din emoții și senzații, care se ghemuia la picioarele lui, incapabilă să-și controleze instinctele. Trebuia să o regăsească pe Emeline cea de dinainte și să urmeze cu strictete ritualurile societății civilizate.

În schimb, când își așeză degetele pe brațul lui, simți că bărbatul îi aruncă o privire triumfătoare, de parcă tocmai i-ar fi confirmat așteptările.

Atingerea lui Lady Emeline venea ca o alinare pentru el, chiar dacă îi era oferită cu reticență. Lăsându-se învăluit de mirosul familiar de melisă, Sam închise ochii. Trebuia să-și recapete stăpânirea de sine înainte ca lacheii să ajungă lângă ei. Fusesse soldat, se gândi. Înfruntase indieni sălbatici și rămăsese ferm pe poziții. Cu toate acestea, îl treceau toate transpirațiile de fiecare dată când se afla în apropierea tinerei văduve. Bombănind o înjurătură, își zise că povestea asta trebuia să înceteze, căci nu s-ar fi putut ridica niciodată la nivelul lui Lady Emeline.

Mulțumit că luase o hotărâre, li se adresă lacheilor:

– Am fost trimiși să vă căutăm. Pot să vă ajut la căratul coșului?

– Nu, domnule. Vă mulțumim, răspunse lacheul mai bătrân.

Abia mai putea să răsuflă de atâta efort, dar nu putea să accepte oferta surprinzătoare a lui Samuel. Era cu totul neobișnuit ca un gentleman să sară în ajutorul servitorilor.

Sam oftă și, alături de Lady Emeline, porni spre locul de picnic.

– Cei din lumea voastră adoră să împartă oamenii în categorii.

– Poftim?

Sam îi făcu semn spre lacheii care găfăiau în spatele lor.

– Discută în detaliu despre poziția fiecăruia în societate și profită de orice ocazie ca să mai tragă o linie de separare. Voi, englezii, scoateți în evidență până și cele mai mici deosebiri dintre oameni.

– Vrei să spui că în Colonii nu există clase sociale diferite? Refuz să cred așa ceva.

– Există diferențe, dar îți dau cuvântul meu de onoare că statutul nu este nici pe departe idolatrizat ca aici. În America, un om poate răzbi prin propriile puteri și se poate ridica mai sus de rangul cu care s-a născut.

– Cum a făcut de altfel și prietenul tău, domnul Thornton, zise ea bătându-l ușor pe braț ca să-și sublinieze vorbele. Un englez!

– Și totuși, Thornton nu a fost invitat la această mică petrecere, nu-i așa? Observând că tenul ei, deja îmbujorat, căpătase o nuanță de roz-închis, Sam își reprimă zâmbetul. Știa că detesta să piardă. Continuă pe un ton serios: Poate că a făcut avere, dar e mai mult decât evident că aristocrații nu-l consideră demn să le țină companie.

– Ei, haide, domnule Hartley! izbucni ea. Doar ai fost în armată. Nu încerca să-mi spui că acolo nu exista o ierarhie.

– Ba da, firește, îi răspunse el cu amărăciune. Și unii dintre cei mai mari nătarăi erau deasupra mea pe scara ierarhică, ajungând chiar până la gradul de general numai în virtutea obârșiei lor. Va trebui să găsești un argument mai bun decât acesta dacă vrei să mă convingi că este o idee atât de grozavă ca oamenii să fie separați după statutul social.

– Fratele meu a fost un soldat prost? întrebă ea încordată.

Sam se blestemă pentru lipsa de tact pe care o dovedise. Doamne, Dumnezeule! Cum putuse fi atât de insensibil? Era absolut normal ca Lady Emeline să se gândească mai întâi la fratele ei.

– Nu. Căpitanul St. Aubyn a fost unul dintre cei mai buni ofițeri pe care am avut onoarea să-i cunosc vreodată.

Lady Emeline ținea capul aplecat și buzele strânse. Uneori putea fi extrem de vulnerabilă, și, undeva adânc în pieptul său, îl dureau să o vadă așa. Era foarte ciudat! Limba ei veninoasă îl făcea să se simtă viu, să-și dorească să o prindă și să o sărute până când gema sub el. Dar atunci când își dezvăluia slăbiciunea îi trezea

un sentiment de neputință. Se ruga din tot sufletul ca Lady Emeline să-și expună acea vulnerabilitate numai față de el, căci nu ar fi putut îndura gândul că un alt bărbat i-ar fi putut vedea latura aceea. Își dorea să fie singurul care s-o protejeze.

– Dar Jasper? întrebă ea apoi. Și el a fost un ofițer bun? Nu știu exact de ce, dar nu prea mi-l pot imagina conducând oameni. Jucând cărți și glumind cu ei, da. Nu și dându-le ordine.

– Atunci poate că nu îl cunoști foarte bine pe logodnicul dumitale.

– Îl cunosc pe Jasper când era mică, replică ea încruntată.

În clipa aceea se apropiau de locul picnicului. Jasper era în mijlocul unui grup de bărbați care râdeau. Dintr-un motiv sau altul își scosese haina, ceea ce era foarte nepotrivit. Îmbrăcat numai în cămașă și vestă, vorbea tare și flutura din brațe ca un gânsac. Gustându-i probabil gluma, grupul izbucni într-un alt hohot de râs.

– În bătlie, lordul Vale a fost cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată, zise Sam gânditor. Când Lady Emeline se întoarse mirată înspre el, îi explică: L-am văzut căzând de pe un cal împușcat. L-am văzut ridicându-se plin de sânge și luptând în continuare, când toți oamenii din jurul său se prăbușeau și muureau. A înfruntat bătlia aceea... a înfruntat moartea, de parcă nu ar fi cunoscut frica. Și uneori chiar a zâmbit în timp ce se lupta.

Cu sprâncenele împreunate, Lady Emeline se uită din nou la Jasper, care se prostea în fața prietenilor săi.

– Poate chiar nu a cunoscut frica.

– Numai proștilor nu le este frică într-o bătlie, spuse Sam clătinând din cap. Iar lordul Vale nu este deloc un prost.

– Atunci înseamnă că este un actor desăvârșit.

– Poate...

– Salvatorii noștri! strigă Lady Hasselthorpe zburătăcindu-se să-i întâmpine. O, vă mulțumesc! Mi-ați salvat picnicul de la dezastru.

Sam zâmbi și făcu o plecăciune.

– Și dumneata? murmură Lady Emeline în timp ce gazda lor se agita pe lângă lacheii care aduseseră vinul. Dumneata cum ai înfruntat moartea?

– Pe atât de bine pe cât am putut, răspunse el crispat.

– Cred că în timpul bătliei ai fost un erou, la fel ca Jasper.

El își mută privirea. Nu se putea uita în ochii ei.

– Nu există eroi pe câmpul de luptă, milady, ci doar supraviețuitori.

– Ești modest...

– Nu. Vorbise prea tare, riscând să atragă atenția asupra lor, dar nu putea să ia în derâdere tocmai acest subiect. Nu sunt un erou.

– Emmie! strigă lordul Vale făcându-le cu mâna. Veniți și mâncați niște plăcintă de porumbel înainte să fie devorată cu totul. Aproape că mi-am riscat viața ca să vă păstrez două felii. Mă tem că puiul la grătar a dispărut deja.

Sam încuviință din cap spre Vale, dar înainte să pornească într-acolo se aplecă și îi șopti lui Lady Emeline la ureche:

– Să nu mă consideri niciodată un erou.

Capitolul 10

Și astfel, toate lucrurile pe care i le promisese bătrânul vrăjitor deveniră realitate. Inimă de Fier trăia într-un castel minunat, iar prințesa Solace era soția lui. Purta haine stacojii și purpurii și era înconjurat de servitori care așteptau să-i îndeplinească fiecare poruncă. Desigur, încă nu putea vorbi, pentru că asta ar fi însemnat să-și încalce jurământul, dar, odată cu trecerea timpului, Inimă de Fier își dădu seama că tăcerea nu era o opreliște atât de îngrozitoare. La urma urmei, unui soldat i se cerea arareori părerea...

din *Inimă de Fier*

– Încruntătura asta nu ți se potrivește deloc, murmură Melisande în dimineața următoare.

Emeline încercă să-și destindă mușchii frunții, dar grimasa de iritare nu era ușor de înlăturat. La urma urmei, se uita la Samuel.

– Ce bine ar fi fost dacă veneai ieri!

– Draga mea, aş fi venit în grabă dacă aş fi ştiut că te usuci pe picioare de dorul meu, zâmbi Melisande. De aceea eşti aşa de posomorâtă?

Emeline oftă şi îşi luă prietena de braţ.

– Nu. Starea mea de spirit nu are absolut nimic de-a face cu tine. Dimpotrivă, sper să mă poţi ajuta să mă calmez.

Se aflau pe pajiştea vastă din spatele castelului Hasselthorpe. Jumătate dintre invitaţi se adunaseră acolo pentru un concurs de tir, iar restul aleseseră să meargă în oraşul din apropiere ca să vadă ce obiective turistice erau de vizitat acolo. La celălalt capăt al pajiştii, lacheii ridicau nişte țințe pictate pe pânză în fața unor căpițe de fân menite să oprească gloanțele care ricoșau. Gentlemenii care voiau să participe la tragere le prezentau armele lor doamnelor care, desigur, aveau să-i susțină cu entuziasm.

– Arma domnului Hartley este extrem de lungă, remarcă Melisande. Fără îndoială, de aceea te uiți la el atât de urât.

– De ce trebuie să iasă mereu în evidență? murmură Emeline în timp ce-și netezea absentă fustele cu dungi rozalii și verzi. E ca și când ar ține neapărat să fie altfel decât ceilalți. Sunt sigură că face asta numai ca să mă enerveze.

– Da, probabil asta e primul lucru la care se gândește dimineața când deschide ochii. „Cum să fac azi ca s-o mai enervez un pic pe Lady Emeline?”

Emeline se încruntă la prietena ei, ai cărei ochi mari și căprui o priveau nevinovați.

– Mă comport ca o neroadă, nu-i așa?

– E, haide, draga mea, eu n-am zis neroadă!

– Nu, dar nici nu mai era nevoie s-o spui, oftă Emeline. În altă ordine de idei, vreau să-ți arăt ceva. Este o carte de basme pe care obișnuia să ne-o citească fosta noastră doică. Am găsit-o de curând, dar cred că e scrisă în germană. Ai putea să mi-o traduci tu?

– Pot să încerc, dar nu îți promit nimic. Știu doar puțină germană, și există multe cuvinte pe care nu le înțeleg. Asta din cauză că am învățat limba de la mama și nu dintr-o carte.

Emeline încuviință din cap. Mama lui Melisande fusese prusa-că și nu învățase niciodată engleza cum trebuie, deși se măritase

la vârsta de șaptesprezece ani. Iar prietena ei crescuse vorbind atât germană, cât și engleză.

Odată ce fu așezată și ultima țință, lacheul se îndreptă spre grupul de trăgători. Domnii dădeau din cap cu un aer solemn, în mod evident hotărând în ce ordine să tragă.

– Nu știu de ce, dar face ca orice gând inteligent să mi se șteargă din minte, zise Emeline, după care își dădu seama că iar se uita urât la Samuel.

Spre deosebire de ceilalți gentlemen, el nu făcea un spectacol din ochirea ținței. Stătea relaxat, cu greutatea pe un picior și cu șoldul ușor ieșit în afară, și-și ținea arma de țeavă, cu patul odihnindu-se pe pământ.

Când privirile li se întâlneau, Samuel înclină din cap scurt, fără să zâmbească. Emeline se grăbi să-și mute privirea, însă îi vedea cu ochii minții părul ciufulit de vânt, haina simplă, maro, și jambierele care-i erau acum atât de familiare. Vestimentația aceea nu-l avantaja deloc, scoțându-l în evidență printre gentlemenii îmbrăcați adecvat pentru o partidă de tir. Ar fi putut fi confundat cu un servitor, se gândi ea. Și totuși, trebuia să facă uz de fiecare strop de voință ca să nu se uite la el.

– M-a sărutat ieri, spuse ea dintr-odată, în timp ce frământa panglica de dantelă pe care o purta la gât.

Melisande încremeni.

– Domnul Hartley?

– Da.

Simțea că el o privea, chiar dacă nu se mai uitase deloc în direcția lui.

– Și l-ai sărutat și tu înapoi? o întreabă prietena ei, de parcă s-ar fi interesat la un vânzător de prețul unei panglici.

– Doamne! gemu Emeline.

– Voi presupune că asta înseamnă că da, murmură Melisande. Este un bărbat chipeș, într-un fel necizelat și primitiv, dar nu aş fi crezut că eşti atrasă de el.

– Păi nu sunt!

Mințea. Era ca și când ar fi suferit de o febră teribilă. Roșea până în vârful urechilor ori de câte ori Samuel se afla în preajma ei și, mai grav, nu părea capabilă să-și controleze nici corpul, nici emoțiile. Nu se mai simțise niciodată atât de bine, nici măcar

cu Danny. Gândul acesta o făcu să-și muște buza. Fiul ei era atât de tânăr și de vesel, iar ea fusese tânără și veselă odată cu el. I se părea nedrept că în clipa aceea avea sentimente mai puternice pentru un alt bărbat – un bărbat care nici măcar nu era soțul ei.

– Atunci, fără îndoială o să-l eviți pe viitor, zise Melisande aruncându-i o privire sceptică.

Emeline întoarse capul pentru a-l scoate pe Samuel din raza ei vizuală. În schimb, se uita la un iaz ornamental, amplasat în spatele țințelor. Părea să fie plin de stuf. Lady Hasselthorpe ar fi trebuit să aibă grijă să curețe iazul înainte de a invita atât de mulți oameni la ea acasă. O văzu apoi pe doamna Fitzwilliam stând singură la marginea apei. Biata femeie!

– Nu știu ce o să fac.

– O doamnă înțeleaptă ar căuta să petreacă mai mult timp în compania logodnicului ei, desigur, murmură Melisande.

Bineînțeles că și Jasper făcea parte din grupul trăgătorilor. Adora orice activitate care implica un efort fizic. Dar spre deosebire de Samuel, el se mișca tot timpul – ba se ghemuia la pământ dintr-un motiv sau altul, ba îi ajuta pe lachei să îndrepte țințele. Pentru o clipă, Emeline își aminti ce-i spusese Samuel despre Jasper: că se luptase de parcă nu ar fi cunoscut frica. I se părea că imaginea aceea nu se potrivea deloc cu bărbatul pe care-l cunoștea ea. Dar, pe de altă parte, poate că o femeie nu ajungea niciodată să-i cunoască cu adevărat pe bărbații din viața ei.

– Știi și tu foarte bine că treaba asta nu are nimic de-a face cu Jasper.

– Dar ai o înțelegere cu el, îi aminti prietena sa pe un ton neutru.

– O înțelegere, da. Și exact asta este. Jasper nu este deloc implicat emoțional.

– Nu? Cu buzele strânse, Melisande se uită la vârfurile pantofilor săi. Eu cred că ține destul de mult la tine.

– Mă vede ca pe o soră.

– Asta poate reprezenta fundamentul unei uniuni pline de iubire și...

– Are alte femei.

Cum Melisande nu mai spuse nimic, Emeline se întrebă în sine ea dacă o șocase. Era de așteptat ca un aristocrat să aibă

aventuri – atât înainte de căsătorie, cât și după –, dar chestiunea nu trebuia discutată cu voce tare.

– Asta nu te-a deranjat deloc înainte, zise Melisande. Hai mai bine să ne uităm cum trag la țință.

– Nu mă deranjează nici sentimentele pe care le are Jasper pentru mine, continuă Emeline pe când se îndreptau agale spre locul concursului. De fapt, cred că e spre binele căsniciei ca un bărbat să simtă o considerație tandră pentru soția lui. Mi se pare mult mai bună decât o pasiune disperată.

Melisande îi aruncă o privire tăioasă, dar nu făcu nici un comentariu. Se apropiaseră deja destul de mult de grupul de trăgători. Ducele de Lister făcu un pas în față și își pregăti arma cu gesturi teatrale. Neîndoindu-se, primise dreptul de a trage primul datorită rangului său.

– Ce om nesuferit, murmură Melisande.

– Ducele?

– Da. Își târăște amanta după el de parcă ar fi un câine în lesă.

– Pe ea nu pare s-o deranjeze.

Doamna Fitzwilliam își umbrise ochii cu palma ca să-l poată privi pe duce trăgând la țință, iar părul ei blond strălucea ca aurul în lumina soarelui. Părea complet relaxată.

– Păi nu prea poate să arate vreo nemulțumire dacă vrea să-și păstreze poziția, nu? pufni Melisande. Chiar și așa, trebuie să fie îngrozitor. Nici una dintre doamne nu vrea să-i adreseze cuvântul, pe când el este privit ca un gentleman perfect respectabil.

În acel moment, ducele ridică arma la umăr. Melisande își acoperi urechile cu mâinile și se strâmbă când sunetul împușcăturii reverberă din zidurile castelului Hasselthorpe.

– De ce trebuie să fie armele atât de zgomotoase?

– Pentru ca noi, doamnele, să fim impresionate pe măsură, bănuiesc, zise Emeline absentă.

Un lacheu se îndreptă spre țință și făcu un cerculeț negru în jurul găurii lăsate de glonț, pentru ca toată lumea să poată vedea unde nimerise. Era spre marginea țintei, spre nemulțumirea ducelui, însă doamnele aplaudară cu entuziasm. Doamna Fitzwilliam porni spre protectorul ei, parcă pentru a-l felicita, dar el, fără s-o bage în seamă, se duse să vorbească cu lordul Hasselthorpe. Emeline o privi pe femeie oprindu-se nesigură, zâmbind

pe jumătate și îndreptându-se înapoi spre malul iazului. Melisande avea dreptate, rolul de amantă nu era deloc unul ușor.

– Domnii arată foarte viguroși cu arma în mână! exclamă Lady Hasselthorpe fluturând din mână spre ele.

În ziua aceea gazda lor purta o rochie cu buline roz și o mulțime de panglici roz și verzi peste o crinolină imensă, iar într-o mână ținea un toiag alb. După toate aparențele, voise să se deghizeze în păstoriță, chiar dacă Emeline se îndoia sincer că existau prea multe păstorițe care să poarte crinolină în timp ce se îngrijeau de oi.

– Îmi place la nebunie să-i privesc pe domni demonstrându-și dibăcia, continuă Lady Hasselthorpe, însă fu întreruptă de o nouă împușcătură zgomotoasă.

Melisande se sperie de sunet și tresări.

– Minunat, gemu ea străduindu-se să zâmbească.

– O, iată că urmează domnul Hartley cu arma lui ciudată, zise Lady Hasselthorpe mijind ochii în direcția standului de tir. Mioopia ei ajunsese deja notorie, însă refuza cu desăvârșire să poarte ochelari. Credeți că o tragă bine, având o țeavă atât de lungă? O, vai! Poate o să o explodeze! Asta ar fi extrem de interesant!

– Da, într-adevăr, mormăi Emeline.

Samuel de duse la linia de demarcație și, preț de o clipă, rămase nemișcat, uitându-se la țintă. Apoi, cu mișcări atât de rapide încât abia dacă puteau fi observate cu ochiul liber, ridică pușca pe umăr, ochi și trase.

În public se instalează imediat o tăcere uimită. Lacheul se îndrepta spre țintă cu pensula. Samuel se îndepărtase deja, în timp ce toți ceilalți așteptau cu suflul la gură să vadă unde nimerise glonțul. Lacheul pictă solemn un cerc negru chiar în mijlocul țintei.

– O, Doamne, a nimerit fix în centru, murmură cineva.

Doamnele aplaudară și toți domnii se înghesuiră imediat în jurul lui Samuel, ca să-i examineze pușca.

– Dumnezeuule, urăsc sunetul armelor de foc! oftă Melisande dezlipindu-și palmele de pe urechi.

– Ar fi trebuit să-ți aduci niște dopuri din bumbac, zise Emeline absentă.

Samuel nici măcar nu clipise. Nici când ridicase arma la umăr, nici din cauza bubuiturii și a fumului de cremene care se ridicase deasupra lui. Ceilalți domni mânuiau cu ușurință o armă de foc

și probabil mergeau destul de des la vânătoare sau exersau trasul la țintă în timpul excursiilor la țară, dar nici unul dintre ei nu demonstrase acea naturalețe absolută de care dăduse dovadă Samuel. Nu îi era deloc greu să-și imagineze că știa cum să mânuiască arma aceea și pe întuneric, în timp ce fugea sau când era atacat. Și probabil chiar le făcuse pe toate.

– Da, murmură Melisande, cu siguranță aș fi arătat mult mai bine dacă din urechi mi-ar fi ieșit niște călți. M-ar fi făcut să se măn perfect cu un iepure.

Emeline râse când și-o imaginea pe prietena ei având urechi de iepure. Chiar atunci însă, Samuel se uită la ea, ca și când ar fi putut să-i audă râsetul. I se tăie respirația când ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Chiar și de la distanța aceea putea să vadă intensitatea cutremurătoare care se ascundea în privirea lui întunecată. Samuel se întoarse apoi, când lordul Hasselthorpe îi spusese ceva. Emeline putea simți cum tot sângele îi pulsa în temple.

– Ce o să mă fac? șopti ea.

– A naibii de bună lovitura, murmură Vale din spatele lui Sam.

– Mersi, răspunse el, în timp ce gazda lor se pregătea să tragă.

Hasselthorpe ținea picioarele prea apropiate și era în pericol să cadă sau cel puțin să se dezechilibreze în timp ce apăsa pe trăgaci.

– Dar pe de altă parte, ai fost mereu un țintaș bun, continuă Vale. Mai ții minte când ai împușcat cinci veverițe pentru cină?

– Nu că ar fi ajutat la ceva, zâmbi Sam ridicând din umeri. Tot n-au fost suficiente pentru a umple oala de tocană. Erau prea pricăjite.

Era foarte conștient că Lady Emeline se afla la câțiva metri distanță și îi șoptea ceva prietenei sale. Oare despre ce discutau cele două doamne? Sau, pur și simplu, era o stratagemă ca să-i evite privirea?

– Pricăjite sau nu, ne-au dat ocazia să mâncăm niște carne proaspătă. Pe legea mea, cred că Hasselthorpe o să cadă, nu-i așa?

– S-ar putea.

Priviră amândoi în tăcere în timp ce gazda lor închise un ochi, luă ținta în cătare, apăsa pe trăgaci și apoi inevitabil, se dezechilibră din cauza reculului puternic al armei. Glonțul trecu

pe lângă t  nt     i o rată cu totul. Prietena lui Lady Emeline   i aco-
peri urechile   i se strâmbă.

– Cel pu  in nu a căzut, remarcă Vale, p  r  nd un pic dezamăgit.
Sam se   ntoar  se spre el.

– Ai apucat să-l întrebi de caporalul Craddock?

– Am adresa pe care ne-a dat-o Thornton şi am aflat   i unde
este Honey Lane, spuse viconteleg   eg  n  ndu-se pe c  lc  ie. Acolo
e casa lui Craddock.

– Foarte bine. Atunci nu ar trebui să ne fie greu să o găsim
m  ine.

– Chiar deloc. Din câte îmi amintesc eu, Craddock era o fire
ra  ional  . Dacă ne poate ajuta cineva în treaba asta, sunt sigur că
el este acela.

Sam încuviință din cap. Spera al naibii de mult ca Vale să aibă
dreptate   i Craddock să-i poată ajuta.

Deja rămăseseră foarte puțini supraviețuitori cu care să
discute.

  n seara aceea, Emeline   i netezi meticulos fusta corai peste
crinolină, după care   i făcu o intrare gra  ioas   în sala de bal a
castelului Hasselthorpe. După spusele gazdei, încăperea aceea
imensă fusese redecorat   recent   i, aparent, proprietarii nu se dă-
duseră în lături de la nici o cheltuială. Pere  ii erau zugr  vi  i într-un
roz pal,   i nenumărate ghirlande aurii de vi    -de-vie împodobeau
tavanul, st  lpii de sus  inere, ferestrele, ușile   i tot ce altceva le
mai trecuse prin minte arhitec  ilor. Din loc în loc existau meda-
lioane cu rame din frunze aurite, în stil baroc,   nf      nd scene
pastorale cu nimfe   i satiri. Întregul salon semăna cu o floare za-
harisit  , adică era cople  itor de dulceag.

Totuși, pe Emeline o preocupa mai mult Samuel decât balul
grandios dat de so  ii Hasselthorpe. Nu-l mai văzuse de la între-
cerea de tir din după-amiaza aceea. Oare avea să participe la se-
rată, ținând seama de reac  ia pe care o avusese la balul contelui
Westerton? Știa că era o prostie din partea ei să-  i facă at  tea griji
pentru o chestiune care n-o privea, dar nu se putea ab    ne să nu
spere că Samuel hot  r  se să-  i petreacă seara în camera lui. Ar fi
fost îngrozitor dacă ar fi suferit o nouă criză.

– Lady Emeline!

O voce subțire ciripi în apropierea ei. C  nd se   ntoar  se, Eme-
line nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Lady Hasselthorpe, care
purta o rochie din mătăsuri roz, aurii   i verde-deschis, cu o croială
extravagantă   i o crinolină atât de amplă, încât probabil o obli-
ga să se strecoare pe lateral ca să-  i facă drum printre invita  i.
Nuan  a roz a fustelor sale se potrivea perfect cu aceea de pe pe-
re  ii sălii de bal.

– Lady Emeline! O, mă bucur atât de mult să te văd!   i stri-
g   Lady Hasselthorpe, de parcă nu o mai văzuse de câțiva ani.
Ce p  rer   ai despre păuni?

Emeline clipi mirată.

– Mi se par niște păsări foarte frumoase.

– Da, dar sculpta  i din zahăr?   n superbii ochi albaștri ai lui
Lady Hasselthorpe se citea o îngrijorare sinceră. Vreau să spun...
zahărul este în întregime alb, nu-i a  a?   n timp ce p  unii sub exact
opusul. Se poate spune orice despre ei, numai că sunt albi, nu.
Cred că tocmai multitudinea de culori a penajului lor   i face să fie
at  t de frumo  i. Prin urmare, un p  un de zahăr nu e același lucru
cu un p  un adevărat, nu?

– Nu, zise Emeline bătând-o u  or pe bra  . Dar sunt sigură că   i
p  unii de zahăr vor fi la fel de minuna  i precum cei reali.

– Mmm. Lady Hasselthorpe nu părea prea convinsă, dar pri-
virea ei se mutase deja spre un grup de doamne din spatele lui
Emeline.

– L-ai văzut cumva pe domnul Hartley? o întrebă aceasta   na-
inte să apuce să se îndepărteze.

– Da. Sora lui este foarte frumoasă   i o dansatoare foarte bună.
Eu cred că asta ajută întotdeauna, nu e  ti de aceeași p  rer  ? Apoi
Lady Hasselthorpe se aplecă spre o invitată   i, spre uimirea acea-
steia, începu să-i povestească dezlânat despre supa de   testoas  
din meniu.

Emeline oftă frustrată. O zărise pe Rebecca mi  c  ndu-se gra-
  ios în ritmul muzicii, dar unde era Samuel? Ocoli   irul de dansa-
tori, cu inten  ia de a merge în colțul opus al sălii. Trecu pe lângă
Jasper, care   i   optea ceva la ureche unei fete, făcând-o să se   m-
bujoreze, dar apoi drumul şi fu blocat de un grup de gentlemenii în
vârstă, care pălăvrăgeau cu spatele la ea.

– M-am uitat pe cartea de basme pe care mi-ai lăsat-o în cameră, zise Melisande din spatele ei.

Emeline se întoarse. Prietena ei purta o rochie într-o nuanță de gri-marونی care o făcea să arate că o baborniță prăfuită. Ridică din sprâncene, dar hotărî să nu-i comenteze opțiunile vestimentare. Mai avuseseră discuția aceea și în trecut, însă toate eforturile ei fuseseră zadarnice.

– Și poți s-o traduci?

– Cred că da. Melisande își deschise evantaiul și-l flutură ușor. Nu m-am uitat decât peste o pagină sau două, dar am reușit să descifrez mai multe cuvinte.

– O, bun.

Probabil că Melisande îi ghicise preocupările, căci îi aruncă o privire atentă.

– L-ai văzut?

Nu era nevoie să mai explice la cine se referea, se gândi abătută Emeline.

– Nu.

– Parcă l-am văzut ieșind pe terasă.

Ușile de sticlă fuseseră lăsate deschise, anume pentru a permite intrarea brizei răcoroase.

– Mulțumesc.

– Ai grijă, îi spuse Melisande închizându-și evantaiul cu un pocnet.

– O să am, promise Emeline.

Odată ajunsă pe terasă, simți cum o năpădea dezamăgirea. Erau câteva cupluri care se plimbau de colo, colo, însă nu văzu nicăieri silueta distinctivă a lui Samuel. Privea în jur abătută când îi simți prezența în apropierea ei.

– Arăți minunat în seara asta. Respirația lui îi mângâie umărul gol și îi înfioră pielea.

– Mulțumesc, murmură ea.

Încercă să-i vadă chipul, dar el îi luase deja mâna și i-o așezase în scobitura cotului său.

– Ne plimbăm?

Era o întrebare retorică, dar Emeline încuviință din cap oricum. Aerul rece al serii era o bucurie după căldura din sala de bal. Pălăvrăgelile invitațiilor se stinseră undeva în spatele lor când

ajunseră pe aleea cu pietriș. De crengile pomilor fructiferi erau atârinate felinare care străluceau precum niște licurici în amurgul tomnatic.

Emeline se cutremură, moment în care mâna lui se strânse pe a ei.

– Putem să intrăm, dacă ți-e frig.

– Nu, sunt bine. Tu ești?

– Mai mult sau mai puțin, mormăi el. Probabil mă crezi un idiot.

– Nu.

Câteva clipe nu se mai auziră decât pașii lor pe pietriș. Emeline se gândise că Samuel ar fi putut încerca să o atragă în zona întunecată a grădinii, dar el înainta neabătut pe cărarea aceea respectabilă și luminată.

– Ți-e dor de Daniel?

În primul moment îl înțelese greșit, crezând că se referea la răposatul ei soț, dar își dădu seama repede că era vorba de băiat.

– Da. Îmi tot fac griji că s-ar putea să aibă coșmaruri. Uneori îl chinuie... La fel ca pe tatăl său.

Îl simți apoi privind-o.

– Cum era tatăl său?

– Era foarte tânăr, spuse ea cu ochii în pământ. Extrem de tânăr. Probabil crezi că bat câmpii, dar e adevărat. La momentul respectiv nu mi-am dat seama de asta, pentru că eram și eu foarte tânără. Era doar un băiat când ne-am căsătorit.

– Dar l-ai iubit, zise el încet.

– Da, șopti ea. L-am iubit cu disperare.

Era o ușurare să aibă ocazia de a recunoaște cât de mult îl iubi-se pe Danny. Și cât de mult o dărmase moartea lui.

– Și el te-a iubit pe tine?

– O, da. Nici măcar nu trebuia să se gândească prea mult înainte de a-i răspunde. Spunea că s-a îndrăgostit de mine la prima vedere. Ne-am cunoscut la un bal, exact ca acesta. Tante Cristelle ne-a făcut prezentările. Era prietenă cu mama lui Danny.

Samuel încuviință din cap, dar nu zise nimic.

– Și apoi mi-a trimis flori și m-a scos la plimbare... și a făcut tot ce era de așteptat. Cred că familiile noastre au fost surprinse

când ne-am anunțat logodna. Aproape uitaseră că nu eram deja logodiți.

Fuseseră niște zile minunate, dar pe care în clipa aceea și le amintea doar ca prin ceață. Oare chiar fusese vreodată atât de tânără?

– A fost un soț bun?

– Da, răspunse ea zâmbind. Uneori mai bea și mai juca jocuri de noroc, dar toți bărbații fac asta. În plus, obișnuia să-mi cumpe-re cadouri și să-mi facă cele mai frumoase complimente.

– Sună ca o căsătorie ideală, remarcă el.

– Chiar a fost.

Se întrebă dacă nu cumva era gelos, însă chiar în acel moment Samuel se opri și se întoarse cu fața spre ea, iar Emeline văzu că nu exista nici o urmă de gelozie în ochii lui.

– Atunci de ce, după o primă căsnicie ideală și înfăptuită din iubire, ți-ai dori o a doua lipsită de dragoste?

Emeline icni. Se simțea de parcă tocmai primise un pumn în stomac. Ridică involuntar mâna, ori ca să se apere, ori ca să-l ples-nească, însă el o prinse de încheietură și i-o trase ușor, lăsând-o fără apărare.

– De ce, Emeline?

– Asta nu este treaba ta, spuse ea, incapabilă să-și stăpânească tremurul vocii.

– Ba cred că este, milady.

– O să fim văzuți, șuieră ea. În clipa aceea aleea era pustie, cu excepția lor, dar știa că nu avea să rămână astfel pentru mult timp. Dă-mi drumul.

– M-ai mințit! Ignorându-i rugămințile, își apropie de ea ochii cercetători. L-ai iubit.

– Da! L-am iubit, iar el m-a părăsit, ducându-se pe lumea cea-laltă. I se întretăie respirația când rosti acele cuvinte trădătoare. M-a lăsat singură.

Samuel o privea de parcă i-ar fi putut citi gândurile. De parcă ar fi văzut tot ce ascundea în sufletul ei.

– Emeline...

– Nu!

Se smulse de lângă el și fugi. Alerga disperată pe alee, de parcă o hoardă de demoni s-ar fi aflat pe urmele ei.

Cerul era înnorat în dimineața următoare, când Sam și lordul Vale plecară de la castel. Sam, care tremura de frig pe calul său închiriat, spera să nu-i prindă ploaia. Nu apucase să stea de vorbă cu Emeline, pentru că ea se asigurase să fie mereu în compania cuiva ori de câte ori îl zărise. Îl deranja refuzul ei de a purta o discuție intimă. Înțelesese foarte bine că atinsese un punct sensibil în seara precedentă, când o forțase să recunoască dragostea pe care i-o purtase primului ei soț. De fapt, Sam avea sentimentul că Emeline era capabilă să simtă o iubire profundă și mistuitoare.

Și poate că asta era problema. De câte ori putea să ofere acel gen de iubire și să o piardă fără să resimtă în cele din urmă și efectele secundare? Și-o imagina ca pe un foc care se domolea, arzând mocnit și economisindu-și jăraticul, pentru a nu se stinge cu totul. Știa că numai un bărbat foarte hotărât ar fi putut stârni din nou vâpaia din sufletul ei.

Calul scutură din cap, smucind hățurile, iar asta îl trezi din visare. El și Vale călăreau spre Dryer's Green, orașelul din apropiere unde locuia caporalul Craddock. Vale fusese neobișnuit de tăcut la plecare, dar, când ajunseră la poarta masivă a domeniului Has-selthorpe, spuse:

– Ieri, la concurs, m-ai impresionat. Cred că de fiecare dată ai nimerit în centrul țintei.

– Mulțumesc, zise Sam, uimit de compliment. Am observat că tu nu ai tras.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Vale.

– Mi-au ajuns armele și împușcăturile din război.

Sam încuviință din cap. Înțelegea asta foarte bine. Indiferent dacă fuseseră simpli soldați sau ofițeri, în acel război, cu toții avu-seseră parte de experiențe pe care și-ar fi dorit să nu le mai retră-iască niciodată.

– Probabil mă crezi laș, murmură viconte.

– Nici pe departe.

– Ești amabil să spui asta. În momentul acela calul lui se spe-rie de un morman de frunze, așa că fu nevoit să tragă hățurile.

După aceea continuă: Este ciudat. Nu mă deranjează să aud sunele de împuşcături sau să simt fumul de cremene, dar nu suport să țin efectiv o armă în mână. Greutatea ei și senzația pe care mi-o dă... Într-un fel mă transportă înapoi în timp, și războiul devine iarăși real. Mult prea real.

Sam nu răspunde. La urma urmei, cum ar fi putut răspunde unei asemenea afirmații? Uneori, și pentru el războiul era ceva mult prea real. Poate că, de fapt, supraviețuia mai departe în inimile tuturor soldaților care se întorseseră acasă, indiferent dacă fuseseră răniți sau scăpaseră aparent nevătămați.

Drumul era mărginit pe de-o parte de un gard vechi, iar pe cealaltă de un zid dărăpănat, dincolo de care se întindeau câmpuri aurii și verzi. Văzu în depărtare niște oameni ieșiți la cosit. Femeile aveau fustele suflecate deasupra genunchilor, iar bărbații purtau salopete.

– Știi că și Hasselthorpe a fost în război?

– Serios? se miră Sam, gândindu-se că lordul Hasselthorpe nu avea deloc aerul sau ținuta specifice foștilor militari.

– A fost aghiotantul unui general, zise Vale. Nu mai țin minte al căruia.

– A fost la Québec ?

– Nu. Nu știu dacă a participat la vreo bătălie. În orice caz, nu cred că a stat prea mult timp în armată înainte de a-și lua în primire moștenirea.

Sam aprobă printr-un gest. Mulți aristocrați căutau să-și găsească posturi calde în armata Majestății Sale, iar aptitudinile lor pentru viața cazonă nu contau deloc în alegerea carierei.

Peste câteva minute ajunseră la Dryer's Green. Era un orașel mic, dar plin de viață – genul acela în care se ținea săptămânal un târg îmbelșugat. Trecură pe lângă fierărie și pe lângă magazinul cizmarului, după care zăriră un han.

– Mi s-a spus că Honey Lane este pe aici, zise Vale.

Pe drumeagul cu pricina nu era decât o singură căsuță, una mică și dărăpănată, cu un acoperiș din stuf înnegrit de vreme. Sam se uită întrebător la viconte, dar acesta ridică din umeri. Descălecară și își legară caii de niște crengi joase din apropierea zidului care împrejmuia căsuța, apoi Vale deschise zăvorul porții din

lemn și înaintară pe alea pietruită. Probabil că locul acela fusese frumos cândva. Exista o grădină, chiar dacă acum plantele erau uscate, iar casa în sine părea destul de bine proporționată, deși nu mai cunoscuse de mult o renovare. În mod evident, Craddock trecea printr-o perioadă dificilă sau poate că nu mai era în stare să se îngrijească de gospodărie.

Sam ciocăni la ușa joasă, însă nu veni nimeni să le deschidă. Așteptă o clipă, după care mai bătut o dată, ceva mai tare.

– Poate că nu-i acasă, opină Vale.

– Ai reușit cumva să afli unde lucrează?

– Nu, am...

Scârțâitul ușii îl întrerupse. Prin deschizătura cât o palmă zăriră silueta unei femei de vârstă mijlocie. Avea pe cap o bonetă albă, dar în afară de asta era complet îmbrăcată în negru. Peste hainele simple de zi purta un șal lat, care îi acoperea pieptul și era înnodat la talie.

– Da?

– Scuzați-ne de deranj, doamnă, zise Sam. Dar îl căutăm pe domnul Craddock. Ni s-a spus că locuiește aici.

Femeia scoase un oftat plin de amărăciune.

– E adevărat că a locuit aici, dar nu mai locuiește. E mort. S-a spânzurat acum o lună.

Capitolul 11

Trecură șase ani de fericire netulburată – ce om nu ar fi fost fericit să fie bogat și însurat cu o femeie care-l iubea? Iar în al șaselea an Inimă de Fier cunoscuse cel mai fericit moment din viață, atunci când prințesa descoperi că rămăsese grea. Și ce mai veselie puse atunci stăpânire pe Orașul Strălucitor! În noaptea în care prințesa născu un fiu, oamenii dansară pe străzi, și regele le dăruie tuturor monede de aur. Acel bebeluș micuț era moștenitorul tronului și într-o zi avea să poarte pe cap coroana regală. În noaptea aceea, Inimă de Fier le zămbi fiului și soției lui. Știa și se bucura că în scurt

timp avea să poată rosti numele amândurora, fiindcă mai rămâneau trei zile până la sfârșitul perioadei de șapte ani de tăcere...

din *Inimă de Fier*

– Caperele, zise Lady Hasselthorpe.

Emeline luă o înghițitură din friptura de găscă și se uită la gazda sa.

– Da?

– Vreau să spun... Lady Hasselthorpe privi la invitații așezați în jurul mesei aranjate impecabil. Cu toții se opriseră din mâncat și așteptau să audă continuarea. De unde apar de fapt?

– De la bucătar! Ha! exclamă un tânăr domn, dar nimeni nu îl băgă în seamă, cu excepția domnișoarei de lângă el, care chicoti admirativ.

Lordul Boodle, un domn în vârstă, al cărui chip palid și subțire era pe jumătate ascuns de peruca lungă și cam încâlcită, își dresе glasul.

– Cred că sunt muguri.

– Într-adevăr? Minunații ochi albaștri ai lui Lady Hasselthorpe se făcură mari de uimire. Dar asta este destul de ciudat. Mă gândeam că sunt mai degrabă înrudite cu mazărea, doar că mai acre... Dacă înțelegi la ce mă refer.

– Da, da, așa este, draga mea, mormăi lordul Hasselthorpe din celălalt capăt al mesei. Oamenii se întrebau uneori cum ajunsese el, un gentleman slab, morocănos și fără nici un dram de umor, să se însoare cu frumoasa Lady Hasselthorpe. Își dresе glasul și adăugă: După cum spuneam...

– O mazăre foarte, foarte acră, îl întrerupse din nou Lady Hasselthorpe. Se uită încruntată la băltoaca de sos care înconjura felia de friptură de pe farfurie. Prin sosul acela înotau câteva capere. De fapt, nu sunt sigură dacă îmi plac... sunt mici și acre. Stau ascunse într-un sos simplu și bun, iar atunci când mușc dintr-una tresar surprinsă de fiecare dată. Nu ți se întâmplă și dumatăle? îl întrebă pe ducele de Lister, care stătea chiar în dreapta ei.

Ducele era cunoscut în Parlament pentru abilitățile sale oratorice, însă în clipa aceea părea să fi rămas fără cuvinte.

– Păi...

Emeline se hotărî atunci să salveze conversația.

– Să-l rugăm pe lacheu să-ți ia farfuria?

– O, nu, nu-i nevoie! exclamă surâzătoare Lady Hasselthorpe. Rochia din seara aceea avea aceeași nuanță cu ochii ei albaștri. În plus, o accesORIZASE perfect cu un șirag de perle, care-i scotea în evidență gâtul lung și subțire. Va trebui doar să fiu mai atentă la capere, nu-i așa? zise ea luând o înghițitură din friptură.

– Ce femeie curajoasă! murmură ducele.

Stăpâna casei îi adresă un zâmbet radios.

– Chiar sunt, nu-i așa? Cu siguranță mai curajoasă decât lordul Vale și domnul Hartley. Ei nici măcar nu s-au întors din oraș în timp util pentru cină. Dacă nu cumva... se ascund în camerele lor? încheie ea privind-o întrebător pe Emeline.

În legătură cu asta își făcea griji și Emeline. Unde s-ar fi putut duce Samuel și Jasper? Plecaseră imediat după prânz, iar orașelul nu era departe.

Cu un aer degajat, îi răspunse gazdei:

– Probabil că s-au oprit la taverna din sat sau ceva de genul acesta. Știi și dumneata cum sunt gentlemenii...

Lady Hasselthorpe făcu ochii mari, de parcă n-ar fi fost prea sigură că știa cum sunt gentlemenii.

– De fapt... Lister își dresе glasul, apoi adăugă: Cred că lordul Vale este în seră.

Lady Hasselthorpe făcu din nou ochii mari.

– Dar ce ar putea face acolo? Nu știe că cina nu se servește în seră?

– Cred că este puțin... ăăă... Ducele se bâlbâi și se înroși imediat la față. ... *indispus*.

– Prostii! pufni gazda lor fără menajamente. Nu ai de ce să stai în seră dacă ești indispus. Cu siguranță ar fi ales biblioteca dacă era într-adevăr așa.

Ducele ridică uimit din sprâncenele-i stufoase, dar Emeline abia dacă-i observă reacția. Ce căuta Jasper în seră? *Indispus*? Ar fi trebuit să se fi întors de ceva timp ca să apuce să se îmbete. Dar, mai important de atât, unde era Samuel?

– L-ați văzut cumva pe domnul Hartley? îl întrebă pe duce, întrerupându-i explicația sa întortocheată despre motivul pentru care un domn ar fi ales să fie indispus în seră.

– Nu, doamnă, îmi pare rău.

– Ei bine, atunci vor rata amândoi cina, conchise veselă Lady Hasselthorpe. Și se vor duce la culcare nemâncăți.

Emeline făcu eforturi să zâmbească la acea glumă nesărată. Cina mai dură o oră, și pentru nimic în lume nu ar fi putut să spună în ce fel participase la conversație. După ultimul fel, compus din brânzeturi și pere, zăbovi atât cât mai era nevoie pentru a nu fi considerată nepoliticoasă, după care se grăbi în direcția serei. Când ajunse la o ușă mare, din sticlă și lemn, menită să țină căldura și umezeala în interior, o deschise cu sufletul la gură.

– Jasper?

Nu se auzea nimic altceva decât un susur de apă. Se încruntă exasperată și închise ușa în urma ei.

– Jasper?

Auzi un zăngănit un pic mai în față, urmat de o voce masculină care înjura. Fără îndoială era Jasper. Sera avea o formă alungită, cu pereții și tavanul din sticlă. Din loc în loc erau așezate câteva ghivece cu flori, dar cam la atât păreau să se reducă eforturile lui Lady Hasselthorpe în materie de botanică, restul spațiului fiind ocupat până la refuz de obiecte ornamentale.

Emeline își adună fustele și continuă pe culoarul de marmură. Când ajunse în capăt, dădu ocol unei statui din piatră care o înfățișa pe Venus și-l găsi pe Jasper lenevind pe o bancă. În spatele său se afla o alveolă având în centru o fântână bogat împodobită.

– Aici erai, zise ea.

– Aici eram?

Cu ochii închiși, Jasper stătea într-o rână, iar părul și hainele lui aveau un aspect dezordonat. Emeline nu-și putea da seama cum de nu căzuse încă de pe bancă. Își așază mâna pe umărul lui și îl scutură zdravăn.

– Unde este Samuel?

– Încetează! Mă faci să amețesc. Se chinuia să-i dea mâna la o parte cu ochii închiși, însă nici măcar nu era pe aproape.

Dumnezeule! Emeline se încruntă. Știa că domnii consumau cantități mari de alcool și că lui Jasper în mod special îi plăceau tăriile, dar nu-l mai văzuse niciodată cu adevărat beat. Vesel, da. Beat, nu. Și pe deasupra și în public! Iar asta nu făcea altceva decât să-i sporească și mai mult îngrijorarea.

– Jasper! Ce s-a întâmplat? Unde este Samuel?

– E mort!

O trecu instantaneu un fior de groază pură, dar apoi își dădu seama că așa ceva era pur și simplu imposibil. Cu siguranță ar fi auzit dacă Samuel avusese vreun fel de accident. Nu? Lui Jasper îi căzuse capul în față, astfel că bărbia i se odihnea pe piept. Emeline se lăsă în genunchi ca să-i poată vedea fața.

– Jasper, dragule, spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Ochii lui turcoaz se deschiseră brusc. Erau atât de plini de amărăciune, încât Emeline icni.

– Omul acela. S-a sinucis. Of, Emmie, treaba asta nu se va termina niciodată, nu-i așa?

Avea doar o idee vagă despre ce bolborosea logodnicul ei, dar era limpede că se întâmplase ceva cumplit.

– Și Samuel? Samuel unde s-a dus?

Când Jasper își aruncă brațul peste spătarul băncii, aproape că se prăbuși pe spate în fântână. Emeline îl cuprinse de talie ca să-l stabilizeze, dar el nu păru să observe nici că fusese pe punctul să cadă, nici că-l ajutase ea.

– Pe undeva pe dealurile astea. A dispărut imediat ce-am descălecat. Aleargă. Sam ăsta-i un mare alergător, dacă nu știai. L-ai văzut vreodată alergând, Emmie?

– Nu, nu l-am văzut. Indiferent unde ar fi fost Samuel, măcar putea fi liniștită că era în viață. Cu un oftat, Emeline zise: Hai să te duc în pat, dragule. Nu ar trebui să fi afară în starea asta.

– Dar nu sunt afară, protestă Jasper confuz. Sunt aici, cu tine.

– Mmm. Chiar și așa, cred că ți-ar fi mai bine în pat.

Îl trase de talie, iar Jasper, spre surprinderea ei, se ridică destul de ușor. Cu toate acestea, se legăna ca o trestie în bătaia vântului.

„Doamne, Dumnezeule! Oare o să-l pot duce singură până în camera lui?” se întreabă.

– Cum vrei tu, îngăimă el așezându-și o mână mare pe umărul ei. Mi-aș fi dorit să fie aici și Sam. Atunci am fi putut da o petrecere.

– Da, ar fi fost minunat, zise Emeline găfâind, în timp ce îl conducea pe coridor.

La un moment dat, Jasper se împiedică și se sprijini de un portocal, rupând una dintre crengi. O, Doamne!

– Ți-am spus vreodată că e un tip pe cinste?

– Da, ai menționat asta.

Emeline privi ușa cu îngrijorare, căci nu știa cum să o deschidă fără să-i dea drumul lui Jasper. Din fericire, el rezolvă problema deschizând-o singur.

– M-a salvat, mormăi el când pășiră pe coridor. A adus întăriri chiar când începusem să cred că sălbaticii aceia o să-mi taie *bijuteriile*. Ups! exclamă apoi când își dădu seama ce spusese. N-ar trebui să vorbesc așa în fața ta, Emmie. Știi ce? Cred că m-am îmbătat un pic.

– Sincer îți spun că nu mi-aș fi dat seama, murmură ea. Dar nu știam că Samuel a fost cel care a adus întăririle.

– A alergat trei zile. A fugit și-a fugit, și-a fugit, chiar și cu o rană de cuțit pe-o parte. Chiar este un alergător formidabil!

– Ai mai spus asta.

Se aflau la baza scărilor, așa că îl strânse mai tare. Dacă s-ar fi prăvălit, nu ar fi avut cum să-i susțină greutatea și ar fi căzut și ea odată cu el. Și era un miracol că nu îi văzuse nimeni până atunci.

– Dar l-a costat enorm, adăugă Jasper.

Emeline se concentra să urce treptele, dar ridică privirea când îl auzi.

– Poftim?

– Tot alergatul acela. Picioarele lui erau niște cioturi însângerate când a ajuns la fort. Cum Emeline, pradă emoțiilor, nu dădu nici o replică, Jasper urmă: Cum ai putea să-i mulțumești unui om pentru așa ceva? A alergat până a făcut bășici în tălpi. A alergat până când i s-au spart bășicile și au început să sângereze. Și chiar și atunci a continuat să alerge.

– Doamne, Dumnezeu! șopti ea.

Nu avusese nici cea mai mică idee. În momentul acela ajunseseră în fața dormitorului lui Jasper. Știa că nu era cuviincios

să intre, dar nici nu-l putea lăsa pe coridor. În plus era *Jasper*, pentru numele lui Dumnezeu! Se știau de mici, îi era aproape ca un frate!

Se întinse să pună mâna pe clanță, dar ușa se deschise înainte să apuce să o atingă. În prag apără Pynch, valetul voinic al lui Jasper, cu chipul său impasibil.

– Îmi dați voie să vă ajut, milady?

– O, mulțumesc, Pynch, zise Emeline recunoscătoare. Ai putea să ai tu grijă de el?

– Desigur, milady.

Dacă ar fi apărut vreo expresie pe chipul de piatră al bărbatului, cu siguranță ar fi fost una ofensată. Era de la sine înțeles că avea să se ocupe de stăpânul său.

– Mulțumesc.

Emeline fu necuviincios de ușurată să-l lase pe Jasper în grija lui Pynch. Îi zâmbi scurt valetului, după care se grăbi în jos pe scări. Trebuia neapărat să-l găsească pe Samuel.

Se lăsase deja noaptea. Cerul căpătase nuanța aceea metalică care anunța că lumina zilei era pe cale să se stingă.

Și Sam încă mai alerga.

Alerga de ore întregi. Suficient de mult cât să fie extenuat. Suficient cât să-i treacă oboseala, să-și revină și să depășească acel punct critic. Acum nu-l mai mâna voința, ci inerția. Corpul său se mișca într-un ritm repetitiv, ca o mașinărie. Doar că mașinăriile nu cunoșteau disperarea, pe când el, chiar și stors de puteri, nu reușea să scape de gândurile negre.

Un soldat mort prin sinucidere. Reușise să scape cu viață după bătălii sângeroase, după marșuri interminabile, după mâncarea stricată, după ce îndurase frigul iernii în haine nepotrivit de subțiri și după toate bolile care chinaseră periodic regimentul. Era un miracol că scăpase viu și nevătămat din toate acestea și din masacrul de la Spinner's Falls. Se întorsese la o căsuță confortabilă și la o soție iubitoare. Totul ar fi trebuit să se termine cu povești spuse iarna la gura vetrei. Așa ar fi trebuit să fie. Cu toate astea, Craddock se urcase pe un scaun, își înfășurase o frânghie în jurul gâtului și apoi lovise scaunul.

De ce? Aceasta era întrebarea de care nu putea scăpa Sam. Dacă înșelase deja o dată moartea, de ce s-ar fi lăsat apoi de bunăvoie în brațele ei? Și de ce tocmai atunci?

Abia își mai trăgea răsuflarea în timp ce urca un deal. Membrele îi tremurau de oboseală și, la fiecare pas, simțea o durere sfâșietoare în picioare. Nu-i plăcea să alerge prin beznă, deoarece cu fiecare metru creștea riscul să facă un pas greșit. Să dea peste vizuina unui iepure sau peste niște pietre, să se împiedice și să cadă. Dar nu trebuia să cadă. Trebuia să continue să alerge pentru că alții depindeau de el. Dacă s-ar fi oprit, atunci însuși motivul pentru care începuse să fugă de la bun început s-ar fi dovedit unul fals. Ar fi fost doar un laș care fugea de bătlie. Și el nu era un laș. Supraviețuise masacrului. Și ucisese oameni – atât albi, cât și indieni. După război devenise un bărbat înstărit și respectat. Erau oameni care depindeau de el. Oameni care încuviințau din cap serioși când auzeau părerile lui. Și deja nu prea îl mai acuza nimeni de lașitate – cel puțin nu în față.

Se împiedică și se lovi tare la piciorul stâng. Cu toate acestea, nu se prăbuși. Nu căzu. În schimb se răsuci pe jumătate, plângând în hohote din cauza durerii. Stelele de deasupra capului său se încetoșară.

„Alegă mai departe! Nu renunța!”

Craddock renunțase. Craddock depusese armele în fața întinericului care i se infiltrase în minte în cele mai ciudate momente, în fața coșmarurilor care-i sfâșiaseră somnul și a gândurilor pe care nu le putuse ține la distanță. În clipa aceea Craddock dormea somnul cel veșnic. Era liniștit. Gata cu coșmarurile și fricile care-i măcinaseră sufletul. Craddock se odihnea.

„Nu renunța!”

Emeline nu știa ce anume o trezise, căci Samuel se mișca într-o liniște deplină, tăcut și secretos ca un motan ce se întorcea acasă de la o vânătoare nocturnă. Cu toate acestea, deschise ochii în clipa în care el intră în camera lui.

– Unde ai fost? îl întrebă, din fotoliul de lângă șemineu în care se cuibărise.

Samuel nu păru mirat să o găsească în dormitorul lui. Chipul lui era palid și indescifrabil în lumina slabă a lumânărilor, iar

trupul îi părea neobișnuit de țeapăn. Emeline, observând că în urma pașilor săi rămâneau pete întunecate pe covor, vru să-l mustră pentru că nu se ștersese pe picioare, dar în clipa aceea înțelese adevărul și se trezi de-a binelea.

– O, Doamne, ce ai făcut? Se repezi să-l prindă de brațe și să-l împingă pe fotoliul în care stătuse ea. Cât de neghiob poți să fii? Se răsuci să mai adauge niște cărbuni în foc, după care aduse mai aproape o lumânare. Ce-ai făcut? Ce te-a apucat?

Dar închise repede ochii, pentru că aproape i se făcu rău de la ceea ce văzu la lumina flăcării. Alergase până când își tocise tălpile mocasinilor. Nu mai avea decât niște fâșii zdrențuite de piele în jurul picioarelor. Și picioarele lui... O, Doamne, Dumnezeuule, picioarele lui nu mai erau altceva decât niște cărpe însângerate – ciaturile despre care îi vorbise Jasper cu câteva ore mai devreme. Doar că în clipa aceea erau reale și se aflau chiar acolo, în fața ei. Se uită disperată prin cameră. Există un urcior pe masa de lângă pat, dar sigur apa era rece ca gheața. Și unde ar fi putut găsi niște cărpe pe care să le folosească pe post de bandaje? Porni spre ușă, însă mâna lui se mișcă cu viteza unui fulger și o prinse de braț.

– Rămâi! Avea vocea guturală și răgușită din cauza epuizării, dar ochii lui o fixau intens. Rămâi!

Oare câți kilometri alergase?

– Trebuie să aduc niște apă și bandaje.

– Vreau să rămâi, repetă el clătinând din cap.

Emeline se smulse din strânsoarea mâinii lui, dar nu plecă.

– Și nici nu vreau să mori din cauza infecției!

Era perfect conștientă că i se citea teama în ochi. Dar el îi zâmbi. În ciuda muștrării aspre și a expresiei severe întipărite pe chipul ei, Samuel îi zâmbea.

– Atunci să te întorci repede.

– Sigur că o să mă întorc, murmură ea.

Fără să aștepte un răspuns, înșfăcă lumânarea și ieși în grabă pe coridor. Se opri acolo numai o clipă, cât să verifice că nu se afla nimeni prin preajmă, apoi o luă spre bucătărie. Petrecerile la țară erau notorii pentru întâlnirile clandestine care aveau loc în fiecare noapte. Probabil că nici un oaspete nu s-ar fi mirat s-o vadă furișându-se prin casă la ora aceea târzie, dar de ce să riște niște bărfe inutile? Mai ales că nu se simțea cu nimic vinovată.

Bucătăriile castelului Hasselthorpe erau foarte mari și aveau o sală principală cu arcadă, care probabil data din timpuri medievale. Emeline fu mulțumită să observe că bucătăreasa lăsase focul aprins în vatră. Pe când se îndrepta spre șemineul mare de marmură, aproape că se împiedică de un băiețel care dormea în fața focului.

Băiatul se descolăci din cuibul de pături ca un șoricel.

– Doamnă?

– Îmi pare rău, șopti ea. Nu am vrut să te trezesc.

Văzu într-un colț un vas imens din lut și ridică ușor capacul ca să arunce un ochi în interior. Încuviință din cap satisfăcută. Conținea apă. În timp ce umplea un ceainic de fier, îl auzi pe băiat foșnind în spatele ei.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

Se uită la el, după care așează ceainicul pe foc și răscoli cărbunii. Băiatul se ridicase în șezut pe pături și părul său negru îi stătea ciufulit în toate părțile. Probabil era de vârsta lui Daniel.

– Bucătăreasa are pe undeva o alifie pentru arsuri și tăieturi?

– Da. Băiatul se ridică în picioare și se duse la un dulap înalt, unde deschise un sertar. Scotoci prin interior până scoase un borcan mic pe care i-l întinse.

Emeline scoase capacul și se uită înăuntru. Borcanul era pe jumătate plin cu o substanță unsuroasă, închisă la culoare. Apropiindu-și nasul de marginea lui, identifică imediat mirosul ca fiind un amestec de miere și ierburi.

– Da, cred că asta o să fie numai bună. Puse la loc capacul și îi zâmbi băiatului. Culcă-te la loc.

– Bine, doamnă, zise copilul cuibărindu-se înapoi între păturile sale.

Când apa dădu în clocot, o turnă într-un urciur de metal. Într-un coș din dulap găsi un teanc de cârpe curate și împăturate ordonat. Luă mai multe, și cu una dintre ele apucă toarta urciurului. După aceea îi zâmbi băiatului.

– Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă.

Ochii micuțului se închideau deja când plecă ea din bucătărie. Se grăbi să iasă pe coridor, apoi în sus pe scări, cu urciurul greu într-o mână, cu borcanul de pomadă în cealaltă și cu cârpele curate

așezate peste braț. Fusesse nevoită să lase în urmă sfeșnicul. Dar oricum cunoștea drumul, chiar și pe întuneric.

Se gândi că Samuel adormise, dar el întoarse alert capul când o auzi intrând. Emeline turnă apa fierbinte într-un lighean, adăugă un pic din apa rece de pe masă și se apropie de pat.

– Ai vreun cuțit?

Ca răspuns, Samuel scoase un briceag mic din buzunarul vestei. Emeline îl luă și tăie cu grijă ce mai rămăsese din mocasinii lui. Câteva fâșii de piele se lipiseră de sângele uscat și, oricât de grijulie ar fi fost, nu reuși să le înlăture fără să deschidă rănille. Probabil că durea al naibii de tare! Și totuși, el nu scoase nici un sunet.

Rulă marginile jambierelor lui brodate și trase ligheanul sub el.

– Bagă-ți picioarele aici.

Sam șuieră încet când picioarele lui întâlniră apa fierbinte. Emeline ridică privirea, dar pe chipul lui nu se citea altceva decât oboseală.

– Cât de mult ai alergat? îl întrebă.

S-ar fi așteptat ca el să nege, dar Samuel îi răspunse sincer:

– Nu știu.

Emeline se încruntă la lighean. Apa începea să devină roșie de la sânge.

– Ți-a spus Vale? o întrebă el.

– Jasper mi-a spus că omul pe care ați fost să-l vizitați era mort, murmură ea absentă. Se gândi apoi că rănille lui trebuiau să fie pline de pământ și grohotiș, dacă alergase până când i se rupseseră tălpile mocasinilor. Trebuia să le curețe temeinic, altfel s-ar fi infectat foarte repede. Avea să fie îngrozitor de dureros.

– Unde e Vale? vru el să știe.

– În camera lui. L-am lăsat în grija valetului său. A băut până s-a făcut criță. Cum Samuel nu comentă în nici un fel afirmația ei, Emeline își așează o cârpă în poală și îl bătă ușor pe piciorul stâng: Ridică-l.

Samuel se conformă și scoase piciorul ud. Îl ghidă să și-l pună în poala ei, astfel încât să-i poată examina talpa. Era roșie și i se luase pielea, lăsând să se vadă carnea vie, însă era într-o stare mult mai bună decât se temuse ea. Avea mai multe bășici sparte,

dar o singură tăietură. Emeline observă că avea o labă a piciorului foarte elegantă pentru un bărbat... Picioarele lui erau mari și osoase, dar aveau o boltă înaltă și degete lungi. Ce gând prostesc în astfel de împrejurări!

– S-a spânzurat, șopti Samuel.

Emeline se uită la el. Ținea ochii închiși și capul sprijinit de spătarul fotoliului. Flacăra palpătoare a lumânării îi trimitea umbre pe chip, scoțându-i în evidență extenuarea. Prin ce minune era încă treaz? Inspiră adânc și-și mută privirea înapoi la piciorul său.

– Soldatul pe care ați fost să-l vizitați tu și Jasper?

– Da. Am găsit-o doar pe soția lui la căsuță. A spus că s-a întors acasă de la război și a părut să fie bine o vreme...

– Și apoi?

Emeline luase o altă cârpă pe care o rupsesse în mai multe fâșii de lățimea palmei. Acum înmuie o bucată de cârpă în pomadă și începu să-i curețe cu grijă talpa piciorului. Se încruntă în sinea ei. Ar fi trebuit să ia și o perie de frecat de la bucătărie.

Dintr-odată îl auzi oftând.

– A încetat să mai trăiască.

Ridică privirea. Era nevoită să-i mânuiască piciorul destul de brutal pentru a scoate murdăria din răni, și probabil durea al nai-bii de tare. Cu toate acestea, chipul lui era neted și calm.

– Ce vrei să spui? îl întrebă în cele din urmă.

– Craddock a început să iasă tot mai puțin din casă, până când a ajuns să nu mai iasă deloc. Iar înainte de asta și-a pierdut slujba. Lucra ca vânzător la băcănia din sat. În cele din urmă a încetat și să mai vorbească. Soția lui a spus că pur și simplu stătea lângă șemineu și se uita la foc de parcă ar fi fost hipnotizat.

Emeline îi așeză piciorul pe o cârpă curată și-l bătu ușor pe celălalt. Se uită apoi cum ridică piciorul ud și-l așeză în poala ei. Nu voia să asculte asta. Nu voia să audă despre foști soldați care se întorceau acasă de la război și nu puteau să trăiască o viață normală. Oare Reynaud ar fi ajuns ca domnul Craddock dacă ar fi mai trăit? Oare ar fi fost nevoită să asiste la moartea lui lentă? Și cum rămânea cu Samuel?

Își dresе glasul și luă o cârpă curată.

– Și apoi?

– Apoi a încetat să mai doarmă.

– Cum se poate? Toți oamenii au nevoie de somn, nu este ceva ce poate fi controlat.

Samuel deschise ochii și se uită la ea cu o tristețe nesfârșită. Amărăciunea de pe chipul său o făcea să-și dorească să fugă din camera aceea și să nu se mai gândească niciodată la război și la oamenii care luptaseră în el.

– Îl chinuiau coșmarurile, spuse el într-un târziu.

Emeline se uită în ochii lui, care în lumina focului păreau negri, și-și simți sânii împingându-se în corset când inspiră adânc și-și umplu plămânii cu aer. Nu voia să știe. Chiar nu voia să știe. Unele lucruri erau prea îngrozitoare ca să și le imagineze. Prea îngrozitoare ca să le păstreze în suflet pentru tot restul vieții. Își revenise în toți acei ani care trecuseră de la moartea lui Reynaud. Jelise și se răzvrătise împotriva sortii, iar apoi acceptase, pentru că nu avusese de ales. Dar să afle în clipa aceea cum fusese cu adevărat războiul, cum încă îi mai chinuia pe oamenii care se întorseseră acasă vii și nevătămați... Era pur și simplu prea mult!

Inspiră din nou ca să prindă putere, după care îl întrebă:

– Tu ai coșmaruri?

– Da.

– Ce... Se opri, dându-și seama că era indiscretă, dar trebuia să afle: Despre ce visezi?

Ridurile de expresie din jurul gurii lui se adânciră, conferindu-i un aspect sumbru.

– Visez o duhoare insuportabilă. Visez multe corpuri... cadavre, mai exact... visez că mă strivesc, cu rănilor încă deschise, din care curg șuvoaie de sânge roșu, strălucitor, chiar dacă sunt morți. Visez că eu însumi sunt deja mort. Că am murit acum șase ani și că nu mi-am dat seama. Că doar cred că sunt viu, dar când privesc în jos, îmi văd carnea putrezindu-mi pe mâini.

– O, Doamne! se cutremură ea.

– Și asta nici măcar nu e cel mai rău lucru, șopti el.

– Dar care e cel mai rău?

Samuel închise ochii, parcă pregătindu-se sufletește, după care spuse:

– Visez că mi-am dezamăgit camarazii. Că alerg prin pădurile din America, dar nu ca să aduc ajutoare, ci că pur și simplu fug de bătălie. Că sunt un laș, așa cum s-a răspândit vorba.

Era o reacție extrem de nepotrivită, ba chiar de-a dreptul oribilă! Cu toate acestea, Emeline nu-și putu reprimă un hohot de râs. Își îndesă pumnul în gură ca un copil mic, încercând să înăbușe sunetul, dar acesta se propagă dincolo de mâna ei și răsună tare în încăpere.

– Îmi pare rău, icni ea. Îmi pare așa de rău!

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet. Se întinse apoi și o trase în poala lui. Fustele i se târau prin ligheanul plin de apă însângerată, dar nu-i păsa. În clipa aceea nu o mai îngrijora decât Samuel, cu coșmarurile lui infernale.

– Îmi pare rău, repetă ea. Lăsa să-i cadă din mână cârpa plină de sânge și își așează palma pe chipul lui. Dacă i-ar fi putut absorbi toate suferințele și durerile în ființa ei, ar fi făcut-o negreșit. O, Samuel, îmi pare atât de rău!

– Știu, spuse el mângâind-o blând pe păr. Dar ce te-a făcut să râzi?

Lui Emeline i se tăie răsuflarea când auzi tandrețea din vocea lui.

– Faptul că este absolut ridicol! Cine s-ar putea gândi că ești laș?

– Nu e ridicol, șopti Sam apropiindu-și fața de a ei. Nu mă cunoști.

– Ba da. Eu... Voise să-i spună că îl cunoștea mai bine decât pe orice alt bărbat de pe fața pământului. Mai bine chiar decât pe Jasper. Dar nu apucă să mai rostească nici un cuvânt, pentru că buzele lui le acoperiră pe ale ei.

Emeline absorbi toată tristețea care se ascundea în spatele acelui sărut tandru. De ce tocmai acel bărbat? De ce nu oricare altul, de rangul ei și din țara ei? Îi luă chipul în palme și-și lipi și mai apăsă buzele de ale lui. În clipa aceea gura ei nu era nici moale, nici blândă, pentru că nu-și dorea blândețe. Îi linse buzele, simțindu-le gustul sărat, apoi își împinse cu forța limba în gura lui. Își răsuci trunchiul și se lipi de el fără nici o reținere, ca o femeie ușoară.

Samuel cedă. Își încolăci brațele în jurul ei și o ținu strâns în timp ce limbile lor se dedau unui joc erotic plin de pasiune. Emeline îi simți bărbăția întărindu-se chiar și prin toate straturile de haine, și un fior feminin de răspuns se născu în propriul trup.

Chiar atunci însă, el o împinse la o parte.

Se agăță de umerii lui ca să nu cadă în ligheanul plin cu apă.

– Ce...?

– Pleacă!

Chipul i se întunecase, și putea vedea că se lupta cu mai multe sentimente contradictorii. Oare îi interpretase greșit interesul? Uitându-se la poala lui, își putea da seama că fusese pe deplin implicat în sărutul lor. Și atunci de ce...?

– Pleacă! Samuel o ridică și o așază pe picioare, după care o împinse neelegant spre ușă. Pleacă!

Emeline rămase câteva clipe descumpănită, după care o rupse la fugă pe coridor. Din fustele ei picura apă plină de sânge și își simțea inima coplesită de durere.

Capitolul 12

În noaptea aceea era liniște deplină în castel. Inimă de Fier se trezi când ceasul anunță miezul nopții. Simțea o frică necunoscută, așa că o lăsa pe prințesă dormind, își luă sabia și se duse să-și caute fiul. Când ajunse la odaia copilului, descoperi că gărzile adormiseră la post în fața ușii.

Întredeschise ușa, și ceea ce văzu înăuntru făcu să-i înghețe sângele în vene. Deasupra păturiului copilului său stătea un lup uriaș, cu colții strălucindu-i în întuneric...

din *Inimă de Fier*

Foarte ciudat, dar dormise bine. Acesta fu primul gând al lui Sam a doua zi dimineată. Era ca și când Lady Emeline îi pusese balsam nu doar pe picioare, ci și pe suflet. Cu siguranță ar fi râs dacă ar fi auzit asta. Era o creatură mică și foarte temperamentală.

Al doilea lui gând fu acela că îl dureau îngrozitor picioarele. Gemând, se ridică în șezut în patul imens din camera de oaspeți de la castelul Hasselthorpe. Încăperea era splendidă – ca toată casa, de altfel. Patul cu baldachin era împodobit cu draperii roșii de catifea, pereții erau căptușiți cu lambriuri sculptate din mahon și podeaua scumpă era acoperită cu un covor gros. Căsuța din lemn în care crescuse el aproape că ar fi încăput în dormitorul acela. Și dacă asta îi oferiseră lui, care era probabil cel mai puțin important dintre invitați, nu putea să nu se întrebe în ce condiții erau cazați ceilalți.

Se strâmbă. Gândul acela îi lăsa o senzație stranie de nemulțumire. Locul lui nu era acolo, printre catifele și lambriuri patinate. El venea din Lumea Nouă, unde oamenii erau judecați în funcție de ceea ce realizau în viață prin propriile puteri și nu după ceea ce moșteniseră de la strămoșii lor. Și totuși, nu putea disprețui Anglia cu totul, pentru că era căminul lui Lady Emeline, care făcea parte încă de la naștere din acea lume strict ierarhizată. Acesta ar fi trebuit să fie un motiv suficient de puternic ca să stea departe de ea. Lumile lor. Experiențele lor. Vietile pe care le trăiseră. Absolut totul îi despărțea.

Nu de asta o împinsese din poala lui noaptea trecută. Nu, aceea fusese o mișcare instinctivă, care venise în opoziție cu dorințele sale trupesti. Fusese foarte excitat și dornic să-și unească trupul cu al ei, dar știuse imediat că nu era în regulă. Nu voise ca ea să îi cedeze și să i se ofere numai din milă. Mila nu era ceea ce-și dorea de la Lady Emeline. Nu, în nici un caz milă! Pe de altă parte, mädularului său nu păruse să-i pese cătuși de puțin de motivul pentru care Emeline i se înmuiase în brațe ca untul pe o felie de pâine prăjită. Nu. Mädularul știuse numai că doamna îl dorea și ea. Și, la fel ca un ogar care prinsese mirosul prăzii, se ridicase mändru, pregăt看it de vânătoare.

Mai întâi de toate trebuia să se ocupe de el însuși. Mirosea ca o cocină după ce alergase în noaptea precedentă până când sudoarea i se scursese din trup. Șchiopătă până la ușa și ceru să i se aducă niște apă fierbinte, apoi se așeză să-și examineze tălpile. Lady Emeline chiar făcuse o treabă bună. Avea tălpile pline de bășici sparte și o tăietură destul de urâtă la călcăiul drept, dar

rănila erau curate. Știa din experiență că aveau să se vindece fără probleme.

Trupul abia îi încăpu în cada de tablă, dar căldura și aburul veneau ca o binecuvântare pentru mușchii săi dureroși. După ce termină baia, își puse haine curate și, strâmbându-se, încălță o pereche de mocasini mai vechi, după care coborî la micul dejun. Poate că pentru el era destul de târziu, dar știa foarte bine că pentru un aristocrat englez trebuia să fie încă devreme. Nu fu deloc surprins să descopere că salonul era doar pe jumătate plin.

Ferestrele cu ochiuri romboidale de pe peretele exterior permiteau razelor de dimineață să inunde încăperea cu lumină. Sam îl salută din cap pe un domn al cărui nume nu și-l mai amintea și încercă să-și strunească picioarele în direcția farfuriilor așezate pe bufetul din capătul opus. Rebecca era deja acolo și se uita la un platou cu șuncă prăjită.

– Aici erai! îi zise în șoaptă sora lui.

– Bună dimineața și ție, replică el muștrător.

Rebecca dădu să se încrunte, dar își luă seama când o surprinse pe Lady Hopedale privind-o.

– Nu face asta.

– Ce să nu fac? întrebă el în timp ce-și lua o felie de șuncă.

– Să te prefaci că nu știi despre ce vorbesc, pufni ea exasperată.

Sam o studie mirat. Chiar nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea.

Rebecca oftă prelung, după care îi spuse încet, ca și când s-ar fi adresat unui copil:

– Ai fost plecat ieri toată ziua. Nu știa nimeni unde v-ați dus tu și lordul Vale. Ați dispărut pur și simplu. Sam dădu să replice, dar ea continuă în șoaptă: Mi-am făcut griji pentru tine. Nu e ceva nefiresc. Dacă dispari fără urmă și nu te găsește nimeni și oamenii încep să se întrebe dacă nu cumva ai căzut într-un șanț sau zaci mort pe undeva, e normal ca sora ta să se îngrijoreze.

Sam clipi uimit. Nu era obișnuit să dea socoteală pentru faptele sale. Era un bărbat în toată firea, sănătos tun. De ce și-ar fi făcut cineva griji pentru el?

– Nu ai de ce să fii neliniștită. Pot să am grijă de mine și singur.

– Nu asta e ideea!   uier   Rebecca suficient de tare încât o doamnă mai în vârstă, cu fălcile lăsate, să se   ntoar  c   spre ei. Ai putea să fii   i cel mai puternic   i bine înarmat om din lume,   i tot mi-a   face griji dacă ai dispărea fără nici un motiv.

– Asta nu are nici o logică.

Rebecca   i aruncă pe farfurie un hering sărat.

– Tu nu ai nici o logică, zise ea m  hnit  , după care se întoarse   i plecă.

Fratele ei rămăsesese pe loc, încercând să-  i dea seama cu ce anume gre  sise, când Vale vorbi din spatele său:

– Sora ta pare destul de supărată.

Sam se uită la el   i tresări. Chipul lui de obicei vesel era palid cenu  iu.   n plus, se clătină aproape imperceptibil când se aplecă să se uite la platoul cu   unc  .

– Ar   i ca dracu’!

– Foarte drăguț din partea ta. Verde la fa  , viconte adăugă: Cred că e prea devreme ca să m  n  nc.

– Bună idee, zise Sam   i-  i puse pe farfurie niște rinichi în sos de unt. Poate ni  te cafea?

– Nu. Vale închise ochii pentru o clipă. Nu. Doar niște apă de orz.

– Cum crezi tu.

Sam chem   un lacheu   i ceru un pahar cu apă de orz.

– Cred că o să mă duc să stau la masa din col  , unde-i liniște, gemu Vale.

Sam rânji superior. După ce-  i puse   i două felii de p  ine prăji-   pe farfurie, îl urmă pe viconte la masa mică   i rotundă din colț. Nu avea cum să nu fie   n  eleg  tor cu prietenul său. Erau chinui  i amândoi de aceia  i demoni, chiar dacă simptomele pe care le evocau erau diferite.

– Ai văzut-o pe Emmie în dimineața asta?   l   ntreb   Vale când Sam se a  ez   pe scaunul de vizavi.

– Nu.

Dumnezeule, c  t ura familiaritatea acelei porecle!   i venea să-i tragă un pumn în fa   vicontelui ori de c  te ori o rostea.

Vale zâmbi slab.

– Mă tem că aseară m-am purtat ca un măgar.

– Serios? Sam sim  tea cum ostilitatea cre  tea tot mai mult în pieptul lui. Așadar, a fost cu tine?

– Nu pentru mult timp. Sau cel pu  in nu cred. Eram destul de beat.

Sam se st  p  ni cu greu. Oare Lady Emeline se dusese   i în cameră la Vale?   l dezbrăcase   i îl pregătise de culcare? Oare îl îngrijise cu aceeași tandre  e pe care i-o arătase   i lui? Gândul acela îl făcu să apese prea tare pe cuțit, iar tac  mul zg  rie farfuria   i împinse pe masă bucata de   unc  .

– Hopa! făcu Vale zâmbind.

Chiar în acel moment, Lady Emeline   i făcu apariția în salon.

Sam o studie cu ochii mijiți, fără să se lase păcălit de rochia modestă, alb cu roz. Când purta roz arăta ca o doamnă prostu    din   nalta societate, ca o femeie care nu ar fi fost niciodată în stare să ia singură o decizie. Știa că în realitate era exact opusul acelei imagini. Era o femeie puternică. Cea mai puternică pe care o cunoscutese în via  a lui.

– Uite-o pe Emmie! exclamă Vale.

Sam se întrebă dacă logodnicul ei o privise vreodată ca pe o femeie în toată firea. Probabil că nu, altfel nu i s-ar fi mai adresat cu diminutivul acela atît de copilăros. Nu i-ar fi spus niciodată „Emmie”. Sim  tea cum ostilitatea se acumula în interiorul lui. Vale o privea ca pe o soră,   i nimic mai mult.   i chiar dacă dragostea fraternă putea fi extrem de intensă, tot nu era sinonimă cu pasiunea. Emeline era o femeie puternică, în sufletul căreia clocoteau emo  ii profunde. Avea nevoie de mult dec  t de o iubire fraternă.

  l văzuse. Era sigur de asta, chiar dacă se prefăcea nepăsătoare, schimb  nd câteva cuvinte cu gazda. Știa întotdeauna unde se afla el, iar Sam ar fi trebuit să   n  teag   un lucru foarte simplu: nu se putea ascunde de ea nici dacă ar fi încercat.

– Emmie! o strigă Vale. Să fiu al naibii! De ce nu ne vede?

  n clipa aceea se uită înspre ei, dar avu mare gri   să nu-i întâlnească privirea lui Sam.   i mai spuse ceva lui Lady Hasselthorpe, după care   i îndreptă umerii şi porni spre masa lor.

– Bună dimineața, Jasper. Domnule Hartley.

Când Vale   i lu   mâna într-a lui, degetele lui Sam se str  nser   în pumn sub masă.

– M-ai putea ierta vreodată, Emmie? Mi-e rușine că m-am purtat ca un bădăran bețiv aseară.

Zâmbetul ei dulce întări bănuielile lui Sam.

– Desigur că te pot ierta, Jasper. *Tu* ești întotdeauna foarte înțeleghător.

Accentuase pronumele într-un fel aparte, se gândi Sam. Își dresе glasul, încercând să-i atragă atenția, dar ea părea extrem de hotărâtă să nu-l privească.

– Vă rog, milady. Luați loc alături de noi.

Știa că nu îl putea ignora când i se adresa direct. Emeline se uită spre el și afișă un zâmbet încordat.

– Nu cred că...

– Ba da, ba da! strigă Vale. Mă duc să-ți aduc o farfurie.

În ochii ei apăru atunci o strălucire de exasperare pură.

– De fapt, eu...

Era prea târziu. Vale se ridicase deja în picioare și se îndrepta spre bufet. Sam zâmbi și îi trase un scaun, invitând-o să se așeze.

– Nu prea ți-a dat de ales.

Pufnind, se așeză demnă și își ridică bărbia cu un gest trufaș.

În mod ciudat, asta îl excita la culme. Se aplecă spre ea, sperând să-i simtă parfumul.

– Îmi pare rău că te-am îndepărtat azi-noapte.

Obrajii ei căpătară imediat o nuanță splendidă de roz. În cele din urmă, acceptă să se uite la el.

– Nu știu despre ce vorbești.

Sam îi cercetă ochii întunecați, după care zise:

– Mă refer la faptul că te-ai așezat în poala mea și că mi-ai băgat limba în gură, milady.

– Ești nebun? tresări ea. Nu poți vorbi despre astfel de lucruri aici.

– Nu că nu mi-ar fi plăcut să-ți sug limba dulce...

– Samuel! protestă ea. Și totuși, ochii ei se opriră asupra buzelor lui.

Doamne, Dumnezeu! Îl făcea să se simtă atât de viu! O dorea. La naiba cu diferențele dintre ei, la naiba cu Vale și la naiba cu toată țara aceea blestemată! Îl dorise și ea noaptea trecută.

– Și mi-a plăcut felul în care te-ai freat de mădularul meu.

Ea făcu ochii mari, indignată.

– Încetează! E prea periculos! Nu poți să...

– Iată, zise Vale fericit. Îi așeză în față lui Emeline o farfurie încărcată, în timp ce pentru el adusese doar un pahar în care părea să fie tot apă de orz. Nu știam ce ți-ai dori să mănânci, așa că ți-am adus un pic din toate.

– Ești foarte drăguț.

– Într-adevăr un bărbat galant, murmură Sam. Va trebui să iau lecții de la el, nu credeți, Lady Emeline?

– Nu este nevoie să...

– O, ba da. Sam își pierduse orice stăpânire de sine din cauza atențiilor cu care o copleșea viconte. Omul acela n-o cunoștea deloc, pentru numele lui Dumnezeu! Își dădea seama că i se încordaseră mușchii feței și că probabil dezvăluia prea mult, dar nu se putea opri, așa că spuse: Manierele mele sunt necizelate și vorbirea mea mult prea directă. Trebuie să-mi mai șlefuiesc comportamentul ca să pot avea o întâlnire intimă cu o doamnă așa cum se cuvine.

Emeline scăpă furculița din mână, iar Vale se înecă cu înghițitura de apă de orz și tuși.

– Nu credeți, Lord Vale? îl întrebă Sam.

– Îmi pare rău, tocmai mi-am amintit că... Palidă de furie, Emeline căuta o scuză ca să fugă. Nu știu. Trebuie să plec. După aceea se ridică în picioare și părăsi în grabă încăperea.

– „Întâlnire intimă” nu este tocmai expresia potrivită, bătrâne, zise Vale. Mai degrabă conversație sau...

– Nu? Îmi recunosc greșeala. Scuză-mă.

Nu mai așteptă ca Vale să-i răspundă. Nu-i mai păsa deloc. Emeline fugise de el, și probabil își dăduse deja seama ce reacție putea să-i provoace fuga ei unui prădător.

Emeline își adună fustele și se grăbi să traverseze holul. Ce om îngrozitor! Dar absolut îngrozitor! Cum îndrăznea ca, după ce o respinsese noaptea trecută, împingând-o efectiv de pe el, să se comporte ca și când tot *el* ar fi fost cel nedreptățit? Coti după un colț și aproape că se izbi de ducele de Lister. Mormăi câteva scuze în grabă, apoi își continuă drumul. Dar cel mai mult o neliniștea faptul că atracția pe care o simțea față de omul acela oribil nu se diminuase în nici un fel. Și era absolut înspăimântător!

I se oferise, iar el o respinsese fără echivoc. În ciuda acestor lucruri, era incapabilă să înăbușe dorința animalică pe care o nutrea pentru el.

Fusese foarte îngrijorată, încă din prima clipă în care îl văzuse în sala de mese. Oare ce-i făceau picioarele? Oare îi curățase bine rănile? Oare cum fusese în stare să mai meargă în dimineața aceea? Și apoi începuse s-o tortureze cu vorbele lui, fără să-i pese că îl putea auzi oricine. Era sigură că se comportase așa din cauza lui Jasper. Samuel reacționa cu aceeași posesivitate teritorială, masculină, instinctuală a unui copoi care își păzea prada. Ei bine, ea nu era vreun os mucegăit pentru care să se lupte doi câini.

Scările se aflau chiar în fața ei, dar vederea îi era neclară din cauza furiei și a frustrării. Nu îi păsa de el! *Refuza* să îi pese de el! Era doar un colonist nesofisticat și fără maniere. Îl ura! Se rugă în sinea ei să poată ajunge în dormitor înainte de a se prăbuși cu totul. Asta ar fi fost picătura care umplea paharul – să fie văzută rătăcind pe holurile castelului Hasselthorpe, înnebunită de un bărbat! Aproape că fugi restul distanței până la camera ei. Odată ajunsă acolo se năpusti înăuntru, după care trânti ușa în spatele ei.

Sau cel puțin încercă să trântescă ușa. Pentru că întâmpina rezistență. Se uită peste umăr și, spre groaza ei, descoperi că Samuel stătea în prag, cu palma proptită de ușă.

– Nu! îi strigă Emeline împingându-se în ușă cu toată puterea ei. Ieși afară! Ieși afară, ticălos nemernic și idiot ce ești!

– Ssst! îi șopti el.

O prinse de umăr și o îndepărtă de lângă ușă înainte de a o închide, dar asta nu făcu decât să-i sporească furia.

– Nu, nu, nu te las!

Emeline se zbătea disperată ca să se smulgă din strânsoare, plesnindu-l peste mâini și smucind din cap ca să-l muște.

– Ba da!

Apoi o trase brutal înspre el și gura lui se lipi de a ei. Emeline îl mușcă de îndată ce îi simți buzele. Sau cel puțin încercă să o facă, pentru că Sam dădu capul pe spate și rânji la ea, chiar dacă nu exista nici cea mai mică urmă de amuzament pe chipul său.

– Îmi amintesc trucul ăsta.

– Ticălosule!

Încercă să-i dea o palmă, dar el o prinse de încheietură, o lipi de un perete și o imobiliză acolo, ca pe un fel de molie nefericită. După aceea aplecă ușor capul, îi evită gura și o mușcă de gât, chiar sub ureche. Iar atunci trupul ei – trupul ei *idiot* și trădător – răspunse înmuindu-se și încălzindu-se. Îi ronțai pielea gâtului, iar ea își lăsă capul pe spate, scoțând un fel de mârâit animalic. Samuel chicoti.

– Să nu îndrăznești să râzi de mine! scrâșni ea, mânioasă ca o harpie.

– Nu râd. Nu aş râde niciodată de tine.

Trase de corsajul ei până când se auzi ceva rupându-se. În secunda imediat următoare gura lui era pe movilițele sânilor peste marginea corsetului.

Felul în care buzele lui șopteau cărnii ei înfierbântate o făcu să suspine.

– Să nu îndrăznești să faci asta din gelozie.

Samuel ridică ușor capul. Era îmbujorat și avea buzele roșii și umede, observă ea.

– Treaba asta nu implică pe nimeni altcineva. Este doar între noi doi. O apucă de mână și îi trase palma, lipindu-i-o de pantalonii lui.

Și atunci îl simți. Lung și fierbinte, așteptând-o în spatele straturilor de haine. Era un fel de victorie că îi putea excita trupul într-atât. Își dorea asta. Îl dorea pe el. Așa că-și lipi tare palma pe toată lungimea bărbăției lui.

Samuel gemu și o întoarse cu fața la perete, în timp ce mâinile lui încercau să rupă șnururile corsetului. Emeline își propti palmele pe perete până când unghiile ei răzuiră varul. Obrazul ei febril era lipit de ipsosul rece, și asta îi trimitea un fior de plăcere prin trup. Era o demență! Nebunie curată! Dar nu îi mai păsa.

El îi smulse apoi mânecile rochiei. Emeline auzi foșnetul materialului rupându-se și simți pe umeri aerul rece. După aceea mâinile lui mari și calde se plimbară pe spatele ei, de-a lungul coloanei vertebrale. Îi simțea bătăturile aspre, virile, pe pielea ei moale și feminină.

Închise ochii când Sam îi sărută mărunț ceafa. Trecuse atât de mult timp. Atât de mult timp! Se topea sub atingerea lui. Era atât de pregătită pentru el, că acolo s-ar fi putut termina totul.

Dar Samuel nu părea să se grăbească deloc. Sau poate că îi plăcea să o simtă așa, în toată goliciunea și vulnerabilitatea ei. În clipa aceea îi săruta șira spinării. Fiecare atingere a buzelor lui și fiecare mângâiere umedă a limbii lui îi înfiorau și mai mult trupul, smulgându-i gemete de plăcere.

Samuel ajunsese la șoldurile ei, unde rochia, cămășuța și jupoanele erau încurcate într-un ghem încâlcit. Fără să stea pe gânduri, alege soluția cea mai rapidă, sfâșiind dintr-un gest mătăsurile bogate și dezgolind-o. Își lipi apoi gura de șalele ei și o sărută ușor înainte de a coborî ca să-i sărute... ei bine, ca să-i sărute fesele. Gestul acela neelegant, animalic și îndrăzneț nu ar fi trebuit să-i placă deloc. Chiar nu ar fi trebuit să-i placă!

– Samuel, gemu ea.

– Ssst, murmură el.

O zorea să-și depărteze picioarele. Într-o parte a minții ei se născu gândul că din poziția aceea nu oferea cea mai atrăgătoare imagine, însă uită repede de orice nesiguranță când el își trecu degetul mare peste miezul feminității ei.

– Ești udă, remarcă el. Avea vocea răgușită și întunecată de satisfacție masculină.

Când îl auzi spunând asta, Emeline tresări și vru să se retragă. Cum îndrăznește să profite de vulnerabilitatea ei?

Dar el îi înclină ușor șoldurile și...

O, Doamne, Dumnezeu! Și apoi o linse *acolo*. Obrazul ei se lipi din nou de perete, neputincios. Nu mai conta absolut nimic! Nici poziția ei dizgrațioasă, nici firea lui sălbatică. În momentul acela nu-și dorea decât să continue la infinit. Limba lui se juca tachineând-o și lingând-o, și Emeline se gândi că nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Apoi gura lui se retrase ușor și suflă pe locul unde se aflase înainte, răcorind-o și excitând-o în același timp.

Peste câteva clipe, îl simți pătrunzând cu limba până în miezul ființei sale. Gemea și-și împingea șoldurile, lipindu-se și mai mult de fața lui. Știa că dacă s-ar fi oprit să se gândească chiar și o fracțiune de secundă ar fi fost complet îngrozită, așa că preferă să se concentreze asupra senzațiilor. Asupra gurii lui care-i săruta cel mai intim petic de carne. Asupra limbii lui care-i căuta mugurele.

Gemu când îl găsi în cele din urmă. Și gemu din nou, cu fiecare atingere delicată a limbii lui.

Îl simți apoi cuprinzându-i șoldul cu mâna și croindu-și drum printre cărlionții ei feminini. Cu răsuflarea tăiată, deschise ochii și se uită în jos. Imaginea aceea era insuportabil de erotică. Degetele lui bronzate îi mângâiau pielea albă și se aveau printre cărlionții dintre coapsele ei. Apoi, când își strecură degetul în tunelul ei de catifea, Emeline nu-și mai putu ține ochii deschiși. Îl simți lingând-o din nou și apoi împingându-și limba în interiorul ei, iar asta o făcu să explodeze în spasme violente. Se cutremură din tot corpul și icni, răzuind cu unghiile varul de pe pereți.

Șoldurile ei se mișcau involuntar în timp ce valurile de plăcere se revărsau prin ea. O pătrunse cu limba iar și iar, fără ca degetul lui să-și înceteze mângâierile asupra miezului ei, până când un nou șir de spasme violente puse stăpânire pe ea. I se părea că trăia un orgasm nesfârșit... ca un râu zbuciumat și strălucitor de lumină, care nu se mai oprea.

În cele din urmă, explozia se potoli. I se înmuiaseră genunchii, iar brațele îi tremurau în timp ce încerca să-și mențină echilibrul.

Când gura lui o părăsi vru să se întoarcă, dar el continua să o țină strâns în brațe.

– Apleacă-te.

Era amețită, avea mintea întunecată de o ceață sexuală febrilă. Supusă, se aplecă din talie, întinse brațele și își propti mâinile de perete ca să se susțină.

Degetele lui se jucară câteva clipe cu carnea ei umedă și fierbinte, apoi îi simți mädularul. Oftă. Era o senzație atât de minunată! Carnea lui tare și fierbinte o pătrundea ușor. Asta era cea mai frumoasă parte. Partea descoperirii. Când el era doar un bărbat, așa cum îl lăsase Dumnezeu, iar ea doar o femeie care-l primea în ea. Îi plăcea să-l exploreze și să-l simtă. Să descopere cum era să fie cu el.

Probabil era deja peste măsură de excitat. Cu toate acestea, se mișca încet. Îl simți pătrunzând-o centimetru după centimetru, până când materialul pantalonilor lui se lipi de fundul ei gol. Samuel inspiră profund și se împinse o dată în ea, pătrunzând-o cu totul. Emeline gândi visătoare că ar fi putut rămâne așa pentru

totdeauna, ținându-i în ea carnea tare, savurând senzația de plenitudine pe care i-o ofereea.

Se retrase la fel de ușor cum o pătrunsese; mușchii interni ai tunelului ei de catifea se contractară, parcă nedorind să-l lase să plece. Apoi se împinse din nou în ea atât de tare, încât lui Emeline i se îndoiră coatele din cauza forței impactului.

– Stai nemișcată, murmură el aproape neinteligibil, după care o apucă de șolduri și începu să o pătrundă tare și repede.

Mișcările de du-te-vino ale mädularului lui i se păreau deopotrivă chinuitoare și delicioase, așa că își aplecă șoldurile ca să-l primească mai bine.

– Dumnezeu! mărăi el.

Dintr-odată degetele lui ajunseră iarăși prin cărlionții ei femini, explorând până ce găsiră mugurele care tânjea după atingerea lui. O apăsă ferm acolo, în timp ce mädularul lui o pătrundea pe la spate. Simțea un țipăt de plăcere acumulându-i-se în gât. Era pur și simplu prea mult! Fierbințelea cărnii lui, pătrunzând-o! Presiunea degetului său cunoscător! Durerea pe care o simțea în brațe în timp ce încerca să se susțină de perete!

Dintr-odată, Samuel o trase tare, lipindu-i spatele gol de pieptul lui, apoi, îngropat adânc în ea, se eliberă. Era o poziție ciudată, dar foarte erotică. Emeline stătea pe vârfuri, cu picioarele desfăcute larg, cu pântecul și sânii expuși aerului răcoros și înfipți în mädularul lui de oțel. Îl auzi gemând și savură felul în care își pierduse orice stăpânire de sine. Se concentra temeinic pe feminitatea ei, apucând cu toată mâna acel mugure delicat, în timp ce o inunda cu sămânța lui.

În acel moment nu-și mai putu opri țipătul. Valurile aproape dureroase ale plăcerii se revărsară prin ea, făcând-o să se cutremure. Sam îi puse mâna la gură, într-o încercare de a înăbuși sunetul, dar ea îl mușcă, savurându-i gustul.

– Pisicuță sălbatică!

Se retrase din ea, apoi o duse în brațe până la pat și o întinse pe spate pe saltea.

– Probabil o să mă muști din nou, dar s-ar putea să merite.

Îi despărți picioarele și o pătrunse din nou, apoi rămase în ea, greu și fierbinte, sărutând-o cu nesaț.

Emeline deschise gura ca să-i primească limba și remarcă amestecată că el nici măcar nu se dezbrăcase. Încă mai purta haina, vesta, pantalonii și jambierele. Și probabil nu-și scosese nici mocasinii! Dar acel gând îi zbură în momentul în care se predă limbii lui seducătoare, simțind înfiorată cum nasturii reci de metal ai vestei lui i se apăsau de sânii goi.

Cineva ciocăni la ușă. Emeline încremeni. Samuel înălță repezede capul.

– Sunteți bine, milady? răsună vocea cameristei din spatele ușii.

Samuel ridică dintr-o sprânceană. Emeline își dres glasul, conștientă că trupul lui era încă îngropat adânc în al ei.

– Da, sunt foarte bine. Poți pleca.

– Desigur, milady.

Auziră apoi sunetul de pași care se îndepărtau.

Emeline, răsuflând ușurată, îl împinse ușor.

– Dă-te jos de pe mine.

– De ce? o întrebă el leneș. Îmi place aici.

– Camerista mea o să se întoarcă, spuse ea, simțind cum o năpădea panica.

Samuel se retrase și îi cercetă chipul.

– Asta mi se pare puțin probabil. Sunt sigur că angajezi doar cei mai bine instruiți servitori.

Când Emeline îl mai împinse o dată, el cedă și se dădu la o parte, retrăgându-și mädularul la fel de brusc cum o pătrunsese. Emeline se dădu jos din pat fără să-și acorde răgazul de a regreta despărțirea.

– Ar trebui să pleci.

I se părea îngrozitor de ciudat să stea complet goală în fața bărbatului cu care făcuse dragoste ca o femeie stricată. Ar fi trebuit să aibă decența – decența unui *gentleman* – și să plece în liniște imediat după consumarea actului. Dar aparent nu o avea. Îi simți privirea fierbinte studiind-o când se aplecă peste maldărul de haine, căutând ceva – orice – cu care să-și acopere goliciunea. Găsi în cele din urmă cămășuța, cu care își acoperi imediat partea din față, dar descoperi cu stupeoare că era mai degrabă o cârpă zdrențuită decât o haină. Era prea mult!

Aruncă pe jos resturile cămășuței și se răsuci spre bărbatul de pe patul ei.

– Trebuie să pleci!

Exact cum bănuise, el lenevea sprijinit într-un cot și o privea amuzat. Avea încă părul strâns într-o coadă îngrijită. Hainele lui erau destul de șifonate, dar întregi. Gura lui se relaxase într-un zâmbet mare și senzual, iar ochii săi acoperiți de pleoape grele păreau aproape somnoroși. Nu avusese nici măcar decența de a-și închide prohabul pantalonilor. Împotriva voinței sale, Emeline se uită la singura parte expusă a trupului lui. Mădularul strălucitor și tare. Ar fi trebuit să fie deja flasc și mic și poate chiar să-i stârnească un pic de milă, dar nu era cazul. Dimpotrivă, stătea acolo arogant și pe jumătate erect, de parcă ar fi vrut să o ia de la capăt.

Imaginea aceea o înfurie.

– De ce nu ai plecat?

El oftă și se ridică în șezut.

– Speram să mai stăm o vreme îmbrățișați, milady. Dar aparent tu nu îți dorești asta.

Emeline simți cum un val de căldură îi invadă obraji și gâtul. Știa că era morocânoasă și absurdă. Știa că ar fi trebuit să dea dovadă de eleganță și poate de o indiferență sofisticată. Dar nu putea. Pur și simplu nu putea!

– Te rog să pleci. Își încrucișă brațele la piept peste sânii goi și își mută privirea.

Samuel se ridică în picioare și-și încheie pantalonii fără grabă.

– O să plec acum, dar asta nu înseamnă că s-a terminat.

– Ba sigur că s-a terminat! țipă ea îngrozită. Ai obținut ce voiai, așa că nu e nevoie să mai... să mai...

Pur și simplu nu știa cum să-și transpună gândurile în cuvinte. Doamne, cât de mult și-ar fi dorit să fie și ea o văduvă sofisticată! Genul acela de femeie care își lua amanți discreți și se angaja în aventuri în care ambele părți implicate cunoșteau regulile comportamentului elegant. Însă ea fusese nevoită să aibă grijă de Daniel și de tante Cristelle, iar apoi murise Reynaud... În plus, nu simțise niciodată nevoia de a-și căuta un iubit.

În timp ce se gândea la lipsa ei de experiență, comparându-se cu o driadă îmbătrânită, Samuel, care își aranjase hainele, se aplecă

ușor și-și atinse buzele de ale ei atât de încet și tandru, că aproape îi veni să plângă.

După aceea făcu un pas în spate.

– Da, am obținut ce mi-am dorit și ce ți-ai dorit și tu, dar asta nu mi-a potolit foamea de tine. O să mai vin la tine. Ori mă primești în liniște, ori scot din țâțâni ușa dormitorului tău, trezind toată casa. Colțul gurii lui se ridică într-un zâmbet strâmb. Poate că nu cunosc pe deplin toate subtilitățile societății tale, dar cred că nu ți-ai dori asta.

Emeline îl ascultă cu gura căscată. Abia la final reuși să protesteze:

– Cum îndrăznești să presupui că...

Dar el se întoarse și o prinse de umeri, transformându-i afirmația indignată într-un chițait neputincios. Aplecă ușor capul și îi vorbi șoptit, dar ferm la ureche:

– Îndrăznesc pentru că acum nici un sfert de oră m-ai primit în tine. Trupul tău și-a revărsat roua peste mădularul meu, și vreau ca asta să se mai întâmple și altă dată.

Îi acoperi din nou gura, doar că acum sărutul nu mai era blând, ci vorbea despre dorințele bărbătești care se involburau în fința lui. Își strecură limba în gura ei și înclină capul astfel încât să-i poată cuprinde buzele cu totul. Emeline se arcui înspre el, simțind că îl dorea cu o disperare pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Dintr-odată, Samuel făcu un pas în spate. Era încruntat și roșu la față.

– Primește-mă în noaptea asta, Emeline.

Părăsi încăperea înainte ca ea să-i poată răspunde.

Emeline se prăbuși pe grămada de haine distruse și, brusc, își dădu seama de un lucru înspăimântător. Își pierduse orice urmă de rațiune și, mai mult decât atât, nu avea nici un control asupra relației cu Samuel.

– Craddock s-a spânzurat acum o lună, zise lordul Vale în după-amiaza aceea.

Sam se chinui să-și smulgă gândurile de la Emeline. De la pielea și de la sânii ei. De la faptul că nu voia să-l mai vadă. Se concentra în schimb asupra problemei Regimentului 28.

– Thornton ar fi trebuit să știe, nu?

– Thornton nu a spus când l-a văzut ultima dată pe Craddock, îi aminti viconte.

– Adevărat.

– Cine e următorul pe lista celor cu care trebuie să vorbim?

– Nu mai e nimeni, oftă Sam.

Afară ploua cu găleata, iar asta o adusese la disperare pe gazda lor. Aparent, Lady Hasselthorpe plănuise o expediție la ruinele unei vechi abații, un obiectiv turistic destul de faimos din partea locului. În sinea lui, Sam se simțea ușurat că ploua. Nu ar fi fost capabil să cutreiere dealurile în ziua aceea, cel puțin nu fără să fie nevoit să suporte o durere chinuitoare, și știa că Rebecca ar fi devenit suspicioasă dacă ar fi inventat o scuză ca să rămână la castel. Observase că sora lui înțelegea mult mai multe lucruri decât ar fi crezut el. În plus, nu știa cum ar fi putut să-i explice de ce avea picioarele bandajate.

Prin urmare, cei mai mulți dintre invitați se retrăseseră într-un salon din spatele castelului. Nu și Emeline, desigur, întrucât ar fi făcut orice ca să-l evite. Dar în afară de ea, era cam toată lumea prezentă. Unii se amuzau jucând cărți, în timp ce alții citeau sau vorbeau în grupuri mai mici.

La fel ca el și Vale.

– Nu mai este chiar nimeni cu care să stai de vorbă? întrebă neîncrezător viconte.

Sam scrâșni din dinți.

– Accept bucuros orice sugestie.

– Ăăă...

– Asta presupunând că ai tu niște idei, nu?

– Ei bine... Vale părea brusc foarte interesat de geamurile scăldate de ploaie.

– Mă gândeam eu, murmură Sam.

Priveau amândoi ferestrele, de parcă ar fi fost hipnotizați de vremea îngrozitoare de afară. Vale bătea darabana pe brațul fotoliului, într-un mod extrem de enervant. În cele din urmă, trase aer în piept și zise:

– Dacă Thornton a fost vinovatul, ar fi trebuit să aibă un motiv ca să trădeze Regimentul 28.

Sam rămase cu ochii la geam. Nu era deloc surprins că gândurile lui Vale porniseră pe același făgaș pe care se îndreptaseră și ale lui.

– Să înțeleg atunci că îl consideri suspect?

– Tu nu?

Sam se gândi la neliniștea pe care o simțise de când îl revăzuse pe Thornton la Londra.

– Poate că îl suspectez, dar nu-mi vine în minte nici un motiv pentru care ar trăda întregul regiment. Ai tu vreo idee?

– Habar n-am. Poate că pur și simplu s-a săturat de tot piureul de mazăre pe care a trebuit să-l mâncăm pe timpul celui marș blestemat.

Sam își zise că viconte chiar părea să-l simpatizeze. Faptul că el însuși era atât de ipocrit încât să-i arate prietenie unui bărbat cu a cărui logodnică tocmai făcuse dragoste îl irita la culme. L-ar fi evitat bucuros, dar Vale îi căutase compania încă de când intrase în salon.

– Presupun că banii constituie întotdeauna un mobil, cugetă Vale. Dar tot nu văd cum ar fi beneficiat Thornton de pe urma uciderii unui regiment întreg, dacă nu cumva a fost plătit de francezi.

– Thornton vorbește franceza?

– N-am idee. Vale bătu din nou darabana câteva clipe, aparent reflectând asupra abilităților lingvistice ale lui Thornton. Dar nu cred că mai contează. Chiar tu ai spus că scrisoarea a fost scrisă în engleză. Pe deasupra, sunt mulți francezi care vorbesc engleza.

– Avea datorii?

Sam observă Rebecca înclinase ușor capul, ca să asculte ce îi spunea o altă tânără. Se bucura în sinea lui că sora lui își găsisese o parteneră de conversație.

– Ar trebui să aflăm. Sau, mai degrabă, eu ar trebui să aflăm. Până acum nu am contribuit prea mult la anchetă. Ar trebui să ajut și eu cumva, nu?

Sam se uită la Vale. Bărbatul îl privea cu ochii lui mari și sinceri, care semănau cu cei ai unui câine bătut. Ce fel de om ar trăda un astfel de prieten?

– Mulțumesc, zise el pe un ton grav.

Expresia de pe chipul vicontelui se schimbă imediat. Sam știa că era capabil de transformări bruște și radicale. Chipul său jovial se luminează când zâmbi, iar ochii albaștri îi străluciră ca două nestemate în lumină.

– Pentru puțin, bătrâne.

Sam își plecă ochii, nefiind în stare să-i mai întâlnească privirea. Dacă ar fi fost un om de onoare, ar fi hotărât să nu o mai vadă niciodată pe Lady Emeline. Așa însă, era cea mai detestabilă creatură de pe fața pământului.

Pentru că intenționa să o întâlnească din nou în noaptea aceea și să facă dragoste cu ea.

Capitolul 13

Lupul uriaș se năpusti spre pătuțul copilului, cu fălcile căs-cate larg. Dar Inimă de Fier se aruncă în calea fiarei cu sabia scoasă din teacă, pentru a-și proteja fiul. Și ce bătălie se porni atunci! Inimă de Fier trebuia să rămână tăcut, așa că nu putea striga după ajutor, iar monstrul lup îi pune la încercare toată puterea și priceperea. Lupta se dezlănțui, și cei doi combatanți vuiiau prin cameră ca o furtună, zdrobind mobilierul și făcându-l țândări. Apoi pătuțul copilului se răsturnă, și pruncul începu să plângă. Inimă de Fier lovi cu sabia și reteză piciorul din spate al lupului. Fiara scoase un urlat îngrozitor de durere și se năpusti asupra lui, azvârlindu-l la podea cu o bubuitură care făcu întreg castelul să se cutremure. Inimă de Fier se izbi tare cu capul de pardoseala de piatră și își pierdu cunoștința...

din *Inimă de Fier*

Emeline își petrecuse ziua în camera ei, pradă remușcărilor. Se străduia cu orice preț să-l evite pe Sam, iar motivele pentru care trebuia să stea departe de el erau clare. Făceau parte din clase sociale diferite și proveneau din lumi diferite. Ea trebuia să se gândească la fiul și la familia ei. Iar el era prea temperamental,

un bărbat care nu se lăsa ușor condus. Nu ar fi putut deține controlul în relația cu el. Și totuși...

Și totuși...

Poate era din cauză că despicase prea mult firul în patru, dar nici unul dintre argumentele pe care și le oferea singură nu părea să mai stea în picioare. Așa că le îndepărtă, conștientă că păleau în comparație cu nevoia pe care o simțea. O șoca felul în care se transformase. Nu mai făcuse niciodată asta. Era pentru prima dată în viața ei când dădea la o parte rațiunea și-și lăsa natura primitivă să ia inițiativa.

Capitularea în fața laturii ei pur senzuale i se părea ceva deopotrivă înfricoșător și palpitant. Până atunci avusese mereu grijă să-și păstreze stăpânirea de sine și să exercite un control strict în orice împrejurare. Trebuise s-o facă, pentru că o părăsiseră toți bărbații care ar fi trebuit să țină familia unită: mai întâi Reynaud, apoi Danny și, șase luni mai târziu, tatăl ei. O lăsaseră singură, înspăimântător de singură.

Se încordă când auzi pași în fața ușii. Era pregătită pentru el – goală și deja în pat – și simțea exaltarea revărsându-se prin fiecare fărâma a ființei sale.

Când intră în cameră, Sam nu se mai obosi să-și ascundă șchio-pătatul. Emeline observă ridurile adânci care-i brăzdau obrazii și încovoierea umerilor săi. Își putea da seama că era foarte obosit. Probabil încă nu-și revenise complet după cursa singuratică din ajun, dar nu-i păsa. Voia să-l aibă în noaptea aceea. Să-l folosească, la fel cum o folosise și el pe ea.

Dintr-odată o văzu. Samuel se opri, cu haina pe jumătate scoasă, iar ea se ridică în șezut în pat. În patul lui. Cearșaful îi alunecă până la talie, descoperindu-i sânii goi.

– Te așteptam.

– Serios? Întrebă el și-și dădu jos haina. Vocea lui era relaxată, însă rămăsese cu ochii ațintiți asupra sânilor ei.

Emeline se lăsă un pic pe spate, iar asta îi făcu sânii să se ridice. Nu trebuia să se mai uite în jos ca să știe că sfârcurile i se întăriseră în contact cu aerul rece al nopții... și ca răspuns la vederea lui.

– Mi se pare că te-aștept de ore întregi.

— Îmi pare rău, zise el în timp ce-și descheia vesta. Degetele lui lucrau neobosite, chiar dacă nu-și lua nici o clipă ochii de la ea. M-aș fi grăbit, dacă aș fi știut...

— De fapt, aș prefera să nu te grăbești.

Se bosumflă un pic, parcă nemulțumită de gândurile care-i alergau prin minte. Degetele lui se opriră atunci.

— O să țin minte asta.

Își scoase vesta și cămașa, după care se îndreptă încet spre ea, cu pieptul dezgolit. Avea un piept minunat! Era lat și musculos, acoperit cu un păr negru care i se ondula în jurul sfârcurilor, coborând apoi într-o linie pe abdomen. Se uda toată numai văzându-l, dar își reaminti că nu trebuia să piardă avantajul pe care îl avea.

— Așa să faci. Privirea ei coborî spre pantalonii, jambierele și mocasinii pe care încă îi mai purta. Și totuși, se pare că te apropii de mine prea devreme.

El miji ochii, stărnindu-i temerea că poate mersese prea departe. Ținea buzele strânse și nu părea prea mulțumit. Dar apoi luă un scaun și-l așeză cu fața la ea, la doar câțiva centimetri de pat. Își puse un picior pe scaun și începu să-și dezlege mocasinii. Erau diferiți de cei pe care-i distrusese alergând în noaptea precedentă, ceea ce însemna că probabil avea mai multe perechi, se gândi Emeline în timp ce-i contempla mușchii brațelor și ai spatelui. Samuel se descâlță, o privi și apoi începu să-l dezlege și pe celălalt.

Emeline înghiți apăsător. În clipa aceea nu făcea altceva decât să-și scoată pantofii. Și totuși, știa. Știa că se pregătea... că se dezbrăca numai și numai pentru ea. Gândul acela îi tăie respirația.

Sam își scoase apoi și cel de-al doilea mocasin, dând la iveală bandajele de pe picioare. Părțile expuse de piele păreau să se vindece foarte bine, remarcă Emeline. După ce își desfăcu și jambierele, duse mâna la nasturii pantalonilor, sub privirea ei lacomă. Mișcările degetelor lui erau precise și controlate. Gândindu-se la plăcerea pe care aveau să i-o aducă în curând degetele acelea lungi și pricepute, Emeline aproape că gemu de nerăbdare. Cu toate acestea, nu rupse tăcerea.

Rămase gol, în toată splendoarea, cu excepția unei fâșii de piele care i se întindea sub buric. Emeline îl privi cu răsuflarea tăiată câtă vreme desfăcu și acel ultim veșmânt și îl aruncă peste

jambiere. Trupul lui era lung și neted, iar pielea, bronzată în locurile unde o văzuse soarele. În rest era doar oacheș de la natură. Avea gambe zvelte, presărate cu păr negru, genunchi osoși și coapse groase și puternice. Și mai erau și acele curbe masculine minunate și secrete, din locul în care șoldurile i se îmbinau cu bazinul. Abdomenul era marcat de o cicatrice mică și palidă, iar o alta îi slujea partea dreaptă a pieptului.

Emeline își aminti ce-i spusese Jasper, că alergase zile întregi cu o rană de cuțit. Probabil fusese un chin îngrozitor. Era foarte mândră că stărnea dorința unui bărbat atât de curajos.

Privirea ei coborî pe nesimțite. Păstrase pentru final ce era cel mai bun: bărbăția lui. Mădularul lui era erect și tare și plin de vene care pulsau de la cât de excitat era. Înghiți apăsător și-și trase cu greu răsuflarea.

— Ești satisfăcută? o întrebă el, rupând tăcerea. Stătuse neclintit și o lăsase să-i studieze pe îndelete trupul.

— Cred că da, murmură ea cu glas șovăitor.

Samuel ridică din sprâncene. După toate aparențele, se simțise insultat.

— Crezi? Dacă nu ești sigură, milady, dă-mi voie să te ajut să te hotărăști.

Într-o clipită era deja lângă pat. Se năpusti spre ea cu o iu-teală care o făcu să tresară. Veni deasupra ei în patru labe, ca un animal. Și chiar când se gândea că o să o sărute, gura lui coborî asupra sfârcului ei stâng. Emeline își arcui spatele, și un suspin îi scăpă printre buze. Nu o atingea nicăieri altundeva, ci doar îi suga tare sfârcul. Oare cum era posibil să simtă atât de multe de la atingerea unui petic atât de mic de carne? Se întinse și-și încolăci brațele în jurul trupului său, savurând tot ceea ce înainte nu avusese timp să facă. Să îl atingă. Să-i simtă fierbințeala pielii sub palmele ei, să-și alunece mâinile peste crestele coastelor lui, să-l mângâie pe toată lungimea spatelui aceluia minunat. Își dorea să-i simtă fiecare centimetru de piele. Să-l guste. Și să-l primească în ea până când ajungea să-i cunoască trupul la fel de bine cum îl cunoștea pe al ei.

Sam își înalță capul, dar rămase cu privirea ațintită spre sânii ei.

– M-am gândit la asta toată ziua... la sânii tăi goi și ce-aș putea face cu ei. Abia dacă am putut să merg, la cât de înfierbântat eram. Asta îmi faci! se răsti el. Mă transformi într-un mădular flămând și fără minte.

Cuvintele lui o făcură să se zvârcolească. Erau atât de simple și de explicite!

– Oferă-mi sânii tăi, ca să-i pot suge până ai orgasm.

O, Doamne! Nu *trebuia* să-l lase să-i vorbească așa. Ar fi dobândit prea multă putere asupra ei dacă îi permitea să-i dea astfel de ordine. Pe de altă parte, miezul feminității ei se umezise la acele vorbe. Își dorea să i se ofere. Își dorea să-l lase să-i sugă sfârcurile. Așa că își așeză palmele sub sâni și îi ridică, de parcă i-ar fi adus o ofrandă unui zeu păgân, pe jumătate animal.

El mârâi gutural și aprobator, apoi se repezi asupra lor. Îi lînse, îi ronțai și prinse ușor între dinți mugurii rozalii, zgâriindu-i pielea sensibilă cu barba lui de două zile. Apoi cuprinse în gură un sfârc și-l supse cu ardoare în timp ce degetele lui îl tachinau pe celălalt. Acele două puncte de plăcere se aprinseră în interiorul ei, revărsând valuri de extaz nebănuite, până când se arcui neputincioasă sub el, chinuindu-se să-și tragă răsuflarea. Era prea mult! Avea să o rănească. Nu mai putea suporta chinul acela.

Se cutremură, și o lumină orbitoare apără în spatele pleoapelor ei închise, înfierbântându-i membrele. Limba lui îi dezmiarda tandru sânul, dar fiecare atingere umedă dădea naștere unei alte scânteii. În cele din urmă, când îi sărută blând sfârcul, Emeline îi simți buzele ca pe un balsam.

Deschise ochii, și văzu că expresia de pe chipul lui era intensă și deloc blândă.

– Nu pot să mai aștept, murmură el.

Îi desfăcu coapsele fără menajamente și se afundă între ele, ghidându-și membrul cu o singură mână. Se împinse înăuntru, apoi, după un scurt moment de retragere, o pătrunse iar, până când toată lungimea bărbăției lui ajunsese să fie îngropată adânc în ea.

Emeline zâmbi. Dar cum ar fi putut să nu zâmbească, la câtă plăcere primea în acele momente? Îi mângâie obrazul, și Samuel deschise ochii. Erau incredibil de strălucitori.

– Râzi de mine, o muștră el.

Ea clătină din cap și dădu să-i explice, dar el se ridicase deja pe antebrațe. Își lipi gura de a ei, afundând-o în salteaua moale, după care începu să se miște ritmic. Se retrase și apoi o pătrunse din nou, tare și repede. Emeline uită orice voise să spună. Atâta timp cât se mișca în ea, nu-i mai păsa deloc dacă se simțise jignit sau dacă era supărat pe ea. Bărbăția lui tare se freca de carnea ei sensibilă cu un singur scop, acela de a le stârni plăcere amândurora.

– Asta te satisface? mârâi el.

Emeline era pierdută într-un ocean al extazului, așa că nu îi răspunse.

Se mai împinse o dată în ea, apoi rămase nemișcat.

– Te *satisface* asta, milady?

Ea deschise ochii brusc și se uită furioasă la el.

– Da! Apoi îl apucă de fese, zorindu-l să se miște din nou. Da! Da! Da! Doar *mișcă-te*, lua-te-ar naiba!

El se conformă scoțând un sunet gutural, fie un chicotit, fie un mârâit. Lui Emeline era imposibil să-și dea seama, pentru că ochii i se închiseseră încă de la prima penetrare. Oricum, nu avea nici o importanță. Nu o mai interesa decât să-i simtă trupul mișcându-se în ea. Să simtă împingerile lui neobosite și plăcerea infinită care izvora din ele. Să-i simtă carnea tare și mișcările nesățioase. Își dorea să nu se mai oprească niciodată... dar absolut, absolut niciodată!

Valurile de extaz o inundară unul după altul. Deschise ochii în timp util ca să-l vadă arcuindu-se în timp ce își împingea pelvisul în ea. Atunci îl privi pe Samuel Hartley cutremurându-se din toate încheieturile și revărsându-se adânc în interiorul ei.

Abia dacă își putea trage răsuflarea. Era mai epuizat decât atunci când alerga. Femeia aceea îl storsese de vlagă, dar se simțea în al nouălea cer.

Sam se prăbuși apoi peste Emeline. Avu grijă să nu o strivească sub greutatea trupului său, dar se lăsă suficient cât să-i simtă sânii, pântecul și picioarele încolăcite în jurul genunchilor săi. Undeva în cotloanele minții, știa că dorința aceea venea din nevoia de a o controla pe femeia de sub el – pe femeia *lui* – și că nu era ceva bun sau de care ar fi trebuit să se simtă mândru. Era însă

prea obosit ca să facă raționamente complicate; în plus, poziția aceea era perfectă.

Poate nu și pentru ea.

– Dă-te jos de pe mine, bombăni Emeline.

Nu credea că o mai auzise vreodată pe cuviincioasa Lady Emeline exprimându-se astfel. Era absolut încântat.

– Te strivesc?

– Nu, zise ea, după care rămase tăcută. Sam se gândi că admise, însă apoi o auzi vorbind din nou: Dar ar trebui să te dai jos de pe mine, oricum.

– De ce? Își așezase capul lângă al ei pe pernă și îi studia trăsăturile delicate.

Emeline strâmbă din nas, fără să deschidă ochii.

– Pentru că așa e politicos.

– Aha. Te informez că stau foarte bine aici unde sunt și în clipa aceasta nu mă interesează deloc politețea.

Ea deschise ochii brusc și se încruntă într-un mod absolut adorabil. Nu că i-ar fi spus asta vreodată, dar furia ei i se părea teribil de excitantă.

– Confortul meu nu contează deloc pentru tine? ceru ea să știe, pe un ton trufaș și aristocratic.

– Nu, zise el amabil. Absolut deloc.

– Hm! pufni Emeline. Nu era un răspuns tocmai elocvent, și asta îl făcu să zâmbească. Adora faptul că o redusese la cuvinte monosilabice. Ești foarte sigur pe tine, remarcă ea.

– Asta pentru că... Se aplecă suficient cât să ajungă să o sărute pe obraz, apoi îi șopti la ureche: Pentru că mădularul meu este în tine.

– Pari foarte mulțumit.

– Da. Și tu la fel.

– Culcă-te odată, înfumuratule!

Sam zâmbi pentru sine, apoi trase cearșaful și-i acoperi pe amândoi. Își păstră trupul unit cu al ei, dar, de parcă i-ar fi îndeplinit ordinul, adormi în câteva secunde.

Emeline se trezi brusc la apropierea zorilor, amintindu-și că își petrecuse noaptea în camera lui Samuel, care încă mai dormea,

strângând-o în brațe. Încercă să se miște un pic, însă el nu se clinti. Trebuia să plece, dar cum avea să reușească?

Rămase o clipă privindu-l. Stătea într-o poziție destul de strâmbă, cu capul întors spre ea. Șoldurile lui le acopereau pe ale ei, dar cea mai mare parte a trunchiului lui era pe pat. Cu excepția unui braț, întins posesiv peste sânii ei. Liniile de expresie de pe chipul lui erau aproape netede și părea destul de tânăr. Mai ales că avea și părul castaniu ciufulit ca un băiețel. Oare așa arătase înainte de război?

Samuel deschise ochii, iar privirea i se întunecă brusc în clipa în care își dădu seama că erau împreună în pat. Tăcut, îi cercetă chipul. Probabil avea un aspect foarte răvășit, se gândi Emeline. Cu toate acestea, îl lăsa să o privească. I se părea că ochii lui o studiau mai intim decât noaptea trecută, când o văzuse în toată goliciunea ei. Oare ce vedea când se uita la ea? Nu-și putea da seama. În orice alt moment s-ar fi înfuriat pe ea însăși pentru că se lăsase atât de expusă, dar acum, când lumina difuză a dimineții învăluia camera, prefera să savureze ultimele minute în compania lui.

Sam ridică palma și îi mângâie ceafa, apoi își apropie încet capul de al ei și o sărută. Gura lui era mai moale dimineața. Mult mai relaxată și mai leneșă. Îi putea simți barba zgâriindu-i ușor pielea, în contrast cu buzele lui moi și senzuale. Nu părea deloc grăbit, chiar dacă îl putea simți incredibil de tare la nivelul pântecului.

Se ridică apoi pe coate și îi luă fața în palme. O înconjura cu masculinitatea lui, deopotrivă protectoare și posesivă. Nu se mai simțise niciodată atât de prețuită sau atât de dorită. Îi depărtă picioarele și mai mult și își poziționa șoldurile între coapsele ei, astfel că părul de pe piept și sfârcurile lui îi gădilau pielea. Totul i se părea foarte intim. Nu era sigură dacă putea îndura să facă dragoste cu el așa și să se apropie atât de mult. Își simțea sufletul expus. Era pe punctul de a dezvălui prea multe lucruri pe care le ținuse ascunse prea mult timp. Cu toate acestea, se lăsa pradă momentului. Se lăsa sedusă de propria dorință și de omul care stătea deasupra ei în pat.

Mâna lui coborî pe gâtul ei, apoi îi dezmierdă umerii și lateralele corpului. Se opri însă când ajunse în dreptul șoldului, aparent acaparât de sărutul pe care nu-l întrerupsese nici un moment.

Pe nesimțite, mâna lui se deplasă mai jos, îi ridică genunchiul peste șoldul lui și îl lăsă acolo, în timp ce-și lipea și mai mult pelvisul de al ei.

Emeline eliberă un suspin în gura lui. În poziția aceea era deschisă și vulnerabilă, iar când se lipi de ea, îl simți pe fiecare centimetru delicat de piele. Nu era sigură dacă îi plăcea asta... conexiunea incredibilă, sau acel mod *deplin* de a face dragoste. Îi dezgolea sufletul, indiferent dacă asta era sau nu intenția lui. Poate că nici nu-și dădea seama ce îi făcea. Dar când vru să-l îndepărteze, fu ademenită din nou de simpla împingere a șoldurilor lui.

Samuel ridică ușor capul ca să o privească în timp ce îi pătrundea încet carnea expusă. Ea icni din cauza senzației necunoscute și se încruntă la el. Era incredibil de nepoliticos din partea lui să se uite la ce se întâmpla în clipa aceea! Oare nu știa că așa ceva pur și simplu nu se făcea? Că ceea ce trăiau nu era nimic mai mult decât o plăcere trecătoare?

Nimic mai mult...

Dar când se mișcă și o apăsă din nou, înțelese că nu era doar ceva pur fizic. Nu. Era mai mult. Mult mai mult! Copleșită de greutatea lui și de sentimentele contradictorii care o năpădiseră, intră în panică. Încercă să răsucescă într-o parte capul și ridică brațele ca să-l împingă de pe ea, dar el o prinse repede și, fără nici un efort, îi imobiliză încheieturile pe pernă, de o parte și de alta a capului.

Emeline suspină, furioasă și neajutorată. Și se simțea și mai furioasă pe ea însăși pentru că permitea să i se vadă cele mai profunde emoții.

– Oprește-te.

El clătină din cap și se afundă și mai mult în ea, făcând-o să se deschidă ca o floare. Făcând-o și mai vulnerabilă la toate senzațiile pe care i le oferea. Își strânse o clipă pleoapele, de parcă și el s-ar fi simțit copleșit de ceea ce se întâmpla între ei, dar apoi deschise ochii și o ținui cu privirea.

– Nu.

Își aplecă ușor capul ca să-i lingă broboanele de sudoare de pe linia părului. Asprimea limbii lui, împreună cu presiunea exercitată de mădularul tare în interiorul ei când își ridică șoldurile mai

sus și-i apăsă punctul plăcerii maxime, o aduseră în pragul nebuniei. Samuel se retrase un pic, dar tot mai putea simți frecarea când mădularul lui trecu peste pliurile de carne sensibilă. Apoi se trase mai jos... frecându-se... frecându-se... frecându-se de mugurele ei umflat, până când nu mai putu suporta senzația.

Și în clipa aceea se prăbuși în fața lui. Toate secretele, toate îndoilele, toate temerile și speranțele pe care le reprimase și le ascunsese atât de mult timp ieșiră la iveală, libere și descătuseate. Expuse în aerul rece al dimineții. Și în fața ochilor lui.

Ridică privirea numai pentru a-l vedea scrâșnind din dinți și cutremurându-se, la fel de tulburat ca și ea, în timp ce-și revărsa sămânța în interiorul ei.

Ceașca de ceai tremură când Emeline o ridică la buze. Se încruntă la acea manifestare exterioară a tumultului ei lăuntric și își forță degetele să rămână nemișcate. Nici unul dintre cei prezenți în jurul ei în salonul de dimineață nu păruse să observe. Poate doar Melisande, care stătea vizavi de ea la măsuta rotundă pe care o împărțeau și în clipa aceea îi arunca o privire excesiv de atentă. Spiritul perceptiv nu era întotdeauna de dorit într-o prietenie, pentru că ducea la întrebări incomode și priviri insinuante.

Emeline încercă să se gândească la altceva decât la felul tulburător în care făcuse dragoste în dimineața aceea. Și în noaptea precedentă. Și în dimineața de dinainte de asta. Se încruntă la ceașca ei de ceai. Poate că prea mult sex îi înțețoșa mintea. Asta ar fi putut să-i explice blocajul mental din acel moment. Fără îndoială era complet nesănătos să se gândească, să se macine și să devină obsedată de un bărbat... și de picioarele lui lungi, și de pieptul lui musculos... și de mădularul lui foarte, foarte tare.

Tuși deasupra ceaiului și se uită vinovată spre Melisande, care îi spuse:

– Am reușit să traduc titlul primei povești din cartea pe care mi-ai dat-o. Se numește „Inimă de Fier“.

– Serios?

Pentru o clipă, vestea îi distrase atenția de la necazurile ei. Își amintea povestea aceea. „Inimă de Fier“. Era despre un bărbat curajos, puternic și loial. Își dădu seama dintr-odată că personajul semăna foarte mult cu Samuel, și asta i se păru foarte ciudat.

– Lord Vale a întrebat de tine noaptea trecută, adăugă Melisande.

Emeline aproape că își vărsă ceaiul, așa că lăsă jos ceașca în grabă, decidând că, în mod clar, nu era făcută pentru astfel de subterfugii.

– Și ce i-ai spus?

Melisande ridică mirată din sprâncenele-i maronii ca blana unui șoricel.

– Nimic. Oricum nu m-ar fi observat.

Amărăciunea din glasul prietenei sale o făcu pe Emeline să uite de propriile griji.

– Nu fi prostuță. Sigur că te-ar fi observat.

– Nu știe nici măcar cum mă cheamă.

– Poftim?

Melisande încuviință din cap. Totuși, în ochii ei căprui nu se ascundea nici o urmă de autocompătimire.

– Nu are nici cea mai vagă idee cine sunt.

Emeline își mută privirea spre locul unde stătea logodnicul ei, înconjurat de câteva domnișoare. Făcea gesturi largi și povestea ceva cu însuflețire. Când mâna lui dreaptă zbură prin aer, fu cât pe ce să-i smulgă boneta unei fete din apropiere. Ar fi vrut să se răstească la prietena ei și să-i spună că vorbea prostii, dar era foarte posibil ca Melisande să aibă dreptate. Jasper obișnuia să-și concentreze atenția asupra celor mai frumoase doamne din preajma lui.

În definitiv, era ceva normal, se gândi Emeline. Bărbații erau mult mai superficiali de felul lor, așa că tindeau să fie mai atenți la aspectul fizic decât la mintea sau la sentimentele unei femei. Sau cel puțin majoritatea bărbaților. Samuel stătea în colțul opus al încăperii, între sora lui și doamna Ives – o doamnă în vârstă, cu o înfățișare banală. Participa la conversație, dar privirea lui o întâlnește pe a ei chiar în clipa în care se uită la el.

Emeline simți că roșise. Lua-l-ar naiba să-l ia! Nu era suficient că îi folosise trupul până o durea fiecare părticică din el, trebuia să-i mai invadeze și fiecare gând rațional.

– ... sper că te-ai protejat cumva, spunea Melisande.

– Poftim? întrebă Emeline pe un ton prea tăios.

– Am spus că sper că te-ai protejat cumva azi-noapte.

Emeline încremeni, holbându-se la ea.

– Despre ce vorbești?

– Ca să previi apariția unui bebeluș. Când Emeline se înecă, prietena ei o întreabă sincer îngrijorată: Ești bine?

Emeline flutură din mână și luă o înghițitură de ceai. Se gândi o clipă să nege că petrecuse noaptea cu Samuel, dar își dădu seama că discuția lor trecuse de mult de punctul în care ar fi putut face asta.

– Da. Dar cum... cum...?

Melisande îi aruncă o privire aspră.

– Nu pot să-mi dau seama cum te-ai implicat într-o astfel de relație fără să-ți iei măsurile de precauție corespunzătoare. Există niște bureți care încap în corpul unei femei și...

– De unde, Doamne iartă-mă, știi tu astfel de lucruri?

Uimirea ei se justifica pe deplin: Melisande era necăsătorită și probabil încă fecioară.

– Există anumite cărți, dacă te interesează.

Emeline făcu ochii mari.

– Cărți despre...

– Da.

– Doamne, Dumnezeu!

– Fii atentă, îi zise Melisande pe un ton profesoral. Ți-ai luat vre-o măsură de precauție?

– E cam târziu pentru asta, mormăi Emeline.

Mâna ei se mută involuntar pe pântecul acoperit cu dantelă. Cum era posibil să nu se fi gândit la ceva atât de important, chiar și în focul pasiunii? Posibilitatea de a concepe un copil era reală și foarte îngrijorătoare. Jasper era într-adevăr un om sofisticat, dar nici un bărbat nu își dorea ca moștenitorul său să fie progenitura altuia. Și dacă era într-adevăr însărcinată, trebuia să se mărite cu Samuel.

Acel simplu gând îi făcu stomacul să se strângă, pentru că ar fi însemnat să nu se mai poată ascunde nicăieri. Ar fi fost în permanență expusă. Sentimentele sale și cele mai îngrozitoare trăsături ale ei ar fi fost o carte deschisă pentru Sam, căci el o vedea cu adevărat. Și o citea așa cum nu o fusese citită niciodată. Nu îi plăcea deloc asta. Cu siguranță i-ar fi cerut diverse lucruri, sentimente

pe care nu-și dorea să le nutrească, și știa foarte bine că orice prefăcătorie ar fi fost inutilă.

Melisande, sesizându-i spaima, se aplecă în față și-și așeză mâna peste a ei.

– Nu intra în panică. Este prea devreme ca să știi. S-ar putea să nu ai nici un motiv de îngrijorare. Dacă nu cumva... relația asta durează de mai mult timp decât știi eu?

– Nu, gemu Emeline îndurerată. O, nu. S-a întâmplat doar...

Nu-și mai termină fraza. Oare ce gândea Melisande despre ea? Se zbenguise cu un bărbat pe care îl cunoștea de foarte puțin timp, și pe deasupra la o petrecere la care participa și logodnicul ei.

– Nu are nici un rost să-ți faci griji, murmură prietena ei bătând-o ușor pe mână. Bucură-te de restul petrecerii și nu te mai întâlnești cu el fără protecție.

– Sigur că nu, zise Emeline cu respirația întretăiată. Nici măcar nu o să mă mai uit la el. Cu siguranță nu mă mai întorc la... Flutură din mână vag și se îndreaptă de umeri. Nu se va mai întâmpla.

– Mhmm, făcu Melisande neutru, dar cu o expresie sceptică pe chip.

Emeline nu o putea condamna. Se străduise să fie foarte fermă, însă propria voce i se păruse până și ei nesigură. Împotriva voinței sale, privirea îi rătăci din nou spre colțul unde stătea Samuel. O studia cu ochii mijiți. Era sigură că oricine altceva ar fi interpretat expresia de pe chipul lui ca fiind una de relaxare. Nu și ea, pentru că în ochii lui vedea dorință, posesivitate și încredere în propriile forțe. Și în clipa aceea înțelese să bărbatul acela nu avea să renunțe la ea fără luptă.

O, Doamne, Dumnezeule! În ce se băgase?

Capitolul 14

A doua zi dimineață, în zori – cu o zi înainte să fie eliberat din jurământul tăcerii –, Inimă de Fier fu trezit de țipătul unei femei. Doica stătea în pragul camerei devastate a copilului și răcnea ca din gură de șarpe, deoarece fiecare piesă de mobilier

devenise un maldăr de stînghii, pereții erau stropiți cu sânge roșu aprins și, cel mai rău dintre toate, pruncul lipsea! În curând odaia se umplu de oameni din castel – gărzi, servitori, bucătări și cameriste – toți veniți să vadă ce se întâmplase. Se holbau cu toții la Inimă de Fier, care era acoperit de sânge din cap până-n picioare și zăcea în mijlocul camerei în care dormise fiul său. Dar inima îl duru cu adevărat abia în clipa în care prințesa Solace se împinse prin mulțime și veni în fața lui. Se uita la soțul ei cu ochii plini de amărăciune...

din Inimă de Fier

Îl evita. Lucrul acesta îi era foarte clar lui Sam în dimineața aceea. El și Emeline se mișcau ca într-un dans ciudat și tainic. Când el intra într-o încăpere, ea se retrăgea și îi întorcea spatele. Dacă reușea să se apropie pe furiș, Emeline inventa o scuză și părăsea imediat încăperea. Jucară acest joc de nenumărate ori, până când frustrarea lui ajunse la apogeu. Deja nu-i mai păsa dacă încercările lui de a o prinde erau observate și de ceilalți invitați. Singurul lui obiectiv era s-o încolțească. Și de fiecare dată când ea reușea să se eschiveze, devenea și mai hotărât.

Se aflau în bibliotecă. Petrecerea fusese mutată în interior, întrucât afară continua să plouă cu găleata. Sam nu făcu nici un gest să se apropie de ea, așteptând calm să i se ivească ocazia potrivită. Emeline stătea în colț împreună cu prietena ei, domnișoara Fleming. Cealaltă femeie părea destul de ștearsă prin comparație cu frumusețea lui Emeline, însă avea ochii ageri și era foarte atentă la mișcările lui.

Fie Emeline îi mărturisise prietenei sale despre relația lor, fie aceasta ghicise de una singură. Nu că ar fi contat vreun pic pentru el. Chiar dacă domnișoara Fleming se purta ca un câine de pază fioros, nu avea de gând s-o lase să stea între el și prada lui.

Când îi apărui în minte acel gând, se strâmbă și-și mută privirea. Era prima dată când nutrea astfel de sentimente primitive și lipsite de delicatețe față de o femeie pe o dorea. Știa că era pe punctul să-și piardă controlul, dacă nu o făcuse deja. Și totuși, nu se putea abține. O dorea și simțea respingerea ei ca pe o bucată de gheață ținută prea mult pe piele. Era dureroasă și inacceptabilă.

Emeline îi permisesese să facă dragoste cu ea, așa că în clipa aceea nu se putea retrage de lângă el. Nu?

Sub tot acel amalgam de sentimente exista și un strat de suferință pe care nu voia încă să o recunoască. Îl rânise, nu doar în orgoliu, ci și în adâncurile sufletului. Avea nevoie să oprească durerea aceea vecină cu agonia.

Avea nevoie de ea.

– Nu vrei să jucăm cărți? îl întrebă Rebecca, pe care nu o văzuse apropiindu-se.

– Nu, răspunse el absent.

– Atunci nu te mai uita la Lady Emeline ca un câine la o bucată de carne.

– Așa fac?

– Da, zise ea exasperată. Mă aștept să începă să-ți curgă balele în orice clipă. Nu e frumos.

– E chiar așa de vizibil?

– Poate pentru alții nu, dar eu sunt sora ta. Eu observ anumite lucruri.

– Așa e. Sam o studie atent. Era strălucitoare în rochia aceea galbenă. Dintr-odată, își dădu seama că sora lui era probabil una dintre cele mai frumoase doamne de la petrecere. Îți place aici? Nu am apucat să te întreb.

– Este... interesant, răspunse ea plecându-și ochii în pământ. La început mi-a fost teamă că n-o să vorbească nimeni cu mine, dar nu a fost cazul. Celelalte doamne au fost foarte amabile. Mă rog, majoritatea.

Sam se încruntă.

– Cine nu s-a purtat frumos cu tine?

– Nimeni, zise ea fluturând din mână nerăbdătoare. Nu contează. Nu te agita.

– Sunt fratele tău, n-am cum să nu mă agit, replică el, încercând să facă o glumă.

Ea nu schiță nici un zâmbet. În schimb, îi aruncă o privire ironică.

Sam respiră adânc și mai încercă o dată:

– Am observat că ți-ai petrecut destul de mult timp în compania domnului Green.

– D-da, bolborosi ea aruncând o privire spre domnul Green, care juca cărți la o masă din colț.

Sam se simți ca un ticălos. Rebecca îl invitase să joace cărți. Probabil avea nevoie doar de un pretext ca să se apropie de Green. Prin urmare, îi zâmbi și-i întinse brațul.

– Mergem să facem o partidă?

– Credeam că nu vrei să joci cărți, zise ea nedumerită.

– Poate că m-am răzgândit.

Sora lui oftă, de parcă tocmai spusese o prostie incredibil de mare.

– Samuel, nu vrei să joci cărți.

– Nu, dar credeam că tu vrei.

Se simțea ca și când căuta o potecă ascunsă din pădure. Sau poate că se rătăcise și pierduse cărarea cu totul.

– Voiam, dar nu din motivul la care te gândești tu. Ia spune-mi, l-ai auzit pe domnul Green râzând?

– Da.

– În cazul ăsta nu mai e nimic de spus. Dornică să schimbe subiectul, Rebecca își împreună mâinile, ca și când s-ar fi pregătit sufletește. Am auzit că domnul Craddock era deja mort când v-ați dus să vorbiți cu el.

– Da, așa e, răspunse el precaut.

– Îmi pare rău. Bănuiesc că văduva lui nu știa nimic, nu?

– Nu. Ancheta noastră va trebui să aștepte până ne întoarcem la Londra. Se gândi că atunci avea să-l poată încolți și pe Thornton. Uitându-se peste umărul Rebeccai, o văzu pe Emeline pe punctul de a părăsi încăperea, așa că îi spuse grăbit: Scuză-mă, te rog.

– Presupun că a fugit din nou, comentă ea.

Sam se aplecă și o sărută scurt pe tâmplă, exact de unde i se ridica părul în cocul elaborat.

– Ești mult prea perspicace pentru o soră.

– Da, da, și eu te iubesc, mormăi ea.

O privi uimit. Sora lui era deja o femeie în toată firea și nu putea spune că o înțelegea mereu. Însă o iubea foarte mult. Așa că zâmbi, uitându-se în ochii ei îngrijați.

Apoi ieși din salon și porni din nou la vânătoare.

Asta era problema dacă te implicai într-o *affaire de coeur* cu un bărbat venit din Colonii: omul pur și simplu nu înțelegea când se termina.

Emeline aruncă o privire peste umăr, apoi se furișă pe un coridor de serviciu slab luminat. Nu-l putea vedea pe Samuel, dar era convinsă că se afla undeva în spatele ei. Oricare altul în locul lui ar fi înțeles foarte clar că i se dăduseră papucii. Avusese mare grijă toată dimineața să nu se uite la el și nici să nu inițieze vreo conversație. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să stea departe de el; numai nu-i întorsese spatele când i se adresase direct. Totuși, nu voia să se dea bătut. Cel mai rău lucru era că hotărârea lui nestrămutată nu o deranja pe cât ar fi trebuit. Doamne, Dumnezeu! Probabil o dorea enorm, dacă o urmărea așa! Nu se putea abține să nu se simtă măgulită.

Era deja complet dezorientată. Coti prudentă pe coridor, neștiind dacă nu cumva se rătăcise, însă chiar atunci o mână mare ieși din întuneric și o prinse. Samuel o trase imediat în spatele unei draperii prăfuite. Se aflau într-un mic alcov care era folosit ca depozit, își zise ea, distingând formele butoaielor așezate lângă perete. Cum spațiul era destul de înghesuit, era forțată să stea lipită de pieptul lui, ceea ce o făcu să protesteze vehement.

– Ssst, murmură Sam cu chipul îngropat în părul ei. Doamne, ești atât de gălăgioasă!

– Aproape că mi-ai provocat o criză de apoplexie, mârâi ea. Era inutil să încerci să-l împingă, așa că renunță și îl privi încruntată. Ce crezi că faci?

– Încerc să vorbesc cu tine, șopti el. Și nu mi-a fost deloc ușor.

Chiar și prin multitudinea de straturi de haine, tot îi putea simți excitația. Părea frustrat, și o parte mică și feminină din interiorul ei se bucura pentru asta.

– Asta pentru că eu *nu am vrut* să vorbesc cu tine.

Încercă din nou să-l împingă, chiar dacă își promisese că nu o va face. Era însă zadarnic. Samuel nu se mișcă nici măcar un milimetru.

– Ești o creatură mică și țâfnoasă.

– Nu vreau să te mai văd. Și nu vreau nici să mai vorbesc cu tine. Sentimentul de neputință o făcu să explodeze de furie și să-i tragă o palmă peste piept. Dă-mi drumul!

– Nu.

– Nu putem continua așa. A fost plăcut, dar acum s-a terminat, rosti ea pe un ton aspru.

– Nu prea cred.

– N-a fost nimic altceva decât o aventură provincială. În curând o să ne întoarcem la Londra, și atunci totul va reveni la normal. Trebuie să pleci.

– Chestia asta îți iese perfect. Părea amuzat și nicidecum jignit de cuvintele ei.

– Ce anume? întrebă ea irascibilă.

– Să le dai ordine bărbaților. Cu toate că vorbea în șoaptă, lui Emeline i se părea că glasul lui răsună mult prea tare în spațiul acela înghesuit și slab luminat. Probabil că după aceea fug cu coada între picioare ca să-și lingă rănilor provocate de limba ta ascuțită.

– Ești imposibil!

– Iar tu ești răsfățată și te-ai obișnuit ca toată lumea să-ți facă mereu pe plac.

– Ba nu, ripostă Emeline și lăsă capul pe spate, încercând să-i vadă chipul. Nu știi nimic despre mine.

Îl simți lipindu-se de ea în tăcere. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton serios și extrem de intim.

– Știu că ai o limbă ascuțită și o minte ageră care nu gândește mereu cele mai plăcute lucruri. Și știu că încerci să ascunzi toate acestea și să te prefaci că ești la fel ca orice altă doamnă... că ești dulce ca o beza și că nu ai altceva în cap decât norișori.

– O doamnă ar trebui să fie dulce, șopti ea.

I se părea absolut îngrozitor că îi ghicise secretul. Mai îngrozitor chiar decât intimitățile împărtășite în timpul partidelor de sex. Cu majoritatea oamenilor reușea să păstreze aparențele, sau cel puțin așa credea. În fond, o lady trebuia să fie dulce, nu să aibă limba ascuțită și tot felul de gânduri răutăcioase învârtindu-i-se prin minte. Iar ea era prea puternică, prea arogantă și prea masculină. Probabil se simțea dezgustat.

– Deci în Anglia există reguli și pentru comportamentul unei doamne? îi murmură el la tâmplă. În țara asta trebuie să faci atât de multe lucruri ca la carte, că nu-mi dau seama cum de rezisti.

– Eu...

– Mie îmi plac doamnele țăfnoase.

Oare chiar îi simțea limba pe lobul urechii?

– Îmi place gustul acrișor. Îmi plac surprizele revigorante, ca atunci când muști dintr-un măr verde, urmă el.

– Merele verzi provoacă dureri de stomac, șopti ea, lipită de pieptul lui.

Simțea un nod ciudat în gât, ca și când amenințau să o năpădească lacrimile. Cum îndrăzneă să-i facă una ca asta? Cum îndrăzneă să treacă dincolo de scutul de ei de apărare? Să distrugă zidurile pe care le construise în jurul inimii sale, ca și când ar fi fost confecționate din hârtie?

El chicoti, iar vibrația se transmise și în gâtul ei.

– Mie merele verzi nu-mi provoacă niciodată dureri de stomac. În plus, din ele se face cea mai gustoasă plăcintă. Altele sunt prea dulci și se fac terci atunci când sunt gătite, dar un măr verde... mmmmm... făcu el în timp ce-i ridica fustele cu o mână. Aroma unui măr verde este potențată de zahăr și de condimente. Aproape că o simt pe limbă.

Apoi o sărută, și Emeline fu încă o dată pierdută. Gustul lui era îmbătător, amintindu-i de aroma cafelei: luxuriant, aromat, dulce-amar și pur masculin. I se tăie răsuflarea și întredeschise buzele, dorind să soarbă din el. Dar trebuia să fie ultima dată! În curând trebuia să pună capăt acelei nebunii! Totuși, își alun-gă din minte acel gând și se lăsă pradă simțurilor. Brațele lui în jurul trupului ei. Limba lui în gura ei. Greutatea lui fierbinte lipită de ea.

Dintr-odată se auziră pași pe coridor. Emeline tresări, pe punctul de a țipa, dar Samuel îi acoperi gura cu mâna lui.

– Chiar și-a pierdut mințile? mormăia o voce supărată dincolo de draperie. Să încerce să joace tenis în salonul principal! Doamne păzește!

Emeline lăsă privirea în pământ și văzu o pereche de pantofi mari, cu cataramă, chiar sub tivul draperiei. Se uită apoi la Samuel cu o groază mută. Mâna lui rămânea fermă peste buzele ei, dar în colțul gurii îi apăruse un zâmbet. Era amuzat! Miji ochii la el. Dacă l-ar fi putut lovi fără să-l alerteze pe omul care stătea la nici o jumătate de metru distanță de ei, ar fi făcut-o fără nici o ezitare.

– Ei bine, nu prea au ce altceva să facă, nu? zise un al doilea bărbat. Glasul lui era mai subțire și aproape nedeslușit, de parcă ar fi băut. Crema societății trebuie să se amuze cumva, nu?

– Da, dar tenis? exclamă primul cu vocea plină de dezgust. Și în casă? De ce nu pot să joace și ei cărți sau zaruri... sau orice altceva?

– Zaruri? Nu fi neghiob. Crema societății nu joacă zaruri.

– Ei bine, de ce nu? Spune-mi tu, ce are să joci zaruri?

Emeline îl putea simți pe Samuel tremurând, ca și când încerca să-și înăbușe un hohot de râs. Cum putea să se distreze în situația aceea, când ea încremenise de groază că ar fi putut fi descoperiți? Ridică încet piciorul și-și apăsă tocul pe mocasinul lui. Îi provoca o durere considerabilă, fără îndoială, dar, în loc să devină serios, Samuel părea să se amuze și mai tare. În cele din urmă își îndepărtă mâna de pe buzele ei și o înlocui cu gura lui într-un sărut plin de tandrețe.

Din spatele draperiei se auzi un oftat.

– Ai vreun pic din tutunu' ăl' bun?

– Da, uite.

– Mulțam!

Doamne, Dumnezeule! Cei doi servitori se pregăteau să fumeze o pipă! Spaima lui Emeline se transformă într-o plăcere infinită în momentul în care Samuel își strecură limba în gura ei. Începuse din nou să se joace cu fustele ei, ridicându-le puțin câte puțin, dar țesătura foșni când îi trecu mai sus de coapse, ceea ce o făcu să înlemnească.

Putea simți mirosul aromat de tutun. Probabil își aprinseseră amândoi pipe. Dar acel gând se evaporă când Samuel îi atinse cărlionții dezgoliți dintre coapse.

– De ce crezi că au ales tocmai tenisu'? întrebă bărbatul cu voce joasă.

Degetele lui Samuel își croiau drum printre buclele ei feminine și se apropiau tot mai mult de locul plăcerii absolute. Emeline îl apucă de umeri. Se simțea confuză și incredibil de excitată.

– Nu știu, răspunse gânditor cel cu voce subțire. Da' tot e mai bine decât să încerce popice pe iarbă. Măcar așa stau înăuntrul, nu?

Samuel ridică atunci capul și îi întâlnește privirea. Rânji la ea ca un diavol împelițat în momentul în care mâna lui îi găsește mugurele sensibil dintre coapse. Emeline se forță să-și înăbușe un geamăt când își trecu degetul peste el. Muștrând-o din ochi, el continuă să o dezmierească cu mișcări circulare.

– Păi și cum rămâne cu geamurile?

– Care geamuri?

– Geamurile din salonul principal.

– Ei bine, ce-i cu ele? Bărbatul cu vocea subțire părea deja iritat.

Samuel își mușcă buza, parcă pentru a se abține să nu râdă. Dar Emeline deja urcase pe culmile extazului, așa că nu prea mai putea fi atentă la el. Dacă lacheii ar fi tras draperia în clipa aceea ar fi găsit-o pe jumătate goală – de la talie în jos –, cu mâna mare a lui Samuel între picioarele ei.

Introduse apoi un deget lung în tunelul ei de catifea, în timp ce cu degetul mare încă o mai apăsa pe mugurele sensibil. Emeline deschise gura ca într-un țipăt mut și se încruntă la el.

– Păi mingile de tenis le-ar sparge, nu? zise atunci bărbatul cu voce joasă.

Despre ce naiba tot bâlbăiea omul acela? De fapt, nici nu mai conta, câtă vreme își ținea ocupat interlocutorul. Samuel își retrase ușor degetul, după care îl înfipse la loc repede, făcându-i șoldurile să tresară din cauza mișcării bruște. Nu mai putea să reziste! Avea să-i dea de gol pe amândoi! Prin urmare, făcu singurul lucru pe care-l putea face: își încolăci brațele pe după gâtul lui și-i lipi buzele de ale ei. În timp ce el creștea ritmul, Emeline deschise gura și-i primi limba. Avea nevoie de el. Toate senzațiile și sentimentele acelea erau mult prea intense! Și-ar fi dorit să-i călărească trupul. Și-ar fi dorit să-l îngenuncheze de plăcere.

Cum se făcea că tocmai *acel* bărbat – dintre toți pe care-l cunoștea – avea o astfel de putere asupra ei? Când se afla în prezența lui, se transforma într-o gelatină tremurătoare de dorință disperată, și el părea singurul capabil să-i umple golul lăuntric.

I se tăie respirația, pentru că în momentul acela chiar o *umplea*. Primului deget i se alăturase un al doilea, și o pătrundea lent și senzual cu amândouă. Apoi, când ajunsese suficient de adânc,

le îndepărtă ușor, deschizând-o. Era udă de dorință, însă nici măcar *acel* gând nu o mai putea face să se rușineze. Întreaga ei ființă părea să fie compusă numai din emoție și plăcere. Și nu-și dorea să se mai oprească niciodată.

– Mai bine ne-am întoarce la muncă, zise cel cu vocea joasă. Se auzi un pantof scârțâind pe pardoseala coridorului, semn că omul își stingea pipa. Încă nu ne-am uitat în pivniță, nu?

– Nu fi neghiob. În clipa aceea pașii se îndepărtau. Echipamentele de tenis n-au ce să caute în pivniță.

O, Doamne! Samuel nu încetase nici o clipă să o sărute sau să-și miște degetele în interiorul ei; în momentul acela simțea primele spasme înnebunitoare care anunțau orgasmul. Emeline se desprinsese din sărut și își mușcă buza ca să nu țipe.

Dar el își retrase mâna brusc, o prinse de talie, o ridică și o sprijini de un butoi în echilibru precar. Apoi se poziționă între picioarele ei și începu să-și descheie grăbit pantalonii.

– Doamne! gemu el. Printr-o singură mișcare rapidă, se eliberă din strânsoarea pantalonilor și o pătrunse cu mădularul lui imens și fierbinte. Doamne!

Emeline își înfipse unghiile în umerii lui și se ținu de el cu toate puterile, încolăcindu-și picioarele pe talia lui, în timp ce Samuel se împingea în ea tare, într-un ritm neabătut. Orgasmul ei se mai domolise, dar nu trecuse de tot, iar acum reîncepu de pe culmi mult mai înalte, mai dulci și aproape dureroase. Samuel își propuse o mână pe peretele din spatele ei, iar cu cealaltă îi ținea șoldurile. Trase disperată de haina lui până îi rupse mâneca în partea superioară, apoi, dornică să-l guste, îl mușcă. Se agăța de el disperată, în timp ce mădularul lui îi satisfăcea pe amândoi.

O pătrunse dur, până când o făcu să vrea să țipe de plăcere. O pătrunse până când i se tăie răsuflarea. O pătrunse până când se revărsă în ea și trupul lui impresionant se cutremură. Sămânța lui fierbinte o inunda cu o plăcere nebănuită, aducând-o din nou pe culmile extazului. Cu toate acestea, Emeline știa. Trebuia să fie ultima dată!

– Putem vorbi o clipă? îl întreabă Emeline pe Jasper în după-amiaza aceea.

Abia reușise să-l prindă pe holul de la etaj. Ceilalți invitați deja zăboveau pe lângă sala de mese, așteptând un prânz târziu.

– Desigur, spuse el zâmbind larg.

Emeline își dădu seama că nu era cu adevărat atent la ea.

– Jasper! îl muștră, atingându-i mâneca.

El o privi nedumerit, cu sprâncenele încruntate.

– Ce este?

– E important.

Ochii lui îi studiară chipul. Emeline se gândi că avusese prea puține ocazii să-l vadă pe adevăratul Jasper, cel care se ascundea sub masca jovialității. Ei bine, în clipa aceea se uita la ea. Chiar se uita la ea.

– Totul e în regulă?

Emeline inspiră adânc și spre uimirea ei, adevărul i se prelinse de pe buze.

– Nu.

Jasper ridică privirea și se uită în jur. Nu erau singuri: câteva servitoare pregăteau masa, iar oaspeții se adunaseră în salonul alăturat. O prinse de mână și o trase după el spre un coridor cu mai multe uși, apoi alegea una la întâmplare. O deschise și vârî capul în cameră.

– Asta e foarte bună. O trase după el înăuntru și închise ușa în urma lor. Era un salonaș sau un birou ținut în conservare, căci în șemineu nu se făcuse de mult focul, iar mobilierul era acoperit cu pânze. Încrucișându-și brațele la piept, Jasper îi ceru: Spune-mi despre ce e vorba.

Doamne, cât de mult și-ar fi dorit să-i poată spune! Dorința de a-i mărturisi toate secretele ei era copleșitoare. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să-i povestească totul, de-a fir-a păr! Atunci, el ar fi bătut-o ușor pe umăr și i-ar fi zis: „Stai liniștită!”

Știa însă că el nu ar fi făcut asta nici într-o mie de ani. Poate că Jasper îi era aproape ca un frate și poate că era scandalos de liberal în privința aventurilor amoroase, dar adevărul era că rămânea un viconte. Implicit, era de așteptat din partea lui să producă un moștenitor care să ducă mai departe numele acelei familii străvechi și foarte respectate. Nu l-ar fi bucurat deloc să afle că logodnica lui avusese o relație secretă.

Prin urmare, nu avea altă soluție decât să-l mintă:

– Nu mai suport să stau aici. Chiar nu mai pot. Știu că ar trebui să fiu mai răbdătoare și să o suport pe Lady Hasselthorpe cu conversația ei stupidă, dar pur și simplu nu mai pot. Crezi că ai putea să mă duci înapoi la Londra, Jasper? Te rog?

Chipul lui era neobișnuit de inexpresiv. I se părea ciudat că un om atât de extrovertit și atât de amuzant se putea închide astfel în sine atunci când voia.

Tăcerea lui i se părea sinistă. Peste câteva clipe însă, Jasper sări brusc și făcu un pas în față, cu chipul animat din nou. Emeline se gândi că era ca și când un păpușar tocmai ce întorsese cheița unei jucării foarte inteligent concepute.

– Desigur, dragă Emmie. Desigur! O să pun imediat să mi se facă bagajele. Crezi că plecarea noastră poate aștepta până mâine-dimineață, sau...?

– Aș vrea să plecăm azi, dacă nu te superi. De fapt, chiar acum.

Lui Emeline aproape că îi venea să plângă de ușurare când el încuviință din cap. După aceea se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

– Ar trebui să-l anunț de îndată pe Pynch, zise, apoi plecă în grabă.

Emeline simți că i se înmuiaseră picioarele. Faptul că îi era din ce în ce mai greu să-și controleze emoțiile o înspăimânta. Se considerase întotdeauna o femeie cumpătată, calmă, rațională, care le oferea celorlalți sprijin la nevoie. Abia dacă plânsese la moartea tatălui ei, pentru că fusese prea ocupată să-i facă bagajele lui tante Cristelle, să treacă moșia în proprietatea următorului conte și să își mute familia îndurerată la Londra. Toată lumea o admirase pentru stoicismul și judecata limpede de care dăduse dovadă. Și totuși, în momentul acela era ca un copil neajutorat: o tulbura fiecare emoție, cât de mică.

Porni spre camera ei, dar rămase mereu vigilentă, la fel un animal sălbatic care se temea să nu apară vânătorul. În fond, comparația nu era deplasată. Samuel era vânător, și încă unul foarte bun. O vânașe în dimineața aceea, o urmărise până când o încolțise și apoi își făcuse de cap cu ea. Se strâmbă la acel gând. Nu, în realitate lucrurile nu stăteau chiar așa. Poate că Samuel o urmărise,

dar și ea fusese încântată să fie prinsă. Și în timp ce el își făcuse de cap cu ea, ea procedase la fel cu el.

Asta era adevărata problemă: nu avea nici o modalitate de a se apăra. Nu se considerase niciodată o sclavă a poftelor trupești, și totuși în clipa aceea fugea de un bărbat tocmai pentru că nu putea rezista avansurilor lui. Aparent, în toții anii aceia fusese o femeie stricată, doar că nu-și dăduse seama. Ori asta, ori de vină era numai bărbatul în cauză.

Își îndepărtă acel gând din minte când intră în cameră. Harris îi împacheta lucrurile cu ajutorul a două slujnice de la castel.

– După cum ați cerut, vom fi gata într-o jumătate de oră, doamnă.

– Mulțumesc, Harris.

Emeline întredeschise ușa și aruncă un ochi afară înainte de a se aventura din nou pe coridor. Ar fi preferat să petreacă acea jumătate de oră în siguranța relativă a camerei sale, dar știa că prezența ei n-ar fi făcut altceva decât să întârzie munca femeilor. În plus, ar fi fost nepoliticos să plece fără s-o anunțe pe Melisande.

Camera prietenei sale era pe același palier, la numai câțiva pași distanță, așa că porni într-acolo. Melisande ar fi trebuit să fie deja în salon, împreună cu ceilalți invitați, dar era cunoscută pentru obiceiul ei de a întârzia la evenimentele sociale. Probabil era un șiretlic pe care-l folosea ca să evite conversațiile, se gândi Emeline. Melisande era o fire timidă, dar își ascundea bine această trăsătură sub masca sarcasmului și a indiferenței.

Ciocăni ușor. Se auzi un foșnet înăuntru, apoi Melisande întredeschise ușa. Ridică din sprâncene mirată când își văzu prietena, după care deschise ușa larg, ca o invitație tăcută. Emeline se grăbi să intre.

– Închide ușa.

– Ne ascundem de cineva? o întrebă uimită Melisande.

– Da.

Pe când își încălzea mâinile lângă foc, Emeline auzi fustele lui Melisande foșnind în spatele ei.

– Cred că este un dialect german.

– Poftim? Emeline se întoarse și o văzu pe prietena sa așezată într-un fotoliu cu spătar înalt.

Melisande îi făcu atunci semn spre cartea deschisă pe care o ținea pe genunchi.

– Cartea doicii tale. Cred că e scrisă într-un dialect german care se vorbește numai într-o zonă restrânsă, într-un sat sau două, dacă nu mă înșel. Pot să încerc să o traduc pentru tine, dacă vrei.

Emeline se holba la carte. Dintr-un motiv sau altul, nu i se mai părea la fel de importantă ca înainte.

– Nu-mi pasă.

– Serios? Am descifrat deja titlul: *Aventurile a patru soldați întorși acasă de la război*.

– Aveam impresia că era o carte de basme, zise Emeline nedumerită.

– Păi chiar este, tocmai asta e partea amuzantă. Toți cei patru soldați au nume foarte ciudate, la fel ca cel despre care ți-am povestit deja, Inimă de Fier. În plus...

– Nu mai contează, o întrerupse Emeline. Cuprinsă de remușcări la vederea tristeții de pe chipul lui Melisande, adăugă: Iartă-mă, draga mea. Mă port ca o scorpie. Continuă, te rog.

– Nu. Cred că ce ai tu să-mi spui e mult mai important, zise Melisande, după care închise cartea și o puse deoparte. Ce s-a întâmplat?

– Plec, anunță Emeline prăbușindu-se într-un fotoliu. Astăzi.

Melisande se lăsă pe spătar. Ochii ei erau dintr-odată serioși și umbriți de pleoape grele.

– Te-a rănit?

– Samuel? Nu!

– Atunci de ce toată graba asta?

– Nu mai pot... nu pot... Frământându-și mâinile, Emeline suspină. După aceea respiră adânc și continuă: Se pare că nu pot să-i rezist.

– Absolut deloc?

– Nu!

– Asta e foarte interesant. De obicei, ești foarte stăpână pe tine. Probabil domnul Hartley este foarte bun ca...

– Da, ei bine, chiar e, o întrerupse Emeline agitată. Și oricum, ce știi tu despre altfel de lucruri? Se presupune că ești fecioară.

– Știu, replică sec Melisande. Dar acum vorbim despre tine. Te-ai gândit ce o să faci dacă ai rămas însărcinată?

Lui Emeline îi îngheță inima în piept. Dintr-odată, spaimile ei căpătau o înfățișare concretă.

- Nu se va întâmpla.
- Ești absolut sigură de asta?
- Nu...
- Păi și ce faci dacă *se întâmplă*?
- Atunci va trebui să ne căsătorim.

Rostise acele cuvinte cu groază, deși, undeva în adâncul sufletului, simțea o tresărire de bucurie. Dacă ar fi fost însărcinată n-ar mai fi avut de ales, trebuind să îmbrățișeze puma în ciuda tuturor temerilor și îndoielilor ei.

– Și dacă nu?

Emeline făcu apel la rațiune pentru a-și alunga sentimentele trădătoare. Nu se putea căsători cu un bărbat din Colonii.

– Dacă nu, o să fac ceea ce-am plănuț de la bun început.

– Și o să-i mărturisești lordului Vale ce s-a întâmplat în timpul acestei petreceri?

– Nu, zise Emeline înghițindu-și nodul din gât.

Melisande se uita în jos, iar chipul ei lipsit de orice expresie era indescifrabil.

– Probabil așa este cel mai bine, dacă vrei să-ți clădești o viață împreună cu el. Bărbații suportă rareori să audă adevărul.

– Crezi că sunt o ticăloasă?

– Nu. Desigur că nu, draga mea. De ce îți închipui că te-aș judeca?

Emeline închise ochii îndurerată.

– Mulți oameni ar face-o în locul tău. Cred că până și eu aș face-o, dacă aș auzi numai faptele concrete și nu aș ști nimic despre persoanele implicate.

– Eu nu sunt o puritană, spre deosebire de tine, spuse Melisande cu o umbră de ironie. Totuși, aș vrea să te întreb ceva. Cum te va ajuta plecarea la Londra să rezolvi *problema* cu domnul Hartley?

– M-aș îndepărta de el, nu înțelegi? Dacă nu mă voi mai afla sub același acoperiș cu omul acesta, nu voi mai fi atât de sensibilă la... la... știi tu la ce, încheie Emeline fluturând din mână.

Melisande părea gânditoare. Și deloc convinsă de tirada ei.

– Păi și ce se întâmplă când se va întoarce și el la Londra?

– Totul se va termina până atunci. Sunt sigură că timpul și distanța o să conteze enorm.

Siguranța afișată de Emeline nu păru s-o convingă pe prietena ei, care o privi neîncrezătoare. Cu toate acestea, nu spuse nimic, ci pur și simplu se ridică din fotoliu ca să-i arate un semn de afecțiune – lucru pe care îl făcea extrem de rar. O trase în brațe și o strânse tare la pieptul ei.

– Atunci, îți urez mult noroc, draga mea. Sper ca planul tău să funcționeze.

Emeline își așază capul pe umărul delicat al prietenei sale, închise ochii strâns și se rugă în sinea ei ca Melisande să aibă dreptate. În caz contrar, n-ar fi avut unde să se ascundă.

Capitolul 15

„Crimă!” strigară paznicii. „Crimă!” strigară lorzii și doamnele de la curte. „Crimă!” strigară oamenii din Orașul Strălucitor. Inimă de Fier nu putea face altceva decât să-și strângă capul în mâinile-i pline de sânge, în timp ce prințesa plângea și implora... mai întâi pe soțul ei mut, să rupă acel jurământ al tăcerii și să le explice ce se întâmplase, iar apoi pe tatăl ei, să aibă milă. Totul fu în zadar. Regele nu avu de ales decât să-l condamne pe Inimă de Fier la moarte prin ardere pe rug. Execuția lui urma să aibă loc a doua zi, înainte de ivirea zorilor...

din *Inimă de Fier*

– A fost o petrecere minunată, nu crezi? spuse Rebecca, nemai-suportând tăcerea care dura de mai bine de o oră.

Sam își smulse cu greu privirea de la peisajul sumbru care se întindea dincolo de geam și încercă să se concentreze asupra surorii lui. Stătea vizavi de el în trăsura lor închiriată și părea destul de nefericită – din cauza lui, după cum o știa prea bine. Trecuseră trei zile de când Emeline părăsise pe neașteptate petrecerea

de la castel. El nu aflate decât târziu, după ce o pândise zadarnic în salonul unde luau oaspeții prânzul, astfel că avea deja un avans de două ore.

Cu toate acestea, ar fi urmărit-o, dacă nu i-ar fi băgat Rebecca mințile în cap. Ea îl implorase să rămână și-i atrăsese atenția că s-ar fi iscat un scandal monstruos dacă ar fi urmat-o pe Lady Emeline la atât de scurt timp după ce plecase. Personal, lui nu-i păsa deloc de bârfe, dar în cazul Rebeccăi lucrurile stăteau cu totul altfel. Sora lui abia reușise să intre în relații cu câteva domnișoare din familii englezești de seamă, iar un scandal i-ar fi năruit orice șansă de a se împrieteni cu ele.

Așa că Sam își temperase nevoia disperată de a o urmări pe Lady Emeline, de a o prinde și de a o ține în brațele sale până când își venea în fire și rămânea lângă el. În schimb, purtase conversații politicoase cu fetele emotive și doamnele insipide de la petrecere. Se îmbrăcase în cele mai bune haine ale sale, luase parte la jocuri prostești și mâncase feluri mult prea sofisticate, iar în fiecare noapte visase la limba ei ascuțită și la sânii ei moi și calzi. Își înfrânase pornirile timp de trei zile, până când invitații începuseră să plece și sora lui decretase că puteau să părăsească și ei castelul Hasselthorpe. Acele trei zile fuseseră un iad pentru el, însă știa că nu fusese în nici un fel vina Rebeccăi; de aceea nu merita s-o pedepsească prin ore întregi de tăcere posomorâtă.

– Te-ai simțit bine la petrecere?

– Da, răspunse ea zâmbind ușurată. Și mă bucur că, spre final, multe domnișoare au intrat în vorbă cu mine. Surorile Hopedale chiar m-au invitat la ceai într-o după-amiază, după ce ne întoarcem la Londra.

– Ar fi trebuit să intre în vorbă cu tine de la început.

– Ei, doar trebuiau să mă cunoască un pic, nu? Oamenii de aici nu sunt așa de diferiți de cei de acasă.

– Îți place la Londra? o întrebă el încet.

Rebecca șovăi o clipă, după care ridică din umeri.

– Cred că da. Dar ție? Ție îți place Londra suficient de mult cât să rămâi aici cu Lady Emeline?

Sam nu se așteptase la o întrebare atât de directă – deși poate că ar fi trebuit, cunoscând perspicacitatea surorii sale. Când

sosiseră la Londra, plănuise să rămână acolo numai cât era nevoie ca să încheie afacerea cu domnul Wedgwood și să facă cercetări despre masacrul de la Spinner's Falls. Negocierile pe tema porțelanurilor erau finalizate, așa că-i mai rămânea doar să discute cu Thornton ca să clarifice ultimele detalii legate de bătălia din America. Nu știa ce avea să facă după aceea.

– Nu știu.

– De ce nu?

– Păi, printre altele, nu a stat locului destul cât să vorbim pe îndelete.

Rebecca îl studie cu atenție, după care îl întrebă pe un ton sfios:

– O iubești?

– Da.

Sam răspunsese fără să gândească, însă apoi își dădu seama că era adevărat. Cumva, pe nesimțite, se îndrăgostise de micuța și țâfnoasa lui Emeline. I se părea un lucru ciudat, dar în același timp extrem de firesc. Ca și când știuse dintotdeauna că ea era femeia de care avea nevoie. Și era un sentiment foarte îmbucurător. Se simțea de parcă așteptase toată viața să găsească acea bucățică lipsă din el.

– Să știi că ar trebui să-i spui asta și ei.

– Îți mulțumesc pentru sfat, mormăi el. O să-i spun de îndată ce doamna îmi dă voie s-o prind la o discuție.

– Și apoi ce o să faci? insistă Rebecca.

Se gândi la Lady Emeline și la felul în care se certa cu el ori de câte ori avea ocazia, iar asta îl făcu să-și amintească de diferența de rang dintre ei. Și de frica pe care Emeline o simțea, dar pe care părea să o ascundă foarte bine, față de toată lumea. De toată lumea, mai puțin de el, desigur. Își aminti cât de speriată păruse atunci când se predase cu totul în brațele lui. De parcă nu-și putea închipui cum era să nu mai controleze tot ce o înconjura, inclusiv propriul corp. Și se gândi la tristețea pe care o vedea uneori în ochii ei. Își dorea să o strângă în brațe și să-i soarbă acea tristețe. Să o legene la pieptul lui și să o aline până când amărăciunea i s-ar fi transformat în fericire. Voia să-i simtă din nou mâinile pe trupul lui, ca în noaptea în care îi oblojise picioarele

rănite, alinându-l și ungându-i sufletul cu balsam. Ea îl încălzise. Și îl vindecase.

În clipa aceea înțelese ce avea de făcut. Zâmbind, își informă sora:

– O să mă însor cu ea, desigur.

– De ce nu s-a întors și domnul Hartley? întrebă Daniel.

Când Emeline ridică privirea, văzu că unicul ei copil tocmai atâta focul din șemineu cu o hârtie. Foaia se aprinse, și Daniel îi dădu drumul chiar înainte ca flăcările să ajungă la degetele lui. Hârtia în flăcări pluti spre pământ, dar din fericire ateriză în vatră și nu pe covor.

– Dragule, ai vrea să fii bun și să nu incendiezi camera mamei? Nu cred că Harris ar fi prea fericită.

– Ooo... da.

– Și ar fi de preferat să nu-ți arzi degetele. Sunt destul de utile, să știi. În plus, s-ar putea să ai nevoie de ele mai târziu în viață.

Înveselit, Daniel veni să se cocoate pe un scaun de lângă biroul ei. Emeline se crispă când auzi scârțâitul produs de pantofii lui pe perna de satin, însă decise să nu zică nimic. Se bucura să-l aibă din nou alături de ea, după o perioadă de despărțire atât de lungă.

Puștiul își încrucișă brațele pe masă și își sprijini bărbia pe ele.

– Dar ar trebui să se întoarcă în curând, nu?

Emeline își întoarse privirea spre foaia pe care scria instrucțiunile pentru recepția din acea seară, încercând să păstreze o expresie calmă. Nu era nevoie să mai întrebe la cine se referea Daniel. Era un copil tenace și, în mod clar, nu avea să renunțe cu una, cu două la discuția despre vecinul lor – despre amantul ei.

– Nu știu, dragul meu. Nu știu tot ce face domnul Hartley.

Daniel apăsă cu degetul pe sugativa plină de cerneală și strâmbă din nas când hârtia se găuri sub unghia lui.

– Dar se mai întoarce?

– Presupun că da. Trăgând aer în piept, Emeline adăugă: Mai devreme, bucătăreasa făcea tarte cu pere. Poate ar trebui să te duci la bucătărie să vezi dacă sunt gata.

De regulă, menționarea prăjiturilor îi distrăgea imediat atenția fiului ei. Dar nu și în ziua aceea.

– Sper să se întoarcă. Îmi place de el.

Lui Emeline i se strânse inima. Simțind că era pe punctul să lăcrimeze, lăsă jos tocul și spuse:

– Și mie îmi place de el, dar domnul Hartley are viața lui. Nu poate fi tot timpul aici, ca să te amuze pe tine... ca să ne amuze pe noi. Cum puștiul își examina bosumflat unghia plină de cerneală, se strădui să-l binedispună. Totuși, putem apela oricând la lordul Vale. Îți place și de el, nu-i așa? Pot să-l întreb dacă ar vrea să ne însoțească la o plimbare prin Hyde Park. Sau... sau la un târg, sau poate chiar la pescuit.

Daniel înclină ușor capul și îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– La pescuit?

Emeline încercă să și-l închipuie pe viconte stând pe malul unui râu învolburat și ținând o undiță în mână. În clipa următoare, Jasper cel din imaginația ei alunecă, flutură din brațe energic și se prăvăli în râu. Strâmbând din nas, își recunoscuseroarea:

– Sau poate nu la pescuit.

Daniel se apucase să traseze cu degetul forme de semilună pe sugativa ei.

– Lordul Vale este drăguț, dar el nu are o pușcă mare.

– Îmi pare rău, dragule, zise ea încet.

Emeline se uită la hârtiile împrăștiate pe birou, dar privirea i se încetșă. Să-l ia naiba pe Samuel pentru că intrase în viețile lor! Să-l ia naiba pentru că o abordase în cea primă zi în salonul doamnei Conrad! Pentru că vorbise atât de frumos cu fiul ei... și pentru că o făcuse să simtă din nou.

I se tăie respirația la acel gând. Aceasta era adevărata problemă. O făcuse să simtă din nou. Cumva, dărmase zidul de piatră pe care-l construise în jurul inimii sale și o lăsase vulnerabilă și fără apărare. Oare cât putea dura senzația aceea? Cât timp avea să mai treacă până când își putea construi un alt zid? Se uită la Daniel, la copilul ei frumos. Creștea atât de repede! Parcă abia ieri fusese un prunc neajutorat, iar acum își făcea griji să nu-i strice mobila cu pantofii lui mari. Dar întrebarea era alta: Oare chiar își dorea să se ferească din nou de orice emoții?

Se aplecă peste birou din impuls, astfel că fruntea aproape că i se atinse de cea a fiului ei.

– O să fie bine. Chiar o să fie bine. O să mă asigur de asta.

– Dar ar putea să fie bine *cu* domnul Hartley?

– Nu, dragule, răspunse ea, după care se îndreptă și întoarse capul, ca micuțul să nu-i observe tristețea din ochi. Asta nu cred că se poate.

– Dar...

Ridicără amândoi capetele în clipa în care ușa se deschise și *tante* Cristelle intră în cameră. Bătrâna îi aruncă lui Emeline aceleași privire ascuțită ca de obicei.

– Scumpule, trebuie să stau de vorbă cu *tante* Cristelle. Ce-ar fi să te duci să vezi dacă sunt gata tartele cu pere? Poate bucătăreasa o să te lase să guști una.

– Sigur, mămico.

Daniel nu era tocmai încântat să fie trimis de acolo, dar fusese întotdeauna un copil cuminte și ascultător. Se dădu jos de pe scaun fără tragere de inimă și făcu o mică plecăciune în fața mătușii lui înainte de a părăsi camera.

– Lui i-a fost cel mai dor de tine cât ai fost plecată, zise *tante* Cristelle pe un ton dezaprobat. Ridurile din jurul gurii ei se adânciră, subliniindu-i cuvintele. Atașamentul ăsta exagerat nu cred că e benefic.

Mai avuseseră discuția aceea de o mie de ori, și în mod normal Emeline ar fi contrazis-o. Dar în ziua aceea pur și simplu nu mai avea energia s-o facă. În timp ce-și aduna hârtiile, auzi bastonul mătușii răsunând pe covorul persan din spatele ei și apoi îi simți mâna fragilă pe umăr. Ridică încet capul și se uită în ochii ei plini de înțelepciune.

– Faci ceea ce trebuie, să nu te îndoiești niciodată de asta.

Tante Cristelle o bătu ușor pe umăr, într-un gest de afecțiune care nu-i era deloc caracteristic, după care părăsi încăperea.

Și o lăsă din nou pe Emeline cu ochii plini de lacrimi.

Se întunecase de câteva ore bune când trăsura se opri în fața casei lui Sam. El și Rebecca plecaseră destul de târziu și așteptaseră mult la un han ca să li se schimbe caii, ceea ce le prelungea

neplăcut călătoria spre Londra. Iar apoi, când intraseră pe strada lor, se pomeniseră în mijlocul unei aglomerații neobișnuite de trăsură. Probabil cineva organiza un bal. Samuel se dădu jos din trăsură și se întoarse să o ajute și pe sora lui să coboare. În acel moment își dădu seama că luminile puternice veneau chiar de la reședința vecină. De la casa lui Emeline.

– Lady Emeline dă o petrecere? întrebă Rebecca. Nu știam. Tu știi?

Sam clătină ușor din cap.

– În tot cazul, noi nu au primit nici o invitație.

– Poate că a plănuit petrecerea înainte să ne cunoască. Sau... sau poate că nu se aștepta să ne întoarcem așa curând din provincie.

– Da, asta trebuie să fie, zise el sumbru.

Vrăjitoarea aceea mică îi dădea peste nas, arătându-i că el nu făcea parte din viața ei de la Londra. Știa foarte bine că nu ar fi trebuit să muște momeala, dar mâinile i se strânseseră deja în pumni și picioarele îi zvâcneau, gata să pășească în casa ei și să o înfrunte. Dându-și seama că nu era momentul potrivit pentru o astfel de confruntare, îi întinse brațul surorii sale.

– Să mergem să vedem dacă bucătăreasa ne poate pregăti o cină rece?

– Da, haide, îi răspunse ea zâmbind.

Pe când intrau, Sam nu putu să nu observe lumina care se revărsa de la casa învecinată și oaspeții elegant îmbrăcați care soseau la petrecerea lui Emeline. Se duse în sufragerie împreună cu sora lui, comandă o cină simplă și fu în stare chiar și să facă conversație politicoasă pe timpul mesei. Cu toate acestea, mintea lui era în altă parte. Și-o imagina pe Emeline purtând cea mai elegantă rochie a sa, cu pieptul strălucindu-i alb și erotic în lumina miilor de lumânări.

După ce mâncară, Rebecca, frântă de oboseală, se retrase în camera ei. Sam se duse în bibliotecă, unde își turnă un pahar de coniac pe care îl ridică în lumină ca să-i admire nuanța chihlimbarie. Când era mic, tatăl său obișnuia să bea băuturi spirtoase făcute în casă, cumpărate de la o familie care locuia la vreo cincisprezece kilometri distanță de ei. Sam gustase și el o dată.

Băutura incoloră ca apa, dar foarte tare îi lăsase o senzație de arsură pe gât. Oare tatăl său băuse vreodată în viața lui coniac franțuzesc? Poate că numai atunci când îl vizitase pe unchiul Thomas la reședința sa din Boston. Cu siguranță i se păruse ceva exotic și special, care trebuia savurat pe îndelete.

Sam se prăbuși într-un fotoliu aurit. Știa foarte bine că locul lui nu era acolo. Se întindea o prăpastie foarte adâncă între viața pe care o dusesese în copilărie și cea pe care o avea în acel moment. Dar un om nu se putea schimba mai mult de-atât în decursul unei singure vieți. Nu avea să se potrivească niciodată pe deplin în societatea engleză și nici nu-și dorea asta cu adevărat. Dar aceea era viața pe care o cunoștea Emeline. Reședințele luxoase, coniacul franțuzesc și balurile care se prelungeau mult după miezul nopții. Iar oceanul care despărțea lumile lor – atât la propriu, cât și la figurat – însemna o distanță mult prea mare. Cunoștea foarte bine aceste argumente pentru că le mai analizase de multe ori.

Acum însă nu aveau nici o valoare.

Dădu pe gât și restul coniacului și se ridică din fotoliu cu un scop clar în minte. Trebuia să o vadă pe Emeline. Indiferent dacă trăiau în lumi diferite sau nu, ea era o femeie, iar el, un bărbat. Și asta era tot ce conta.

Ajuns afară, privi luminile care se revărsau de la casa învecinată. Vizitii stăteau ghemuiți pe capre și câțiva lachei se adunaseră mai încolo, împărțind o sticlă de vin. Când urcă treptele de la intrarea casei lui Emeline se pomeni față în față cu un lacheu voinic. Omul făcu o mișcare, parcă pentru a-i bloca drumul.

– Sunt vecinul lui Lady Emeline, îl informă Sam încruntat.

Nu era echivalentul unei invitații, desigur, dar lacheul trebuie să-i fi sesizat hotărârea din privire, pentru că decise să nu i se împotrivescă.

– Da, domnule, zise el scurt și îi deschise ușa.

Sam simți pericolul îndată ce trecu pragul. În hol nu se aflau decât câțiva servitori, însă scara mare, în formă de spirală, era aglomerată. Își croi drum cu greu printre grupurile de oameni care vorbeau mult prea tare. Sala de bal a lui Emeline se afla la etajul superior. Pe măsură ce se apropia, larma devenea tot mai

asurzitoare și aerul tot mai greoi și fierbinte. Simți câteva picături de transpirație apărându-i pe ceafă. Nu mai fusese într-un spațiu atât de aglomerat de la balul contelui Westerton, iar atunci cedase în fața demonilor săi în cel mai rușinos mod cu putință. „Nu aici!” se rugă în sinea lui.

Respira greu și se simțea de parcă alergase kilometri întregi. Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă. Emeline aprinsese mii de lumânări din ceară de albine în suporturile de pe pereți și în candelabrele care atârnau de tavan. Sala era luminoasă și strălucea ca într-o poveste. Tavanul și pereții erau acoperiți cu metri întregi de mătase stacojie, la îmbinarea cărora fuseseră așezate flori portocalii și roșii. Încăperea era superbă, dar lui nu-i păsa deloc. Femeia lui se afla undeva acolo, și nu își dorea altceva decât să o prindă și să o strângă în brațe.

Inspiră adânc pe gură și se aruncă în vârtoarea mulțimii transpirate și fremătătoare. Putea auzi cântecul slab al unor viori, însă sunetul era aproape înghițit cu totul de râsete zgomotoase și voci care trăncăneau. Un domn îmbrăcat în catifea purpurie se întoarce și se lovi de pieptul lui. *Sânge și țipete, ochi bulbucăți pe o față palidă, sub un scalp plin de sânge.* Închise ochii și se împinse ca să treacă pe lângă el. Puțin mai în față se deschidea ringul de dans, iar perechile de dansatori se mișcau cu o grație solemnă. Ajunse la marginea ringului și se opri, chinându-se să-și tragă răsuflarea. O doamnă îmbrăcată într-o rochie galbenă de mătase îl țintui cu privirea, apoi îi șopti ceva prietenei sale în spatele evantaiului. Să-i ia naiba pe toți, oricum! Să-i ia naiba pe toți aristocrații aceia grași și împodobiți excesiv. Când cunoscuseră ei vreodată teama? Când simțiseră cum era să fie improșcați de sângele unui camarad? *Uimirea de pe chipul unui soldat tânăr când jumătate din cap îi era spulberat.*

Dansatorii se opriră. S-ar fi așteptat să găfâie și ei, însă erau calmi, de parcă ar fi stat jos în ultimele cinci minute. Păreau plictisiți și apatici, ca și când abia dacă se deranjau să rămână în poziție verticală. Mulțimea se împingea în el, iar Sam fu nevoit să închidă ochii și să se concentreze; altfel, instinctul l-ar fi îndemnat să lovească persoana care se afla cel mai aproape de el. Inspiră adânc și încercă să se gândească la ochii lui Emeline. În mintea

lui ținea ochii mijiți de exasperare, iar asta aproape că-l făcu să zâmbească.

Când deschise ochii îl văzu pe lordul Vale pășind agale în mijlocul ringului de dans, care era deja aproape gol.

– Prieteni! Mă puteți asculta o clipă?

Deși strigătul lui răsunase destul de tare, fu aproape înghițit de mulțime. Cu toate acestea, conversațiile începură să se stingă în jur.

– Prieteni! Aș vrea să vă spun ceva!

Câțiva tineri gentlemen se mutară atunci în fața lui Sam, blocându-i vederea. Abia dacă păreau suficient de mari ca să se bărbiească.

– Prieteni! strigă Vale încă o dată.

Sam întrezări o sclipire stacojie, și inima începu să-i bată nebunește. Întinse mâna și împinse puțin umărul din fața lui, iar tânărul se întoarse și se uită urât la el. Sam trase aer în piept și simți miros de sudoare. Sudoare bărbătească fierbinte și pregnantă. Mirosul fricii. *Prizonierul MacDonald stând chircit sub o căruță, în timp ce bătălia se dezlănțuia în jurul lui. MacDonald întâlnindu-i privirea din locul unde se ascundea. MacDonald rânjind și făcându-i cu ochiul.*

– Vreau să fac un anunț care mă bucură extrem de mult.

Sam se încruntă, ignorând duhoarea, ignorându-și demonii și ignorând înțelegerea faptului că ajunsese prea târziu.

– Lady Emeline Gordon a fost de acord să devină soția mea.

Când mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze, Sam înaintă în grabă printre bărbații – vii și morți – care stăteau între el și Emeline. Ajunse pe ringul de dans și o văzu pe Emeline zâmbind politicos în dreapta lui Vale. În clipa aceea vicontețea ținea brațele ridicate triumfător. Emeline întoarse capul, iar zâmbetul îi dispăru imediat când îl văzu pe Sam.

Porni spre ei. În momentul acela, mintea lui era invadată de un singur gând trădător: crimă!

Apoi îl zări și Vale. Aristocratul miji ochii și făcu un semn cui-va din spatele lui, iar Sam se pomeni apucat de brațe și tras spre spate. Doi lachei voinici îl cărau cu forța spre ieșire, în timp ce un al treilea le elibera drumul. Totul se întâmpla atât de repede, că

nici măcar nu avu timp să o strige pe Emeline. Când ajunseră la capătul sălii se dezmetici și, în sfârșit, înțelese ce se întâmpla. Așa că se răsuci violent, luându-i prin surprindere pe lachei. Reuși să își elibereze un braț și să-și arunce pumnul spre unul dintre ei, dar, înainte să-l lovească, se pomeni împins tare din spate. Lacheul care încă îl mai ținea îi dădu imediat drumul, astfel că Sam fu pe punctul să se prăbușească. Se îndreptă și se întoarse, dar atunci pumnul lui Vale se izbi tare de maxilarul său.

Sam se împletici înapoi și ateriză în șezut. Vale stătea deasupra lui, cu pumnii închești.

– Asta a fost pentru Emmie, nemernicule. Se răsuci apoi spre lacheii din spatele său. *Luați gunoiul asta și azvârliți-l....*

Nu mai apucă să-și termine fraza, căci Sam se întinse și îl apucă mai sus de genunchi. Vale se prăbuși cu o bubitură răsunătoare și cu Sam deasupra lui. Mai multe femei țipară, iar mulțimea se împrăstie din jurul lor. Sam încercă să-i încalece pieptul, însă Vale se răsuci și căzură amândoi, rostogolindu-se spre scări. O doamnă țipă și o rupse la fugă, împingând alte doamne din fața ei ca să-și facă loc. Fustele lor măturau ca un vârtej treptele scării, care se golea văzând cu ochii.

Sam se prinse de balustradă ca să oprească inerția căderii, dar Vale îi trase un picior în burtă, obligându-l să dea drumul stîngii de lemn ca să se apere. Alunecă pe trepte, dar reuși să-și apuce adversarul de braț și să-l târască după el. Se rostogoleau amândoi în jos, fără nici un control, cu membrele încurcate într-o grămadă ucigașă. Fiecare treaptă îi împungea dureros spatele lui Sam, dar în clipa aceea nu-i mai păsa deloc dacă scăpa cu viață. Voia doar să se asigure că îl lua cu el și pe dușmanul său. La jumătatea scării se izbiră de balustradă, și asta le opri coborârea tumultuoasă. Sam își încolăci atunci brațul în jurul unui stâlp și-l lovi aprig pe Vale, nimerindu-l din plin sub coaste.

Vicontețea se arcui din cauza forței impactului.

– Drace! urlă el. Se răsuci și-și împinse tare antebrațul în traheea lui Sam, lăsându-l fără aer, apoi se apropie la câțiva centimetri de chipul lui. Îi vorbi în șoaptă, însă chipul lui era palid de furie: Colonist prost și mizerabil! Cum îndrăznești să-ți pui mâinile alea împuțite pe...

Sam dădu drumul balustradei și-și izbi ambele mâini peste urechile vicontelui. Vale se clătină în spate și îi eliberă gâtul, permițându-i să respire, însă deja își reluaseră alunecarea pe scări. Vale aruncă o rafală de pumni, lovindu-l în față, în stomac și în coapse. Sam tresărea la fiecare impact, dar în mod ciudat, nu simțea nimic. Întreaga lui ființă era inundată de furie și amărăciune. Așa că aruncă și el câteva lovituri, nimerindu-l oriunde apuca. Își simți încheieturile degetelor despicându-se și auzi o pocnitură umedă când îi sparse nasul adversarului.

Impactul aterizării îi făcu spatele să-i trosnească. Vale era deasupra lui și avea un avantaj clar, însă lui Sam nu-i mai păsa deloc. Pierduse totul, iar vina îi aparținea în întregime vicontelui. Poate că indignarea lui Vale era îndreptățită, însă furia pe care o simțea el era pur și simplu soră cu disperarea. Nici nu se puteau compara.

Se ridică în picioare sub ploaia de lovituri. În clipa aceea nu mai simțea altceva decât dorința de a ucide. Îl apucă pe Vale și-l izbi de pământ, după care se aruncă asupra lui și începu să-l lovească în față cu sete. Era o senzație extraordinară. Simțea osul sfărâmându-se sub pumnul său și era împrășcat cu sânge, dar pur și simplu nu îi păsa. Nu îi păsa.

Nu îi păsa.

Până când, sesizând o mișcare din colțul ochiului, se ridică și înlemni. Pumnii lui încheștați și plini de sânge se aflau la doar câțiva centimetri de fața lui Emeline.

– Nu o face.

Sam rămase încremenit, holbându-se la ea. La femeia aceea cu care făcuse dragoste și în care își vărsase sufletul. La femeia aceea pe care o iubea. Avea ochii plini de lacrimi.

– Nu o face, repetă ea, apoi întinse o mână mică și albă și o înfășură în jurul pumnului său rănit și plin de sânge. Nu o face.

Vale respira greu sub el.

Emeline își mută privirea spre logodnicul ei și un potop de lacrimi îi năpădi obrazii.

– Te rog, Samuel. Nu o face.

Atunci simți toată durerea revărsându-se prin trupul și prin inima lui. Coborî pumnul și se îndreptă de spate.

– Lua-te-ar naiba!

Coborî scările împleticindu-se și ieși afară în noaptea rece.

Capitolul 16

În noaptea aceea, Inimă de Fier zăcea în lanțuri în temnița rece și umedă. Știa că pierduse totul. Fiul lui dispăruse, prințesa era pradă disperării, regatul rămăsese lipsit de apărare, iar înaintea de răsărit urma să fie executat. Nu era nevoie decât să rostească un singur cuvânt ca să se salveze, dar același cuvânt l-ar fi trimis înapoi la măturat străzi și ar fi ucis-o pe prințesa Solace. Nu-i păsa cum se termina viața lui, însă n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să abată moartea asupra prințesei. Pentru că în cei șase ani de căsnicie se întâmplase ceva straniu și minunat.

Se îndrăgostise de soția lui...

din *Inimă de Fier*

A doua zi dimineată, două dintre slujnicele lui Samuel vorbeau agitate în șoaptă pe coridor. În momentul în care o zăriră pe Rebecca înlemniră și, fără să mai scoată o vorbă, se holbară la ea.

– Bună dimineța.

– Bună dimineța, domnișoară.

Slujnica mai în vârstă făcu o reverență adâncă, apoi se îndepărtă în grabă, urmată de prietena ei.

Rebecca oftă, gândindu-se că evenimentele din ajun făcuseră senzație în rândurile personalului. Samuel trezise toată casa când dăduse buzna clătinându-se pe ușa principală, cu chipul plin de sânge. Insistase vehement să nu fie chemat un medic, dar, pentru prima dată, Rebecca luase atitudine și trecuse peste porunca fratelui ei mai mare, căci tot sângele acela și apatia lui o speriaseră de moarte. Încă nu îl văzuse pe lordul Vale, dar, din ceea ce reușise să afle de la doctor și de la servitori, vicontele era într-o stare mult mai gravă.

Și-ar fi dorit din tot sufletul să se poată furișa până la casa vecină și să stea de vorbă cu Lady Emeline. Părea genul de femeie care știa exact ce trebuia făcut în orice situație. Genul care ar fi putut îndrepta orice lucru. Se temea însă că aristocrata nu avea

să-i mai adreseze niciodată cuvântul. Probabil că pentru situația lor nu exista o regulă de etichetă. „Cum să abordezi o doamnă pe al cărei logodnic fratele tău l-a bătut de l-a lăsat lat și plin de sânge.” Era într-adevăr foarte ciudat.

Încruntată, se plimba de colo, colo prin salon. Samuel abia dacă rostise două vorbe în ajun, și știa de la servitori că încă nu ieșise din dormitorul său în dimineața aceea. Prin urmare, avea să fie singură la micul dejun. De fapt, se simțise extrem de singură încă de când pusese piciorul în Anglia. Și-ar fi dorit să aibă pe cineva căruia să i se poată destăinui, însă, pe lângă taciturnul ei frate, era înconjurată doar de servitori.

Dădu să-și tragă un scaun, dar văzu o mână bărbătească trăgându-l pentru ea. Se uită în sus – mult în sus – și direct la chipul lacheului O'Hare.

– O, nu te-am văzut.

– Într-adevăr, domnișoară, zise el pe un ton protocolar, de parcă n-ar fi discutat atât de amical cu câteva săptămâni în urmă.

Pe de altă parte, mai era încă un lacheu prezent în încăpere, iar majordomul se afla și el prin preajmă. Rebecca se așeză dezamăgită, abia reușind să-și stăpânească lacrimile. Dar asta era o prostie! Să plângă doar pentru că un servitor nu se purta cu ea prietenește? Deși chiar ar fi avut nevoie de un prieten în clipa aceea.

Se uită apoi cum mâna mare și roșie a lui O'Hare îi turna o ceașcă de ceai.

– Mă întreb dacă... șopti ea, fără să-și ducă până la capăt gândul.

– Da, domnișoară?

Avea o voce gravă, plăcută, pe care accentul irlandez o îndulcea.

– Jeleurile de mere sunt dulciurile preferate ale fratelui meu, și nu a mai mâncat de ani întregi. Crezi că ar fi posibil să cumpărăm câteva?

O'Hare clipi nedumerit din ochii săi verzi. Rebecca observă atunci că avea niște gene lungi și minunate, ca de fată.

– Nu știu dacă au jeleuri de mere la magazin, domnișoară, dar aş putea să mă duc să văd și...

– Nu, nu tu. Rebecca îi zâmbi suav celui alt lacheu – un bărbat voinic și crăcănat, care le urmărise conversația cu un aer posomorât. Aș vrea să mergi tu.

– Da, doamnă, zise al doilea lacheu, prea bine instruit ca să-și arate nedumerirea. Făcu o plecăciune și ieși din salon, probabil gândindu-se unde putea să găsească jeleuri de mere.

Astfel Rebecca rămase singură cu O'Hare.

Sorbi din ceai. Era prea fierbinte pentru gustul ei, așa că așeză grijulie ceașca pe masă.

– Nu te-am văzut de când ne-am întors din provincie.

– Nu, domnișoară.

– Tocmai mi-am dat seama. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Mă cheamă O'Hare, domnișoară.

– Nu la asta mă refeream, ci la celălalt nume. Numele tău de botez.

– Gil, domnișoară. Gil O'Hare. La dispoziția dumneavoastră.

– Mulțumesc, Gil O'Hare.

Rebecca își împreună mâinile în poală. Stătea în spatele ei ca un lacheu cuviincios, pregătit să o servească cu orice ar fi avut nevoie. Doar că lucrul de care avea ea nevoie nu se afla nici pe masă, nici pe servanță.

– L-ai... l-ai văzut pe fratele meu noaptea trecută?

– Da, domnișoară.

Se uită spre coșul cu chifle din mijlocul mesei. Chiar nu îi era deloc foame.

– Presupun că toată lumea vorbește despre asta la bucătărie.

O'Hare își dresă glasul fără să spună nimic, iar Rebecca luă asta ca pe o confirmare. Oftând abătută, murmură:

– A fost destul de spectaculos felul în care a dat buzna în casă și s-a prăbușit în hol. Nu am mai văzut niciodată atât de mult sânge. Cămașa lui este complet distrusă, sunt sigură.

Se auzi un foșnet în spatele ei, apoi brațul lui, învelit într-o mânecă verde, se întinse după coșul cu pâine.

– Ați dori o chiflă? Sunt proaspete. Bucătăreasa le-a făcut chiar în dimineața asta.

Îl privi apoi ridicând o chiflă și așezându-i-o pe farfurie.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, domnișoară.

– Problema e că pur și simplu nu am cu cine să vorbesc, suspină ea cu ochii la chifla singuratică. Iar faptul că fratele meu s-a încăierat așa cu lordul Vale... e absolut tulburător.

Gil merse la bufet și aduse un platou cu ouă fierte moi.

– Dar v-ați făcut câteva prietene la petrecerea la care ați fost, nu-i așa, domnișoară?

Rebecca îl urmări cum îi așeza cu lingura două ouă pe farfurie.

– De unde știi asta?

Îmbujorat, irlandezul ridică din umeri.

– Am auzit vorbe pe la bucătărie. Poftiți, zise el înmânându-i o furculiță.

– Probabil se refereau la surorile Hopedale, zise ea absentă, după care luă o înghițitură de ou. Dar probabil nu vor dori să mă mai revadă după noaptea trecută.

– Sunteți sigură?

Rebecca se jucă o clipă cu ouăle gălbui din farfurie, apoi luă o îmbucătură.

– Mă îndoiesc că o să ne mai primească în vizită cineva din societate.

– Ba dimpotrivă, ei ar fi cei norocoși să vă aibă la petrecerile alea pompoase, zise Gil din spatele ei.

Ea se răsuci să-l privească. Văzând că nu era supărată, lacheul se destinse.

– Dacă nu vă deranjează că spun asta, domnișoară.

– Nu, nu mă deranjează, răspunse ea și-i zâmbi. Este chiar foarte drăguț din partea ta.

– Mulțumesc, domnișoară.

Rebecca se întoarse spre masă și sorbi din ceai. Se mai răcise deja.

– Din păcate, și dacă m-ar primi în vizită, nu cred că aş putea discuta despre asta cu domnișoarele Hopedale. În general, conversația noastră se rezumă la vreme și la modele de pălării. Nu că eu aş ști prea multe despre pălării, dar este un subiect care pare să le facă plăcere. Și uneori discutăm despre care budincă este mai bună, cea de lămâie sau cea de ciocolată. Să trecem de la budincă

la faptul că fratele meu a încercat să omoare un alt nobil mi se pare un salt destul de mare.

– Așa este, domnișoară. O'Hare plecă din nou de lângă ea ca să se ducă la bufet. Mai avem aici un hering delicios și niște șuncă prăjită.

– Dar poate că despre asta vorbesc de obicei doamnele din Londra. Rebecca luă furculița și înțepă chifla de pe farfurie. Nu am de unde să știu. În Colonii, de unde vin eu, multe lucruri sunt altfel.

– Într-adevăr, domnișoară? întrebă Gil ezitant, apoi ridică platoul cu hering și se întoarse lângă ea.

– O, da. Obârșia unui om nu contează atât de mult ca aici.

– Serios? făcu el în timp ce-i așeza o bucată de hering pe farfurie.

– Da. Mă rog, asta nu înseamnă că acolo oamenii nu au tendința de a-i judeca pe ceilalți. Oricum, cred că asta se întâmplă pretutindeni. Dar în Colonii contează mai mult ce a făcut un om cu viața lui și dacă are bani. Și, vezi tu, oricine poate câștiga bani dacă muncește din greu. Pe cuvântul meu că heringul acesta e absolut delicios! exclamă apoi distrată.

– O să-i transmit bucătăresei că ați spus asta, zise Gil din spatele ei. Dar cum așa, chiar *orice* om, domnișoară?

– Poftim? întrebă ea neatență. Chiar îi plăcea heringul. Poate că nu avusese nevoie decât de un mic dejun zdravăn ca să se simtă mai bine.

– Chiar *orice* om poate avea succes în America?

Se opri din mâncat și se uită peste umăr. Gil avea o expresie încordată, de parcă răspunsul ei ar fi contat enorm pentru el.

– Da, așa cred. La urma urmei, și fratele meu a crescut într-o căbănuță cu o singură cameră. Știai asta? Când lacheul clătină din cap, adăugă: Ei bine, da. Și acum este foarte respectat în Boston. Toate doamnele îl vor la petrecerile lor și foarte mulți domni îi cer sfaturile în afaceri. Desigur, și el a început cu afacerea de import a unchiului Thomas. Dar era o companie foarte mică atunci când a moștenit-o Samuel. În momentul de față, datorită muncii lui asidue și minții lui iscusite, cred că este printre cele mai mari din Boston. Și mai cunosc mulți alți gentlemen din Boston care au avut parte de un început modest, dar au devenit oameni de succes.

– Înțeleg.

– Nu prea sunt obișnuită cu oamenii de felul aristocraților englezi, care sunt atât de legați de trecut și de așteptările sociale. Spre exemplu, nu înțeleg de ce Lady Emeline s-a hotărât să se mărite cu lordul Vale.

– Sunt un lord și o lady, domnișoară. E de la sine înțeles că s-ar căsători.

– Da, dar ce se întâmplă dacă se îndrăgostesc de cineva care *nu este* un lord sau o lady? Vreau să spun... dragostea nu este ceva ce poate fi controlat, nu? Asta mi se pare uimitor. Adevărul este că o persoană se poate îndrăgosti de cineva complet neașteptat. Ca Romeo și Julieta, de exemplu.

– Cine, domnișoară?

– Știi tu, Shakespeare.

– Mă tem că n-am auzit niciodată de oamenii ăștia.

– O, ce păcat! Este o piesă de teatru foarte frumoasă, mă rog, toată mai puțin finalul. Vezi tu, Romeo se îndrăgostește de Julieta, care este fiica dușmanului său. Sau mai bine spus, fiica dușmanului *familiei* sale.

– Asta nu pare o treabă prea inteligentă, afirmă pragmatic irlandezul.

– Păi asta e și ideea, nu crezi? Nu a ales el de cine să se îndrăgostească, ci s-a întâmplat pur și simplu, indiferent dacă a fost *intelligent* sau nu din partea lui.

– Mda, mormăi el, nepărând convins de forța copleșitoare a dragostei. Și după aceea ce s-a întâmplat?

– A, păi au loc mai multe dueluri și o căsătorie secretă, iar la final mor amândoi.

Gil ridică din sprâncene uimit.

– Mor amândoi?

– Ți-am zis eu că finalul nu e tocmai frumos, îi aminti ea. Ori cum, totul este foarte romantic.

– Parcă e mai bine să rămâi în viață decât să fii mort și romantic, cugetă el.

– Ei bine, s-ar putea să ai dreptate. Se pare că dragostea nu prea i-a adus multă fericire nici fratelui meu.

– De aia l-a atacat pe lordul Vale?

– Cred că da. O iubește pe Lady Emeline. Aruncându-i o privire vinovată, tânăra femeie adăugă: Dar nu trebuie să spui asta nimănui.

– N-o să spun, domnișoară.

Rebecca îi zâmbi, așa că îi zâmbi și el. Își dădu seama că se simțea foarte bine în compania lui. Cu majoritatea oamenilor trebuia să fie foarte atentă la ce spunea și la ce impresie le făcea, dar cu Gil putea să fie ea însăși și să vorbească liber.

Se întoarse apoi spre masă, ca să-și termine mâncarea. Se bucura să știe că Gil stătea chiar în spatele ei.

Emeline se afla în salonaș, bând ceai și ascultând-o pe *tante* Cristelle. Și dorindu-și să fi fost oriunde altundeva.

– Ești foarte norocoasă, afirmă cu tărie mătușa ei. Într-adevăr, extrem de norocoasă! Nu-mi dau seama cum a reușit omul acela să-și ascundă atât de bine comportamentul criminal.

„Omul acela” era Samuel. Printr-o logică pe care doar ea o înțelegea, *tante* Cristelle hotărâse că încăierarea teribilă din ajun avusese drept cauză faptul că Samuel nu-și putuse stăpâni firea violentă.

– Dar cred că nebunii sunt foarte șireți. Și mai poartă și niște pantofi foarte ciudați, adăugă *tante* Cristelle gânditoare.

– Nu cred că pantofii lui au vreo legătură cu cele întâmplate, murmură Emeline.

– O, ba da! Trebuie să aibă! exclamă indignată mătușa ei. Pantofii unui om spun foarte multe despre caracterul său. Bețivii, de exemplu, poartă pantofi murdari și tociți. Iar doamnele cu reputație îndoielnică, pantofi prea înzorzonați. Cât despre criminalul ăsta din Colonii, poartă niște ciudățenii. Auzi și tu, mocasinii unui indian sălbatic!

Emeline își ascunse picioarele sub fustă. Pantofii pe care alesese să-i poarte în ziua aceea erau din păcate, brodați din abundență cu fir auriu. Căută să schimbe subiectul în grabă.

– Nu știu cum vom supraviețui bărfelor. Crema societății londoneze, care era adunată aseară în sala de bal, l-a văzut pe domnul Hartley aruncându-l pe scări pe Jasper.

– Da, asta e într-adevăr foarte ciudat.

Emeline ridică din sprâncene nedumerită.

– Că toată lumea se holba?

– Nu, nu! zise bătrâna fluturând din mână nerăbdătoare. Că lordul Vale s-a lăsat azvârlit pe scări atât de ușor!

– Nu cred că...

– Domnul Hartley este mai mic de statură decât Vale, și totuși a izbutit să-l copleșească fără prea mare greutate. Te face să te întrebi de unde a avut atât de multă putere.

– Poate că nebunia a fost de vină, sugeră Emeline cu umor negru. Nu voia să se gândească la încăierarea dintre cei doi. La imaginea bărbaților pe care îi iubea, încercând să se omoare unul pe altul. La privirea care apăruse în ochii lui Samuel la final... Dar îi era greu să-i distragă atenția mătușii de la acel subiect, așa că se hotărî să continue: Sunt sigură că nunta va fi pur și simplu distrusă. O să avem noroc dacă apar doi oameni dintre toți cei pe care i-am invitat.

– Nu este chiar atât de grav, o contrazise bătrâna doamnă. Mă refer la bârfe și la curiozitatea generală. S-ar putea crede că bârfele sunt întotdeauna ceva rău, dar nu e deloc așa. Pentru că se va vorbi mult despre cele întâmplate, și asta va face ca toată lumea să-și dorească să asiste la nuntă. Cred că o ai parte de foarte mulți invitați.

Emeline se cutremură și coborî privirea spre ceașca pe care o ținea sprijinită în poală. Gândul că toți oamenii aceia ar fi putut să vină la nunta ei doar ca să se holbeze și să spere că își va face din nou apariția Samuel ca să tulbure ceremonia i se părea oribil. Și mai trist era gândul că Samuel o abandonase complet. Expresia de deziluzie și de dezgust care apăruse în ochii lui noaptea trecută o lovise direct în inimă. Știa că nu va mai dori să o vadă niciodată. Desigur, acesta era de fapt un lucru pozitiv, căci era mult mai bine să se rupă cu totul de el.

Trebuia să găsească o cale de a se binedispune, măcar cât să se poată gândi la viitorul care o aștepta. Calea aceea îi fusese sortită încă de dinainte să se fi născut. Era o aristocrată, fică și soră de conți. Trebuia să-și găsească o partidă bună, să se căsătorească, să facă copii și să se conformeze normelor societății. Nu era deloc o îndatorire dificilă, și până în clipa aceea nu avusese nici o îndoială cu privire la calea de urmat. Fusese o soție devotată și o mamă bună. La urma urmei, nu-și ținuse familia unită în pofida tuturor

loviturilor sortii? Sau, în fine, ce-i mai rămăsese din familie. Nu-și găsisse un al doilea soț la fel de vrednic ca primul? În definitiv, faptul că dragostea lor era fraternă și nu pasională, iar căsnicia avea să fie marcată de numeroase infidelități din partea lui Jasper, nu era deloc nefiresc. Doar o femeie nesăbuită s-ar fi împotrivit sortii în acel moment tardiv.

Doar o femeie nesăbuită.

Își mușcă buza și se uită la ceaiul rece în timp ce *tante* Cristelle pălăvrăgea pe scaunul de vizavi. În ciuda tuturor muștrărilor mătușii, continua să jalească după un bărbat care nu era din lumea ei. Samuel o privise și o văzuse drept cine era cu adevărat. Probabil avea să fie primul și ultimul om din viața ei care să reușească asta vreodată. În plus, era un adevărat miracol că nu dăduse bir cu fugiții. Îi descoperise temperamentul groaznic și judecata lipsită de feminitate și spusese că erau admirabile. Nu era așadar de mirare că încă mai jalea după el.

Și totuși, era o femeie nesăbuită.

În după-amiaza aceea, în timp ce își croia drum pe una din străzile aglomerate ale Londrei, Sam își dădu seama că toți ochii trecătorilor erau ațintiți asupra lui. Se văzuse și el în oglindă și știa foarte bine la ce se holbau: la un ochi vânăt, la o buză spartă și umflată și la vânătăile violet de pe obraz și maxilar. Știa de ce se uitau chiorăș la el, și totuși detesta asta. Nu fusese niciodată genul de om care să se piardă în mulțime – la urma urmei, purta mocasini și jambiere –, dar în ziua aceea îl priveau toți de parcă ar fi fost un nebun.

Aceasta era prima problemă. A doua era că și-ar fi dorit să-l aibă alături pe Vale în acea expediție. Știa că era o prostie, dar se obișnuise cu zeflemelele vicontelui și cu viziunea lui sardonice asupra lumii. Și tot îi era dor de el, chiar dacă îl detesta. De asemenea, ar fi fost util să aibă cu el pe cineva care să-i păzească spatele.

Se uită peste umăr, verificând dacă nu era urmărit, și se strecură pe o alee îngustă. Fu nevoit să se oprească o clipă și să se sprijine de un zid mizerabil, ținându-se de laterala corpului. Simțea un junghi acolo. Probabil avea o coastă ruptă. Sau poate mai multe. Rebecca ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi știut că se dăduse jos din pat. În ajun insistase cu atâta încăpățănare să-i cheme

un doctor, încât cedase în fața rugăminților ei. Dar ce mai conta asta, când întreaga lume se prăbușise în jurul lui?

Aruncă o privire după colțul zidului de care stătea sprijinit și își relua mersul, ignorând durerea continuă pe care o simțea în coaste. Trebuia să mai rezolve un singur lucru, după care puteau să plece de pe insula aceea blestemată și să se ducă acasă.

Se afla într-o zonă liniștită și destul de curată a Londrei, așa că mirosurile care îi asaltau nările erau suficient de slabe cât să nu-l deranjeze. Clădirile de pe Starling Lane erau din cărămidă nouă, fiind construite probabil după Marele Incendiu. La nivelul străzii se înșiriau prăvălii cu vitrine întunecate, iar deasupra acestora erau apartamentele negustorilor.

Sam deschise ușa unei croitorii. Încăperea, slab luminată, avea un tavan jos și mirosea a praf. Se uită în jur, dar nu părea să fie nimeni înăuntru, așa că dădu să iasă.

– Așteptați-mă o clipă, vă rog, domnule! răsună o voce masculină de undeva din spate.

În magazin nu era prea multă marfă, în afară de câteva balturi de stofă și o singură vestă expusă pe un umerăș. Era bine cusută și părea destul de rezistentă, însă materialul nu era de cea mai bună calitate. Asta îi dădu de înțeles lui Sam că acel croitor lucra mai degrabă pentru comercianți, doctori și avocați, nu pentru gentlemanii din înalta societate.

Se strecură pe după teigheaua înaltă și aruncă o privire în spațe. După cum bănuise, încăperea aceea era mult mai vastă. Cea mai mare parte a spațiului era ocupat de o masă lungă pe care erau împrăștiate bucăți de pânză, creioane de marcat, papiote de ață și multe tipare de hârtie. Doi tineri stăteau cu picioarele încrucișate pe masă, cosând, în timp ce un bărbat chel, mai în vârstă, era aplecat deasupra unei bucăți de material pe care o tăia repede cu o foarfecă.

Bătrânul ridică privirea, fără a se opri din tăiat.

– O clipă, domnule.

– Pot vorbi și în timp ce lucrezi, zise Sam.

– Vă ascult, spuse el. Mâna lui zbură de-a lungul materialului, de parcă ar fi avut o viață proprie.

– Am câteva întrebări pentru dumneata. Despre un fost vecin de-al dumitale.

Croitorul ezită o clipă, privindu-l suspicios, însă asta nu-l miră pe Sam. Știa foarte bine că vânătăile de pe chipul său nu-l ajutau să pară respectabil.

– A fost cândva o cizmărie lângă magazinul dumitale, continuă el.

– Așa este, domnule. Croitorul răsuci materialul și se întoarse la tăiat.

– L-ai cunoscut cumva pe proprietar? Pe Dick Thornton?

– Posibil. Croitorul se aplecă și mai mult deasupra stofei, parcă pentru a-și ascunde ochii de privirea vizitatorului.

– Din câte știu, tatăl lui Thornton a fost proprietarul cizmăriei înaintea lui.

– Întocmai, domnule. Bătrânul George Thornton. Croitorul aruncă foarfeca deoparte, luă materialul de pe masă și netezi în locul lui o altă bucată de pânză. A fost un om pe cinste. A deschis prăvălia cam cu un an înainte să moară, dar chiar și așa, oamenii de pe stradă i-au simțit lipsa.

Sam încremeni.

– Bătrânul Thornton abia deschisese magazinul? Adică nu a fost aici înainte?

– Nu, domnule, nu a fost. S-a mutat aici din alt loc.

– De pe Dogleg Lane, interveni unul dintre tineri.

Meșterul se încruntă și-i aruncă băiatului o privire pătrunzătoare, așa că acesta își plecă fruntea și se întoarse la munca sa.

Sam își propti șoldul de marginea mesei și încrucișă brațele la piept.

– Dick se întorsese din război când a murit tatăl său?

– Nu, domnule. Dick s-a întors cam la vreun an după aceea. Soția lui, adică nora lui George, a ținut cizmăria în lipsa lui. Era cumsecade, dar nu cea mai chibzuită femeie, dacă înțelegeți la ce mă refer. Lucrurile nu mergeau tocmai bine când a ajuns acasă Dick, dar la scurt timp după aceea a izbutit să pună afacerea pe roate. A mai stat aici doar vreo doi ani, după care și-a deschis un magazin mai mare în alt cartier.

– L-ai cunoscut pe Dick înainte să plece la război? Sau măcar l-ai văzut vreodată?

– Nu, domnule. Încrunțat, croitorul tăie o formă ovală perfectă în pânză. Dar faptul că nu l-am cunoscut pe Dick Thornton n-a fost cine știe ce pierdere.

– Nu îți place de el, murmură Sam.

– Adevărul este că nu l-au plăcut prea mulți oameni pe aici, spuse tânărul care vorbise mai devreme.

Bătrânul croitor ridică din umeri.

– Se poartă frumos și zâmbeste mereu, dar nu mi-a inspirat niciodată încredere. Până și soția lui se temea de el.

– Serios? Dacă bănuielile lui Sam erau corecte, probabil era puțin spus că doamna Thornton *se temuse* de soțul ei. Vi s-a plâns?

– Nu. Dar nici n-am prea mai văzut-o după ce s-a întors Dick.

– De ce?

– Păi a murit. Croitorul îi întâlnește privirea o clipă, înainte de a se întoarce la munca sa. Cu toate acestea, Sam apucă să observe licărirea șireată din ochii lui. A căzut pe scări și și-a rupt gâtul. Sau cel puțin asta susține soțul ei.

Cei doi tineri clătinară din capete ca să arată ce credeau despre afirmația lui.

Sam fu străbătut de un fior sălbatic de triumf. În mod clar că asta era. Dick Thornton nu era cine pretindea a fi. *Prizonierul MacDonald stând chircit sub o căruță, în timp ce bătălia se dezlănțuia în jurul lui. MacDonald întâlnindu-i privirea din locul unde se ascundea. MacDonald rânjind și făcându-i cu ochiul.* Asta își amintise cu o noapte înainte, la petrecerea lui Emeline, când se împinsese să-și facă loc prin mulțime. Felul în care rânjea și făcea cu ochiul MacDonald era reproduș identic de Thornton cel de acum. Într-un fel sau altul, prizonierul MacDonald îi luase locul lui Thornton.

Îi uzurpase identitatea și în clipa aceea îi trăia viața.

Zece minute mai târziu, Sam deschise ușa croitoriei și ieși în stradă. Ajunsese aproape de final. Nu mai trebuia decât să-l confrunte pe Dick Thornton – sau mai bine zis, pe omul care se dădea drept Dick Thornton – cu dovezile, după care putea pleca acasă. La capătul unui an întreg în care căutase răspunsuri, morții de la Spinner's Falls aveau să se poată odihni în pace.

Nu același lucru îl putea spune despre el însuși. Poate că trupul lui avea să se întoarcă la Boston, însă inima lui avea să rămână pentru totdeauna în Anglia.

Ajunsese în spatele casei sale. Ezită o clipă, dar apoi trece pe lângă poartă și se îndreaptă spre poarta care ducea în grădina lui Emeline. Cum era încuiată, se cățăra peste zid. Durerea din coaste îl făcea să se miște un pic mai lent decât și-ar fi dorit.

Grădina era pustie. Steluțele erau înflorite de-o parte și de alta a aleii, iar arborii ornamentali tocmai începeau să înverzească. Putea vedea spatele casei și ferestrele de la etajele superioare. Era posibil ca ea să se uite pe geam chiar în clipa aceea, se gândi el.

Știa cât de nesăbuit era să se strecoare în grădina femeii care îl respinsese, iar faptul că se simțea rușinat de asta îl înfuria la culme. Trebuia să se întoarcă acasă în curând, ca să se schimbe pentru cină. Cu toate acestea, hotărî să mai zăbovească un minut. Inima îi bătea într-un ritm constant și dureros, aproape cântându-i: *numai dacă... numai dacă... numai dacă...*

Închise ochii și reflectă. Lucrurile nu puteau să rămână așa. Trebuia să stea de vorbă cu Emeline. Dar acela nu era momentul potrivit, așa că mai aruncă o privire scurtă spre fereastră, după care părăsi grădina. Trebuia să aștepte momentul potrivit. Și avea să aștepte răbdător.

Avea să aștepte răbdător căderea nopții.

Capitolul 17

La scurt timp după miezul nopții, Inimă de Fier fu târât din celula lui. Gărzile îl conduseră pe scările castelului, apoi afară, până în piața din mijlocul orașului. Străzile erau pline de oameni care duceau torțe. Chipurile lor păreau înfricoșătoare în lumina stranie a flăcărilor. Locuitorii din Orașul Strălucitor erau tăcuți. Toți, cu excepția unuia. Vrajitorul parcurse în pași de dans tot drumul până în piață, cântându-și bucuria că Inimă de Fier fusese condamnat la moarte. La încheietura

mâinii lui se afla un porumbel alb, legat cu un lanț de aur, care tresărea cu fiecare pas sălbatic de dans...

din *Inimă de Fier*

Se făcuse târziu și era foarte obosită, dar tot îi simți prezența înainte de a-l vedea efectiv. Inima lui Emeline tresări de emoție. Era acolo! Samuel era acolo!

Se întoarse de la măsuța de toaletă, unde își pieptăna părul, și îl descoperi în pragul ușii care făcea trecerea din dormitorul ei în garderobă. Avea chipul tumefiat. Ochiul lui stâng era umflat și învinețit, iar mâna și-o ținea apăsată sub coaste, de parcă l-ar fi durut foarte tare. Emeline se holbă la el încremenită. Nu îndrăznea să creadă că era adevărat. Nu îndrăznea nici să respire, de teamă că s-ar fi putut evapora din fața ochilor ei.

– Ai un păr minunat, murmură Sam.

Era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă de la el. O făcea să se rușineze și să devină incredibil de timidă. Nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut. Nu o văzuse niciodată într-un cadru atât de normal și de intim.

– Mulțumesc, șopti ea. Lăsă peria pe măsuța de toaletă, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că fu pe punctul de a o doborî pe podea.

– Am venit să-mi iau rămas-bun.

– Pleci atât de curând?

Dintr-un motiv sau altul, nu se așteptase nici la asta. Crezuse că ea avea să plece prima, după nunta cu Jasper. Dar asta era o prostie, desigur. La un moment dat, Samuel tot trebuia să se întoarcă în Colonii. O știuse încă de la bun început.

– Da. Eu și Rebecca vom pleca de îndată ce-mi termin treburile aici.

– O! Avea mii de întrebări pe care voia să i le pună. Mii de lucruri pe care voia să i le destăinuie. Dar, dintr-un motiv sau altul, rămăsese blocată în acea conversație politicoasă. Își dresе glasul și zise: Treburi legate de comerț sau de găsirea celui care ți-a trădat regimentul?

– Și una, și alta. Pășii agale în cameră, dar se opri în dreptul unui vas de porțelan. Îl întoarse și se uită ce scria pe spatele lui.

Emeline își înghiți nodul din gât.

– Dar cu siguranță va dura săptămâni sau chiar luni întregi să afli cine...

– Thornton e trădătorul, o întrerupse el așezând vasul la loc.

– De unde știi?

Sam ridică din umeri, de parcă subiectul nu-l interesa în mod deosebit..

– În realitate nu e Thornton. Cred că e un alt soldat, MacDonald, care era sub arest când am fost atacați. Cumva MacDonald i-a luat locul lui Thornton și și-a asumat identitatea lui.

Emeline își strânse mai bine halatul în jurul taliei. Pe dedesubt purta doar o cămașă de noapte subțire și avea picioarele goale. Se simțea vulnerabilă în prezența lui, dar nu și speriată. Avea impresia că știuse dintotdeauna că într-o zi Samuel avea să intre în dormitorul ei, iar în clipa aceea nu-și dorea altceva decât să-l mai țină acolo un pic. Se uită la mâinile tremurânde pe care le ținea în poală și puse o altă întrebare, ca și când ar fi putut să amâne deznodământul:

– Dar nu crezi că familia sau prietenii lui Thornton l-ar fi dat pe mâna poliției pe MacDonald?

– Majoritatea prietenilor lui Thornton au fost uciși la Spinner's Falls. Cât despre familia lui, nu-i mai rămăsese nimeni, spuse el atingând cu un gest leneș draperia de brocart de deasupra patului. Mai puțin soția lui, desigur, dar a murit și ea la scurt timp după ce s-a întors acasă Thornton. Sau MacDonald. Îmi imaginez că el a ucis-o.

Lui Emeline i se tăie răsufarea când îi auzi ultima frază.

– De ce faci asta, Samuel?

El își înalță capul și o privi nedumerit.

– Ce anume?

– De ce ești așa de hotărât să urmezi pista asta? Și-ar fi dorit să-i poată străpunge zidul de apărare la fel de ușor cum îl dăra el pe al ei. Le mai rămânea atât de puțin timp împreună! De ce ai irosi atâta timp și resurse pentru a urmări un om? De ce ai face asta, după atâția ani?

– Pentru că eu sunt singurul care poate.

– Ce vrei să spui? șopti ea.

Samuel dădu drumul draperiei și se întoarse cu totul spre ea. Nu folosea nici o stratagemă, nici o mască menită să-i ascundă amărăciunea de pe chip.

– Sunt morți. Sunt toți morți.

– Jasper...

Sugestia ei îl făcu să izbucnească în râs.

– Chiar și cei care au supraviețuit sunt morți, nu înțelegi? Poate că Vale glumește și bea, și se joacă de-a bufonul, dar te vei mărita cu un cadavru. Să nu te îndoiești de asta.

– Ba mă îndoiesc de asta, se răsti ea ridicându-se în picioare ca să-l înfrunte. Poate că are și el demonii lui, dar Jasper e viu. Tu l-ai salvat, Samuel!

– Nici măcar nu am fost acolo, spuse el clătinând din cap.

– Dar ai fugit ca să aduci ajutoare...

– Am fugit și atât, mârâi Sam. În mijlocul luptei, când am înțeles că o să pierdem, că nu avem nici o șansă și că indienii vor învinge și vor lua scalpurile oamenilor cât erau încă în viață, mi-am dat seama că nu avea nici un rost să mai lupt, așa că m-am ascuns. Iar când i-au luat pe Vale, pe Munroe, pe fratele tău și pe ceilalți, am fugit.

Emeline se apropie de el și-l apucă de haină cu pumnii încheși, simțind lâna aspră pe degete. Ridicându-se pe vârfuri, își apropie chipul de al lui cât putu de mult.

– Te-ai ascuns pentru că ți-ai dat seama că era inutil să mori. Și ai fugit ca să salvezi viețile prizonierilor.

– Așa am făcut? șopti el. Așa am făcut? Asta mi-am spus mie la vremea aceea... că fugeam pentru ceilalți. Dar poate că m-am mințit singur. Poate că am fugit numai pentru mine.

– Nu! Eu te cunosc, Samuel. *Te cunosc*. Ai fugit numai și numai ca să-i salvezi pe ei, și te admir pentru asta.

– Serios? Și totuși fratele tău a fost omorât înainte să mă pot întoarce cu răscumpărarea. L-am dezamăgit. Te-am dezamăgit pe tine.

– Nu, zise ea cu lacrimi în ochi. Să nu crezi niciodată asta!

Îl sărută, încercând să insuflă toate gândurile și speranțele ei contradictorii în acel gest simplu. Două guri unite și două perechi de buze care se mișcau împreună. Un sărut era un lucru atât

de simplu și ușor de oferit. Dar își dorea ca *acel* sărut să însemne ceva mai mult. Voia ca Samuel să știe că ea nu-l considerase niciodată un laș.

Își dorea ca el să știe că îl iubea.

Da, *il iubea*. Și nu mai conta cu cine se mărita sau dacă urma să nu-l mai vadă niciodată, pentru că avea să-l iubească pentru totdeauna pe bărbatul acesta. Și nu avea nici un control asupra iubirii pe care o simțea pentru el. Chiar dacă Samuel era bărbatul nepotrivit cu care să se mărite și omul nepotrivit lângă care să-și petreacă restul vieții... nu putea să nu îl iubească.

Așa că îl sărută cât mai tandru cu putință. Buzele ei se mișcau pe ale lui, murmurând alinturi incoerente. Apoi limba ei îl linse, ca să-i poată simți gustul. Avea nevoie să păstreze momentul acela pentru totdeauna în inima ei, pentru că doar atât, o amintire, urma să-i mai rămână de la el.

Samuel se mișcă brusc și o apucă de brațe. Neștiind dacă încerca să o împingă de lângă el sau să o apropie și mai mult, Emeline se panică. Nu putea să-l lase să plece înainte să-i arate că îl iubea.

– Te rog, șopti ea pe buzele lui. Te rog. Dă-mi voie...

Sprâncenele lui se împreunară deasupra ochilor de culoarea cafelei, de parcă ar fi fost nedumerit. În clipa aceea, Emeline își lipi palmele de pieptul lui și-l împinse. Știa că nu ar fi reușit niciodată să-l clinească din loc fără voia lui, dar el făcu un pas în spate. Când ea împinse din nou mai făcu un pas în spate, până când ajunse cu picioarele lipite de marginea patului.

Se uită peste umăr la patul din spatele său și iarăși la ea.

– Emeline...

– Ssst! șopti ea lipindu-și degetele de buzele lui. Te rog!

Samuel îi cercetă atent ochii. Probabil îi deslușise rugămintea incoerentă, pentru că încuviință din cap.

Emeline îi zâmbi fericită. În noaptea aceea avea să lase deoparte orice gânduri despre viitor. Avea să-și lase deoparte neliniștile și temerile, și toate poverile pe care le purta. Și pe toți oamenii care depindeau de ea. Avea să uite de tot timp de câteva ore prețioase.

Îi scoase ușor haina de pe umeri, atentă să nu-i zgândăre rănilor, apoi o împături cu grijă și o așeză pe masă. După aceea

începu să descheie pe rând nasturii vestei lui maronii. Își dădu seama că, în timp ce răsuflarea ei era rapidă și sacadată, el respira adânc și egal. O privea dezbrăcându-l, fără să facă nici o mișcare să o ajute sau să o împiedice. Pur și simplu își ținea mâinile nemîșcate de-o parte și de alta a corpului.

Ridică privirea și, când îi întâlnește ochii, simți un val de căldură invadându-i obraji. Gestul de a dezbrăca un bărbat i se părea ceva foarte intim.

Cu un zâmbet, Sam își scoase vesta, permițându-i să se ocupe de nasturii cămășii, apoi își așază mâinile pe șoldurile ei. Fierbințeala degetelor lui, pe care o simțea chiar și prin straturile de material, o făcu să tremure.

Samuel se aplecă spre ea și o sărută pe creștet. Trupul lui o învăluia cu totul, așa că inspiră adânc și-i inhală mirosul. Era o combinație de lână și bumbac, piele și pătrunjel. Apoi îi dădu cămașa în lături și se uită la pieptul lui gol. Avea o piele atât de frumoasă! Își plimbă degetele peste clavicula lui și-și lipi palmele pe pieptul acoperit cu păr. Îi putea simți bătăile lente ale inimii. Era acolo, cu ea, în carne și oase. Cum avea să îndure despărțirea? Cum avea să îndure gândul că era departe, dincolo de un ocean foarte, foarte vast?

Nu era însă momentul pentru lamentații, își spuse ea zorindu-l să se așeze pe pat. Samuel o privi pe sub pleoapele-i grele, așteptând următoarea ei mișcare.

Emeline se lăsă în genunchi și începu să-i dezlege mocasinii. Când el dădu să o ridice la loc, privirea ei imploratoare îl convinse imediat să lase mâinile jos.

Se aplecă deasupra șnururilor, străduindu-se să le deznoade. Era conștientă că picioarele lui se aflau în fața ei și că stătea într-o poziție rugătoare. Poziția aceea i se părea umilă și în același timp erotică.

Reuși să-i scoată primul mocasin și se mută la al doilea. El îi mângâia ușor părul în timp ce îl descălța. Și o privea în tăcere. Fără să spună nimic. Iar asta o făcu să se întrebe ce părere avea despre tot ce se întâmpla. Cu o zi înainte fusese furios. Ridică ușor capul, dar nu văzu altceva decât dorință în ochii lui.

Samuel se aplecă și o sărută, împingându-și limba în gura ei și ținându-i capul în palme. În clipa aceea fu pierdută. Uită de scopul ei și de ce-și dorise să facă. Se clătină și-și așază mâinile pe coapsele lui ca să se stabilizeze, în timp ce el îi arcuia capul pe spate, hrănindu-se cu gura ei. O, Doamne, cât de mult îl dorea pe bărbatul acela! Apoi o trase mai aproape și o întemniță cu trupul lui. Încă mai stătea în genunchi, prinsă ca într-o menhină între coapsele lui tari și puternice. Iar în fața ei... Își plimbă palmele încet, până ajunseră la sursa atâtor clipe de plăcere de până atunci. Sam o sărută năvalnic, sorbindu-i parcă tot aerul din plămâni. Era excitat, și putea simți cum mädularul lui se împingea deja în stofa pantalonilor. Îi cuprinse toată lungimea bărbăției și dădu să-l mângâie, dar el o prinse de mâini.

Nedumerită, ridică privirea.

– Dă-mi voie... Cum nu părea dispus să-i cedeze nimic, șopti: Te rog.

Samuel își desfăcu mâinile într-un gest de supunere. Emeline îl strânse ușor prin țesătura pantalonilor, apoi se luptă câteva clipe cu prohabul și cu lenjeria de corp. În cele din urmă îl găsi, roșiatic și mândru, înconjurat de un păr negru și creț. I se părea o priveliște șocant de intimă. La un nivel primitiv și-ar fi dorit ca numai ea să aibă parte de imaginea aceea. Bărbatul acela splendid și mädularul lui îi aparțineau cu totul.

Rămase o clipă privind-i bărbăția, după care ridică ușor capul și se uită la el.

– Dă-i jos.

Probabil tonul vocii ei fusese un pic prea poruncitor, pentru el îi zâmbi, dar în clipa aceea nu îi mai păsa. Îl voia complet gol. Își dorea să-și imprime în minte imaginea lui. După ce Samuel își scoase jambierele și restul hainelor, Emeline se ridică în picioare și îl împinse pe spate în pat. Se dezbracă și ea de halat, apoi se strecură lângă el, purtând doar cămașa de noapte subțire. Stătea culcat pe spate și pipăi imediat ca s-o găsească, dar ea alunecă în jos pe lungimea trupului său.

– Emeline...

– Ssst...

Ajunsesse la nivelul bărbăției lui, și creatura aceea o fascina. Îi atinse lungimea cu vârful unui deget, alunecând peste vene. Știa că existau femei care considerau organele genitale ale unui bărbat ca fiind urâte și rușinoase, dar ea nu fusese niciodată una dintre ele. Probabil ar fi fost o soție mai experimentată dacă Danny ar fi trăit mai mult, pentru că în cele din urmă ar fi ajuns să-i exploreze și ea trupul. Dar din păcate nu avuseseră niciodată timp pentru așa ceva. În consecință, era hotărâtă să nu rateze acea ocazie cu Samuel.

Își mută privirea spre chipul lui și văzu că o observa atent. Dintr-odată i se născu în minte un gând căruia nu i-ar fi dat glas în nici un alt moment al vieții ei. Dar ei doi nu aveau la dispoziție ani întregi pentru a depăși timiditatea și constrângerile societății. Aveau la dispoziție numai noaptea aceea, și Emeline nu era dispusă să irosească puținul lor timp împreună.

Așa că îl întrebă:

– Tu ce faci când ești singur?

Samuel ridică din sprâncene. Pentru o clipă se simți dezamăgită. În mod sigur, se prefăcea că nu-i înțelesese întrebarea ei vulgară. El rămase cu privirea ațintită asupra ei, însă își mută mâna și o înfășură pe întreaga lungime a mădularului său. Văzu uimită că își ținea penisul mult mai strâns decât ar fi îndrăznit ea și își mișca mâna în sus și-n jos. Iar când ajungea sus, capul bărbăției sale dispărea aproape complet în pumnul lui.

– Nu te doare?

Îl auzi chicotind răgușit, dar nu-și putea lua ochii de la ceea ce făcea nici măcar cât să-i întâlnească privirea.

– Ba chiar din contră.

Și apoi făcu ceva care depășea orice limită a imaginației. Se aplecă și îl linse în jurul coroanei mădularului.

El se opri brusc și trase aer în piept.

– Mai fă asta o dată.

Emeline se sprijini în mâini și se lăsă deasupra lui, lingându-i și sărutându-i coroana, în timp ce el continua să-și miște pumnul în sus și-n jos. Nu era un gest tocmai sofisticat. Uneori limba ei îi atinge și mâna, nu doar bărbăția, iar sânii îi atârnavă neeleganț pe sub cămașa de noapte. Dar nu îi păsa. Adora să-i simtă gustul

sărat și condimentat. Îi adora gâfăitul înăbușit și gutural. Și era conștientă că se uda din ce în ce mai tare, numai slujindu-l pe el. Nu știa de ce un act atât de simplu era încărcat de atâta erotism. Dar era! Apoi, observând că mâna lui se mișca din ce în ce mai repede și încercă să-i cuprindă în gură toată coroana. Șoldurile lui se arcuiră involuntar și se ridicară de pe pat.

– Emeline! Încordarea din vocea lui răspândi un fior de triumf sexual prin toată ființa ei. Emeline...

Ea închise ochii când simți lacrimile adunându-i-se în spatele pleoapelor. În cele din urmă, șoldurile lui căzură pe pat.

Lacrimile acelea idioate i se revărsau din ochi, și una dintre ele căzu pe piciorul lui. Îi venea să plângă din cauză că îl ajutasese să ajungă la orgasm, se gândi ea uluită.

– Ce s-a întâmplat?

– Ssst, gemu Emeline, înecându-se cu propriile lacrimi.

Nu avea cum să-i explice ceea ce simțea. Cum i-ar fi putut spune că deja suferea pentru că urma să-l piardă? Că și-ar fi dorit să fi fost ea însăși o persoană diferită și maleabilă? Nu avea cum, așa că nu spuse nimic. În schimb, se cățăără pe trupul lui și se poziționă deasupra.

Mâinile lui o prinseră de șolduri, liniștind-o și stabilizând-o.

– Ești bine?

– Desigur, șopti ea.

Răspunsul nu era deloc convingător, din moment ce lacrimile continuau să-i șiroiască pe obraji.

Închise ochii ca să nu poată vedea îngrijorarea și dragostea din privirea lui și-și scoase cămașa de noapte peste cap. În clipa aceea era și ea goală, la fel ca el. Nu mai purta nici măcar un ac de păr. Erau exact așa cum îi lăsase Dumnezeu. O femeie și un bărbat. Fără haine și alte indicii ale rangului, averii sau poziției sociale. Ar fi putut fi Adam și Eva. Primii oameni, care nu știau nimic despre criteriile stricte care îi separau pe copiii lor.

Deschise ochii și își așeză palma în mijlocul pieptului lui Sam.

– În clipa asta ești al meu.

– Și tu ești a mea.

Era aproape ca un jurământ.

Însă el nu-i ceru mai mult. Simți o mică parte din ea murind, chiar dacă savura din plin momentul acela. Știa că Samuel renunțase la ideea unui viitor comun. Despărțirea lor era inevitabilă. Dar ca el să fi acceptat asta atât de ușor...

Își alungă acel gând și se aplecă să sărute punctul în care stătuse mâna ei. Era ud, pentru că îi căzuseră lacrimi și acolo. Îi împrăștie pe piept sărutări mici și umede, iar când ajunse la un sfârc își plimbă agale limba în jurul lui, fericită să guste acel petic de carne. Fericită să-l guste pe Samuel.

El oftă și se întinse ca să-i mângâie părul. Îi putea simți mădularul încă pe jumătate erect sub pântecul ei. Apoi își schimbă poziția și se mută la celălalt sfârc, pe care-l linse cu vârful limbii. Lacrimile îi împânzeau din nou ochii, însă nu mai era deloc atentă la ele. Erau doar o manifestare fizică a tumultului ei interior, ceva ce nu putea controla sub nici o formă. Se prelinseră pe pieptul lui și se amestecară cu sarea pielii lui, până când ajunse să nu le poată deosebi gustul.

Se uită la mădularul lui gros, care începea să se întărească iarăși. Își dorea să simtă și ea acea bucată din el. Își mai dorea acea ultimă conexiune. Așa că se lăsă să alunece până când vârful bărbăției lui se lipi de zonele ei intime. Era udă, deschisă și sensibilă. Și senzația era atât de plăcută! Nu era nevoie decât de o presiune minimă. Nu trebuia decât să-și miște șoldurile un pic. Când în miezul ființei ei se aprinse un foc mocnit, își mușcă buza și mai coborî puțin.

Ținea ochii închiși, așa că tresări în clipa în care două mâini se așezară pe sâni ei, apoi degetele lui o strânsă de sfârcuri. O, Doamne! Creștea sub ea și se îngropa încet, încet în faldurile ei. Se arcui în palmele lui și se apăsă mai tare pe el, pierdută în senzații și încercând să ignore lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

– Primește-mă în tine, îl auzi spunând.

Ea clătină din cap. Își dorea să-l simtă așa mereu. Își dorea să rămână pentru totdeauna blocați în clipa aceea, ca într-un vis. Să nu se mai trezească niciodată. Începu să se miște mai repede, frenetic, răsucindu-și șoldurile, plângând și cu obraji umeziți de lacrimi.

Aproape... aproape...

Sam o strânse de sfârcuri, dar tot nu era suficient de bine. Nu putea ajunge la orgasm. Îl clipa aceea deja gâfâia și plângea fără să se mai ferească. Și dintr-odată își dădu seama că avea nevoie să-l simtă în ea ca să poată ajunge în punctul plăcerii supreme. Își ridică repede șoldurile, îl poziționă la intrarea în locul ei secret și se lăsă în jos. Și apoi...

Era în ea, pe deplin excitat și greu. I se părea sublim să simtă cum o deschidea centimetru după centimetru. Se opri o clipă, savurând senzația și dorindu-și să dureze la infinit. Mușchii tunelului ei interior se contractară în jurul lui și ajunse la orgasm în valuri lungi, fierbinți și minunate. Suspină cu voce tare ca mulțumire pentru acea eliberare splendidă.

Samuel mormăi ceva și o pătrunse cu împingeri puternice și rapide, gemând gutural. Îi simțea mădularul tare, fierbinte și lung în ea, iar mișcările lui și disperarea lui evidentă nu făceau altceva decât să-i prelungească plăcerea. Era încă în extaz când o inundă suvoiul cald, asemenea unui val de la tropice. În cele din urmă, când se prăbuși pe pieptul lui, simțindu-i respirația fierbinte pe tâmpla ei umedă, îl auzi șoptind:

– Te iubesc.

Focul din șemineul lui Emeline se stinsese cu mult timp în urmă. Probabil cândva în mijlocul nopții, când încă o mai ținea în brațe. Sam se gândi să îl aprindă la loc, deoarece era destul de răcoare, însă ea era ascunsă sub un maldăr de pături, iar el nu avea să mai rămână mult. În plus, nu era sigur dacă un simplu foc îl mai putea încălzi.

Stătea într-un fotoliu, complet îmbrăcat. Nu-l împiedica nimic să plece. Servitorii urmau să se trezească în curând și știa că Emeline ar fi fost jenată și furioasă dacă l-ar fi găsit cineva în dormitorul ei. Cu toate acestea, simțea nevoia să mai rămână.

Din fotoliul acela o putea privi, putea să-și imprime în memorie felul în care ținea strâns pătura cu două degete sub bărbie. Dormea pe o parte, cu fața spre el. Gura ei era moale și ținea buzele întredeschise. Cu ochii ei ageri închiși, părea mult mai tânără.

Zâmbi, gândindu-se că nu i-ar fi mulțumit pentru acea observație. Nu discutaseră niciodată despre asta, dar Sam îi detectase o anumită sensibilitate în privința vârstei sale. I-ar fi plăcut să abordeze subiectul cu ea, să o convingă de faptul că o femeie de treizeci de ani era superbă – după părerea lui mult mai frumoasă decât una de douăzeci. Iar apoi, când continua să-l contrazică – și sigur ar fi făcut-o, pentru că era foarte încăpățânată –, ar fi sărutat-o până când îi dădea dreptate. Și poate că după aceea ar fi avut încă o repriză de amor.

Din păcate, era prea târziu. Nu mai aveau timp nici pentru discuții în contradictoriu, nici pentru sărutări și nici pentru dragoste. Timpul lor împreună se terminase.

Emeline oftă somnoroasă și-și trase pătura peste gură. Sam urmări cu lăcomie mișcarea aceea, înmagazinând-o în memorie. Curând. Foarte curând urma să se ridice și să plece. Să iasă afară în lumina zorilor. Să se întoarcă la casa care nu era cu adevărat a lui. Iar peste două zile urma să se îmbarce la bordul unui vapor și timp de o lună avea să privească valurile oceanului mistuindu-se în spumă. Și odată ajuns acasă? Ei bine, avea să-și continue viața ca și când nu cunoscuse niciodată o femeie pe nume Emeline.

Și poate că viața lui urma să arate la fel din exterior, însă pe dinăuntru avea să fie cu totul diferită. Nu avea s-o uite niciodată pe doamna lui caldă. Nici măcar dacă mai trăia încă șaiszeci de ani. Urma s-o poarte cu el mereu, pentru tot restul zilelor lui. Avea să fie fantoma care-l însoțea în timp ce se plimba pe străzile din Boston sau când discuta cu cunoscuții săi, când mânca sau când dormea. Și știa în sinea lui că atunci când timpul său pe acest pământ urma să se încheie, ultimul său gând avea să zboare către Emeline, înainte de a intra în vidul adormirii eterne.

Mirosul de melisă avea să-l bântuie pentru totdeauna.

Așa că mai rămase puțin, ca să o privească dormind. Avea nevoie să-și înmagazineze în memorie – și în suflet – acele ultimele secunde petrecute cu ea.

Pentru că trebuiau să-i ajungă o viață întreagă.

Capitolul 18

Gărzile îl legară pe Inimă de Fier de un par imens și îi îngrămădiră la picioare un maldăr de ramuri spinoase. Se uită în jur și o văzu pe dulcea lui soție plângând lângă tatăl ei, regele. Inimă de Fier închise ochii strâns, încercând să uite imaginea aceea. Și apoi simți cum crengile spinoase luară foc la picioarele lui. Focul se întinse repede, și flăcările se ridicară în grabă spre cerul întunecat. Scânteile zburau în toate părțile, de parcă ar fi țintit să atingă cerul și să se amestece cu stelele. Vrăjitorul cel rău țipa de bucurie. Dar se întâmplă un lucru ciudat. Chiar dacă hainele lui Inimă de Fier fuseseră transformate în cenușă, corpul lui rămase neatins. În timp ce se zvârcolea în flăcări, inima lui fier putea fi văzută bătând tare pe pieptul său dezgolit. O inimă de fier care strălucea din cauza căldurii focului...

din *Inimă de Fier*

Când se trezi a doua zi dimineată, Samuel dispăruse. O slujnică stătea ghemuită lângă vatră, încercând să aprindă focul care se stinsese cândva pe timpul nopții.

Emeline închise ochii o clipă. Nu își dorea să dea piept cu ziua aceea. Sau poate că de fapt nu voia să dea piept cu propria viață, în lipsa lui Samuel. Chiar atunci însă, simți un șuvoi cald scurgându-se din interiorul ei. Se gândi că poate era sămânța lui, dar când se uită în jos descoperi că era o pată mult mai familiară. Îi venise vizitatorul lunar. Și aceea era partea cea mai îngrozitoare: în loc să fie ușurată că nu mai stătea nimic în calea căsătoriei cu Jasper, o năpădise o dezamăgire cumplită. Ce prostie! Era o uriașă prostie, dar își dorea să fi avut copilul lui Samuel în pântec. Își dorea ca în felul acesta să fie obligată să se mărite cu el.

I se tăie răsuflarea. Poate că mintea – rațiunea ei – știa că o căsătorie cu Samuel ar fi fost un dezastru, dar, după toate aparențele, inima ei era de altă părere.

– Pot să vă aduc ceva, milady? întrebă servitoarea. Femeia rămăsese cu mâna pe vâtrai și se uita la ea.

Probabil făcuse ceva – scosese vreun sunet sau afișase vreo grimasă – care să-i trădeze suferința. Ridicându-se în șezut, spuse cu glas ferm:

– Nu, nimic, mulțumesc.

Fata încuviință din cap și se întoarse spre șemineu.

– Îmi cer scuze că îmi ia atât de mult în dimineața asta, doamnă. Nu pot să-mi dau seama de ce se aprinde atât de greu focul.

Emeline își găsi halatul pe marginea patului și se strădui să se îmbrace repede, cât slujnica era încă cu spatele la ea.

– Probabil e de vină umezeala din aer. Haide, lasă-mă pe mine să încerc. Dar oricâte surcele aprinse ar fi aruncat în vatră, cărbunii pur și simplu refuzau să se aprindă. Ei bine, nu mai contează! exclamă ea nervoasă în cele din urmă. Pune să mi se pregătească o baie fierbinte în salonaș. Acolo este aprins focul, nu-i așa?

– Da, milady.

– Atunci o să mă îmbrac acolo.

O oră mai târziu, baia lui Emeline se răcise, dar în loc să iasă, agita mohorâtă apa din jurul genunchilor. Indiferent dacă îi convenea sau nu, trebuia să iasă din cadă și să dea piept cu viața și cu alegerile pe care le făcuse.

Se ridică în picioare în timp ce slujnica îi ținea desfăcut un prosop enorm.

Se gândi că probabil în Colonii nu se făceau prosoape atât de mari. Era foarte norocoasă că îl respinsese pe Samuel, pentru că așa nu trebuia să se chinuie cu accesorii de baie de calitate inferioară.

Starea ei de spirit nu se îmbunătăți nici măcar atunci când servitoarele îi prezentară noua rochie din mătase de culoarea vinului. O comandase cu câteva săptămâni în urmă, pe când o ajuta pe Rebecca să-și pregătească garderoba pentru intrarea în societatea londoneză, dar în clipa aceea nu-i păsa nici dacă ar fi fost îmbrăcată într-un sac.

I se părea că trecuse o veșnicie de când Harris îi aranjă coafura cu foarte multă migală, iar asta o făcu să cedeze psihic și să se enerveze.

– E în regulă, las-o așa. Oricum nu o să primesc vizitatori astăzi. Cred că o să ies doar la o plimbare prin grădină.

Harris se uită neîncrezătoare spre fereastră.

– Dar, milady, dacă îmi dai dați voie să vă spun... arată ca și când o să înceapă ploaia.

– O, serios? pufni ea disperată.

Aceasta era picătura care umplea paharul! Chiar și elementele naturii păreau să conspire împotriva ei. Se duse la fereastră care dădea spre stradă și se uită afară. Chiar atunci, Samuel cobora treptele casei sale și se îndrepta spre calul pe care i-l ținea un lacheu. Lui Emeline i se tăie respirația. Vederea lui neașteptată îi stârni o durere sfâșietoare în suflet, ca și când cineva ar fi înjunghiat-o cu un cuțit. Cu o mână tremurândă, atinse geamul rece. Ar fi trebuit să ridice privirea în clipa aceea. Ar fi trebuit să o vadă privindu-l de la fereastră salonului ei. Doar că asta nu se întâmplă. Samuel încăleacă și porni la galop.

Harris încă mai vorbea în spatele ei, ca și când nu se întâmplase nimic.

– Atunci o să strâng rochiile noi, milady. Dacă nu cumva aveți nevoie de mine să vă ajut cu altceva.

– Nu, asta e tot. Dezlipindu-și brusc privirea de la fereastră, adăugă: Nu, așteaptă.

– Da, milady?

– Adu-mi pelerina, te rog. Vreau să o vizitez pe domnișoara Hartley, alături.

Era posibil ca aceea să fie ultima ei ocazie de a o revedea pe la Rebecca, și nu i se părea corect să o lase să plece spre Colonii fără să-și fi luat rămas-bun de la ea.

Își azvârlî pelerina peste umeri și se grăbi să coboare scările, încheindu-și nasturii din mers. Nu știa cât timp avea să fie plecat Samuel, dar i se părea imperios necesar să nu se intersecteze cu el. Afară, cerul era sumbru și încărcat de nori grei ce prevesteau o ploaie iminentă. Dacă Rebecca era acasă, trebuia să țină minte să nu stea prea mult, altfel risca să fie blocată acolo de furtună. Inspiră adânc și ciocăni la ușa casei lui Samuel.

Majordomul păru surprins s-o vadă, căci era mult prea devreme pentru o vizită. Dar, la urma urmei, ea era fiica unui conte.

Omul făcu o plecăciune, cât ea trecu furtunos pe lângă el și intră în hol, după care o conduse în salonul de zi și se duse să o cheme pe Rebecca.

– Milady! exclamă aceasta uimită.

Emeline îi întinse mâinile și zise:

– Nu te puteam lăsa să pleci fără să-mi iau la revedere.

În clipa aceea Rebecca izbucni în plâns.

O, Doamne! Nu știuse niciodată cum să reacționeze într-o astfel de situație. Emeline crezuse mereu că doamnele care plâneau în public își doreau atenție. Ea însăși plânga extrem de rar și niciodată de față cu alți oameni. Cu toate acestea, o făcuse chiar noaptea trecută – plânsese în fața lui Samuel.

Dornică să alunge acel gând incomod, înaintă câțiva pași și o bătu stângaci pe umăr pe Rebecca.

– Stai liniștită, draga mea.

– Îmi pare rău, milady, icni fata.

– E în regulă, zise Emeline întinzându-i batista ei. Ce altceva ar fi putut să facă? Să sun să ni se aducă niște ceai?

Fata încuviință din cap printre lacrimi. Emeline o conduse spre un fotoliu în timp ce-i dădea instrucțiuni unei servitoare.

– Pur și simplu mi-aș dori ca lucrurile să poată sta altfel, zise Rebecca atunci când rămaseră singure.

– Și eu. Emeline se așeză pe canapea și își aranjă fustele cu mult prea multă atenție. Ați stabilit când veți pleca?

– Măine.

– Atât de repede? exclamă Emeline șocată.

Tânăra ridică din umeri.

– Samuel a găsit ieri o cușetă la bordul unui vas. A spus că noi vom pleca mâine și că vom lăsa aici restul lucrurilor să fie împachetate și trimise cu altă corabie, mai târziu.

Emeline tresări. Probabil Samuel își dorea să plece cât mai repede din Anglia – și de lângă ea.

– Este din cauză că nu-l iubești? izbucni Rebecca.

Întrebarea ei fu atât de bruscă și o luă prin surprindere atât de tare, încât Emeline răspunse fără să gândească:

– Nu. Dându-și seama că aproape își recunoscuse sentimentele, clătină din cap energic. Sunt foarte multe aspecte la mijloc.

– Ai putea să mi le spui și mie?

Emeline se ridică în picioare și se îndreptă spre șemineu.

– Păi ar fi rangul și poziția socială, desigur.

– Dar este mai mult de-atât, nu-i așa?

Emeline nu putea îndura să se uite în ochii tinerei, așa că se concentra asupra flăcărilor din vatră.

– Voi doi veniți dintr-o altă țară, dintr-un loc foarte îndepărtat. Nu cred că Samuel și-ar dori ca Anglia să devină casa lui.

Rebecca nu spuse nimic, dar însăși tăcerea ei părea să ceară o explicație.

– Trebuie să mă gândesc la familia mea, continuă Emeline oftând. Nu-i mai am decât pe Daniel și pe *tante* Cristelle, dar ei depind foarte mult de mine.

– Și crezi că Daniel și mătușa dumitale ar refuza să vină în America?

Pusă în perspectivă, obiecția ei chiar suna ca o născocire grosolană. Da, *tante* Cristelle cu siguranță ar fi bombănit dacă auzea de o călătorie pe mare – dar la urma urmei, bătrâna nici nu era obligată să plece din Anglia, dacă nu voia. Și probabil pe Daniel l-ar fi încântat la culme șansa de a vedea America.

Emeline își frământă mâinile, căutând un răspuns.

– Nu știu. Vezi tu, m-au părăsit cu toții. Și Reynaud, și soțul meu, și tata. Nu cred că aș putea face asta din nou... să mă bizui pe altcineva ca să mă știu în siguranță.

Rebecca se încruntă.

– Dar tot nu înțeleg. Samuel n-ar permite să-ți faci nimeni nici un rău.

Emeline izbucni într-un hohot de răs amar.

– Da, și eu am învățat asta din fragedă pruncie. Chiar dacă subiectul nu s-a discutat niciodată cu voce tare, era de la sine înțeles că domnii din familia mea mă vor proteja. Că nu va trebui să-mi fie teamă niciodată pentru situația mea. Ei ar fi trebuit să se ocupe de toate chestiunile de afaceri și atunci eu n-ar fi trebuit decât să le fiu o parteneră iubitoare și să am grijă de casa lor. Dar n-a fost să fie așa, nu? Mai întâi l-am pierdut pe Reynaud în războiul din Colonii... apoi a murit Danny, când eram încă amândoi foarte tineri, și apoi tata – fu nevoită să-și tragă răsuflarea

ca să prindă curaj, pentru că nu se mai destăinuisese astfel nimănui – apoi tata s-a dus și el și am fost abandonată, înțelegi? Și odată cu moartea lui Reynaud, titlul, moșiile și toată averea i-au revenit vărului meu.

– Te-au lăsat fără bani?

– Nu. În mod evident, am destui bani cât să-mi ajungă. Renta mea e suficientă. Mi-am asumat rolul de însoțitoare doar ca să câștig bani pentru cheltuieli mărunte. Dar am rămas fără nici un sprijin, nu înțelegi? M-au părăsit cu toții. Acum eu trebuie să iau deciziile pentru viața mea, dar și pentru *tante* Cristelle și pentru fiul meu. Investițiile îmi aduc multe bătaii de cap, și mă îngrijorează faptul că Daniel trebuie să meargă la Eton în curând. În plus, trebuie să fiu atentă ce fac administratorii, ca să mă asigur că nu mă fură. Nu am pe nimeni altcineva în care să am încredere și nu mă pot baza decât pe mine însămi. Clătină din cap, știind că ceea ce încerca să-i spună era aproape de neînțeles. Vezi tu, eu nu îmi pot permite să mă relaxez. Nu pot doar să... trăiesc pur și simplu.

I se părea extrem de ciudat că îi făcea astfel de mărturisiri Rebeccăi, când nu putuse discuta despre asta nici măcar cu Samuel.

– Cred că înțeleg la ce te referi, spuse tânăra. Nu poți lăsa jos poverile pe care le porți pe umeri. Pentru că nu ai încredere în nimeni altcineva să le ducă în locul dumatăle.

– Da. Da, asta este! exclamă Emeline ușurată.

– Dar ai de gând să te căsătorești cu lordul Vale în curând, îi atrase atenția Rebecca.

– Asta nu va conta în nici un fel. Îl iubesc pe Jasper ca pe un frate, însă căsătoria cu el nu va schimba câtuși de puțin modul în care trăiesc sau în care îmi gestionez viața. Iar dacă mă va părăsi... sau dacă va muri și el la fel ca toți ceilalți, lucrurile vor continua pe făgașul lor.

Rebecca o privea în tăcere.

– Ți-e teamă că Samuel o să moară, șopti ea în cele din urmă. Îl iubești și ți-e prea frică să-ți lași soarta în mâinile lui.

Emeline clipi uimită. Teama părea un motiv atât de copilăresc și de laș pentru a-l respinge pe Samuel! Nu, nu putea să fie asta. Așa că încercă să-i explice:

– Nu, eu doar...

În clipa aceea ușa salonului se deschise. Emeline se întoarse, iritată că le fusese întreruptă discuția. Intră o servitoare care aducea o tavă cu ceai, urmată îndeaproape de domnul Thornton.

Doamne, Dumnezeu! Ce căuta omul acela acolo?

Thornton păși în cameră cu trăsăturile luminate de un zâmbet strălucitor. Zâmbise de fiecare dată când îl văzuse, dar acum expresia de pe chipul lui părea stranie, de-a dreptul suspectă. Era ca și când ar fi încercat să mascheze gândurile îngrozitoare care-i treceau prin minte, ascunzându-se în spatele unei fațade vesele. Cum de nu observase până atunci? Oare el nu mai avea aceeași stăpânire de sine? Sau poate că ea învățase să remarce mai multe detalii?

– Sper că nu vă deranjează că am intrat neașteptat. Am venit să-l vizitez pe domnul Hartley.

– Mă tem că fratele meu nu e acasă, zise Rebecca. De fapt, dacă nu mă înșel, cred că s-a dus chiar să viziteze magazinul dumneavoastră de pe Starling Lane. Nu, îmi cer scuze, adăugă ea repede. Acolo a fost ieri. Astăzi s-a dus să vă caute pe Dover Street.

Emeline îi aruncă o privire tăioasă. Expresia de pe chipul Rebeccăi era relaxată și sinceră, cu o urmă de enervare pentru că le fusese întreruptă discuția anterioară. Ori fata era o actriță foarte bună, ori Samuel nu-i mărturisise bănuielele legate de Thornton.

Vizitatorul încremenise în loc.

– Starling Lane, spuneți? Dar ce interesant! Mă întreb de ce s-ar fi dus acolo ieri domnul Hartley. Nu mai am un magazin acolo de când m-am întors de la război, și au trecut șase ani de atunci.

– Serios? făcu Rebecca încruntându-se. Poate că Samuel a crezut că dețineți două magazine.

– Este foarte posibil. În orice caz, îmi pare rău că nu l-am prins acasă, zise domnul Thornton uitându-se lung la serviciul de ceai pe care-l așeza servitoarea.

– Și nouă, spuse Emeline încordată. Dar, dacă vă grăbiți, poate îl mai prindeți la biroul dumneavoastră.

– Pe de altă parte, este posibil să trecem unul pe lângă altul pe drum fără să ne întâlnim, sugera domnul Thornton. Ar fi mare păcat, nu-i așa?

– Ați putea să luați ceaiul cu noi, așteptându-l aici să se întoarcă, zise Rebecca.

– O, minunat! Absolut minunat! Domnul Thornton făcu o plecăciune și luă loc. Sunteți amabilitatea întruchipată, domnișoară Hartley.

– O, nu știu ce să spun despre asta, murmură ea în timp ce umplea ceștile. La urma urmei, este doar un ceai.

– Da, dar puține persoane ar fi atât de amabile cu un om care muncește, replică el aruncându-i o privire vicleană lui Emeline. Mărturisesc că, în inima mea, am rămas un simplu cizmar.

– Dar aveți propria dumneavoastră afacere, obiectă Rebecca.

– O, da, așa este. Am un atelier imens. Dar pe care l-am ridicat numai prin sudoarea muncii mele. Afacerea pe care mi-a lăsat-o tatăl meu era destul de mică.

– Serios? întrebă Rebecca politicoasă. Nu știam asta.

Domnul Thornton clătină din cap cu tristețe, parcă amintindu-și de micuța afacere a tatălui său.

– Am preluat-o de îndată ce m-am întors din Colonii. Acum șase ani, mai exact. A fost nevoie de șase ani de muncă asiduă și de griji neîncetate pentru a o aduce la nivelul la care este astăzi. Pe legea mea, cred că aș fi în stare să omor pe oricine ar încerca să mi-o ia.

Rebecca îl privi uimită. Cuvintele sale fuseseră mult prea categorice pentru conversația aceea. Ținându-și răsuflarea, Emeline îl studie atent. Și, chiar sub ochii ei, vizitatorul avu o reacție extrem de ciudată. Ridică din bărbie trufaș în direcția ei, afișă un rânjet larg și îi făcu cu ochiul.

Emeline simți cum întreaga ființă îi fu traversată de un fior de groază care era complet disproporționat în raport cu gestul acela simplu.

Sam se îndrepta spre casă abia stăpânindu-și frustrarea. Nu-l găsise pe Thornton nici acasă, nici la birou, iar unele dintre informațiile pe care le aflase mai devreme îi dădeau motiv să-l suspecteze că intenționa să fugă. În plus, un soi de instinct animalic îi accentua și mai mult nevoia de a-l găsi imediat pe Thornton. Experiența anilor lungi de vânatoare îi spunea că prada lui era pe cale să se facă nevăzută. Dacă nu îl putea găsi pe Thornton până

la căderea nopții, trebuia să renunțe la cușeta pe care o cumpărase pentru el și Rebecca la bordul vasului *The Hopper*, care ridica ancora a doua zi dimineată.

Pe deasupra, o ședere prelungită la Londra însemna și mai mult timp petrecut în preajma lui Emeline, și nu era sigur că putea îndura asta fără a înnebuni cu totul.

Un copil al străzii se apropie prea mult de botul calului său. Sam trase de hățuri în ultima clipă, reușind să-l evite, iar puștiul dispăru cu iuțeala fulgerului. Probabil că scăpase de mii de ori ca prin urechile acului de-a lungul vieții sale tinere, pentru că străzile londoneze semănau mai degrabă cu niște râuri învolburate decât cu niște artere de circulație. Vânzătorii ambulanți își laudau mărfurile pe la colțuri și uneori chiar și prin mijlocul străzii, în timp ce trăsurile se rostogoleau ca niște elefanți fără viață, blocând complet drumul, iar lacheii care purtau lectici pe umeri își croiau drum sprinteni prin mulțime. Trecătorii – bărbați, femei, copii, prunci purtați în brațe, bătrâni cu bastoane – se îngrămădeau în toate părțile, grăbiți să ajungă la destinație. Era de mirare că toți acei plămâni nu consumaseră deja tot aerul.

Sam își simți propriii plămâni blocându-se involuntar la gândul că tot aerul fusese extras din atmosferă, astfel că inspira numai otrava răsuflării celorlalți. Pufnind enervat că putuse născoci o asemenea prostie, își concentrează atenția asupra drumului. Putea să respire. Exista suficient de mult aer – chiar dacă duhnea a canalizare, putregai și fum. Nu era nimic în neregulă cu plămânii lui.

Continuă să-și repete în minte lucrurile acestea până când ajunse acasă. Cu siguranță Rebecca încă își mai împacheta lucrurile, dar spera să o convingă să facă o pauză și să ia masa cu el. Chiar în timp ce descăleca, una dintre trăsurile acelea mari și greoaie se opri în fața casei lui Emeline. Pe portiera lăcuită a vehiculului era incrustat blazonul lui Vale. Sam se grăbi să intre în casă. Nu mai avea nici un rost să se întâlnească din nou cu vicontele – în fond, își spusese deja tot ce aveau de spus.

Odată ajuns înăuntru, îi înmână majordomului mantaua și pălăria și-l întrebă unde se afla sora lui.

– Domnișoara Hartley tocmai a plecat, domnule.

– Serios? Sam se încruntă. Oare se dusese să facă niște cumpărături de ultim moment? Acum cât timp?

– Acum aproximativ o jumătate de oră.

– Singură? A ieșit pe jos, sau a luat trăsura?

– A plecat cu o trăsură, domnule. Împreună cu Lady Emeline și domnul Thornton.

Majordomul se întoarce ca să atârne mantaua și pălăria, ignorând complet efectul pe care-l avuseseră cuvintele sale asupra lui Sam.

Sângele îi îngheță în vene la gândul că sora sa și iubirea vieții lui se urcaseră de bunăvoie în trăsură cu un violator și un criminal. Probabil că nu o făcuseră de bunăvoie. Nu îi spusese Rebeccai despre suspiciunile pe care le avea în privința lui Thornton, dar Emeline știa. Și atunci de ce ar fi plecat cu el?

– Ce-ai făcut cu ea?

Sam nu apucă să reacționeze, că fu izbit tare de cel mai apropiat perete. Fără să bage de seamă tabloul care se prăbușise la podea, Vale își împinse chipul îngrozitor de vânăt spre el.

– Emmie a venit aici acum mai bine de o oră. Unde este?

Sam își înfrână dorința de a-i trage un pumn în față. O făcuse deja și nu îmbunătățise cu nimic lucrurile. În plus, știa că și Vale ținea la Emeline.

– Emeline și Rebecca au plecat cu Thornton.

Vale pufni disprețuitor.

– Ce prostie! De ce s-ar duce Emmie cu fanfaronul ăla? Nu, sigur ai ascuns-o pe undeva. Se propti cu picioarele bine ancorate în podea și strigă: Emmie! Pe legea, Emmie! Vino aici imediat!

„Grozav“, se gândi Sam abătut. Vale era singurul lui aliat în toată povestea aceea și, în același timp, un idiot de prima mână. O luă cu pași mari spre ușă, căci nu avea timp să parlamenteze cu viconte.

O altă voce răsună pe hol, făcându-l să se oprească.

– E adevărat, milord.

Se răsuci și-l văzu pe Vale holbându-se confuz la lacheul O'Hare.

– Tu cine naiba mai ești?

O'Hare făcu o plecăciune suficient de scurtă ca să fie considerată o insultă.

– Atât domnișoara Hartley, cât și Lady Emeline s-au urcat în trăsura domnului Thornton. Se uită apoi peste umărul lui Vale și-i întâlnește privirea lui Sam. Nu mi-a plăcut felul în care stătea, extrem de aproape de domnișoara Hartley, domnule. Cred că e ceva în neregulă.

Sam nu se mai obosi să-l întrebe de ce nu îl opri pe Thornton. Știa foarte bine că în țara aceea un servitor putea fi concediat fără nici o referință – sau poate chiar mai rău – pentru un astfel de gest.

– Ai idee unde se duc?

– Da, domnule. La Debarcaderul Princiar din Wapping. L-am auzit pe domnul Thornton dându-i indicații vizitiului.

Vale părea complet dezorientat.

– În Wapping? De ce le-ar duce Thornton la un debarcader?

– Pentru că un ponton înseamnă corăbii.

– Crezi că Thornton are de gând să le răpească?

– Numai Dumnezeu știe, îi răspunse Sam. Dar n-avem timp de discuții. Hai să mergem, luăm trăsura ta.

– Ia stai o clipă, zise Vale apucându-l de braț. De ce atâta grabă? De unde știi eu că nu ai ascuns-o pe Emmie pe undeva... sau că...

Sam își răsuci brațul în jos, smulgându-se din strânsoare.

– Pentru că Thornton e trădătorul și probabil a aflat că știu asta.

Sprâncenele stufoase ale vicontelui se împreună într-o încruntătură.

– Dar...

– Ți-am spus deja că nu avem timp de pierdut, mârâi Sam. O'Hare, vrei să ne ajuți în treaba asta?

– Desigur, domnule! exclamă tânărul fără să ezite nici măcar o fracțiune de secundă.

– Haide, atunci. Sam se năpusti pe ușă fără să mai aștepte consimțământul lui Vale. Avea să se urce în trăsura care aștepta chiar și dacă proprietarul ei insistă să mai zăbovească.

Dar când ajunse la trăsură, descoperi că Vale era chiar lângă el.

– La Debarcaderul Princiar din Wapping, îi strigă viconte vizitiului său. Cât poți de repede!

Cei trei bărbați se înghesuie rapid în vehicul.

– Bun, zise apoi Vale, așezându-se vizavi de Sam și O'Hare. Acum spune-mi tot.

Sam stătea cu privirea ațintită pe fereastră. Știa că trăsură lui Thornton plecase cu mult timp în urmă, dar în mod prostesc, tot se mai chinuia să o vadă.

– MacDonald i-a luat locul lui Thornton în timpul masacrului de la Spinner's Falls sau la scurt timp după aceea.

– Ai dovezi în acest sens?

– Că un soldat pe care l-am cunoscut amândoi cu șase ani în urmă peste ocean a preluat identitatea altui soldat care a murit? Nu, nu am. Dar probabil a ucis orice martor al faptei sale.

O'Hare se foi pe banchetă. Nu spusese nimic de când pleaseră, dar se vedea pe chipul lui că era îngrijorat. Trăsura încetini când intră într-o curbă. Se auzeau țipete de pe stradă.

Sam abia se putu abține să nu bată cu pumnul în tavan. În schimb, se întoarse spre O'Hare.

– Vezi tu, au fost doar doi soldați roșcați în regiment. Unul era Thornton și celălalt MacDonald. Dar nu i-a băgat nimeni în seamă până când MacDonald n-a fost arestat, pus în lanțuri și adus în fața curții marțiale.

– Dar ce a făcut? întrebă lacheul.

Sam se uită la Vale, iar viconte, cu buzele strânse, încuviință din cap.

– A violat și a ucis o femeie.

O'Hare se albi la față.

– Înțeleg cum MacDonald ar fi putut face schimb de identități cu Thornton în haosul care a urmat masacrului de la Spinner's Falls... Dar ce s-a întâmplat când s-a întors în Anglia? Cu siguranță Thornton avea și el o familie.

– O soție, zise Sam. O soție care a murit la scurt timp după ce s-a întors el acasă.

– Aha, făcu Vale gânditor.

– Bine, dar ce vrea de la doamne acum? izbucni O'Hare.

– Nu știu, murmură Sam.

Oare Thornton era nebun? Dacă presupunerile lui erau corecte, individul ucisese deja două femei – și asta numai din ce știa el. Și atunci ce ar fi făcut un astfel de om cu femeile unui bărbat pe care-l considera dușmanul său?

– Șantaj, sugera Vale. Poate că, ținându-le prizoniere pe Rebecca și pe Emeline, speră să-ți închidă ție gura, Hartley.

Sam închise ochii, încercând să domolească vocile care-l zoreau să acționeze, în loc să cugete.

– Nu, Thornton e mai inteligent de-atât.

– Chiar și cei mai inteligenți oameni intră în panică, observă viconte, ridicând din umeri.

Un om ca Thornton ar fi ucis, dacă intra în panică.

– Cât de departe e? întrebă Sam.

– Wapping? Un pic mai departe de Turnul Londrei.

Sam inspiră adânc. Încă se mai aflau în West End. Turnul se afla la mai bine de un kilometru distanță, și trăsura nu se mișca suficient de repede.

– Tocmai mi-am amintit ceva, murmură Jasper, care se făcuse alb ca varul. S-a întâmplat când ne-am întâlnit cu Thornton în grădina ta. După ce am intrat în casă să bem un ceai, mi s-a lăudat că se pregătea să facă o livrare importantă armatei britanice.

– Cu ce destinație?

Jasper înghiți apăsător, apoi răspunse sumbru:

– India.

Sam simți cum inima îi îngheță în piept. Dacă Thornton le urca pe Emeline și pe Rebecca pe un vas care naviga spre India...

Trăsura încetini și apoi se opri de tot. Sam se uită pe geam. Un vânzător ambulant își oprise căruciorul chiar în mijlocul drumului, pentru că i se sfărâmasă o roată. Fără să aștepte ciorovăia la inevitabilă, deschise cu putere portiera trăsorii.

– Unde te duci? îi strigă Vale.

– Mă mișc mai repede pe jos. Voi continuați cu trăsura. Poate totuși ajungeți înaintea mea.

Apoi sări jos și începu să alerge.

Capitolul 19

Prințesa Solace scoase un țipăt de disperare la vederea inimii lui care strălucea în flăcările fierbinți. Nu putea îndura să-i

vadă agonia, așa că fugi spre locul unde era pironit și aruncă o găleată de apă peste el, intenționând să-i aline un pic durerea. Focul se mai domoli, într-adevăr... dar este bine știut ce se întâmplă cu metalul atunci când se răcește brusc.

Inima lui Inimă de Fier se frânse în două cu un pocnet răsunător...

din *Inimă de Fier*

Pistolul era lipit ferm de coastele Rebeccăi și nu se mișca nici măcar un milimetru când trăsura trecea peste denivelări sau lua o curbă. Emeline își mușcă buza. De o parte și de alta a ei stăteau două brute – acoliți ai lui Thornton – care o înghesuiau pe banchetă. Ea și Rebecca nici măcar nu-i văzuseră până nu urcaseră în trăsură. Nu că ar fi mai contat în vreun fel. Domnul Thornton își scosese pistolul acela blestemat și-l înghiontise în coastele Rebeccăi, după care le ordonase amândurora să iasă afară și să urce în trăsură. La momentul respectiv lui Emeline îi fusese prea teamă ca să-l înfrunte. Pericolul ca Rebecca să moară chiar sub ochii ei i se păruse un risc mult prea mare.

În clipa aceea însă, nu mai era sigură că luase decizia corectă. Era foarte posibil să le omoare pe amândouă odată ce ajungeau la debarcader. În primele câteva minute se gândise să sară din trăsură, dar, din păcate, ar fi trebuit mai întâi să treacă de cele două brute. În plus, pistolul era încă lipit de coastele Rebeccăi. Nu avea nici cea mai mică îndoială că domnul Thornton ar fi apăsât pe trăgaci și ar fi ucis-o numai de ciudă, dacă nu ar fi avut un alt motiv. Individul era nebun de legat. Era un mister pentru ea cum reușise să-și ascundă boala până atunci. Agitat la culme, rânjea și-i făcea cu ochiul la fiecare câteva minute, expresia de pe chipul lui semănând tot mai mult cu o mască grotescă.

– Aproape am ajuns, doamnelor, anunță el, făcându-i iarăși cu ochiul. Ați fost vreodată în Orient? Nu? E, nu-i nimic, bănuiesc că foarte puțini oameni au fost. Ce aventură minunată ne așteaptă!

Bărbatul din dreapta lui Emeline mârâi ceva și își schimbă poziția. Mișcarea aceea eliberă o duhoare îngrozitoare de sub haina lui stacojie. Trăsura gonia hurducându-se spre capătul de est

al Londrei pe un drum mărginit de depozite. Afară, cerul se întuneca din ce în ce mai tare.

Emeline își strânse mâinile în poală și spuse pe un ton cât mai calm:

– Puteți să ne lăsați aici, domnule Thornton. Chiar nu aveți nici un motiv să ne duceți mai departe.

– O, dar mă bucură atât de mult compania voastră, chicoti omul acela mic și odios.

Emeline inspiră adânc, după care zise încet:

– Prezența noastră aici nu este decât un motiv în plus ca Jasper și Samuel să continue să vă urmărească. Eliberați-ne și veți putea scăpa.

– Ce drăguț din partea domniei voastre să vă gândiți la bunăstarea mea, milady! Dar cred că logodnicul dumneavoastră și Samuel Hartley vor continua să mă urmărească, indiferent dacă vă dau drumul sau nu. În special domnul Hartley... pare de-a dreptul obsedat. Am fost cu ochii pe el – făcu un semn scurt din cap spre borfașul îmbrăcat în haină stacojie, apoi continuă: Din prima clipă în care am aflat că a început să pună întrebări tuturor supraviețuitorilor din regimentul nostru. Prin urmare, prefer să rămân în compania voastră plăcută.

Emeline întâlni privirea Rebeccăi. Fata nu rostise nici un cuvânt de când fuseseră obligate să urce în trăsură, dar în ochii ei vedea aceeași disperare care amenința s-o copleșească și pe ea. Răpirea lor nu avea nici o logică, și tocmai acea lipsă de logică îi apăsa pieptul, îngreunându-i respirația.

Afară începu să toarne cu găleata, la fel de brusc precum o cortină care cădea pe scenă la finalul unei piese de teatru. Trebuia să se gândească. Iar timpul pe care-l aveau la dispoziție era probabil foarte scurt.

Se temea sincer că domnul Thornton intenționa să le omoare pe amândouă.

Cerurile se deschiseră, și ploaia se revărsă într-un șuvoi infernal. Sam tresări când primul val de stropi îl lovi ca o palmă peste față, dar continuă să alerge. Potopul îi ușura sarcina într-o oarecare măsură, căci trecătorii se risipiseră, fugind cât puteau de repede să caute un adăpost. Din păcate, tot mai rămâneau

destul de multe vehicule, spre exemplu căruciorul vânzătorului ambulant, care probabil încă mai bloca trăsura lui Vale. Sam sări peste un șir de pietre sparte din caldarâm și se concentră numai pe alergat. Nu putea face nimic pentru a-și potoli gândurile care i se învârtteau prin cotloanele minții, dar pentru moment întreaga lui energie era mobilizată pentru alergare.

Coborâse din trăsura unde va pe Fleet Street, după care o luase pe diverse scurtături. În clipa aceea alerga paralel cu Tamisa, care făcea un cot mai în față.

Își simți mușchii picioarelor întinzându-se și încordându-se în timp ce se străduia să prindă și mai multă viteză. Nu mai alergase așa – copleșit de disperare și de speranță – de la masacrul de la Spinner's Falls. Doar că atunci ajunsese prea târziu, în ciuda tuturor eforturilor. Reynaud murise.

Se dădu într-o parte ca să evite o tânără cu un copil în brațe și se izbi de un om masiv cu un șorț de piele. Bărbatul înjură aprig și încercă să-l lovească, dar Sam trecuse deja de el. Junghiuri noi de durere îi spintecau gambele, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva i se deschiseseră și rănilor din tălpi.

Și apoi îl lovi o duhoare cumplită.

Nu știa dacă venea de la bărbatul cu șorț sau de la cineva pe lângă care abia trecuse... sau poate că nu era decât un produs al imaginației sale. Dar simțea un miros pregnant de sudoare. De sudoare bărbătească. „O, Doamne, nu acum!” Se obligă să-și țină ochii deschiși și picioarele în mișcare, deși în clipa aceea nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să se arunce la pământ și să-și acopere fața. Morții de la Spinner's Falls păreau să-l urmărească. Cadavre invizibile care duhneau a sânge și transpirație. Mâini fantomatice care îl apucau de mâneci și îl implorau să aștepte. Simțise nălucile astea și în pădure, după ce părăsise locul masacrului, tot drumul până la Fort Edward. Uneori le și văzuse: un băiat tânăr cu ochii bulbucăți de spaimă, un soldat bătrân cu scalpul tăiat. Nu știuse niciodată dacă fusese o plăsmuire sau dacă fantomele morților de la Spinner's Falls chiar se infiltraseră în trupul lui viu. Poate că le purta mereu cu el, pretutindeni, dar nu-și dădea seama de asta decât atunci când era la ananghie. Și poate că avea să le poarte mereu cu el, la fel cum alții rămâneau cu schije în corp.

Ca o durere tăcută. Ca o amintire invizibilă a războiului căruia îi ce supraviețuise.

Traversă o baltă și simți cum stropii îi biciuiau coapsele. Oricum nu mai conta, era deja ud până la piele. Știa că se apropia de chei, căci putea simți deja mirosul ranced al fluviului. Pe marginea aleii se ridicau, de-o parte și de alta, depozite uriașe. Respira greu și simțea o durere usturătoare sub coaste. Pierduse complet noțiunea timpului. Nu știa cât timp sau cât de departe alergase. Dacă urcaseră deja la bordul vasului? Dacă Thornton le omorâse deja?

Dintr-odată îi apără în minte o imagine terifiantă: Emeline zăcând nemișcată, goală și plină de sânge, cu chipul alb ca varul. Nu! Închise ochii strâns, încercând să o izgonească din minte, dar se împiedică. Măinile și picioarele lui se izbiră tare de caldarâmul rece și ud.

– Ai grijă pe unde mergi! îi strigă o voce aspră.

Sam deschise ochii și văzu că la numai câțiva centimetri de față lui se aflau niște copite de cai. Se împletici stângaci și se dădu la o parte, târându-se în patru labe, în timp ce vânzătorul ambulant îi blestema toți strămoșii. Îl dureau genunchii. Mai ales cel drept, care probabil preluase impactul căzăturii. Cu toate acestea, se ridică în picioare.

Ignoră înjurăturile vânzătorului. Ignoră respirația care îi zgâria plămânii ca o bucată de șmirghel. Ignoră durerea. Și continuă să alerge.

Emeline.

Când trăsura luă o curbă largă, Emeline putu zări debarcaderul pe fereastră. Ploaia continua să cadă cu putere, învăluind într-o ceață stranie corăbiile înalte din mijlocul Tamisei. Între ele era îngrămădite mai multe bărci care transportau mărfuri și oameni până la țarm. În mod normal, docurile ar fi trebuit să fie împânzite de muncitori, prostituate și bande de hoți care își câștigau traiul furând din încărcăturile vaselor, însă din cauza vremii nu se vedea nici tipenie de om.

Trăsura se opri clatinându-se.

Domnul Thornton apăsă țeava pistolului în coastele Rebeccăi.

– E timpul să coborâm, domnișoară Hartley.

Fără să arate pic de teamă, Rebecca se întoarse spre răpitorul lor.

– Ce aveți de gând să faceți cu noi?

Thornton înclină capul trufaș, după care își repetă ticul macabru: rânji și îi făcu cu ochiul.

– Nimic rău, vă asigur. Ba chiar mă gândesc să vă arăt lumea întreagă. Haideți să vedeți.

În mod ciudat, afirmația lui veselă îi confirma lui Emeline cele mai îngrozitoare temeri. Văzu pe ușa deschisă a trăsurii apele involburate ale Tamisei. Dacă se urcau la bordul unei corăbii cu Thornton, era puțin probabil ca vreuna dintre ele să supraviețuiască până la sfârșitul călătoriei. Dar în clipa aceea nu aveau de ales. Thornton le făcu un semn din cap oamenilor de lângă ea.

– Mișcă-te, mârâi acolitul în haină stacojie, care se afla în dreapta lui Emeline.

Își înfășură degetele groase și urâte ca niște cârnați pe brațul ei, fără îndoială lăsându-i urme de grăsime pe piele. Era cel mai scund din cei doi și purta un tricorn uzat. Probabil Thornton nu-l plătea prea bine, pentru că cizmele lui erau pline de găuri și printr-una i se vedea un deget mare și tuciuriu.

Emeline îi zâmbi încordată Rebeccăi, vrând să o încurajeze, apoi își adună fustele și păși în ploaie, cu derbedeul acela încă ținând-o de braț. Celălalt borfaș îi urmă. Era un bărbat înalt și slab, cu brațe extrem de lungi și un păr rar și grizonant. Își cocoșase umerii și aștepta ca Thornton să coboare cu Rebecca.

– Bun, zâmbi Thornton. Omul chiar zâmbea la orice, se gândi Emeline. Hai să ne grăbim. Barca pe care am tocmit-o o să ne ducă la vasul *The Sea Tiger*. Sunt sigur că nu vreți să nu mai stați în ploaie. Dacă ne...

Nu apucă să termine. Rebecca se smulse brusc din strânsoarea lui și se lăsă într-o parte, ascunzându-se în spatele borfașului chel. Pentru o fracțiune de secundă, domnul Thornton nu știu încotro să îndrepte pistolul, așa că arma flutură prin aer. Dar apoi, cu rânjetul odios pe buze, întoarse țeava armei spre pântecul lui Emeline.

Stană de piatră, Emeline îl privi pe Thornton făcându-i cu ochiul și fixându-și degetul pe trăgaci, știind că urma să fie ucisă.

Doar că asta nu se întâmplă.

Samuel apăru ca de nicăieri și se aruncă pe brațul lui Thornton, deviindu-i arma. Pistolul se declanșă, improșcând în jur cu fragmente de piatră smulse din caldarâm. Bărbatul înalt și chel se năpusti spre Sam, apucându-l din spate, și toți trei se prăbușiră zvârcolindu-se într-un ghem de brațe și picioare. Rebecca țipă și trase de haina chelului. Borfașul cu haină stacojie îi dădu drumul lui Emeline, dar nu apucă să se miște, că ea își înfipse tocul prin cizma lui. Omul urlă de durere și, înjurând aprig, o plesni puternic peste tâmplă. În clipa imediat următoare, Emeline se pomeni la pământ, într-o băltoacă.

– Ești bine? icni Rebecca din spatele ei.

– Samuel, șopti Emeline.

Cei trei ticăloși îl ținuseră la pământ. Aproape că nu se vedea de picioarele și brațele care-l loveau. Dacă nu făcea ceva, aveau să-l omoare în bătaie chiar sub ochii ei.

Se uită în jur disperată. Nu era nici o bucată de lemn și nici o piatră pe care s-o smulgă. Nu avea decât propriul trup, așa că se folosi de el. Se ridică în picioare împleticindu-se și fugi spre omul acela mic și odios și acoliții săi. Îl apucă de păr pe unul dintre ei și trase cu toată puterea, dar cel pe care îl prinsese – unul dintre borfași – se scutură și o împinse la o parte. Emeline se clătină și aproape căzu, însă atacă din nou. Se năpusti înainte izbind, țipând și zgăriind corpurile care îl atacau pe Samuel. Din colțul ochiului văzu că Rebecca lovea cu pumnii ei mici și firavi spatele unuia dintre atacatori. Stropii de ploaie se amestecau cu lacrimile fierbinți și sărate de pe chipul ei și era pe jumătate oarbă, dar nu avea de gând să se dea bătută. Dacă îl omorau pe Samuel, trebuiau să o omoare și pe ea.

Pantoful lui Emeline se izbi de șezutul lui Thornton, iar acesta se întoarse surprins. Samuel profită imediat de neatenția lui și îi trase un pumn în față. Capul lui Thornton zbură pe spate și se rostogoli pe caldarâm, cu o mână întinsă pentru a-și atenua cădere. Dădu imediat să se ridice, însă Emeline îl călcă tare pe mână. Simți o mulțumire ciudată când auzi ceva pocnind sub tocul ei. Thornton urlă de durere.

Apoi un foc de armă explodă în spatele lui Emeline.

– Doamne, Dumnezeu, Emmie! Habar nu aveam că ești atât de însetată de sânge, zise o voce masculină.

Emeline ridică privirea și-l văzu pe Jasper coborând din trăsură. Lacheul de lângă el ținea câte un pistol în fiecare mână, iar cel din partea dreaptă fumega.

În clipa aceea, frica și exasperarea o făcură să uite complet de bunele maniere.

– Jasper, nu fi idiot! Vino imediat și ajută-l pe Samuel!

Viconteale păru uimit, dar își reveni repede și spuse:

– Că bine zici, Emmie. Hei, voi doi! Dați-vă imediat de pe domnul Hartley. Încetișor, încetișor!

Borfașii făcură schimb de priviri încruntate, dar apoi se ridicară în picioare și se îndepărtară de Samuel, care zăcea alb ca varul pe caldarâm.

Emeline se grăbi spre el, îngrozitor de speriată.

– Samuel! Îl văzuse mai devreme trăgându-i un pumn lui Thornton, dar în clipa aceea nu se mai mișca deloc. Samuel! Îngenunche pe dalele ude și mizerabile și-i atinse ușor obrazul cu vârful degetelor.

Parcă sub vraja atingerii ei, Sam deschise ochii.

– Emeline.

– Da. Era o nebunie, dar pur și simplu nu se putea abține să nu-i zâmbească în ploaie, în timp ce lacrimi fierbinți i se prelingeau pe obraji. Da. Numai Dumnezeu știa ce îi spunea, dar el părea să o înțeleagă.

Întoarse capul și-i sărută palma cu buzele-i tumefiate și învinețite. Se uită apoi peste umărul ei, iar privirea îi deveni tăioasă.

– L-au prins pe Thornton?

Încerca să se ridice, așa că Emeline își așeză umărul sub subsu-oara lui ca să-l ajute.

– Da, Jasper are totul sub control.

Lacheul lui tocmai îi lega pe cei doi borfași în timp ce Rebecca îi amenința cu pistoalele. Iar Jasper îl ținea pe Thornton.

– Ce facem cu el acum? întrebă viconteale dezgustat. Arăta de parcă ar fi ținut un sac de gunoi.

– Aruncați-l în râu, mârâi lacheul, atrăgându-și un zâmbet din partea Rebeccăi.

– Asta nu-i o idee rea, spuse Samuel pe un ton glacial.

Thornton izbucni în râs.

– Pentru ce?

Jasper îl scutură violent, asemenea unui câine care scutură în colți un șobolan.

– Pentru că ai încercat să le rănești pe domnișoara Hartley și pe Lady Emeline, mizerabilule!

– Dar până la urmă n-am făcut-o, nu-i așa? replică Thornton arogant. Nu au nici o rană.

– Le-ai amenințat cu pistolul și...

– Ce să zic! Chiar crezi că o să-i pese vreunui magistrat? Thornton afișă un rânjet vesel și aproape normal. Nu părea să înțeleagă în ce necaz intrase.

Emeline se cutremură în brațele lui Samuel. Încrederea maniacală a lui Thornton că ar fi putut câștiga în fața lui Jasper – care era *viconte* – reprezenta dovada finală că omul își pierduse complet mințile.

– Ai omorât o femeie în America, spuse Samuel. Te vor spânzura pentru asta.

Pe chipul domnului Thornton nu se citea nici o tulburare.

– Nu știu la ce te referi.

– Până aici! răbufni Jasper. Știm că ești MacDonald. Știm că ai omorât-o pe femeia aceea. Și știm că ne-ai trădat francezilor și aliaților lor indieni la Spinner's Falls.

– Și mai exact cum veți demonstra toate astea?

– Poate că nu trebuie să demonstrăm nimic, zise Samuel. Poate că te vom îneca pur și simplu în Tamisa și vom încheia toată povestea. Mă îndoiesc că o să-i fie cuiva dor de tine.

– Samuel, șopti Rebecca.

Se uită la ea și, chiar dacă expresia îi rămase neschimbată, vocea i se mai înmuie puțin.

– Dar nu am nici o îndoială că judecătorul te va condamna. Sunt câțiva supraviețuitori care sigur își amintesc și de MacDonald și de Thornton. În ultimă instanță, putem să-l întrebăm pe socrul tău.

– Poftim? tresări Emeline.

– Da, asta este unul dintre lucrurile pe care le-am aflat azi. Thornton are un socru bătrân, pe care nu l-a mai văzut de când s-a căsătorit cu fiica lui. Omul, care locuiește în Cornwall,

a avut bănuiele încă de când i s-a spus că fiica lui a căzut pe scări și a murit. A tot bătut la cap mai mulți polițiști să-i investi- gheze moartea, iar azi, în căutările mele, l-am găsit pe agentul care a preluat cazul. În plus, sunt sigur că dacă îi punem la dis- poziție o trăsura nu va avea nici o problemă să vină la Londra și să depună mărturie că nu acesta este omul care s-a căsătorit cu fiica lui.

Thornton nu se mai putea opri din rânjit și făcut cu ochiul.

– Încearcă, n-ai decât! Moșul e cu un picior în groapă, nu va supraviețui călătoriei la Londra.

– Lasă-ne pe noi să ne facem griji pentru asta, zise Jasper mai scuturându-l o dată. Tu ar trebui să-ți faci griji pentru spânzura- toare. Se întoarse spre Samuel și adăugă: Te superi dacă îl împru- mut pe omul tău ca să-i însoțesc peăștia trei la Newgate?

– Chiar te rog. Eu o să le duc pe doamne acasă cu trăsura ta.

Urletul lui Thornton îl făcu să se oprească în loc.

– Hartley! Poate că o reușești să mă scoți vinovat pentru moartea femeii din America, dar niciodată pentru Spinner's Falls. Nu eu am trădat regimentul la Spinner's Falls. Nu eu sunt trădătorul!

Samuel îl privea cu o expresie nepăsătoare, însă lipsa lui de reacție păru să-l inflameze și mai tare pe Thornton.

– Ești un laș, Hartley! Tu ai fugit la Spinner's Falls. Toată lu- mea știe asta! Ești un laș!

Vale se înroși tare la față, iar Emeline auzi icnetul îngrozit al Rebeccăi.

În mod uimitor, Samuel zâmbi.

– Ba nu, rosti el încet. Nu sunt.

Capitolul 20

Prințesa Solace își strânse în brațe soțul muribund. Lacri- mile ei sărate îi scăldau chipul. În timp ce plângea deasupra lui, se crăpă de ziuă și razele aurii ale soarelui inundară pământul.

Inimă de Fier deschise ochii. Se uită la soția lui și apoi rosti pri- mele cuvinte după șapte ani lungi de tăcere...

din *Inimă de Fier*

– Are nevoie de un doctor, spuse Rebecca în timp ce o ajuta pe Emeline să-l urce pe fratele ei în trăsura.

Emeline era într-un tot de acord. Samuel părea neobișnuit de palid, chiar și cu tenul său măsliniu, iar din tăietura de deasupra ochiului sângele curgea fără oprire.

– Nu vreau nici un doctor, mormăi el.

Emeline întâlni privirea Rebeccăi și înțelese că gândeau la fel. Trebuia neapărat să-l vadă un medic.

Ritmul lent în care se deplasa trăsura pe străzile londoneze transforma călătoria spre casă într-un coșmar. Samuel stătea cu ochii închiși și nu scotea nici o vorbă.

– A leșinat? îi șopti Emeline Rebeccăi.

– Cred că doar a adormit, îi răspunse fata.

Fu nevoie de doi lachei voinici ca să-l care pe scări până în dormitor. Fără să mai stea pe gânduri, Emeline trimise după un doctor.

O oră mai târziu, Rebecca intră în bibliotecă pentru a-i comu- nica diagnosticul.

– A spus că e doar epuizare.

– Slavă Domnului! exclamă Emeline lăsându-și capul pe spăta- rul fotoliului.

– Și tu pari epuizată, că tot veni vorba, remarcă fata pe un ton muștrător.

Emeline dădu să clatine din cap. Nu voia să-l părăsească pe Samuel. Dar își dădu seama că mișcarea aceea o amețea, așa că se opri imediat.

– Du-te acasă și odihnește-te. Oricum Samuel doarme.

– Ești o copilă foarte dulce, dar uneori un pic cam autoritară, observă Emeline cu un zâmbet slab.

– A avut cine să mă învețe, replică surâzătoare fata, întinzân- du-i mâna ca să o ajute să se ridice.

În clipa aceea se auzi agitație pe coridor. Emeline se uită spre ușa bibliotecii și îl văzu pe Jasper dând buzna înăuntru.

– Emmie! Ești bine? o întrebă el îngrijorat. M-am dus la tine acasă, dar nu te-am găsit acolo.

Emeline se încruntă. Jasper nu o cunoștea chiar deloc?

– Ssst! Sunt bine, dar o să-l trezești pe Samuel cu toate țipetele astea.

Viconteles își mută privirea spre tavan, de parcă ar fi putut vedea prin lemn și tencuială.

– Bănuiesc că și el a avut o zi destul de grea, nu?

– Jasper... începu Emeline. Era pregătită să-l dojenească, însă Rebecca o întrerupse.

– Te superi dacă plec? Trebuie să... să... Fata se încruntă, în mod evident căutând o scuză, dar într-un final hotărî să fie sinceră: Să mă asigur că O'Hare e bine.

– Cine e O'Hare?

– Lacheul meu, zise Rebecca, după care se grăbi să părăsească încăperea.

Emeline încă se mai uita mirată în urma ei când Jasper îi întrerupse șirul gândurilor:

– Emmie...

Pe chip îi apăruse o expresie de resemnare pe care Emeline nu i-o mai văzuse niciodată.

– Nu o să ne mai căsătorim, nu-i așa?

Emeline clătină din cap.

– Nu, dragul meu. Nu cred.

– Presupun că e cel mai bine așa, oftă el prăbușindu-se într-un fotoliu. Nu mi-ai fi putut suporta niciodată ciudățeniile. Și probabil nu există nici o femeie capabilă de asta.

– Nu-i adevărat. Când el făcu o strâmbătură comică, Emeline adăugă: Poate că nu e ușor, dar sunt sigură că undeva există o femeie minunată care te așteaptă.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

– Am treizeci și trei de ani, Emmie. Dacă ar fi existat vreo femeie care să mă poată iubi... sau, și mai important, care să mă poată suporta... nu crezi că aș fi găsit-o până acum?

– Poate ar fi o idee să n-o mai cauți prin bordeluri și spelunci, ci să te orientezi spre niște locuri mai respectabile.

Asprimea cuvintelor ei fu îndulcită de căscatul larg pe care nu și-l putu ascunde.

Asta îi oferă lui Jasper ocazia perfectă să schimbe subiectul:

– Dă-mi voie să te conduc acasă, ca să te poți odihni cum se cuvine. Poți continua să mă dojenești mâine.

Emeline nu mai era în stare să protesteze nici măcar de formă. Îl lăsă pe Jasper să o ajute să se ridice din fotoliu și să o însoțească cei câțiva pași până la ușa casei ei. Odată ajunși, viconteles o sărută pe obraz cu blândețe, așa cum o făcea de când erau copii, și dădu să plece.

– Jasper, îl strigă ea încet.

El se opri și se uită peste umăr cu ochii lui turcoaz minunați. Trupul lui părea firav în lumina lunii, iar chipul său prelung avea un aer tragic.

Lui Emeline i se topi inima. Fusese cel mai bun prieten al lui Reynaud. Îl cunoștea de o viață.

– Să știi că te iubesc.

– Știu, Emmie, știu. Asta e partea cea mai îngrozitoare, șopti el cu o imensă amărăciune.

Nu era sigură ce ar fi putut răspunde unei asemenea afirmații.

Jasper flutură dintr-un deget, în semn de rămas-bun, după care noaptea îl înghiți.

Emeline urcă abătută treptele. Când intră, le găsi pe *tante* Cristelle și Melisande în hol.

– Ce cauți aici? o întrebă uimită pe aceasta din urmă.

– Am venit să-ți aduc înapoi cartea de basme, însă când am ajuns, majordomul domnului Hartley tocmai o informa pe mătușa ta că e ceva în neregulă. Așa că am hotărât să rămân să-i țin companie până când primea vreo veste despre tine. Dar nu ni s-a spus exact ce s-a întâmplat.

Așa că, în timp ce beau ceai cu prăjituri, Emeline fu nevoită să le povestească aventura prin care trecuse, *Tante* Cristelle o întrebușta frecvent, ceea ce nu făcea decât să-i sporească oboseala.

Melisande, cu ochiul ei atotcunoscător, probabil observase asta, pentru că spuse pe un ton ferm:

– Trebuie să te bagi în pat de îndată ce-ți termini ceaiul.

Emeline se uită la ceșcuța care se răcise și încuviință absentă din cap. Mai degrabă le simți decât le văzu pe cele două femei făcând schimb de priviri îngrijorate pe deasupra capului ei.

– Imediat, zise ea, doar ca să păstreze controlul asupra situației.

Melisande oftă și făcu un semn spre o măsuță.

– Ți-am lăsat acolo cartea de povești.

Emeline întoarse privirea și văzu cartea aceea veche și prăfuită. Reprezenta o amintire dragă de la Reynaud, însă nu părea să mai conteze la fel de mult.

– De ce mi-ai adus-o?

– Păi am crezut că... nu vrei s-o mai traduc?

Emeline lăsă deoparte ceașca de ceai.

– Cartea asta a fost ca un liant între mine și Reynaud. Ceva care să mă asigure că nu-l voi uita niciodată. Dar acum nu mi se pare la fel de important să am o amintire palpabilă a lui. Doar nu e ca și când l-aș putea uita vreodată, nu? Luă cartea, îi netezi coperta zdrențuită, după care ridică privirea. Ai vrea să o păstrezi tu pentru mine?

– Poftim?

Emeline zâmbi și îi întinse cartea celei mai bune prietene a ei.

– Tradu-o. Poate o să găsești în ea ceea ce n-am putut găsi eu.

Melisande se încruntă, dar luă cartea. O ținea strâns în poală, cu ambele mâini.

– Dacă crezi că așa e cel mai bine...

– Așa cred. Emeline căscă obosită, uitând de regulile bunei-cuviințe. Dumnezeu! Gata, mă duc la culcare.

Melisande o conduse pe coridor și murmură „Noapte bună“, după care se îndreptă spre ușă.

Emeline porni pe scări, dar fu oprită de un gând care îi apărui brusc în minte, parcă produs de delirul epuizării.

– Melisande...

Prietena ei tocmai își punea șalul.

– Da?

– Crezi că ai putea să ai grijă și de Jasper pentru mine?

Melisande – femeia aceea impasibilă și imperturbabilă – icni de uimire.

– Poftim?

– Știu că este o cerere ciudată și în clipa asta sunt înnebunită de oboseală, dar îmi fac griji pentru Jasper. Îi zâmbi apoi prietenei sale. Ai vrea să ai tu grijă de el?

– Desigur, draga mea, spuse Melisande, care își revenise într-o clipă din șoc.

– O, ce bine!

Mulțumită, Emeline își continuă drumul pe trepte. Simțea că în clipa aceea scăpase măcar de o problemă.

O auzi pe Melisande strigându-i „la revedere“ din spatele său și probabil îngăimă și ea un răspuns. Dar adevărul era că nu se putea gândi decât la un singur lucru.

Că avea nevoie de somn.

– Chiar crezi că Thornton a fost un trădător? întrebă Rebecca mai târziu în noaptea aceea.

Era somnoroasă și aproape că ațipise în fața focului. Samuel se ridicase din pat ca să ia o cină rece împreună cu ea, după care se retrăsese în salon. Știa că ar fi trebuit să fie deja în pat. Era epuizată după aventurile zilei, dar, dintr-un motiv sau altul, avea senzația că mai lipsea ceva ca să se liniștească pe deplin.

Samuel își înălță paharul de coniac și se uită în flăcări prin el.

– Cred că da.

Chipul lui era tumefiat și niște vânătăi noi apăruse deasupra celor vechi, care abia începuseră să se vindece. Cu toate acestea, îi era foarte drag, se gândi Rebecca.

– Dar nu ești absolut sigur.

El clătină din cap ferm și goli conținutul paharului.

– Thornton este un mincinos înăscut. Este imposibil de spus dacă într-adevăr n-a avut nimic de-a face cu masacrul. Poate că nu mai știe nici el. Uneori, mincinoșii ajung să-și creadă propriile minciuni. Mă îndoiesc că vom fi vreodată absolut siguri.

– Dar ai venit aici din celălalt capăt al lumii ca să descoperi adevărul, ca să poți pune capăt definitiv acestei povești cu masacrul, zise ea înăbușindu-și un căscat. Chiar nu te deranjează posibilitatea ca altcineva să fie trădătorul?

– Nu. Nu mă mai deranjează.

– Nu înțeleg.

Un zâmbet lumină brusc trăsăturile fratelui ei.

– Am ajuns la concluzia că nu-mi voi putea șterge niciodată din creier amintirea masacrului de la Spinner's Falls. E pur și simplu imposibil.

– Dar asta e îngrozitor! Cum...

Samuel ridică mâna ca să-i oprească protestul îngrijorat.

– Dar am mai învățat și că pot trăi cu amintirea asta. Că face parte din mine.

– E cumplit, Samuel. Să trebuiască să trăiești cu asta toată viața...

– Nu e chiar atât de rău. Am trăit deja șase ani, luptându-mă cu amintirile. Ba chiar cred că o să fie mai bine acum că știu că amintirile sunt o parte din mine.

– Tot nu înțeleg, dar mă bucur dacă te-ai împăcat cu asta, spuse ea oftând.

– Da, m-am împăcat cu amintirile.

Se așternu o tăcere senină timp de câteva minute. Rebecca aproape că ațipi din nou, dar un lemn trosni în foc, aducându-i aminte că mai avea și altceva de discutat cu fratele ei înainte să adoarmă.

– Te iubește, să știi. Samuel nu scoase o vorbă, așa că Rebecca deschise ochii ca să vadă dacă nu cumva adormise. Descoperi că se uita la flăcări, cu mâinile împreunate în poală. Am spus că te iubește.

– Am auzit.

– Păi și? N-ai de gând să faci ceva în privința asta? Corabia noastră pleacă mâine.

– Știu. Sam se ridică și își roti umerii ca să-i dezmoștească, dar tresări când simți un junghi de durere sub coaste. Mai ai puțin și adormi în fotoliul acela, așa că va trebui să te iau în brațe și să te duc în pat ca pe un copil, zise el întinzându-i mâna.

– Nu mai sunt un copil, bombăni ea.

– Știu asta. Ajutând-o să se ridice, se uită în ochii ei și spuse: Ești sora mea, care a crescut și a devenit o doamnă minunată și interesantă.

– Da, sigur, pufni ea strâmbând din nas.

El șovăi o clipă, apoi o prinse și de cealaltă mână și-i mângâie dosul palmelor cu degetele lui mari.

– O să te mai aduc cât de curând în Anglia, dacă vrei, ca să îl poți revedea pe domnul Green sau pe orice alt domn care ți-a stârnit interesul. Nu am nici o intenție de a-ți strivi speranțele.

– Nu prea am speranțe de genul acesta.

Samuel se încruntă.

– Dacă te îngrijorează faptul că nu suntem de obârșie nobilă, să știi că în opinia mea...

– Nu, nu e asta, îl întrerupse ea.

Coborî privirea ca să se uite la mâinile lui mari care le dezmiardau pe ale ei. Încă mai avea pielea bronzată, chiar dacă se aflau în Anglia de câteva săptămâni.

– Atunci ce este?

– Îmi place domnul Green, zise ea precaută, și dacă vrei să continui să-l încurajez și să mă văd cu el...

Sam o trase ușor de mâini până când o făcu să ridice ochii din pământ și să-l privească.

– De ce crezi că ar conta pentru mine dacă ai continua sau nu să te vezi cu domnul Green?

– Păi am crezut că... „Doamne, ce jenant!“ gândi ea Am crezut că vrei să-l încurajez, pe el sau un alt bărbat ca el. Am crezut că îți place faptul că este un domn din înalta societate engleză, chiar dacă are un râs prostesc. Uneori mi-e atât de greu să-mi dau seama ce îți dorești!

– Îmi doresc să fii fericită, răspunse el, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. S-ar putea să am ceva de obiectat dacă o să alegi un om care prinde șobolani sau un bunic de optzeci de ani, dar în afară de asta nu-mi pasă prea mult cu cine te măriți, câtă vreme te face fericită.

Rebecca își mușcă buza. Bărbații puteau fi atât de neghiobi uneori!

– Dar îmi doresc să am aprobarea ta.

– Ai deja aprobarea mea. Acum ar trebui să începi să te gândești ce îți place ție.

– Asta nu-mi ușurează de loc sarcina, oftă ea cu o licărire de amuzament în ochi.

Sam îi așeză mâna pe scobitura brațului său și o îndrumă spre scară.

– Ăsta-i un lucru bun. Pentru că înseamnă că nu o să iei decizi pripite.

– Mmm... Înăbușindu-și un căscat, Rebecca îi spuse: Aș vrea să te rog ceva.

– Ce anume?

– Ai putea să-i oferi o slujbă lui O'Hare? Cum el o privea întrebător, adăugă sfioasă: În America, vreau să spun.

– Cred că da. Dar nu există nici garanție că o s-o și accepte.

– O, ba da, o s-o accepte, replică ea cu toată convingerea. Mulțumesc, Samuel.

– Cu plăcere. Noapte bună.

– Noapte bună. În timp ce Sam se îndrepta spre camera lui, îi strigă neliniștită: O să vorbești cu Lady Emeline, da?

Însă el nu păru să o audă.

Când Emeline se trezi a doua zi dimineață, soarele strălucea deja pe fereastră. Se uită o clipă visătoare la razele matinale ce mângâiau lemnul pervazului, dar semnificația aceluia lucru o frapă dintr-odată.

– O, Doamne, Dumnezeu!

Sări din pat ca arsă și sună disperată după o servitoare, însă, temându-se că avea să dureze prea mult, deschise ușa și începu să țipe pe coridor ca o mahalagioaică de rând.

Se întoarse în cameră, găsi o geantă de voiaj și începu să-și azvârle în ea lucrurile la întâmplare.

– Emeline! exclamă tante Cristelle din prag. Ce te-a apucat?

– Samuel! Emeline se uită la geamantanul din care ieșeau haine în toate părțile și își dădu seama că nu mai avea timp să împacheteze nimic. Corabia lui pleacă în dimineața asta. E posibil să fi plecat deja. Trebuie să-l opresc.

– De ce, Doamne iartă-mă?

– Trebuie să-i spun că îl iubesc! Lăsă apoi geanta și fugi la garderobă, ca să-și scoată cea mai simplă rochie pe care o avea. Cum Harris își făcuse apariția, îi strigă: Repede! Ajută-mă să mă îmbrac!

Tante Cristelle se prăbuși pe pat.

– Nu înțeleg de ce atâta grabă. Dacă omul acela nu știe deja că simți o anumită afecțiune pentru el, atunci este un mare imbecil.

Emeline se chinuia să se îmbrace cu toate straturile de muselină.

– Da, dar i-am spus că nu vreau să mă mărit cu el.

– Și ce dacă?

– Păi vreau să mă mărit cu el!

– *Tiens!* Atunci a fost foarte prostesc din partea ta să te logodești cu lordul Vale.

– Știu asta! „Doamne, Dumnezeu!” se gândi speriată. Pierdea timp contrazicându-se cu tante Cristelle, când era posibil ca vasul lui Samuel să fi ridicat ancora chiar în clipa aceea. Of, unde-mi sunt pantofii?

– Aici, milady, rosti Harris calmă. Dar nu v-ați pus ciorapi.

– Nu-mi pasă!

Tante Cristelle își aruncă mâinile în aer și, în franceză, îl imploră pe Dumnezeu să vină în ajutorul nepoatei sale nebune. Emeline își îndesă picioarele desculțe în pantofi și se repezi spre ușă, aproape dărâmându-l pe Daniel.

– Unde te duci, *M'man*? întrebă el nevinovat. Observându-i gleznele goale, adăugă: Auzi, știi că nu porți ciorapi?

– Da, dragule, știu, răspunse ea și-l sărută pe frunte distrată. Plecăm în America, și acolo nu se poartă ciorapi.

Daniel chiui de bucurie și începu să sară în sus, spre disperarea mătușii și a cameristei, care încercau să-l liniștească. Emeline coborî scările în grabă, strigându-l pe Crabs în timp ce alerga.

– Cheamă trăsura! țipă ea când majordomul cel îndeobște impasibil se năpusti speriat în hol. Repede!

– Dar...

– Și adu-mi pelerina. Am nevoie de o pelerină. Se uită disperată în jur, căutând un ceas. Cât e ora?

– Puțin trecut de nouă, milady.

– O, nu! exclamă Emeline acoperindu-și fața cu mâinile.

Probabil că vasul plecase deja. Samuel putea să fie deja pe mare. Dumnezeu, oare ce era de făcut? Nu avea cum să-l mai prindă, nu avea cum să...

– Emeline, răsună atunci o voce adâncă, sigură și extrem de familiară.

Pentru o clipă, nu îndrăzni să spere. Dar apoi lăsă mâinile să-i cadă.

Samuel stătea în pragul ușii. Ochii lui de culoarea cafelei zâmbeau numai pentru ea.

– Samuel! țipă ea repezindu-se în brațele lui și apucându-l zdruvăn de haină. Am crezut că ai plecat. Am crezut că e prea târziu!

– Ssst, zise el și o sărută. Buzele lui îi răspândeau sărutări moi pe gură, pe obraji și pe pleoape. Ssst! Sunt aici!

– Crezusem că te-am pierdut, șopti ea.

O sărută ferm, parcă pentru a-i demonstra că era real și nu doar un produs al imaginației ei. Emeline îl prinse de umeri, savurând libertatea de a-și uni buzele cu ale lui.

– Te iubesc, zise ea cu sufletul la gură.

– Știu. Aveam de gând să stau în salon și să trag cu urechea până când recunoșteai asta.

– Serios?

– Da.

– Ce inteligent din partea ta!

– Nu a fost chiar așa de inteligent, zise el îndepărtându-și ușor capul. Emeline putea vedea că ochii lui deveniseră întunecați și serioși. A fost o chestiune de supraviețuire. Mi-e frig fără tine, Emeline. Tu ești lumina care mă încălzește pe dinăuntru. Dacă te-aș părăsi, cred că m-aș transforma într-un sloi de gheață.

– Atunci ai face bine să nu mă părăsești, murmură ea.

Se întinse pentru un nou sărut, dar el rezistă tentației.

– Vrei să te măriți cu mine?

I se tăie răsuflarea și fu nevoită să înghită apăsător înainte de a-i răspunde răgușită:

– O, da, te rog!

– Și o să vii cu mine în America? Aș putea locui și aici, în Anglia, însă mi-ar fi mai ușor să mă ocup de afaceri dacă ne-am muta în America.

– Și Daniel?

– Mi-ar plăcea să vină și el cu noi.

Emeline închise ochii strâns, pentru că era aproape prea mult de suportat.

– Îmi pare rău. Eu nu plâng niciodată.

– Sigur că nu, o aprobă el serios, făcând-o să zâmbescă.

– Nu prea se obișnuiește ca un băiețel să rămână atât de mult cu mama lui, dar mi-ar plăcea foarte mult să-l am lângă mine.

Samuel îi atinse colțul gurii cu degetul mare.

– Foarte bine. Atunci Daniel o să vină cu noi. Și este bine-venită și mătușa ta, dacă...

– Eu voi rămâne aici, declară tante Cristelle din spatele lor.

Emeline se răsuci imediat în direcția vocii și o văzu pe bătrână stând în pragul ușii.

– Vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de moșii, de bani și de toate lucrurile acestea, nu?

– Ei bine, da, dar...

– Atunci s-a hotărât. Și, desigur, veți traversa oceanul cât mai des cu putință, ca să-mi pot vedea nepotul.

Mulțumită că aranjase toate detaliile, bătrâna doamnă părăsi încăperea, închizând ușa în spatele ei.

Emeline se întoarse către Samuel și descoperi că o privea foarte atent.

– O să fie în regulă așa? o întrebă el. Să lași în urmă toate astea? Să cunoști oameni noi? Să trăiești într-o altă țară, care nu este la fel de sofisticată ca a ta?

– Adevărul este că nici nu mai contează unde locuim, atâta timp cât sunt cu tine, zise Emeline surâzătoare. Deși am de gând să stabilesc un nou standard de rafinament la Boston. La urma urmei, nimeni de acolo nu a participat la unul dintre balurile mele.

Samuel rânji. Era un zâmbet larg și fericit, care îl făcea să semene cu un pirat din cauza tuturor vânătăilor de pe chip.

– Oamenii din Boston nici n-o să știe ce i-a lovit, nu-i așa?

Emeline se încruntă în glumă, după care îi trase din nou capul spre al ei, ca să-l poată săruta. Și mai șopti o dată pe buzele lui:

– Te iubesc.

Epilog

– Te iubesc.

În clipa în care Inimă de Fier rosti acele cuvinte, vrăjitorul cel rău slobozi un țipăt.

– Nu! Nu! Nu! Nu se poate! Bărbatul acela mic și odios se înroși până când ajunseră să-i iasă aburi pe nări. Am așteptat șapte ani lungi ca să-ți iau inima de fier și să-mi însușesc puterea ei! Dacă ai fi rostit chiar și un singur cuvânt în acești șapte ani, eu aș fi câștigat, și tu și soția ta ați fi fost blestemați în iad! Nu e corect!

Apoi începu să se învârtă în cerc, furios că vraja lui era pierdută. Și se învârti din ce în ce mai repede, până când începură să-i sară scântei din corp. Până când începu să-i iasă fum negru pe urechi. Până când începu să se cutremure pământul de sub el. Și apoi... BUM! îl înghiți brusc pământul! Dar porumbelul alb de la încheietura lui își luă zborul când vrăjitorul dispăru și lanțul de aur care-l ținea prizonier se rupse. Când se eliberă, pasărea se transformă imediat într-un prunc care plângea – în fiul lui Inimă de Fier.

Și ce bucurie puse atunci stăpânire pe Orașul Strălucitor! Oamenii aclamau, aplaudau și dansau pe străzi de fericire că prințul lor era din nou printre ei.

Dar cum rămânea cu Inimă de Fier și cu inima lui frântă? Prințesa Solace se uită la soțul ei, pe care încă îl mai ținea în brațe, temându-se că era deja mort. Descoperi însă că era viu și nevătămat și îi zâmbea. Așa că făcu singurul lucru pe care-l putea face o prințesă în acele condiții: îl sărută.

Deși mulți oameni din Orașul Strălucitor cred până și în ziua de azi că inima lui Inimă de Fier s-a vindecat când s-a rupt vraja, eu nu sunt la fel de sigură. Cred mai degrabă că iubirea prințesei Solace a fost cea care l-a adus înapoi la viață.

Pe bună dreptate. Ce altceva poate repara o inimă frântă, dacă nu iubirea adevărată?

Mulțumiri speciale

Vreau să le mulțumesc pe această cale redactorului meu minunat, Melanie Murray, excepționalei agente literare Susanah Taylor, echipei energice de la Grand Central Publicity și în mod special Tanishei Christie, Melisei Bullock și lui Renee Supriano, precum și graficienilor foarte creativi de la Grand Central Publishing, în frunte cu Diane Luger. În cele din urmă, dar poate cel mai important, îmi exprim recunoștința pentru exigența mea corector, Carrie Andrews, care nu a ratat nici una dintre greșelile gramaticale.